

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEPSİ BİR ARADA SERİSİ İKİNCİ KİTAP

HELENA HUNTING

küçük İzilikler

Aşk, bazen tam önümüzde durur
ve fark edilmeyi bekler.

Buz hokeyi efsanesi **Bishop Winslow**, yeni takımındaki ilk yılının harika bir başlangıç olacağını düşünür. Ancak hiçbir şey beklediği gibi gitmez. Yeni komşusuyla tanışması da buna dahildir; genç kadının gecenin bir yarısı kapının önünde çıkardığı kaos, Bishop'un tüm düzenini altüst eder. Aralarında başlayan düşmanlık, komşuluk ilişkilerine tamamen terstir. Üstelik bu kadın, Bishop'un takım kaptanının kız kardeşidir.

Stevie Bowman, yaşadığı ihanetin ardından ağabeyinin evine sığınır ve aklındaki son şey, ağabeyinin takım arkadaşlarından biriyle komşu, hatta düşman olmaktır. Fakat Stevie, genç adam haftalarca oyundan uzak kalmasına neden olacak bir sakatlık yaşayınca, aralarındaki tüm anlaşmazlığa rağmen ona yardım etmekten geri durmaz. Birlikte vakit geçirdikçe, bu düşmanlık yavaşça erimeye başlar.

Stevie sadece küçük bir iyilik yapmak istemiştir. Peki bu iyilik, ona hayatının aşkını mı kazandıracaktır yoksa kalbinde onarılmaz bir yara mı açacaktır?

*

"Karakterlerin gerçekçiliğini ve arkadaşlıklarının nasıl kurulduğunu sevdim. *Küçük İyilikler*, artık en sevdiğim hokey kitabı!"

New York Times çoksatan yazarı Tijan

MASAL
PEREST

nemesiskitap.com

nemesiskitap | noro | masalperest

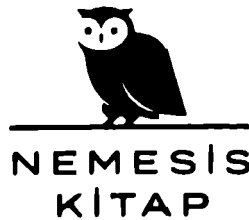

HELENA HUNTING

küçük iyilikler

Çeviren: Yeşim Öksüzoğlu

Düzenleme
Ny.ozlem

BİRİNCİ BÖLÜM

Kötü Gün

Stevie

Kötü günler söz konusu olduğunda, çok uzun zamandır yaşadığım en kötü gün buydu. Los Angeles'tan Seattle'a olan dört saatlik uçuşun da uçakta küflü peynir ve üç gündür yıkanmamış iç çamaşırı gibi kokan adamın yanına oturmanın da üstesinden gelebilirdim. Ama buna valizlerimden birinin Alaska'ya –belki Nunavut'a; kim bilir?– doğru gezintiye çıkması ve kalan valizimin de kırık kulp ve eksik tekerle görünmesi eklenmişti. Gün giderek daha beter hal alıyordu.

Bu bok yığınının dikilen tüy? Yarım saatten daha az bir süre önce erkek arkadaşım Joey'yi –kendisi artık eski erkek arkadaşım- oturma odasındaki yepyeni kanepemizin üstünde ben olmayan birine bindirirken basmıştım. Ağabeyimin bize yeni ev hediyesi olarak aldığı kanepede. Sanırım beklenenden iki gün önce gelerek Joey'ye sürpriz yapmamın ödülü buydu. Doğum günümde.

“Seattle’a gelip o şerefsizi tepelememi istemediğine emin misin? Sabah ilk iş yola çıkabilirim.” Ağabeyim RJ, hafta sonu eşinin ailesinin evindeydi ve orası şehrin bir buçuk saat dışındaydı. Benim adıma böylesine küplere binmesi, bütün bu mesele hakkında bana kendimi azıcık daha iyi hissettirdi.

Ancak ağabeyim bir NHL* oyuncusu, baba ve kocaydı. Şerefsizlik edip aldattığı için eski sevgilimi dövmesine izin vermek, büyük darbe almış egomu yatıştırabilir ve kırık kalbime merhem olabilirdi, ama pek de harika bir fikir değildi. Öncelikle, RJ dayak atarsa, büyük bir ihtimalle saldırıyla suçlanırdı. Ardından yüzü medyanın her yerini süsler, Joey bir gösteri çevirir ve ben de olayın içine sürüklenirdim. Ünlü ağabeyim ve rezil eski sevgilimle *benim* yüzümün sosyal medyada ilişkilendirilmesi, istediğim son şeydi. Joey kırık bir burun ve mor bir gözü her ne kadar hak ediyor olsa da potansiyel bir rezalet benden uzak olsundu. “Benim adıma şiddete başvurmaya gönüllü olmana fazlasıyla minnettarım, ama saldırı ve adam yaralamayla suçlanmana değmez.”

“Bununla tek başına uğraşmandan nefret ediyorum, üstelik doğum günün, Stevie. Bugün erken geleceğini bilseydim, bu hafta sonu orada olacak şekilde plan yapardım. Gelip seni alsam ve birkaç günlüğüne Lainey’nin ailesinin evine getirsem nasıl olur?”

“Son dakika plan değişikliğiymi.” Belli ki iyi bir değişiklik de değildi. “Çok nazık bir teklif, ama bana kalacak bir yer ayarlamış olman yeter de artar bile.” Ağabeyimi gerçekten severdim, ama ayrılık sonrası yerlerde sürünme evrem sırasında eşinin ailesiyle takılmak kesinlikle ilgimi çekmiyordu. “Ayrıca pazartesi günü klinikte işe başlayacağım, yani gereksiz yere git-gel olur. Söz veriyorum iyi olacağım.” Asansör yukarı hareket ederken değişen sayıları izliyordum. Bektan günümün ardından sinir krizimi yakında geçirebilecektim. “Neredeyse daireye vardım. Seni sabah arayayım mı?”

* National Hockey League: Ulusal Hokey Ligi (ç.n.)

“Tamam. Ben biraz daha uyumayacağım, yani içeri girmekte bir problem yaşarsan bana mesaj at. Alışana kadar kilit sistemi biraz alengirli.”

“Sorun çıkmayacağına eminim, tekrar teşekkürler, RJ.”

“Her zaman, Stevie. Bunu biliyorsun. Gerçekten üzıldüm. Doğum günün kutlu olsun, ufaklık. Şehre döndüğümüzde yemeğe çıkacağız ve sana en sevdiğin pastadan alacağım, tamam mı?”

“Tabii, kulağa hoş geliyor. Tekrar teşekkürler. Seni seviyorum, ağabey.” Aramayı bitirdim ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için çenemi kaldırdım.

Çatı katına ulaşınca asansör çınladı. Artık eski olan erkek arkadaşımın beni aldattığını öğrenmekteki tek hayır, çok daha güzel bir yerde kalmaktı sanırım. En azından kendime yeni bir daire bulana kadar.

Kapılar kayarak açılırken valizimin kırık kulpunu düzelttim ve onu da kendimi de asansörden yarı sürükleyip yarı çekiştirdim. Milyon kat yorgundum ve içimi temizleyecek bir hıçkırık-sümük seansına girişmek için sabırsızlanıyordum. Bir ya da beş kutu dondurma da iyi giderdi.

Keşke açık girişin ihtişamını yeterince takdir edebilseydim, ama aksi ruh halim buna müsaade etmiyordu. Yumuşak, lüks halıya adım attığım sırada bavulumun kırık tekerleği, kapıların açıldığı yerdeki beş santimlik boşluğa takıldı.

“Cidden mi?” İyice asılarak kırık tekeri oradan çıkarmak için debelenirken kapılar kapanmaya başladı ve valizime çarpıp tekrar açıldı. Çantamı yere atıp valizi kurtarmak için adeta güreştim, ama iyice sıkışmıştı. Asansör, kapıların çok uzun süre açık kaldığını işaret edecek şekilde gürültüyle biplemeye başladı.

Geç olmuştu, neredeyse gece yarısıydı ve bu duvarların ses geçirmez olduğunu umdum, çünkü resmen ortalığı velveleye vermiştim. Nihayet valizim özgür kaldığında geriye sendeledim ve çantama takılarak kış üstü yere indim. En azından halı yumu-

şak, yer temizdi. Birkaç saniye orada uzanarak tavandan üstüme bir piyano ya da çelik kasa düşmesini bekledim, çünkü o tür günlerden biriydi.

Başka kötü bir şey olmayınca –şimdilik– yerden kalktım ve zaten çıkardığımdan daha fazla gürültü yapmamak için valizimi hareket ettirmenin en iyi yolunun halıda kaydırmak olduğuna karar verdim. Sıradan bir apartmanın aksine, buradaki çatı katında uzun bir koridor yoktu. Onun yerine girişte dört kapı vardı –ikisi solda, ikisi sağda– ve 4004 numaralı daireyi bulmayı kolaylaştırdı. Sanırım bu da en azından sessiz olacağı anlamına geliyordu.

Girişin ortasında cam bir masa ve üstünde de ağır parfüm kokusu yayan devasa bir çiçek aranjmanı vardı. Masanın etrafından dolanıp valizimi halının üstünden yeni geçici evime doğru kaydardım ve sonra çantamın asansörün yakınında yerde durduğunu hatırladım.

Resepsiyonda verdikleri kart şeklindeki anahtar, çantamın dibine göç etmiş gibi görünüyordu. Onu bulmak için her tarafını karıştırdım ama Mary Poppins’in çantası gibi fazlasıyla ıvır zıvırla doluydu. Valizimi sandalye niyetine kullandım ama popomun ağırlığı üstüne inince, dayanıksız plastikten dış kaplaması çatladı. Ah süper, bu kadar ezildikten sonra çöpe gideceği kesindi zaten. Sivri bir parça kıcıma batsa da hareket edemeyecek kadar yorgundum.

Anahtar kart ve telefonum, sihirli bir şekilde çantamdaki bozuk para büyüklüğündeki deliğe girip kaybolmuştu. Onları oradan çıkarmam epey sürdü. Görünüşe göre bu binanın kilit sistemi adım adım açıklama gerektirdiğinden, kapının nasıl açılacağına dair talimatları çıkardım. Ayağa kalktım, altı haneli kodu girdim, kartı okuttum ve kolu çevirdim ama tek yaptığı bana bilemek oldu.

“Sadece uzanmak istiyorum,” diye mırıldandım kapıya doğru. Şifreyi ikinci kez denedim, daha uzun ve daha gürültülü bir

bip daha geldi. “Bu da ne ya? Neden açılmıyorsun?” diye fısıltıyla bağırdım. Girmeye teşebbüs ettiğim her defasında bip sesi daha da yükseldi ve uzadı, bu arada sabrım tükeniyordu.

Hayal kırıklığıyla kolu çektim. R’i bir daha aramak istemiyordum çünkü lanet bir kapıyı kendi başıma açabilirdim. Muhtemelen küçük bir şeyi gözden geçiriyordum. Ayrıca geç olmuştu ve ağabeyimin geceleri her zaman uyumayan ve sabahları saat beşte kalkmayı seven küçük bir çocuğu vardı. Kody çok sevimli olduğundan horoz seviyesindeki erken kalkışı çoğunlukla tolere edilebiliyordu.

Koridorun tam karşısındaki kapı hızla açıldı. Harika. Şimdi de geçici komşularımdan birini kaldırmıştım. Biri kötü ilk izlenim mi dedi? Özür dilemek niyetiyle arkama döndüm ama aniden dilim damağım kuruyarak çöle döndü.

Açık kapının eşiğinde bir adam duruyordu. Çok ama çok iri bir adam. Ağabeyim de iri bir adamdır; 1,88’lik boyuyla herkeşe tepeden bakar. Ama bu rahatsız görünen adamın kafası, kapı çerçevesini kıl payıyla geçiriyor gibiydi. Ayrıca kalıplıydı. Aşırı kalıplıydı. Genel olarak aşırı miktarda bir adamdı.

Saçmalık derecesinde uzun ve kalıplıydı; ayrıca çatık kaşları nedeniyle sinirli görünmesinin ötesinde, üzerinde de sadece *boxer* çamaşırı vardı. Onun ezici cüssesinin ve ateşli ela gözlerinin, köşeli sağlam çenesi ve dolgun dudaklarıyla tamamlanan delicesine muhteşem koyu kahverengi, uykudan dağılmış saçlarının üstesinden gelebilirdim. Ayrıca bütün o biçimli, belirgin karın kasları ve şişkin pazılarıyla; gözlerimi göbeğinden –kesinlikle çıkık olmayan bir göbek deliği vardı– *boxer* çamaşırına yönlendiren hoş seyrek kıllarla da başa çıkabilirdim. Ama nutkumun tutulduğu yer de burasıydı, çünkü kasığında **DİKKAT KAYA DÜŞEBİLİR** yazısı ve penisinin olması gereken yerde de yuvarlanan bir kaya vardı. Yani şimdi de adamın orasını süzüyormuş gibi görünüyordum. Kısmen süzüyordum da.

“Burada neler oluyor? Neredeyse gece yarısı oldu, sen kalkmış ortalığı inletiyorsun. Bazılarımız uyumaya çalışıyor.” Sesi derin, hırıltılı ve yüksekti. Şişkin kollarını sert göğsünde kavuşturması çıplaklığını biraz örtmeye yardımcı olmalıydı, oysa bu hareketi yalnızca kollarının ne kadar kalın olduğuna dikkat çekmeye yaradı.

Ayrıca. Vay canına. Biri düşmanca tavır mı dedi?

“Pardon. Anahtar kartım ve valizimle bir sorun yaşıyorum.” Kartı gösterdim ve hasarlı valizimi işaret ettim. Aniden tere batmıştım. Muhtemel sebebi, iç çamaşırıyla duran seksi bir adam tarafından azarlanmanın verdiği utançtı.

Seksi-ve-donlu adam kaşlarını çatı. Özrümü önemsememişti. Yardım teklif etmiş ya da pislik tavrını yumuşatmış da sayılmazdı. “O lanet anahtarı nereden aldın?”

“Bu seni neden ilgilendirsin?” İçeri girip bu birinci sınıf olağanüstü pislikten kurtulabilmek için mesajlarıma göz atarak anahtar ve şifre konusunda nerede hata yaptığımı anlamaya çalıştım.

“Beni ilgilendiriyor, çünkü benim katımda gereksiz miktarda gürültü yapıyorsun ve *senin* o kartı alabilmek için birilerine ödeme yaptığma bahse varım.”

Mesajı kaydırmayı bıraktım ve ona daha etkili bir şekilde gözlerimi diktim. “Affedersin?” Bu herif ahmakça suçlamalarıyla sağlam bir hıyardı. Seksiliğin ne fena bir ziyanıydı.

Keskin çenesini kaldırdı, tepeden bakarak bir parmağını bana doğrulttu. Gerçekten göz korkutucuydu. “Hangi güvenlik görevlisine para verdin? Yoksa başka ayrıcalıklar mı dahil oldu?”

“Ayrıcalıklar mı? Sen neden bahsediyorsun?” Artık kafam tamamen karışmıştı.

Donlu pislik kapı çerçevesine yaslandı ve sırtarak gözlerini üzerimde gezdirdi. Kot pantolon ve üstünde karikatür şeklinde doğum günü pastası olan bir tişört giymiştim. Saçlarım bir be-

renin altına sıkıştırılmıştı, çünkü bütün gün boyunca yoldaydım ve nem saçlarıma nazik davranmamıştı. “Bunu milyonlarca kez görmediğimi mi sanıyorsun? Hatunlar buraya çıkmak için güvenlik görevlilerine rüşvet verip duruyor.”

“Ben hiç de...”

Ona haddini bildiremeden sözümü kesti. “Bak tatlı yanak, ne çektiğini ya da damardan ne aldığını filan bilmem, ama şifre olmadan oraya girmenin imkânı yok. Şifre sende olsa bile, söylemeden edemeyeceğim, bu boktanlık...” Yüzünü işaret edip sonra beni gösterdi, “tam bir ereksiyon katili, yani kendini utandırmayı bırak ve o kırık kışını geldiğin yere geri götür.”

Az önce yüzümün ereksiyon-katili olduğunu mu söylemişti? Bu gece pislikler canıma tak etmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Senin Hasarın Ne?

Bishop

Tamam, ereksiyon katili yorumu biraz gereksiz olabilirdi, ama gece yarısı olmuştu ve ben yorgundum. 4001'deki herifle yüzleşeceğimi düşünerek dışarı çıkmıştım. Adam şehre her geldiğinde günler süren bir parti verirdi. Ardından daha uzun sürmezse, bir hafta sessizlik gelirdi. Neyse ki uzakta olduğu zamanlar, evde geçirdiğinden fazlaydı. Ne olursa olsun, ne zaman etrafta olsa, asansörde takılan çok sayıda az giyimli, potansiyel olarak zührevi hastalık taşıyan kadın da oluyordu.

4001'deki denyo yerine, enkaz gibi bir kadınla karşılaşmıştım. Evet, ne kadar kötü görünse de hâlâ seksiydi ama takım arkadaşımın çatı katı dairesine girmeye çalışırken olabilecek her gürültüyü çıkarıyordu. Ki arkadaşım artık burada oturmuyordu, karısı ve çocuğuyla bir ev almıştı.

Rook Bowman'la sohbetlerim kısaydı ve pek hoş değildi. En büyük hayranı sayılmazdım. Geçtiğimiz sezonlarda neredeyse sürekli birbirimize karşı oynadığımızda, birimiz sürekli huysuz-

luk ettiğinden diğërimiz öyle veya böyle ceza yiyordu. Ancak ona olan nefretim takas yapılmaması hükümünden feragat edip son dakikada Seattle genişleme takımına katıldığında tüm zamanların en yüksek noktasına ulaşmıştı. Aslında o kadar kötü olmazdı, ama benim olması gereken takım kaptanlığı pozisyonunu ona vermişlerdi. Onun lanet olası dostça, “Yapabilirsiniz; biz bir takımız!” tavrı ve koçun kahrolası avucunun içinde olması ondan daha çok nefret etmeme yol açıyordu. Onun iyi çocuk tavırlarının ötesini görebiliyordum. Ayrıca muhtemelen onun imrendiğı ilk hat orta saha pozisyonu için rakip olmayayım diye defansa geçmemi önermişti. Yoksa öyle huysuz biri olduğumdan değil.

Şimdi de belli ki takımın verdiğı çatı katını kullanarak bir metres tutmuştu. Ne şerefsiz ama...

Kadın burun kıvırdı ve sırtını dikleştirdi. “Şerefsizler artık burama kadar geldi.” Başının tepesini işaret etti. Kısa boylu biriydi, yani öyle uzun sayılmazdı. “Hakaretlerin ve pislik tavrıyla bu kadar yardımcı ve anlayışlı olduğun için teşekkürler. Bu rezil günden sonra tam ihtiyacım olan şeydi, yani gerçekten, yaratıcı bok zırvalarına fazlasıyla müteşekkirim.”

“Ben sadece olanları söylüyorum. Gerçeklerin acıtması benim hatam değil.”

“Tanrım, gerçekten bir pislüksin, değil mi? Karakterinin dış görünüşünün tam ters istikametinde olması ne kötü.” Bakışlarını öfkeyle üzerimde gezdirdi. Beni süzdüğü için neredeyse kendine kızmış görünüyordu. Eğer boş zamanlarında evli takım arkadaşına biniyorsa benim de kızmam gerekirdi. “Ve neden kahrolası iç çamaşırınla dışarıdasın? Bunu kim yapar ki?”

Dostum, kız hızını alamıyordu, bu da yarı eğlenceli sayılırdı ama saat gerçekten geçti ve ben de uyandırıldığım için sinirlenmiştim. İç çamaşırı sorusuna cevap verme zahmetine girmedim, çünkü bunun bu konuşmayla hiçbir ilgisi yoktu. “Eğer pislik olan biri varsa, çıkardığın tüm bu gürültüyle, o sensin.”

Tekrar telefonuna bakarak mesajlara göz attı. Bu sefer kartı tarayıp bir şifre kod girdi. Yeşil ışık yandığında sinirim zirve yaptı. Sanırım Rook'un gerçekten de bir metresi vardı, bu da onun kendisini tasvir ettiği kadar mükemmel olmadığını kanıtlardı.

Kadın kapıyı omuzlayarak açtı ve harap valizini tuhaf hareketlerle içeri sürükledi. "Yardımanın için çok teşekkürler. Binada bu kadar sıcak bir şekilde karşılanmak çok hoş." Bana hareket çekip çatı katı dairesinde gözden kayboldu.

Yarım saniyeliğine, birini arasam mı diye düşündüm; koçumuz ya da genel müdür gibi, ama bir anlamı olacağından emin değildim. Rook yıllarca Chicago'da beraber oynadıkları için bizim koç Alex Waters'la acayip sıkı fıkıydı. Waters'ın da genel müdürle arası iyiydi. Ayrıca Rook'un gayrimeşru işleri benim sorunum değildi. Karısını aldatıyorsa, bunun ortasında kalmayı kesinlikle istemezdim.

Televizyonu kapattım –önünde uyuyakalmıştım– ve yatağıma devrildim. Fena halde bitkin olduğum için hemen uykuya dalmayı bekliyordum, ama makul olandan daha uzun süre koridorun karşısında neler olduğunu düşünürken buldum kendimi.

Ertesi sabah, dün geceki koridor karmaşası sayesinde geç kalktım. Demlenmesi için bir demlik kahve ayarladıktan sonra gazetemi almaya koridora çıktım. Kitap okumazdım, çünkü zaman ayırmak gerekiyordu ve bir tane bile bitirecek kadar oturup odaklanamıyordum, ama gazete farklıydı. Spor sayfasından temel şeyleri öğrenebiliyor ve kahvaltı yaparken dünyada olup biten güncel olayları takip edebiliyordum.

Sabah gazetemi almak için kapıyı açıp da koridorun karşısına baktığımda, yarı yarıya makul ruh halim bozuldu. Artık derin bir uykudan uyandırılmadığım için dün hıyarlık ettiğimi itiraf edebilirdim, gerçi öyle davranmak için bir nedenim olduğuna inanıyordum. Özellikle de Rook güzel evcil hayvanını takımın ayarladığı çatı katında tutuyorsa...

Tekrar içeri girmek üzereyken komşumun kapısının aralık olduğunu fark ettim. İlk eğilimim görmezden gelmekti, çünkü gerçekten benim problemim değildi... Fakat sonra kapının neden açık olduğuna dair birçok olası neden aklıma geldi:

A- Dün geceki seksi enkaz, şifreyi kafadan atıp tutturmuştu ve evi soyup soğana çevirmişti.

B- Rook metresini kullanmak için uğramıştı.

C- Rook'un karısı bir şekilde âşığını öğrenmişti ve gecenin kâründe ikisini de gebertmişti.

A seçeneğiye, o zaman güvenlikten birileri işini kaybedecek demekti. Ama eğer B seçeneği doğruysa ve Rook'u iş üstünde yakalarsam, durumu kendi çıkarıma kullanabilirdim. C seçeneği olduyse ve çatı katında cesetler varsa, nihayetinde koridor kokmaya başlayacaktı.

Tamamen kapanmasını önlemek için gazeteyi dairemin kapısıyla kapı çerçevesinin arasına sıkıştırdım ve koridorda ilerledim. Buzdaki kazalar nedeniyle oldukça fazla kan görmüş olsam da, cesetler tamamen farklı bir hikâyeydi ve maruz kalmamayı tercih ettiğim bir şeydi. Ancak bu durumda yeni bir ceset, birkaç gün bekleyeninden daha iyiydi, bu yüzden gerçekten vatandaşlık görevimi yapıyordum yani.

Kapıyı çaldım ve birkaç santim aralandı. Sağlam bir on beş saniye daha bekledikten sonra ikinci kez çaldım. Yarım dakika daha kimse cevap vermeyince, içeriye bir göz atıp etrafa bakındım. Yerde pıhtılaşmış kan gölü lekeleri yoktu. Görünürde bir yerde ceset yoktu. Yani henüz polisi aramam gerekmiyordu.

İçeride insan varlığına kulak kesildim, örneğin acı veya zevkten kaynaklı inlemeler var mı diye dinledim ama tek duyduğum havalandırmanın uğultusuydu, bu yüzden yüksek sesle, "Merhaba?" diye seslendim. Hâlâ bir şey yoktu. Gerçekten kimsenin ölmemiş olmasını umuyordum. Çatı katına girdim. Benimkiyle aynı plandaydı, ama herhangi bir kişisel dokunuştan

mahrumdu, steril bir vitrin ev gibi görünüyordu. Her şey temiz ve dokunulmamıştı, yani misafir, evi soymamıştı ve herhangi bir çirkin hareket yapılmamış gibiydi, gerçi bu son dediğimi en pis eylemlerin döndüğü yatak odasında bulmak daha olasıydı.

Tekrar, “Merhaba,” diye bağırdım ama yine cevap gelmedi. Koridorun yarısına kadar gelmiştim ki bir kapı savrulurarak açıldı ve dün geceki kadın göründü. Gerçekten taş gibiydi. Yeni duş almış, üstüne havlu dolamış bir taş. İkinci bir havluyu da kafasına sarmıştı. Bu sabah çok daha iyi görünüyordu; dün geceki kafası güzel kaçkından çok... Siyah bir havluya sarılı sekse benziyordu. Atletik ama kıvrımlıydı; güç ve kadınsılığın kusursuz bir dengesi. Zayıf ve kırılgan değildi. Bu gözlem asabımı bozdu.

“Ne oluyor be!” diye haykırdı beni görür görmez.

“Kapı açıktı.” Ellerimi kaldırdım ve bakışlarımı fazlasıyla çıplak bacaklarının üst kısmını saran havludan yukarıda tuttum. Bahse varım kollarını kaldırırsa, can alıcı noktayı görebilirdim.

Havlusunun üst kısmını kavrayıp yukarı çekti. Gözlerimi yüzünde tutmak için yaşadığım iç çatışmaya rağmen, bakışlarım benden izinsiz aşağı inip frikik var mı diye kontrol etti. Olmadığı için hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığıma karar veremedim.

“Sen de içeri dalıp duştayken beni dikizleyebileceğimi mi düşündün? Sende ne gibi boktan bir sorun var böyle?” diye haykırırken, boştaki elini savuruyordu.

Gözlerimi tekrar yüzüne bakmaya zorladım. “Seni dikizlemiyorum. İki kez kapıyı çaldım, üç kez de ‘merhaba’ dedim. Dediğim gibi kapı açıktı, bu yüzden ortadan kaldırılması gereken cesetler var mı diye kontrol ediyordum.”

“Cesetler mi?” Yüzünü buruşturdu. “Sen ciddi misin...” Başını iki yana sallarken, sözlerimi siler gibi bir elini salladı, belki de beni silmeye çalışıyordu. “Biliyor musun? Önemi yok. Belli ki sende bir sıkıntı var. Ben polisi aramadan önce gitmen gerek.”

Tanrım, hemen yükseliyordu. Gerçi çıplakken ve havluya sarılıyken neden burada yabancı bir adam istemeyeceğini anlayabilirdim galiba.

Teslim olduğumu gösterir gibi ellerimi kaldırdım ve tehdidini yerine getirmesin diye ön kapıya doğru geri geri birkaç adım attım ama onu iğnelemeye de karşı koyamadım. “Belki de polisi ben aramalıyım. Gecenin bir yarısı buraya gelip kendi evinmiş gibi yerleştin ama burada yaşıyor olması gereken adamı tanıyorum ve şehirde değil bile.” Bu kısmen palavraydı. Bu hafta sonu Rook’un şehirde olup olmadığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir şey biliyorsam, herif yatak odalarından birinde saklanıyordu.

“Sen nasıl...” Elini bana doğru savurarak üzerime doğru gelirken, ben de ön kapıya doğru geriliyordum. “Biliyor musun? Sana kendimi açıklamam gerekmiyor. *Benim* daireme izinsiz giren sensin.”

“Burası *senin* dairen değil.” Oturma odasmda geri geri giderken sehpanın üstündeki bir lambayı neredeyse deviriyordum.

“Aman Tanrım! Defol git! Lanet bir havluylayım. Az önce duştaydım. Senin de görebildiğin üzere, ortalıkta ceset filan yok.” Tertemiz ve çoğunlukla boş odayı işaret etti, ben kapıya yaklaşıırken, o da hâlâ ilerliyordu.

“Belki de kanıtlardan kurtulmak için duşa girmişsindir.” Artık onunla dalga geçiyordum. Nedenini bilmiyordum. Muhtemelen çok kolay yükseldiği içindi. Belki de Rook’un aslında başka bir şerefsiz olmasına rağmen, altın çocuk gibi görünmesine gıcık olmuşum. “Burada kiminlesin?”

“Kimseyle. Burada yalnızım, tıpkı dün gece...” Bir elini ağzına kapattı ama hemen indirdi. “Şu anda buraya gelen biri var. Gitmen gerek.”

Geriye doğru eşikten dışarı bir adım attım, böylece artık dairede değil, girişteydim. “Hayatta olduğundan ya da bıçaklanma-

dığından emin olmak için kontrol ediyordum sadece. Ayrıca yalnız olduğun gerçeğinden faydalanmakla zerre ilgilenmiyorum.”

“Dün gece ereksiyon katili yorumunla bunu netleştirmiştin zaten ama tekrar hatırlattığın için teşekkürler.” Omzumu itti, bu defa öfkeyle yapmıştı ve geriye doğru birkaç adım sendelemiş gibi yaptım. “Ve neden daha en başta kapı açık olsun ki? Dün gece sen bana hakaret yağdırmaya son verdikten hemen sonra kapattım.”

“Dün gece kendini gördün mü? Dağılmışlar Ekspresi’nin kraliçesiydin.”

“Sen hiç susmaz mısın?” diye haykırarak beni daha da büyük bir güçle itti. İtiraf etmeliyim, bu kadar ufak biri için çok güçlüydü.

Bu defa gerçekten tökezledim ve cam masanın kenarına çarptım. Kocaman çiçek vazosu birkaç saniye devrilir gibi oldu. Neyse ki yerinde kaldı. Güvenliğe kırık cam parçalarını açıklayacak durumda değildim. Doğrularak elimi göğsümden aşağı gezdirdim ve o da aç bir pak tavşanı* gibi kendinden geçercesine bu hareketi takip etti. Belki de resmen hokeyci düşkünüydü. “Dün gece öldürülmediğini kontrol ettiğim için rica ederim.”

“Kendine bir pantolon al!” Kapıyı çarptı ama kapanmadı. Onun yerine sekip yeniden açıldı. “Ve bir gömlek!” Bana hareket çekti ve kapıyı tekrar çarptı.

Sekerek geri açıldı. Yine.

O yeniden görünürken gülümseyerek el salladım. Başındaki havlu çözülüp yere düştü ve karmakarışık uzun saçları açığa çıkardı... *Tozpembe saçlar?* Dün gece berenin altında kalmış olmalıydı, yani gizlenmişti.

Kapıyı tuttu ve gövdesine sarılı havlu gevşeyerek vücudundan aşağı doğru kayd, bu da kapı üçüncü kez çarpmadan önce bir çift güzel, dik memeyi bir anlığına görmem demekti.

* Pak tavşanı: Orijinali puck bunny olan terim, hokey dünyasında oyuncularla yatmak için onların peşinde dolanan kadınlar için kullanılır. (ç.n.)

“Güzel silikonlar!” diye bağırdım kapalı kapıya doğru.

Bu defa kapı açıldığında, dar aralıktan bir ortaparmak göründü. “Bunlar gerçek, pislik.” Parmak ortadan kayboldu, kapı tekrar çarpıldı ve kapalı kaldı.

Bu kız, Bowman için fazla hırçındı. Ahlaki pusulamın olması çok kötüydü. Yoksa onunla oynamak eğlenceli olabilirdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hıyarlar A.Ş.

Stevie

“Ne hıyar ama!” dedim memelerime. Artık meme uçlarımı görsel olarak tacize uğramaktan korumam gerekmediği için kolumu üzerlerinden indirdim. Herifin iriliğine ve neredeyse bir yabancı olmasına rağmen, dairedeki beklenmedik varlığından dolayı kendimi özellikle tehdit altında hissetmemiştim. Belki de gülünç donu yüzündendi?

Her neyse, memelerim tamamen benimdi ve gayet hoşlardı. İkinci aşamayı geçmiş olduğum her erkek arkadaşım göğsüme fazlasıyla âşık olmuştu ki öyle tonlarca adam da yoktu, çünkü hareket tarzım o değildi. Belli ki harika memelerim ve meme uçlarım vardı. Erkekler tuhaf bir şekilde onların büyüüne kapılıyordu.

Delikten bakabilmek için yüzümü kapıya yasladım. Hıyar, suratında salak bir sırıtışla hâlâ girişte duruyordu. Aletine yakın bir yerden bacağına iç kısmını kaşıyarak duyamadığım bir şey mırıldandı ve ağır ağır dairesinin kapısına doğru yürüdü. Hoş, çok hoş kıcını ve inanılmaz yapılı sırtını inceleme fırsatım oldu.

Bu kadar karakter yoksunu birinin saçmalık derecesinde yakışıklı olması haksızlıktı. Eğilip yerden gazeteyi aldıktan sonra dairesine girip gözden kayboldu.

Giyindikten sonra, yiyecek bulmak için dolapları kontrol ettim. Bir paket noodle ve dört tane çay poşetinin dışında kelimenin tam anlamıyla tamtakırdı, bu da market alışverişini bir numaralı öncelik haline getiriyordu. Gerçekten daireden çıkmak istemiyordum, ama pek bir seçeneğim yok gibiydi.

Kapıyı açmaya hazırlanırken telefonum öttü. Joey, onu erkek takımları başka birinin vajinasına kenetlenmiş halde bulduğumdan beri aralıksız olarak mesaj atıyordu. Tipik, “Eyvah, yakalandım,” palavralarıydı: *Üzgünüm bebeğim, bir kazaydı; hiçbir anlamı yoktu; bunun üstesinden gelebiliriz.*

Belki üstesinden gelebilirdik, ama geldik diyelim, sonra ne olacaktı? Sonraki bilmem kaç ay boyunca özgüvensiz hissedecek, ben evde değilken ne yaptığını ya da ailemi ziyarete Los Angeles’a gittiğimde sadık kalıp kalmadığını merak edecektim. Bunun nasıl ilerleyeceğini şimdiden görebiliyordum ve kesinlikle benim için iyi olmayacaktı. Onu böyle bastıktan sonra Joey ile tekrar bir araya gelirim kendimden hoşlanmazdım. Sanırım artık sınırı tam olarak nerede çektiğimi biliyordum en azından.

Ekranda Joey yerine ağabeyimin adı görününce kısmen rahatladım.

“Selam.” Onu hoparlöre alıp kanepeye kendimi bıraktım.

“Bu sabah nasılsın? Dün gece her şey yolunda gitti mi?” RJ’in ebeveyn tarzı endişesi sevimliydi ama sistemimde sıfır kafein bulunurken bir o kadar da rahatsız ediciydi.

“Ben iyiyim.” Yalandı, ama gerçek tam bir terapi seansı gerektirirdi, o yüzden bunu burada bırakacaktık. “Kilidin alengirli olduğu konusunda haklıydın, ama çözdüm. Koridorun karşısındaki adam içeri zorla giriyorum sandı.”

“Hangi adam?”

“Ee, süper-yapılı olan?” Dün gece kapı numaralarına dikkat etmemiştim ve şimdi de kıcımlı kaldırıp kontrol edemeyecek kadar tembeldim.

“Orada en üst kattaki insanlar genelde kendi işine bakar, ama içlerinden biri sana problem çıkarırsa ben hallederim.”

“Sorun değil. Başta şifreyi yanlış girdiğim için ortalığı velveleye vermiştim.” Adamın bana hakaret ettiği ve bu sabah eve izinsiz girdiği kısmı anlatmadım, çünkü ağabeyimin onun kapısına dayanıp olay çıkarmasını gerçekten istemiyordum.

“Denyo eski sevgiliden ne haber? Seninle iletişime geçmeye çalıştı mı?”

Sadece milyon kez. “Mesaj attı. Cevap vermedim.” Gözlerimin daha çok aptal gözyaşıyla yanmaya başladığını hissedince konuyu değiştirdim. “Buralarda en yakın market ve kahve dükkânı nerede?” *Uber Eats*’ kullanırsam pazartesi sabaha kadar daireden çıkmaktan kaçmabilirdim, ama bu şimdi elimde olan sınırlı kaynaklarımı ziyan etmek olurdu.

“Birinci katta bir kahve dükkânı var ve market de caddenin aşağısında. Kusura bakma, çatı katında hiçbir şey yok, ama online sipariş verebilirsin. Kapıcı her şeyi senin için yukarı getirir.”

“Bunun bir ücreti yok mu? Dahası, yeni bir yer bulunca gideceğim için dolabı doldurmanın da bir anlamı yok.”

“Başka bir yer bulmana gerek yok, Stevie. Yönetimle durumu netleştirdim ve durumu açıkladım çoktan.”

“Emin misin?” Her ne kadar ağabeyimden otlanmak istemesem de başka bir daire aramak veya kirayı tek başıma ödemek zorunda kalmamak birçok stresimden birini ortadan kaldırabilirdi.

“Eminim. Arkanda ben varım, Stevie. Ve market alışverişinin kurye ücretini merak etme. Kartım zaten onlarda kayıtlı. Sana kullanıcı adımla şifremini yollarım, sonra ne istersen sipariş edebilirsin.”

* Uber tarafından online yemek siparişi ve dağıtımı alanında hizmet vermesi amacıyla kurulmuş bir platform. (ç.n.)

“Bana kalacak yer vererek gereğinden fazlasını yaptın, mobilya ve eşyalarda da yardım etmiştin, bir de mutfak masraflarımı karşılamana gerek yok.” Yirmi dört yaşında kendime yetemediğim için kötü hissediyordum, özellikle de RJ yirmi yaşından beri milyonlar kazandığı için. Üniversiteden yeni mezun olmak, kariyer odaklı ilk işimden maaş çekimi alana kadar banka hesabımın hafif olacağı anlamına geliyordu. İşin iyi tarafı, maaş ve şartlar gerçekten harikaydı; kötü tarafı, şerefsiz eski sevgilimle aynı klinikte çalışacaktım.

“Daha çalışmaya bile başlamadan para için endişelenmene gerek yok. Bırak yardım edeyim. Aileme bakmayı karşılayabilirim, yani bunu yapmam için bana bir şans ver.”

Yılda on bir milyon kazandığı göz önüne alınırsa, iyi bir noktaya parmak basmıştı. Kredi kartına yüklenmek, diğer her şeyin yanı sıra ihtiyaç duymadığım başka bir strestir, bu yüzden kabul ettim. Şöhretinin ve parasının birçok açıdan hem bir lütuf hem de bir lanet olması ironikti.

Hafta sonunun geri kalanı Joey'den gelen yanıtlanmamış yazılı ve sesli mesajlar, birçok kutu *Ben&Jerry's** -online siparişin nimetleri- ve birkaç paket mendilden oluşan bir karmaşa şeklinde geçti. Pazar akşamı olduğunda, ikinci valizim hâlâ Alaska seyahatinden dönmemişti, ama ağabeyimin kredi kartı sağ olsun hızlı teslimatla birkaç kıyafet siparişi verdim; yani en azından yeni işime çıplak başlamak zorunda kalmayacaktım.

Pazartesi sabah işe hazırlanırken midem düğüm düğümdü. Yiyemeyecek kadar gergin olsam da biraz atıştırmalık paketledim, yanımda götürmek için kahve yaptım ve ayakkabılarımı giymeden önce anahtar kartı aldığımdan emin oldum. Kapıyı açtığımda eşikte bir gazete gördüm, ki bence tuhaf bir durumdu ama ayağımla dairenin içine doğru ittim. Belki ücretsiz bir şeydi.

* Dondurma markası (ç.n.)

Kapıyı arkamdan çekerken, koridorun karşısındaki kapı açıldı ve hıyar komşum çıktı. İlk sohbetimizdeki gibi, üstünde sadece iç çamaşırı vardı. Bu defaki siyah-beyaz dama baskılıydı. Ortasındaki çıkıntının üstünde çapraz iki bayrak vardı ve tam aletin üstünde **BİTİŞ ÇİZGİSİ** yazıyordu. Tam orasına bakmamak fiziksel olarak imkânsızdı. Gözlerimi yukarı kalkmaya zorladım ve resmen ağır ağır sürükleyerek saçmalık derecesinde belirgin karın kaslarının üzerinden sinir bozucu şekilde yakışıklı yüzüne ulaştım.

Beni görünce duraksadı, gözleri sessiz yargılama gibi hissettiren bir tavırla günlük yoga tarzı taytında ve sade ince tişörtümde gezindi. Muhtemelen onu değerlendirme şeklimle aynıydı, sadece daha az salya akıtma ve daha çok hor görme vardı. Sırt çantama ulaştığında dudakları tiksintiye benzer bir alayla kıvrıldı. “Sen öğrenci misin?” Bunu korkunç bir hastalıktan bahseder gibi söylemişti.

Tek kaşımı kaldırdım ve huzursuz bir tavırla çantanın askısını düzelttim. Büyük bir kol çantası edinebilirdim, ama sırt çantaları daha iyi ağırlık dağılımına sahipti ve omuz kaymasına neden olmazdı. “Sana da günaydın.” Ondan tarafa ikinci bir bakış atmadan asansöre doğru ilerledim. Ne sik kafalı herif.

Kapıların neredeyse anında açılmasına minnettardım. İçeri gidip lobi düğmesine bastım ve hâlâ orada duruyor mu diye kontrol etmemek için kendimle mücadeleye giriştim. Kapılar kapanmadan yarım saniye kadar önce savaşı kaybettim. Göbeğiyle donunun beli arasındaki kısmı kaşıyordu. Gözlerimi devirdim ve asansör inmeye başlarken rahat bir nefes aldım.

O adamın ne sorunu vardı acaba? Tamam, ilk gece çok gürültü yapmıştım ama bunun, onun hâlâ devam eden küçümsemesini haklı çıkaracağını sanmıyordum. Her neyse. Onunla arkadaş olmam gerekmiyordu sonuçta. Varlığını kabul etmek zorunda bile değildim.

Yeni işime olan otobüs yolculuğu neyse ki olaysız geçti. Klinik üniversite kampüsünün kenarına konumlandırılmıştı. Yeni bir merkez açmışlardı ve kısmen Seattle'daki genişleme takımı sayesinde toplu bir işe alım gerekmişti. Bir şehre hokey takımı koyduğunuzda, aniden, bütün üniversiteli gençler profesyonel olmak ister ve oraya ulaşmalarını sağlayacak olası her avantajın arayışına girer.

Ağabeyimin bağlantılarını kullanarak doğrudan profesyonel takımlarla çalışan kliniklerden birinde pozisyon kapabilirdim, ama onun adıyla değil, kendi çabamla bir işe girmek istemiştım.

Spor rehabilitasyonu uzmanlığımı fizyoterapi alanında yüksek lisansım vardı ve sınıf birincisi olarak mezun olmuşum. Bu, profesörlerimin parlak tavsiyesi ve klinik atamamın yanı sıra mülakat becerilerimle birleşince işi bana kazandırmıştı. Ve ağabeyimin bunu yapmasına ihtiyacım olmamıştı.

Böylece işte buradaydım, yeni işimde ilk günümde ve Joey'yle karşılaşp gözyaşlarına boğulmamak için dua ediyordum. Ondan iki ay sonra başlamanın iyi tarafı, oryantasyonumun bir parçası olmamasıydı. Dahası klinik devasaydı: Yüzden fazla çalışan vardı; bunlar arasında fizyoterapistler, masaj terapistleri, akupunktur ve kayropraktik uzmanları, hatta bir doktor ile kişisel antrenörler vardı ve Joey de bu pozisyonda işe alınmıştı. Kliniğin boyutlarının ona sık sık –daha da iyisi, hiç– rastlamamak anlamına gelmesini umuyordum, çünkü ben fizyoterapi ekibindeydim.

Yaklaşık yirmi beş dakika erken geldiğim için giriş imzamı attım, evrakların olduğu oryantasyon paketini aldım ve seminer odasındaki birçok boş masadan birine oturdum. Bir üniversitede, öğrenciden başka bir şey olarak bulunmak tuhaftı.

Ben formları tamamlarken etrafımdaki sandalyeler gergin bedenler tarafından dolduruldu. Özellikle çekingen biri değilim, ama sadakatsiz eski sevgilim dışında kimseyi tanımadığımı yeni ortamlar beni geriyordu.

Kabaca benim yaşlarımda görünen iki kadın, yanımdaki iki boş sandalyeye oturdu. Kızlardan biri küt kesim saçlarıyla uzun boylu ve fidan gibiydi, diğeri ise kısa ve atletikti, uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Onlar otururken merhabalaştık ve isimlerimizi söyledik. Fidan gibi olan Jules, atletik olan ise Pattie'ydi. Anlaşılan kuzenlerdi.

Masamın üstünde telefon titreşerek mesaj uyarısı verdi ama görmezden geldim. RJ bu sabah bana bir mesaj atıp bol şans dilemişti, annemle ağabeyim Kyle da aynı şeyi yapmıştı. Dikkatimi dağıtmamı diye telefonu çantama koydum, ama hemen öncesinde Joey'yi kaydettiğim isim gözüme çarptı: Denyo-Göt. Saniyeler önce attığı son mesajda **“başını kaldır”** yazıyordu.

Bu sabah ihtiyacım olan ya da istediğim son şey onun o pislik suratını görmektir. Başımı kaldırmadım. Onun yerine dalgın bir tavırla oryantasyon kitapçığını gözden geçirdim.

“Hey! Stevie!” diye fısıltıyla bağırdı Joey, sıranın en sonundan.

“Hay ben bu işin,” diye mırıldandım.

“O adamı tanıyor musun?” diye fısıltıyla sordu Pattie.

“Maalesef evet.” Başımı aşağıda tuttum, benimle tekrar yakınlık kurma konusunda kısmen bir şansı olduğunu düşünmesini sağlayacak herhangi bir işaret vermemeye kararlıyım. Asla.

“Pişşt, Stevie.” Sesi artık daha yakındı, sanki kulağımın dibindeydi.

Pattie'ye bir bakış atarak ağız hareketlerimle, *‘Arkamda mı?’* diye sordum.

Başıyla onayladı.

Odanın önünde duran, yüzde yüz kastan oluşan minyon kadın benim arkama doğru baktı, ağzı somurtuk bir hareketle kıvrılmıştı. “Bay Smuck, bilgilerinizin tazelenmesi mi gerekiyor? Bu yüzden mi bizi varlığınızla onurlandırılıyorsunuz?”

Evet, Joey'nin soyadı Smuck'ti. İroni gözden kaçırılmayacak kadar netti.

* Kelime, İngilizce argosunda “gereksiz tip” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Artık odadaki herkes ona bakıyordu, ben de cevabı ne olacaksa onun hedefinde duruyordum. Yanaklarımın ısındığını hissettim.

Eli, hani şu benden başka birinin çıplak kıcına şaplak atan eli omzuma indi. “Sadece merhaba demek istemiştin, kendisi benim...”

Utanç, inanamama ve öfkeyle bütün oldu. Kolumu indirip kalemimi bacağına sapladım. Hakkını vermek gerekirse, sadece hafifçe boğulur gibi inledi ve “Arkadaşım,” dedi.

Oda iğne düşse duyulacak kadar sessizdi. Eriyerek yere karışmak istedim.

“Sosyal görüşmelerinizi mesai saatleri dışına saklayın, Bay Smuck.”

“Evet, efendim. Özür dilerim efendim.” Sesini alçaltarak fısıldadı: “Sonsuza kadar benden kaçamazsın.” Sonra sıradan aşağı ilerledi ve hafifçe topallayarak odadan dışarı çıktı.

Oryantasyon liderimiz, o gittikten sonra hiçbir kesinti olmamış gibi işine devam etti. İş derken, kaynaşma faaliyetlerini kastediyorum. Seçtiği oyunlar, liseye dönmüşüz hissi veriyordu. Onun bu aşırı coşkusunun karşısında, herkesin böyle hevesiz olması neredeyse kendimi kötü hissetmeme neden oldu.

İlk sıradaki yeni üyelerden birinin silindir şapkadın bir kart çekmesini istedi. Kart yüksek sesle okunduktan sonra aklımıza gelen ilk şeyi bağırmanız gerekiyordu. Kim benzer yanıtlar alırsa günün geri kalanında gruplar halinde birlikte çalışacaktı.

Soruyu çeken zavallı adam, “İlk buluşmada hangi yiyecek kesinlikle yenmez?” diye odaya sordu.

Pek çok kişi, “Sarımsak!” ya da “Soğan!” diye bağırdı.

Ben de gerekenden daha yüksek sesle, “Socuk!” diye haykırdım.

Aynı anda Pattie yanımda, “Sosisli!” diye bağırdı.

Jenny de hemen arkasından devam etti: “Penis! Yani muz!”

Aniden odadaki en utanmış kız ben olmaktan çıktım, sanırım kız grubumu bulmuştum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Don Savaşları

Stevie

Oryantasyondan sonra Jules ve Pattie beni akşam yemeğine davet ettiler, ama ağabeyimin birleştirdiği doğum-günü-sonrası-yeni-iş-kutlamasına gitmem gerekiyordu, bu yüzden hakkımı daha sonra kullanmak istedim. Yine de hızlıca bir şeyler içmek için onlara katıldım, çünkü oryantasyon günü aktivitelerini beklenenden erken bitirmiştik. Özellikle de Joey orada çalışırken ve ona ne kadar sık rastladığıma bakılırsa, kendisi gölgem olmaya karar vermiş gibi görüldüğü için şimdiden arkadaş edinmek çok hoştu.

Yengem Lainey, eve geçerken beni bardan aldı.

Yeğenim Kody araba koltuğuna bağlanmıştı ve iki yumuşak hokey pakını birbirine vurarak bir şeyler mırıldanıyordu. SUV'a bindiğimde, "Evie!" diye haykırdı.

Yan koltukta dönüp ayakkabısı düşmüş ayağını gıdıkladım. "Merhaba, küçük adam! İnanamıyorum, ne kadar büyümüşsün!" Lainey'ye yandan sarıldım. "Beni almaya onca yolu geldiğin için teşekkürler."

“Sorun değil. Zaten birkaç işi hallediyorduk, böylece sen de otobüse binmek zorunda kalmadın.” Lainey burnunu buruşturdu. Toplu taşımaya bayıldığı söylenemezdi; üstün olduğunu düşündüğü için değil, büyük kalabalıklardan ve kapalı alanlardan hoşlanmazdı.

Lainey bana işteki ilk günümü ve adı-söylenmemesi-gereken-hıyara rastlayıp rastlamadığını sordu. O konuşmanın rahatsız edici kısımlarını atladım, çünkü bu konunun çoğu kısmı bende ağlama işteği uyandırıyor.

Ağabeyimin evine gittiğimizde, ben Kody’yle oynarken, Lainey onun yemeğini hazırlamaya başladı. Yemek hazır olduğunda, yeğenimi mama sandalyesine oturttum ve onun tatlı kk suratma yemeği bastırmasını izledim.

Lainey sezon öncesi antrenmanlardan bahsetmeye başladı, çünkü güvenli bir sohbeti ve şu an RJ’in olduğu yerdı. Lainey beni onunla arenaya gelmeye ikna etmeye çalışıyordu, ama ağabeyimi sevmeme ve aslında bir hokey taraftarı olmama rağmen, onun maçlarına gitmekten çekinme eğilimindeydim.

Geçmişte, insanların ağabeyime ulaşmak için beni kullanmalarıyla ilgili sorunlar yaşamıştım.. Seattle gibi bir şehirde yepyeni bir genişleme takımının parçası olmak önemli bir meseleydi, dolayısıyla kendi arkadaşlarımla yetinmek ve sezonun başlamasının verdiği heyecan yatıştıktan sonra maçlara gitmeyi düşünmek, benim için daha kolaydı. Onu seviyordum ve başarısını kıskanmıyordum ama başa çıkması zordu ve bazen değersiz-kk-kardeş sendromuna yenik düşüyordum.

Lainey bana kurnaz bir bakış attı. “RJ’in takım arkadaşlarının çoğu gerçekten hoşlar. Flört havuzuna geri atlamaya hazır olmadığını biliyorum, ama senin yaşma yakın ve bekr olan birkaç tane tatlı oyuncu var.”

“Teşekkürler, ama o adamlardan biriyle çıkmakla zerre ilgilanmıyorum.”

“Hangi adamlarla çıkmakla?” RJ mutfağa girdi, eve yeni gelmişti.

“Senin takım dakilerle,” diye karşılık verdim.

RJ tek kaşını kaldırdı. “O adamların herhangi birinin seninle çıkmasının imkânı yok zaten.”

“RJ!” Lainey ıspatulasını ağabeyimin parmaklarının birkaç santim uzağında tezgâha vurdu.

Ağabeyim iki elini de havaya kaldırdı. “Hey, hey, çıkılmayacak biri olduğun için demedim, Stevie. Aksine *fazlasıyla* çıkılacak birisin.”

“Bu da ne demek oluyor?” Kolay biri değildim ve hiç de olmamıştım. Duygusal olarak çabucak bağlanırdım ve bu ideal bir durum değildi, bu yüzden eğer yürümezse işleri kendi adıma daha da kötüleştirmekten kaçınmak için bir adamla hemen yatağa atlamazdım.

RJ arkamdan kollarını bana dolayarak kocaman sarıldı. “Sende Bowman gamzeleri var, Stevie. Onlar karşı cins için ölümcül bir şey. Doğru değil mi, Lainey?”

Lainey hüzünle başını salladı. “O gamzelere direnmek çok zor. Sanırım ağabeyinin beceremese de söylemeye çalıştığı şey şu: Sen muhteşemsin ve kendisi de takımında seninle çıkmaya çalışan herhangi bir adama karşı ağabey kartını kullanacak.”

Neyse ki kimse gecenin geri kalanında flört etmekten veya RJ’nin takım arkadaşlarından uygun seçenekler olarak bahsetmedi. RJ beni gereksiz ve abartılı doğum günü hediyeleri ve en sevdiğim pastayla şımarttı ama gecemin en önemli olayı Kody’yi yatağına yatırmaktı.

RJ beni çatı katına bırakırken saat epey geç olmuştu. “Kira paranı Göt-surat’tan almak için yardımına ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Joey’den her bahsedişinde, yeni bir yaratıcı hakaret buluyordu.

“Halledebilirim.” Gülümsedim, ama biraz düz bir tebessümdü.

“Halledebileceğini biliyorum Stevie, ama mecbur değilsin. Bunu yaşamandan nefret ediyorum. Gelip bizimle evde kalabilirsin, böylece yalnız olmazsın.”

“Ah, çok tatlısın, ama bence Lainey’ye danışmadan böyle bir teklifte bulunmaman gerekir.”

“Bunu çoktan konuştuk. Havuz evi kolayca ayrı bir daireye dönüştürülebilir, yani kendine ait alanın da olur.”

Yalnız olmama fikri çekiciydi, ama RJ’in yeni evi klinikten sağlam kırk dakika uzaktı ve arabam yoktu, onun bana araba almasını da istemiyordum.

“Ne kadar nazik bir teklif olsa da RJ, siz daha yeni evlisiniz. Anlıyorum bir bebeğiniz var ve neredeyse bir yıldır beraber yaşıyorsunuz, ama Lainey, Kody’ye kardeş getirmeyi düşündüğünüzden bahsetti ve siz bu meseleye yoğunlaşırken, yaşam alanınızda bulunmamayı tercih ederim gerçekten.”

“Meseleye yemek masasında yoğunlaşacak halimiz yok ya.”

“Önemli olan o değil ve kafama soktuğun istenmeyen görüntü için de sağ ol. Hem çatı katı işyerime daha yakın. Tabii değişen bir şey yoksa ve kalacak başka bir yer bulmam gerekmiyorsa?” Bu düşünce aniden paniğe kapılmama neden oldu.

Komşusundan ve gülünç donlarından tiksinneme rağmen, bununla uğraşmayı ev aramaya tercih ederdim. Çünkü o zaman peşin ödediğim kirayı geri almak için Joey’yle yüzleşmem gerekirdi. Eninde sonunda onu halledecektim, ama uğraşmadan önce birkaç hafta zihinsel olarak kendimi hazırlamak da fena olmazdı.

“Hiçbir şey değişmedi. Sezonda daire senin.”

“Tamam, bu harika. Sana kira filan ödeyebilir miyim?”

“Kesinlikle olmaz. O sözleşmemin bir parçası ve aksi halde zaten boş kalacaktı, yani kira ödemedен oturabilirsin.” Binamın önünde durup arabasını park konumuna aldı ve dörtlülerini yaktı. “Seni yukarı çıkarmamı ister misin?”

“Böyle iyiyim, teşekkürler.” Ona yandan sarıldım. “Akşam yemeği ve lüks konaklama için teşekkürler.” İnerken binayı işaret ettim.

“Sorun değil, Stevie. O şerefsiz için yardımına ihtiyaç duymakla ilgili fikrini değiştirirsen söyle. Senin için onu altına sıçtırmak beni mutlu eder.”

“Biliyorum ve minnettarım.”

Önce binaya girmek, ardından asansöre binmek için kartımı kullandım, çatı katına çıkarken kollarım hediye çantalarıyla doluydu. Ağabeyimi seviyordum, onun müdahale etmek ve birkaç yıl önce kaybettiğimiz babamız gibi olmak istediğini biliyordum. Çoğu zaman ihtiyacım olan çakma-baba RJ değil, ağabeyim RJ’di, ama duygularını incitmeden bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

Çatı katma ulaştığımda asansör *ding* sesi çıkardı ve kapılar kayarak açılırken, Hıyar’ın dairesinden bir kadm çıktı. Siyah elbisesi ikinci bir deri gibi üstüne yapışmıştı ve pek bir şeyi örtmüyordu. Uzun koyu renk saçları karışmış, yanakları kızarmıştı. Çok yakın zamanda orgazm trenine binmiş gibi görünüyordu. Elbette komşum *o adamlardandı*. Bahse varım, haftanın çıtırıyla takılan kanlı canlı, zampara bir klişeydi kendisi.

“Ah! Kapıyı tutabilir misin?” diye seslendi, girişte süzülerek ilerlerken.

Bu asansörü kullanan sadece bir avuç insan olduğu için neden ona kapıyı tutmam gerektiğini bilmiyordum, ama gülümseyerek, “Tabii,” dedim ve kapanmasını engellemek için elimi kapıya koydum.

“Teşekkürler!” Ben asansörden çıkarken sürtünerek yanımdan geçti, beni baştan ayağa süzerken rujsuz gülümsemesi yerli yerindeydi. “Umarım benimki kadar iyi bir gece geçirmişsindir!” Kapılar kapanırken bana göz kırptı.

Komşumun kapısına doğru zihinsel olarak ortaparmağımı kaldırdım, korkunç karakterine rağmen model gibi görünen biriyle işi pişirdiği için gıcık olmuştum. Onun gerçekten küçük bir penisi olduğunu hayal ederek kendimi rahatlatmaya çalıştım, ama kadın bu doğru olamayacak kadar mutlu görünüyordu.

Sonraki hafta Hıyar'ın evine bir sürü farklı kadın girip çıktı. Ayrıca sabahları iki kez daha ona rastladım. Şey, *rastlamak* muhtemelen doğru bir ifade değil. Ben işe giderken tuhaf donlarıyla rahat bir tavırla ortaya çıkıyordu sadece. Görünüşe göre "joystick"ine binmekten hoşlanan birkaç farklı kadın olduğu gerçeğiyle gösteriş yapıyordu. En azından yaptığı şeyin bu olduğunu varsayıyordum. Birbirimize pis bakışlar atmaktan başka bir şey yapmadığımız için, tamamen tahmin yürütüyordum.

Çatı katında yaşamaya başlayalı iki hafta olduğunda, sanırım programını çözmüştüm. Aynı sarışın kadın arka arkaya çarşamba günleri dairesine geliyordu, yani onun hafta ortası düzüşmesiydi. Bir öğleden sonra ben kapının yanında durmuş mektuplarıma bakarken, girişte bir kadın sesi duydum. Haliyle kapı deliğinden dışarı baktım.

Hıyar görünürlerde yoktu ama başka bir kadın vardı, bu defa kinin kısa kahverengi küt saçları vardı ve asansöre doğru çalımla yürüdü, elinde telefonla kapıların açılmasını beklemeye başladı. Bu pisliğin istediği kişiyi, istediği zaman becermesi ve kadınların hiçbirinin bunu önemsememesi beni çileden çıkarıyordu. Belki onlara para ödüyordu. Bu akla yatkındı. Bir şekilde telafi edecek bir şey olmadan böyle seks arkadaşları edinemeyecek kadar sık kafalı birine benziyordu.

Sonraki hafta bir tür rutine bağladık. Salı ve perşembe günleri hep o lanet donuyla gazetesini tam olarak aynı saatte –benim işe gittiğim sırada– alıyordu. Çarşamba ve cuma günleri ben evden çıkarken gazete çoktan alınmış oluyordu; bunlar benim işe geç başladığım günlerdi.

Bu yüzden bir sonraki salı günü, bunun tesadüf olup olmadığını görmek için gözümü kapı deliğine dayayıp gazetesini almasını bekledim. Dakikalar geçti ve kapısı sımsıkı kapalı kaldı, en azından benimkini açana kadar... Dışarı adım atmadım gerçi. Onun yerine, kapısı açılarak psikopatik boxer çamaşırının sar-

dığı saçmalık derecesindeki biçimli bedenini açığa çıkarırken, kendiminkini iterek kapattım.

Bu herif ve donlarının olayı neydi böyle?

Daireme doğru baktı, gazetesini alırken kaşları çatıktı. Kapısının arkasında gözden kaybolmak için acele etmedi.

Bugün oyunumu geliştirmeye karar vermiştim çünkü bir oyun oynadığımız çok açıktı. Bu adamın bir teşhirci ve tam bir zampara gibi görünmesi dışında amacının ne olduğundan tam olarak emin değildim. Normalde bu saatlerde iş için giyinmiş olurdum ama bugün üzerime bir spor şortu –kıçımın yanaklarını zar zor kapatan türden– ve sporcu sutyenimi giyecek kadar ileri gitmiştim. Daha sonra kıyafetimi tamamlamaya ara verdim.

Bir fizyoterapist olarak formum iyiydi. Kıvrımlıydım ama fit-tim. Dal gibi tipler dergi sayfalarında harika görünürdü, ama ben kıvrımlarımın her birine sonuna kadar sahip çıkardım.

Kapıyı her zamanki gibi tam olarak 07.03'te açmıştı –ben o zamana kadar beklediğim için 07.05'te açtığı sefer hariç– ben de benimkini açtım. Donu Hawaii desenliydi.

Bakışları bana doğru kaydı ve kendisinden emin sırtışı yüzünde soldu. Gözlerinin neredeyse yuvalarından fırladığını görmek acayip tatmin ediciydi. Hafifçe dönerek ona arkadan manzara verdim ve belimden eğilerek gazetemi aldım. Benimle alay ettiği şekilde onunla alay etmek kesinlikle bariz bir girişimdi ve aval aval bakma şekline bakılırsa, işe yarıyordu.

Ona doğru küçümser bir tavırla sırttım. “Güzel külot.” Ardından dairemin güvenli ortamına döndüm ve tepkisini görebilmek için gözümü kapı deliğine dayadım.

Ağız bir karış açık, orada duruyordu. Bir elini göğsünden aşağı doğru kaydırarak kendini tekrar toparladıktan sonra yavaşça eğilip gazetesini aldı, gözleri hâlâ kapalı kapımdaydı. Ortadan kaybolmadan önce bir kez daha omzunun üzerinden bakarken duyamadığım bir şeyler söyledi.

“Ereksiyon katili olmak buraya kadarmış.” Yeni işime başladığımdan beri ilk kez, işe gülümseyerek hazırlandım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Komşuluk

Bishop

Sezon öncesi antrenman genellikle dört gözle beklediğim bir şeydi, ama şu an tam tersiydi. Kariyerimin çoğunda forvet oynamıştım. İri bir adam olabilirdim –takımdaki çoğu forvetten daha iriydim– ama hızlıydım ve pakla şut çekebilirdim. İşte bu yüzden Bowman ve koçumuz Alex Waters'ın benim forvetten tekrar defansa kaydırılmam hakkında yaptıkları bariz yan sohbetlere sinir oluyordum.

Buzdaki hareketlerinden ve o sahte ben-çok-iyi-biriyim pozlarından ötürü zaten Bowman'a karşı pek sıcak hisler beslemiyordum, ama şimdi oyunumu da bok ediyordu. Ayrıca onun çatı katı dairesi olması gereken yerde yaşayan o kadın da vardı ve orada neler döndüğünü çözemiyordum. Bu durum sinirimi bozuyordu. Gerçi dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda her şey sinirimi bozar olmuştu.

Lobideydim, arabama doğru giderken, en sevdiğim sezon öncesi boxer şortumun en son bıraktığım yerde, mutfak tezgâhının

üstünde olduğunu fark ettim. Şu an üstümde olanla idare edip edemeyeceğimi düşündüm ama edemeyeceğime kadar verdim. Benim donlarım önemli bir mevzuydu.

Neyse ki asansör hâlâ lobi katındaydı, ben de hemen bindim. İki dakikadan kısa sürede en sevdiğim donumu spor çantama koydum ve tekrar dairemde çıktım. Asansörün kapısı açıldı ve takım arkadaşımın metresi bütün o pamuk-şeker-pembesi-saçlı ihtişamıyla oradaydı.

Bir kez daha “spor yapıyormuş gibi davranmayı seviyorum” kıyafetini giymiş, muhtemelen üçüncü sınıf psikoloji dersine gidiyordu, potansiyel olarak hayatları mahvedeceği gerçeğinden ise habersizdi. Beni hiç alakadar etmezdi.

Beni gördüğü an asansörün düğmesine basmaya başladı, ama bir elimi araya kaydırıp kapıların kapanmasını engellemeyi başardım. “Bineyim diye asansörü beklettiğin için teşekkürler.”

“Çok rica ederim.” Bana kibirli bir şekilde gülümsedi ve kapılar tekrar kapanırken köşeye doğru kaydı.

Ve aniden onun bin tane yansımasıyla dolu küçük çelik kutuda kapana kısıldım. Şimdi onu yakından inceleyecek fırsatı bulduğumdan ve kendisi onu ilk gördüğüm zamanki enkaz halinde olmadığından, güzel olduğunu itiraf edebilirdim. Tamam, güzel-den de öteydi aslında. Muhteşem olduğunu ve harika koktuğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirdim, bu da görünüşe göre kim olduğu ve nerede kaldığı düşünüldünce can sıkıcı bir durumdu.

Kaptan Bowman’ı henüz burada görmemiştim, ama belki de olmadık saatlerde uğruyordu ya da başka yerde buluşuyorlardı. Neden umursadığıma dair hiçbir fikrim yoktu, sadece o heriften de ahlak yoksunluğundan da nefret ediyordum. Ayrıca bu kız, geldiği gece beni derin uykumdan uyandırmıştı. Uykuyu çok ciddiye alırdım.

“Dersin için mi giyindin?” O herif el altından üniversiteli bir çitırı götürüyorsa, kız için biraz kötü hissedebilirdim, çünkü bu kandırıldığı anlamına geliyordu.

Dudak büktü ve gözleri, teni kesen bıçaklar gibi şiddetle üstümde gezindi. “Kendine bir bak, *gerçek kıyafetler* içindesin.”

Yanaklarının yanı sıra kulaklarının tepesinin de pembeleşmesi, onu huzursuz ettiğimi belli ediyordu.

Korkuluğa yaslanarak gözlerimi profiline diktim. Hıyarlık ediyordum. Tabii ki kasten. Saçına dokunmadı ya da kıyafetini düzeltmedi ve ona ne kadar yoğun bir şekilde baktığım göz önüne alınırsa, bu takdire şayandı. Çenesi kasıldı ve burun delikleri genişledi. Birazdan tepki alacaktım; üç, iki, bir...

Kafası hızla bana döndü, gözleri hiddetle parlaktı. “Gerçekten ne yani bu? Korkunç kişiliğinle kadınları nasıl etkiliyorsun sen? Cidden anlamıyorum. Hepsi beyinsiz aptallar değilse ve sana binerken ağzını bantla kapatmıyorlarsa tabii.” Bunu değerlendirmiş gibi başını yana eğdi ve başını bir kez salladı. “Olay bu olmalı. Bunun nasıl yapılması olduğunu anlayabiliyorum.”

“Sen ne bokumdan bahsediyorsun?” Ve az önce ağzım bantla kapatılmışken bana binmeyi mi hayal etmişti? Bu neden seksiydi?

“Neden mi bahsediyorum?” Kaşları havalandı. O kaşlar çok açık kahverengi, neredeyse sarıydı. Önce beni, sonra asansörü işaret etti. “Daimi bir döngüde evine girip çıkan kadınlardan. Lanet bir genelev adeta.”

Ofladım. “Senden gelince manidar oldu.”

Kafa karışıklığına benzer bir ifade takındıktan sonra yüzüne sahte, küçümseyen bir gülümseme kondurdu. “Arka arkaya her çarşamba dairene aynı kadının geldiğini gördüm, diğer dört kadından bahsetmiyorum bile. Umarım kılıf takacak kadar akıllıdır.”

Görünüşe göre, kardeşimle ultra-bereketli aşk hayatı hakkında bir konuşma yapmam gerekecekti. Kardeşimin kadınları kendisiyle yatağa girmeye ikna etme taktikleri tam olarak dürüst sayılmazdı, ama o, aynı zamanda benim en iyi arkadaşımdı ve bu yüzden pek çok boktan durumdan paçayı kurtarmasına izin vermiştim.

Haftanın her günü farklı bir kadınla yatsa da umurumda değildi; istemediğim şey ertesi gün onları mutfağında, üstlerinde bir tek kardeşimin tişörtüyle bulmak ve imza isteyerek ya da hiç de uygun olmayan tekliflerde bulunarak beni darlamalarını çekmekti. Birçok kez yaşanmıştı.

Ayrıca sürekli sıcaklayan biriydim, o yüzden kendi evimin konforundayken mümkün olduğunca az kıyafet giymeyi tercih ederdim. Eğer eve rasgele bir hatun getirirse, hiç sevmediğim halde şort ya da tişört gibi bir şey giymem gerekirdi.

Derin bir nefes alınca, onun tatlı kokusunu içime çektim. Canımın kek ya da pasta çekmesine neden oluyordu. Ya da seks. Siktir. Bir kadının içine gireli gerçekten uzun zaman olmuştu ve onu çekici bulmak acayip sinirimi bozuyordu. “Şuna da bir bak, Bayan Meraklı Taze. Dairemin içinde yapılan eğlence faaliyetleriyle neden bu kadar ilgileniyorsun?”

Kulaklarının tepesi pembeden kırmızıya döndü ve bu defa tükürükler saçarak cevap verdi. “Senin kimi ya da neyi yaptığınla ilgilenmiyorum. Çarşamba günü ben eve dönerken, tesadüfen arkadaşın da utanç yürüyüşünü yapıyordu. Arka arkaya iki hafta. Senin zampara bir pislik olduğundan haberi var mı?”

Yüzündeki küçümser gülümsemeyi kendiminkiyle kopyaladım. “Çarşambaları temizlikçimin geldiği gün, ama beni bu kadar yakından izlediğini bilmek güzel.” Başka bir cevap veremeden asansörde *ding* sesi duyuldu ve kapılar kayarak açıldı.

Bayan Meraklı Taze dışarı fırladı, girişte hızla yürüyerek dış kapıdan çıktı. Derin bir nefes verip çaktırmadan pantolonumu düzelttim ve asansörden çıktım. Otoparka gitmek için sağa dönerken, vücudumun onun yakınlığına verdiği tepkiyi düşündüm ama daha iyi mi yoksa kötü mü hissettiğimden emin olamadım.

Zaten şüpheli olan ruh halim, arenaya varınca hızla dibe çakıldı. Neredeyse tüm ekipmanlarımı giymişken, çıkardığım kıyafetlerimin altında bir yerden telefonum çaldı. Görmezden gelip

sesli mesaja düşmesine izin vermek niyetindeydim, ama arayan kardeşimdi.

Ben evden çıkarken, hâlâ uyuduğunu düşünmüştüm. İkimiz arasında yapılandırılmış bir rutine sahip olması gereken kişi olmasına rağmen, düzenli çalışma saatlerine uymuyordu. Yarızamanlı üniversitedeydi, yarızamanlı çalışıyordu. Ne zaman eve geldiğini, hatta gelip gelmediğini, gerçekten bilmiyordum.

“Selam, n’aber?”

“Siktir. Selam, Ship. Sesli mesaja düşeceğini sanmıştım.”

“Buza çıkmak üzereyim. Her şey yolunda mı?” Kardeşim çene çalmaya aramazdı; özellikle de benimle yaşadığı için.

“Ah, evet, her şey yolunda.” Ses tonundan bunun yalan olduğu anlaşılıyordu.

“Yani bana her şeyin yolunda olduğunu söylemek için mi mesaj bırakacaktın?”

“Ee, evet, genel olarak. Sadece bu sabah doktora uğradım. Bazı tahliller yapmak istedikleri için burada birkaç saat kalabilirim ve merak etme diye haber vermek istedim.”

“Ne? Beni neden şimdi arıyorsun? Orada ne kadar kalacaksın? Bu randevulu bir muayene miydi?” Bunları hep takvime kaydederdim. Böyle bir şeyi unutmak hiç benlik değildi.

“Randevulu değildi. Burada uzun kalmayacağım.”

Bana belirsiz cevaplar vermesinden ve bilgiyi ağzından kerpetenle almaktan nefret ediyordum. Nolan benden beş yaş küçüktü ve yenilmez gibi davranıyordu ama öyle değildi. Açık ara değildi hem de. “Peki neler oluyor? Neden beni uyandırmadın?”

“Çünkü önemli bir şey değil.”

“Bu nasıl önemli olmuyor acaba?”

“Uyandığımda kendimi kötü hissediyordum. Arkadaşım Sasha beni buraya getirdi... Yoksa Sandy miydi? Her neyse, çok eğlenceli bir kızdı. Muhtemelen dün gece fazla çalıştım. Kan değerlerime bakıyorlar ve bazı tahliller yapıyorlar. İnsülinimin

düzenlenmesi gerekiyormuş, öyle bir şey. Burada beklediğimden daha uzun kalma ihtimaline karşılık, merak etme diye seni arayıp haber vermem gerektiğini düşündüm.”

Yani beni uyandırmak yerine, adını bile hatırlayamadığın, rasgele kızlarından biriyle acile gittiğini söylüyorsun ve endişelenmeyeceğimi mi sanıyorsun? Dün gece saat kaçta eve geldin zaten? Ve bu ay eve kaç kız getirdin de bu seferkinin adını hatırlayamıyorsun?”

“İçindeki babayı dizginle, ağabey. Birilerinin iş tutması lazım, çünkü belli ki sende tık yok. Bak, antrenmanının olduğunu biliyorum ve uykuya ihtiyaç duyduğunu düşündüm. Söz veriyorum, önemli bir şey değil. Biz konuşurken beni iyileştiriyorlar.”

“Antrenmandan sonra seni almaya geleceğim.”

“Zahmet etme. Uber’le gelirim.”

“Bana adresi mesaj at. Antrenman bittiğinde hâlâ orada olursan seni alacağım.”

“Bana fırça mı çekeceksin?”

“Gerek var mı?”

“Buradaki güzel hemşirelerden biri bana iğne saplıyor. Mazoşizmin en iyi hali. Antrenmanın iyi geçsin, Shippy.” Onu daha fazla azarlayamadan telefonu kapattı. Bana böyle demesinden nefret ediyordum.

“Her şey yolunda mı?” Daha çok Kingston veya sadece King olarak bilinen Ryan Kingston, katlanmış keten pantolonunu bölmesine koyuyordu.

Üniversitede birlikte oynamıştık ve profesyonel olmadan önce kendimizi farklı takımlarda bulmuştuk. Bu uyumsuzlardan oluşan grubun içinde, gerçek bir arkadaşın olması hoştu.

“Kardeşim acilde.”

“İyi olacak mı?”

Omuz silktim, çünkü Nolan söz konusu olduğunda soru hep buydu: İyi olacak mıydı?

“İlaçlarının düzenlenmesi gerektiğini düşünüyor.”

Kingston kaskını taktı. “Sen farklı mı düşünüyorsun?”

Düzenlenmesi gereken şey, Nolan’ın hayat tarzıydı. “İyi olacağını söylüyor ama acil bir durum olsaydı bana söyleyemeyecekti.” Banktan kalkıp sopamı, kaskımı ve eldivenlerimi aldıktan sonra Kingston’ın peşinden buza çıktım.

Isınma hareketleriyle başladık ve odaklanmaya çalıştım ama artık kafam tamamen dağılmış durumdaydı.

Nolan kendine daha iyi bakıyor olsaydı, acile yaptığı bu doğaçlama ziyaret konusunda çok daha iyi hissederdim. Maalesef hayatma zamanı tükeniyormuş gibi yaklaşıyor, bu yüzden dolu dolu yaşıyordu; böbrek yetmezliği ve görme sorunları riski taşıyan tip 1 diyabet hastası olmasa bunda bir sorun olmazdı.

Böyle sert yaşamaya devam ederse, büyük bir ihtimalle organ nakli gerekecekti. Sert yaşamasa bile, nakle ihtiyaç duyma ihtimali oldukça yüksekti. Tip 1 diyabet, özellikle ciddiye alınmadığında, komplikasyonlar konusunda epey potansiyel taşıyordu.

Kardeşimi mümkün olduğunca burada tutmak istiyordum. Zaten daha kısa bir ömür beklentisi vardı ve bu da sağlığını dikkatli bir şekilde yönetmesi durumunda mümkündü. Ama bunu yapmıyordu.

Araştırmamı yapmış, makaleler okumuş, sayısız doktor randevusuna gitmiştim. Babam iş sebebiyle seyahat ederdi ve gitmediğinde bile hiç yanımızda olmazdı, yani sadece ben, Nolan ve annem vardık.

Annemin sigorta poliçesi, Nolan’ın sonu gelmez tıbbi ihtiyaçlarının minimumunu karşılıyordu, ben de bu sorunu onu yanıma alarak ve ihtiyaç sahibi göstererek çözmüştüm. Çok yakın olduğumuz için bu bana yük gelmiyordu, ama yaşı ilerledikçe bu ihtiyaçların artacağını biliyordum. Dolayısıyla, ona bakabilmek için şu an kazandığım parayı biriktirmem gerekiyordu.

Takım kaptanlığını isteme nedenim buydu. Takas görüşmeleri tekrar gündeme geldiğinde, faydalı olurdu. Bu haliyle, bir forvete bir defansa geçmek kafamı ve oyunumu karıştırıyordu.

Defans benim tercih ettiğim pozisyon olmadığı için antrenman sırasında çok kötüydüm, defalarca batırdım. Ağların yanma çok fazla pak geçirdim, bu da asabımı bozdu ve buzun üzerinde süzülerek hokey sopası yerine sihirli bir asa kullanıyormuş gibi gol atan Bowman'a karşı düşmanlığımı gizleyemez oldum.

Bir kolay pası daha kaçırınca sopamı buza attım. Salakça ve fevri bir hareketti ve özellikle sadece takım olarak birbirimize karşı oynarken bana yakışmamıştı.

Bowman kayarak yanıma geldi ve omzumu kavrayarak yaklaştı. Dostça bir hareket gibi görünüyordu, ama değildi. "Hayal kırıklığını takımından çıkarma, Winslow. Belki biraz molaya ihtiyacın vardır, böylece tekrar sopayı eline almadan önce büyük çocukların bunu nasıl yaptığını izleyebilirsin." Ah, işte Bowman'ın gerçek yüzü buydu, herkese yutturmaya çalıştığı o boktan Kaptan Amerika ayakları değil. O ve ben birbirimize karşı böyleydik.

"Senin moral konuşması versiyonun bu mu, *Kaptan*? Yetiştirildiğim pozisyonda oynasam çok daha kolay olurdu."

"Ve triplerinle hattımı mı bozacaksın?" Tek kaşını kaldırdı. "Sorunlarını buzdan başka bir yerde çözmen gerek."

"Takındığın bu iyi adam tavrı tam bir saçmalık." Silkelenerek ondan kurtuldum.

Bowman kaşlarını çattı. "Sen ne halattan bahsediyorsun?"

Bowman beni buzda iğnelediğinde normalde yapacağım şeyi -öfkeyle tepki vermek- yapmadan önce başımı sallayıp yedek kulübesine doğru kaydım. Öfke nöbeti geçirmekten daha fazla pişmanlık verecek bir şey demeden ya da yapmadan önce, bir şişe kapıp su içtim.

"Winslow, neden iki dakika mola vermiyorsun?" Koç Waters yedek kulübesinde yanına pat pat vurdu.

Takım kaptanına trip atmak bir şeydi, koça atmak iste bambaşka bir şey. İç çektim ve oturduğu yere doğru gürültülü adımlarla ilerleyerek bankta yanına oturdum.

“Defansa alışkın değilim.” Buzdaki adamları izledim. Pak, Bowman ile genişleme taslağından önce Coloradoda oynayan forvet Bender arasımda ileri geri kayıyordu.

“Bunu görebiliyorum.”

Başka bir şey söylemeyince, dönüp ona bakmak zorunda kaldım.

“Bilmem gereken başka bir şey oluyor mu?”

Ona bir şey vermem gerektiğini fark ettim. “Sadece bazı aile durumları. Gerçekten girmek istediğim bir şey değil.”

Başını salladı, parmaklarının arasmda bir pak çeviriyordu. “Yeni bir takıma alışmanın zor olduğunu biliyorum, üstelik en iyi nereye uyacağını görmek için seni oradan oraya çekiyoruz. Sağlam bir cüssen ve çok yönlü becerilerin var, onları kullanmak istediğini görebiliyorum ama aynı anda hem gol atmaya hem de kalecini korumaya çalışamazsın, ha?”

“Evet, biliyorum. Sadece değişimi kavramaya çalışıyorum, galiba.”

“Bu makul, ama bunu gerçekten denemen lazım Winslow. Bu adamlarım hepsi seninle aynı gemide. Özellikle daha önce oynamadığın bir grup adamla bir araya geldiğinde, bunun ahlaki açıdan zor olabileceğini biliyorum. Sadece hepimizin aynı tarafta olduğunu unutma.”

“Evet, anlıyorum. Hepsi mantıken akla yatkın.”

“Eğer konuşmak istersen, haber ver. Ben sorun çözmek için buradayım.”

“Tabii, evet. Teşekkürler.” Özellikle de Bowman çoktan onunla sıkı fıkı olmuşken, yeni koçumla bir terapi seansı hiç ilgimi çekmiyordu.

Buza tekrar çıktım ama hâlâ dikkatim dağınıktı. Hazırlık maçları yakında başlayacaktı ve bu olmadan önce pozisyonumu

halledebilmem gerekiyordu. İstedığım son şey üçüncü ya da dördüncü hattı almak ve daha az buz süresine sahip olmaktı, bu beni hedefime yaklaşmak yerine uzaklaştırırdı.

Seattle'la iki yıllık sözleşmem vardı ama çalışmazsam beni satabilirlerdi. Genişleme takımında bir yıldan sonra tekrar yer değiştirmek beni iyi göstermezdi; özellikle de beni defansta tutmayı planlıyorlarsa. Üstelik bu geçişi beceremezsem, bu durum başka bir sözleşme yapamamamla ya da daha kötüsü bir çiftlik takımına geri gönderilmemle sonuçlanabilirdi.. Bu, yanımda olduğu sürece sağlam tıbbi tedaviye ihtiyacı olan bir kardeşim varken karşılayamayacağım bir şeydi. Nolan'a elimden gelen en iyi şans vermem gerekiyordu ve bu benim gibi biri için ne kadar zor olsa da tavrımı kontrol etmem gerektiği anlamına geliyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Hazırlıklı Maçlar

Stevie

Pislik komşumun casusluk davranışlarını yakalamış olmasına ve benim de onu tam bir erkek orospu olmakla suçlamama rağmen, yarı çıplak sabah-gazetesini-alma modasını sürdürdük. Aslında benim sayemde daha da arttı. Kendimi savunamazdım bile, çünkü onu her sabah iç çamaşırıyla görmek bir tür tuhaf takıntı halini almıştı. O kadar ki, iç çamaşırılı gazete alma yarışına katılabilmek için çarşambaları erken kalkmaya başladım.

Kendisi hıyar olabilirdi, ama göze hitap ediyordu. Ayrıca tam bir sık kafalı olduğundan, onu nesneleştirdiğim için kendimi hiç de kötü hissetmiyordum.

Son birkaç gün, sabahları işi azıcık değiştirmeye başlamıştım. Salı günü gazetemi her zamankinden beş dakika erken aldım ve kapımı açtıktan yarım saniye sonra Hıyar da açtı. Ertesi gün yedi dakika geç kaldım ve yine de işte oradaydı. Her gün onun tuhaf donuna ben de farklı bir sporcu sutyeni ve spor şortuyla karşılık verdim. Hatta onun sevdiği gösterişli desenlere ayak uydurabil-

mek için yenilerini bile aldım. Dediğim gibi, durum takıntının eşiğindeydi.

Bunun, onun evinden gelip giden kadınları takip ettiğim için kendimi bir pislik gibi hissetmemi sağlamanın yolu olduğuna eminim. Hadi ama... İlk iki haftada en az beş kadın vardı, temizlikçi hariç; tabii gerçekten varsa.

Cuma günü süper erkenciydim. Umutsuzca fizik tedaviye ihtiyacı olan bir danışana yardım edecektim, kendisi hafta sonu için şehirden ayrılacaktı, bu yüzden ona beş buçuğa randevu vermiştim. Bu da gazete teslim edilmeden saatler önce evden çıkmam anlamına geliyordu.

Klinikte çalışmak muazzamdı. Pattie ve Jules güvenebileceğim harika arkadaşlar olmuşlardı ve Joey'nin bütün danışanları öğleden sonra ya da akşama ayarlandığı için genel olarak onunla karşılaşmaktan kaçınabiliyordum.

Ben kesinlikle onu unutuyor olsam da o bırakmakta zorlanıyordu. Ne zaman bir odada yalnız kalsak, neyse ki bu pek sık yaşanmıyordu, bana karşı çok nazik davranıyordu. Bir kez bana sarılmaya çalıştı ve böbreklerine bir tane geçirdim. Son fiziksel temas denemesi oydu.

Bugün randevularımız tam zıttı, haliyle o ne zaman boş olsa benim danışanım oluyordu ve ben ne zaman boş olsam o birilerini çalıştırıyordu. Bunu kasten ayarlamış olabilirdim.

Günün sonunda normal kıyafetlerimi giyip çantamı dolabımdan alırken, Hıyar'ın iç çamaşırı moda şovumuzu özleyip özlemediğini düşünüyordum. Telafi etmek için yarın A kalite oyunumu sergileyecektim. Bu düşünceyle gülümsedim, ama dönüp de Joey'yi dibimde görünce gülümsemem hızla soldu.

"Selam." Ellerini ceplerine koyup ayakkabımın ucunu hafifçe tekmelediği o tuhaf, garip, sahte-utangaç şeyi yaptı. Tam ilkokul çocuğu hareketiydi. Eskiden tatlı olduğunu düşünürdüm. Şimdi tek istediğim incikkemiğine sağlam bir tekme atmaktı, üstelik

çelik burunlu botlarımı giymiştim. Maalesef bu, işyerinde şiddete girerdi.

Sırt çantamı omzuma alıp etraftan dolaşmaya çalıştım, ama hareketimin aynısını yaptı. Diğer yana adım attım, o da attı. Do-si-do'nun kötü bir yorumu gibiydi. Onu sakatlama dürtüsü ne direndim ve bunun yerine iç çektim. "Ne istiyorsun?"

Dolaplara yaslanıp tamamen benim kişisel alanıma girdi. Üstelik dolabım sıranın sonunda yer alıyordu ve bu durum benim onunla duvar arasında kalmama neden oluyordu. "Ezelden beri konuşmadık gibi geliyor."

Gözlerimi kırıştırdım ama cevap vermedim, çünkü gerçekten buna ne söylenirdi ki?

"Kahve içmeye filan gidebilir miyiz?"

"Hayır. Gidemeyiz." Keşke duvarlara tırmanmamı ya da çok yükseğe zıplamamı sağlayacak harika bir süper gücüm olsaydı, böylece fiziksel temas kurmadan ondan uzaklaşabilirdim. Haftalar olmuştu, ama hâlâ onunla uğraşmaya ne arzum ne enerjim vardı, haliyle genel olarak uğraşmıyordum. Yüzleşmelerden hoşlanmazdım ve korkarım nihayet konuştuğumuzda ona bas bas bağıracaktım ve işyeri bunu yapmak için ideal bir ortam değildi.

"Neden olmasın?"

"Çünkü aletini benim olmayan bir vajinada ısıtıyordun."

Çizdiğim görüntüyü beğenmemiş gibi bir ifade takındı. Ben de özellikle bayılmıyordum ama hakikat buydu. "Hadi ama Stevie. Sonsuza kadar bana kızgın kalamazsın."

Elimi yüzünün önüne koydum ve muhtemelen ona vuracağını düşündüğü için bir adım geri çekildi. Aile içi şiddete bu kadar karşı olmasaydım kesinlikle dikkate alacağım bir şeydi. Nefsi müdafaa tamamen farklı bir canavardı. "Öncelikle, tüm bunlar hakkında nasıl hissedeceğimi söylemek, özellikle de ne kadar süre kızabileceğime karar vermek senin haddin değil. Bana ge-

* Birbirine bakan iki partnerin başlangıç pozisyonlarına dönmeden önce birbirinin etrafında döndüğü kare dansında bir figürdür. (ç.n.)

lince, senin kız arkadaşın olarak hayatımın bir yılını ziyan ettim, seninle alakalı hiçbir şey için daha fazla zaman, duygu ya da enerji harcamaya hiç niyetim yok.”

“Bir hata yaptım.” Pişman görüneceğine, sızlanıyordu.

“O hatayı kaç defa yaptın?”

“İki ay boyunca burada yalnızdım.”

Pekâlâ, onun tek seferlik bir şey olmadığını artık biliyordum. “Bir defadan fazla yaptığında, hata artık seçim haline gelir. Görünüşe göre, sen de seninkini yapmadan önce sonuçlarını düşünmeliydin belki.”

“Bebeğim, anlıyorum sen...”

“Hey! İşte buradasın!” Tanrı onları kutsasın, Pattie ve Jules aramıza girmeyi başardılar. Güzel korumalar gibi beni aralarına alıp iki yandan koluma girdiler.

Jules, Joey’ye sahte görünen ancak fazla tatlı olarak tanımlayabileceğim bir şekilde gülümsedi. “Böldüğümüz için üzgünüm, ama Stevie’ye ihtiyacımız var.”

Joey’nin fazla şekil verilmiş kaşları çatıldı. “Konuşuyoruz burada.”

“Gerçekten mi? Çünkü daha çok onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyormuşsun gibi görünüyor,” dedi Pattie.

Jules omuz atarak onu yoldan çekti. Kızlar beni personel salonuna doğru resmen taşıırken ayaklarım neredeyse yere değmiyordu. Kapıdan geçmek için yan dönmek zorunda kaldık çünkü kollarını ayırmayı reddettiler. Koridorda ön kapılara doğru yürürken kendimi Sarı Tuğlalı Yol hariç biraz Teneke Adam ve Korkak Aslan’ın yanındaki, Dorothy gibi hissediyordum*.

Kendimizi binadan dışarı attık. Caddeden aşağı ilerleyerek üniversitenin kampüs binalarının önünden geçerken her ikisi de hâlâ kolumdaydı. Benim otobüs durağı tam ters yöndeydi ve onlara bunu söylemek istiyordum ama kurtarıldığım için nankör görünmek istemedim.

* Oz Büyücüsü’ne gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

Jules omzunun üstünden dönüp baktı. “Bizi takip etmiyor, iyiyiz.”

Kollarını kollarımdan çözdüler ve öğleden sonraki derslerinden çıkan ya da akşam derslerine giden öğrenciler geçebilsin diye tek sıra halinde ilerledik. Bir üniversite kliniğinde çalışmak ilginçti. Özellikle üçümüz de yüksek lisansı yeni bitirdiğimiz ve öğrenci olmasak da öyleymiş gibi göründüğümüz için, nostaljik ve hüzünlü aramızda bir çizgideydi.

“Beni oradan çıkardığınız için teşekkürler.” Joey ile yüzleşmeyi düşününce hissettiğim kararsızlıktan silkindim.

“Ortam gergin gibiydi.” Pattie kolumu nazıkçe sıktı.

“Her şeyden çok, rahatsız edici.” Çoğunlukla ondan kaçabiliyordum, ama görünüşe göre ikimizin de binada olduğu her sefer beni bulmayı görev edinmişti.

“Saatlik oda veren otellerdeki kasıkbitlerinden daha ısrarcı,” diye sızlandı Jules.

“Ve bir o kadar nahoş aslında,” diyerek ona katıldım.

Jules ve Pattie beni yemeğe davet ettiler. Şimdi eve gitseydim, Joey’yle olanları tekrar tekrar yaşayacaktım. Bir ya da iki dondurma yerken geçmişteki tüm erkek arkadaş seçimlerimi sorguladığım dibe vurulan anlardan biri olacaktı.

Sonra Hıyar en yeni karyola direği çentiğini beceriyor mu diye merak etmeye başlayacaktım. Kaçınılmaz olarak, onun güzel ağzını bantlayıp onu kişisel yapay penisim olarak kullanma hayalleri kurmaya başlardım, bu da kendimden nefret etmemle sonuçlanırdı. Eve gidip yalnız kalmaktan iyi bir şey çıkmayacaktı, bu yüzden akşam yemeği teklifini kabul ettim.

Caddeden aşağı ilerleyerek yerel restoranlardan birine yürüdük. Bu gece her yer tıklım tıklım gibiydi ve bunun nedenini, ağabeyimin görüntüsü aniden bardaki neredeyse tüm duvarı kaplayan çok ekranlı televizyonu doldurunca anladım.

“Seattle’ın ilk hazırlık maçı bu akşam.” Pattie ekranı işaret etti.
“Bahse varım, çocuklar evde bunu izliyordur.”

“Çocuklar?”

“Bilirsin işte, erkek kardeşlerimiz.” Öğrendiğime göre Jules’un üç, Pattie’nin iki erkek kardeşi vardı. “Hepsi spor fanatığı ve biz de öyleyiz aslında, o yüzden bazen işler kontrolden çıkıyor.”

“Özellikle sezon sonunda veya başında iki farklı spor çakıştığında.”

“Tahmin edebiliyorum.” Televizyonun yakınındaki bütün masalar doluydu, bu yüzden onların yanından geçip verandaya çıktık. Yine de maçı kısmen izleyebiliyorduk. Bu gece RJ’in ilk maçının olduğunu unuttuğuma inanamıyordum. Mönüyü inceleyenler, ona şans dileyen hızlı bir mesaj attım.

Masamızdan oyuna yarı yarıya dikkatimi verebildiğim için kendimi tamamen berbat bir kardeş gibi hissetmedim. Ellilik bira ve bir sürü atıştırma siparişi verdik. Ben ağzıma nachos doldurmakla meşgulken, tüm bardan gelen toplu bir nefes tutma beni televizyon ekranlarına bakmaya itti. Buz üzerinde bir aksiyon silsilesi dönüyordu; oyuncular itişirken Seattle’dan biri fileye yakın bir yerde kıvrılarak iki büküm oldu.

“Ah, siktir! Bu acıması olmalı!” diye bağırdı iki masa ileriden bir adam.

“Bu adi bir oyundu. Bu bokluk için Los Angeles’a ceza verseler iyi olur,” diye bağırdı bir başkası.

“Kim darbe aldı?” diye sordum Jules ve Pattie’ye, ikisi de elleriyle ağızlarını kapatmışlardı. “Kırk dört numara mıydı? Bowman?” diye sordum, aniden kalbim boğazımda atmaya başlamıştı.

Jules başını iki yana salladı. “Hayır, ee, elli iki numara. Winslow. Nashville’den transfer edilen biri.”

“Tanrı’ya şükür.” Rahatlayarak bir nefes verdim ve sandalyeme tekrar yaslanarak reklam arasına girmeden önce skoru kontrol ettim. En azından Seattle kazanıyordu, eh bu da bir şeydi.

“Dur bir saniye. Senin soyadın Bowman değil mi?” Pattie’nin gözleri etrafta gezindi, muhtemelen kulak kabartan var mı diye

kontrol ediyordu. Öne eğilip sesini alçalttı. “Rook Bowman’la ak-raba mısın?”

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Bir aya yakın süredir birlikte çalışıyorduk ve nihayetinde öğreneceklerdi. Ayrıca bu bana hangi tarafta olduklarını da gösterirdi. “Ağabeyim olur.”

Pattie birkaç kez gözlerini kırptırdı, tepkisizliği epey etkileyiciydi. “Vay canına, yani Joey her zaman palavra atmıyormuş. Bilmek iyi oldu.”

“Çoktan biliyor muydunuz?”

“Adil olmak gerekirse, Joey en güvenilir bilgi kaynağı sayılmaz. Söylediği her şeye şüpheyle yaklaşıyoruz, daha doğrusu inanmıyoruz. Özellikle de sen Seattle’a alışmaya çalışırken ikini-zin sadece ara verdiğini söylediği kısıma,” diye cevap verdi Jules.

“Tabii ki öyle demiştir.” Gözlerimi devirdim.

“Profesyonel hokey oynayan bir ağabeyinin olması, hele de o burada aniden önemli biri haline geldiğinden, sınır bozucu olmalı.” Jules ağzına dolu bir nachos soktu.

“İnsanlar ona tamamen abayı yakmış davranınca öyle olabiliyor.” Ağabeyimi ölümüne seviyordum, ama onun tamamen ortalama kız kardeşi olmak hüsrana verici olabiliyordu gerçekten.

“Kısmen anlayabiliyorum. Erkek kardeşlerim üniversitede futbol oynuyor ve kadınlar resmen üstlerine atlıyorlar,” dedi Pattie.

“Bazen sapık takipçileri oluyor.” Jules ciddiyetle başını salladı. “Kızlar sporculara çıldırıyorlar.”

“Değil mi? Başa çıkılamayacak kadar fazla oluyor.” Gülerek gözlerimi devirdim.

Jules, Pattie’ye, “Mike’ın mezuniyet maçına unutup üç kızı birden davet ettiği ve kızların onun için kavgaya tutuştuğu seferi hatırlıyor musun?” dedi ve sonra bana döndü. “Delice bir şeydi. O gün yağmur yağdığı için sahada çamur güreşi maçı yaptılar. Her şey videoya çekildi ve sosyal medyada yayıldı.”

“Ah Tanrım. Bu korkunç olmalı.” Onlar adına hissettiğim utançtan yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim.

“Senin için nasıl olduğunu hayal bile edemem gerçi. Bir şeyler paylaşmak konusunda en kötüsü tavşanlar.” Pattie’nin bunu söyleme şekli yem atıyor gibi değildi, empatiye benziyordu.

Etrafa bakınarak kimsenin bizimle ilgilenmediğinden emin oldum ve sesimi alçalttım. “Bence en kötüsü viral üçlü seks videosuydu.”

Pattie somurturken Jules da yüzünü buruşturdu. “Onu hatırlıyorum. İnsanlar sürekli onu konuşuyordu.”

“Lisedeydim.”

“Ah Tanrım.”

“Evet. O... İyi bir durum değildi.” O günü canlı bir şekilde hatırlıyordum. Sonunda bir yıl boyunca sosyal medyadan uzak durmama neden olan bir zincirleme olay dizisi başlatmıştı. Şimdi bile tüm hesaplarım gizli ayardaydı ve asla soyadımı kullanmazdım. “Sınıfa girdim, öğretmen henüz gelmemişti. Herkes telefonlarına gömülmüş vaziyetteydi ve ben içeri adımımı atar atmaz hepsi sustu. RJ ile ilgili bir şey olması gerektiğini anladım. Yani o NHL’de oynamaya başlayınca popüler gruplardaki kızlar aniden benimle takılmak ister olmuştu; ondan önce bana hiç yüz vermeyen kızlar. Ama bu farklıydı... İnsanlar gülmeye ve fısıldamaya başladılar. Sonunda en kötüsü geçene kadar bir hafta okula gitmedim. Gerçek arkadaşlarımı da asıl o gün öğrendim.” Bütün o durum beni ağabeyimin şöhretinden soğutmuştu. Medyanın tepkisi ve kopan fırtına, aniden bütün iyi yönleri gölgede bırakmıştı.

“Çok üzgünüm. Bunun ne kadar zor olduğunu hayal dahi edemiyorum. Üniversitede futbol yıldızı olan bir kardeşin olması yeterince kötü; profesyonel oynamaya başlarsa neler olacağını düşünemiyorum bile.”

Gerçekten anlayan yeni arkadaşlarla bu hikâyeleri paylaşmak güzeldi. Akşamın geri kalanını, kadınların sürekli üzerine atladığı sporcu erkek kardeşlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu konuşarak geçirdik. Bu gece, soyadım yüzünden değil, ben olduğum için uyum sağladığımı hissediyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ahh

Bishop

Sanırım hâlâ şoktaydım. Ayrıca çok acı içindeydim ve sistemime pompaladıkları yığınla ilaca rağmen böyleydi.

Beyaz çarşaf aletimi pek örtmüyordu; mahremiyeti önemsemediğimden değil, ne de olsa son yarım saatte yarım düzine insan oramı buramı dürtmüş ve incelemişti. Karar oybirliğiyle verilmişti ve baktandı: Kasığımdan sakatlanmışım. Fena değil ile gerçekten dibine kadar berbat arasında derecelendirilen ölçeğin,, gerçekten dibine kadar berbat tarafında yer alıyordum.

Uyluğumun iç kısmına baktım. Morluklar kasığımdan dizime kadar iniyordu ve çoktan korkunç bir siyahımsı-mora dönmüştü bile.

“İyileşmek için en az altı haftaya ihtiyacın olacak,” dedi takım doktoru bana.

“O kadar uzun olamaz.”

“Üzgünüm Bishop, ama bunun iyileşmesi için zaman lazım.” Kasığımı işaret etti.

“Altı hafta mı ama?” Waters’a baktım, yüzünde kederli bir ifade vardı. “Sezon üç hafta içinde başlıyor. O zaman buzda olmam gerekiyor.”

Waters elini saçlarının arasından geçirdi. “Bunun can sıkıcı olduğunu biliyorum Bishop, ama çok fazla ve çok erken zorlarsan daha büyük hasara neden olursun, o zaman da lanet bir altı haftadan daha uzun süre yedek kulübesinde kalırsın. Ödem indikten sonra ve ağrı katlanılır seviyeye düşer düşmez rehabilitasyona başlarız.”

Haklı olduğunu biliyordum ama yoğun panik beni ele geçirmişti. Zaten forvetle defans arasındaki bu geçişte problemlerim vardı ve rolleri değiştirmekte zorlanıyordum. Şimdi de ilk hazırlık maçından sonra altı haftalığına yedek kulübesine alınıyordum. Bu, ideal olanın tam tersiydi.

Bana ve antibiyotikler için reçete yazdılar. Doktorları yalnız yaşamadığıma, tuvalete gitmek ve diğer saçmalıklar için bana yardım edecek biri olduğuna dair temin ettim. Şükürler olsun, Kingston maçtan sonra kliniğe gelmişti, böylece eve gitmek için Waters’a güvenmek zorunda kalmadım.

Kapkara bulutlarla kaplı gökyüzündeki tek umut ışığı, bir gol kurtarmış olmamdı ve bunun sonucunda maçı kazanmıştık.

Fazlasıyla dikkat ederek giyindim ve Kingston tekerlekli sandalyeyle beni yan girişe götürdü. Arabayı oraya çekmesine izin vermek yerine otoparkta koltuk değnekleriyle gitmekte ısrar ettim, çünkü ben inatçı bir gerzektim.

Kıçımı yan koltuğa koyduğumda, acıdan midem bulanıyordu ve gözümün önünde siyah noktalar uçuşuyordu.

“Üzgünüm Bishop. Bunun bir teselli olmadığını biliyorum ama Hessler beş dakika cezası aldı ve Bowman üçüncü periyotta onu oldukça iyi kontrol etti.” Kingston arabayı otoparktan çıkartıp evime doğru yola çıktı.

Ceza ve Hessler’in kontrol edilmesi maalesef benim sorunlarımı çözmüyordu. “Herkesle beraber buza çıkmayacaksam takımla nasıl kaynaşacağım?”

“Hâlâ maçlarda, idmanlarda ve antrenmanlarda olacaksın.”

“Ama bir şey *yapabilecek* durumda olmayacağım.” Kafamı koltuğun arkasına vurdum ve bu kötü bir fikirdi, çünkü şimdi kasık ağrısına eşlik eden bir baş ağrım da olmuştu.

“Belki de altı haftadan çok daha kısa sürede iyileşir? Olduğundan daha kötü görünüyor olabilir.”

“Belki.” Şu an hissettiklerime dayanarak durumun böyle olduğundan şüpheliydim.

Eve dönerken uyuyakaldım, acıdan ve ilaçlardan tükenmiştim. Apartmanıma vardığımızda Kingston benimle gelip yerleştiğimden emin olmayı teklif etti. Ona asansör yolculuğunun üstesinden gelebileceğime ve kardeşimin gerisini halletmek için evde olacağına dair güvence verdim.

Genel olarak boktan ruh halimle ve kötü şansıyla baş başa kalmak istiyordum.

Girişte koltuk değnekleriyle asansörlere doğru giderken, acı beyin eritecek kadar berbattı. Kingston’ın arabası çalışır halde apartmanın önündeydi hâlâ, büyük ihtimalle yüzüstü yere yapışmayacağımdan emin olmak istiyordu. Kartımı sensörün üzerinde kaydurdum. Kapı açıldığında bayılmadan topallayarak içeri girebildiğim için minnettardım. Gözümün önünde uçuşan noktalardan kurtulmak için gözlerimi kırıştırdım, anahtar kartımı tekrar kaydurdum ve Kingston’a başparmağımı kaldırdıktan sonra kapılar kapandı.

Çatı katma doğru hızla ilerlerken korkuluğa yaslandım, birkaç saat önce yediğim yemeğin olduğu yerde kalmasını diliyordum. Midemde pek bir şey olduğunu sanmıyordum ama kusma, kaldırabileceğimden fazlasıydı. Tek istediğim uzanmak ve yirmi dört saat boyunca kıpırdamamaktı; bir gün eksik ya da fazla olabilirdi.

Kısa bir an içim geçmiş olmalıydı, çünkü göz açıp kapayıncaya kadar gördüğüm bir sonraki şey çatı katının girişiydi. Asansörden inerken sarhoş gibiydim ve içinde bulunduğum

dengelesiz durum yüzünden koltuk değneğimin ucunu yerdeki boşluğa sıkıştırmayı başardım. Değneği kurtarmak için asılmak, beynimin tüm bedenime yayılan şiddetli bir ağrı dalgasıyla kısa devre yapmasına neden oldu ve görüşüm Samanyolu'na döndü.

En sonunda, birkaç küfür homurdanırken serbest kalan koltuk değneği yüzünden öne doğru sendeleyerek yere yığıldım. Beynim ve vücudum, beni eve göndermeden önce bana pompaladıkları aşırı miktardaki ilaca rağmen hâlâ içinde bulunduğum acıyı kaldıramıyordu; bu da bana kesinlikle sakatlığımın ciddiyetini gösteriyordu.

Tüm vücudum soğuk terler döktü, midem bulanıyordu. Birkaç kez öğürdüm ama kusmamayı başardım. Birkaç uzun saniye boyunca yerde uzandım. Bundan daha uzun sürmediğini biliyordum, çünkü asansörün kapıları hâlâ açıktı.

Anahtar kartım, asansör kapılarının arasındaki o aptal boşluğun hemen üzerinde, yerde duruyordu. Kapılar kapanmaya başladığında yuvarlanıp kartı yakalamaya çalıştım, ama bu hareket kasıklarımın başka bir şiddetli ağrının yayılmasına neden oldu. Taşaklarım parçalanıp patlayacakmış gibi hissediyordum. Siyah ve yıldızlardan oluşan bir sisin arasından anahtar kartımın kenarını seçmeyi başarinca, kartı parmak uçlarımla yakalayıp kendime doğru çektim. Fakat kapılar tam o anda elime çarpınca parmaklarım gevşedi ve lanet anahtar kartım dar aralıktan aşağıya düştü.

Kartımın gittiğini anlamak için o deliğe bakmama gerek yoktu. Sırtüstü dönüp gözlerimi tavana diktim, vücudum ter içindeydi ve nefes alıp vererek mide bulantımı bastırmaya çalışıyordum.

Bugün kesinlikle benim günüm değildi. Bir an için komşumu ve onu burada, koridorda yakaladığım ilk seferdeki halini düşündüm; valizi kırıktı ve yüzünde darmadağın, hafiften manyak bir ifade vardı. Sanırım şu an fazlasıyla ona benziyordum.

Nihayetinde kendimi oturma pozisyonuna çekerek koltuk değneklerimi ayarladım ve yavaşça bedenimi kaldırdım. Ancak

acınası bir şekilde daireme doğru topallayıp da kapının kolunda asılı duran çorabı görünce, “Siktir,” dedim.

Kardeşimin misafiri vardı ve bu, onun çok sofistike Batman-işaretiydi. Başımı oraya yaslayıp kapıyı çaldım. Cevap verince hiç şaşırmadım. Ayrıca mesaj attım ama cevap gelmedi. Maç gecelerinde genellikle geç saatlere kadar dışarıda olurdum ve Nolan’la, buraya getirdiği rasgele kızları azaltması gerektiğine dair konuşmuş olmama rağmen, sanırım bundan faydalanmaya karar vermişti.

İçeri girmek için anahtar kartıma ihtiyacım vardı, yeni bir tane almak için ise lobiye dönmem gerekiyordu. O an bu yolculuğu yapabileceğimi sanmadığım için kardeşimin misafiri gide-ne kadar kapıya yaslanıp uyumaya karar verdim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kanepe Misafiri

Stevie

Neredeyse gece yarısı olana kadar daireme dönmedim. Bardan sonra gittiğimiz tatlıcının ruhsatı vardı, bu yüzden dışarıdaki verandasında alkollü kahve içip pasta yedik. Ertesi gün saat ona kadar hastam yoktu, yani teknik olarak geç kalkabilirdim.

Çatı katının girişinde beni ilginç bir manzara karşıladı. Hıyar komşum kapıya yaslanmıştı, yanında bir çift koltuk değneği vardı ve başı tuhaf bir şekilde yana düşmüştü. Belki de kendisinden iri birine laf atmış ve pisliğin teki olduğu için hak ettiğini bulmuştu. Bu düşünce üzerine gülümsedim.

Asansörün *ding* sesi onu uyandırmamıştı, yani epey derin uyuyor olmalıydı. Geçerken kapı kolundan sarkan beyaz çorabı fark ettim. Üniversitede bu, “*Rahatsız Etmeyin*” demenin evrensel versiyonuydu. Onun yalnız yaşadığını sanıyordum. Sonu gelmez kadın trafiğinin haricinde, eve girip çıktığını gördüğüm tek kişi oydu.

Daha yakından inceledim ve çenesindeki salya izine yüzümü buruşturdum. Ayrıca sol yanağında eziğe benzer bir şey gördüm.

Belki de haklıydım, gerçekten bir kavgaya karışmıştı. Onu orada bırakmayı düşündüm, ama beyin sarsıntısı geçirdiyse ve beyin kanamasından ölürse kendimi suçlu hissedirdim. Üstelik daha önce hiç ceset görmemiştim, şimdi de başlamaya hiç niyetim yoktu.

Birilerinin beni duymasını umarak kapısını çaldım. Otuz saniye boyunca kimse cevap vermeyince tekrar denedim, ama hâlâ bir şey yoktu. Hıyar'm ayağına vurdum ve geriye dönüp bakıldığında, koltuk değnekleri düşünülecek olursa, muhtemelen pek de iyi bir fikir değildi.

İçine hızlı bir nefes çekti ve derin bir inlemeyle gözkapakları açıldı.

“Bunun için üzgünüm,” dedim.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı, kafasının karıştığı belliydi. Tekrar inleyerek yüzünün yan tarafında morlugu olduğu yere dokundu.

“İyi misin?”

“Ee, evet. İyiyim. Kestiriyordum.” Kapı çerçevesinin kenarını kavrayıp kendini yukarı kaldırmaya çalıştı. Yarım saniye sonra tekrar yere düştü, bu kez yan yatıyordu, bir bacağı tamamen düzdü, diğerini ise inleyerek göğsüne doğru çekmişti.

“İyi görünmüyorsun.” Gözlemler arasında en barizi bu olabildi.

Kan ter içinde kalarak en azından bir dakika daha derin nefesler alıp verdikten sonra tekrar doğrulmayı başardı.

İyileşmesinin bu kadar uzun sürmesi garipleşmeye başlamıştı, bu yüzden bana karşı büyük bir pislik gibi davranmış olmasına rağmen böyle bir durumda başkasının da yapacağı şeyi yaptım. “Dairene girmene yardımcı olabilir miyim? Koridorda uyumaktan daha konforlu olabilir.”

Boğazını temizledi ama bu, sesinin hırıltılı tonuna hiçbir etkide bulunmadı. “Kardeşimin misafirinin gitmesini bekliyorum.” Kapıdaki çorabı işaret etti.

“Evin seks yuvası filan mı?”

“Sadece Nolan iş üstündeyken.”

Nolan, bahsi geçen kardeş olmalıydı. “Yani daireni seks için mi kullanıyor?” Bu... Tuhaf görünüyordu. Don savaşlarımızdan daha tuhaf.

“Benimle yaşıyor.”

“Ah.” Hah! Belki de onun zampara bir denyo olduğu konusunda yanılmıştım. Belki sadece denyo kısmı doğrudu.

“Haftanın çitiri gidene kadar burada bekleyeceğim, umarım yakın zamanda olur.” Başını kapıya yaslayıp gözlerini kapattı. “Saat kaç bu arada?”

“Neredeyse gece yarısı.”

Tek gözünü araladı. “Saatlerdir buradayım. Ona gece yatılarının bitmesi gerektiğini söyledim.”

“Ona bu sikiş-festivali ya da her neyse onun için mahremiyet tanıman çok hoş, ama sanırım şu noktada içeri girmen artık güvenlidir, ne dersin?”

Bir elini asansöre doğru salladıktan sonra yere bıraktı. “Kartımı boşluğa düşürdüm, yoksa çok uzun zaman önce içeri girerdim.”

Onu böyle görmek, farklı bir ışıpta bakmama neden oldu. Ona daha az gıcık olmuyordum ama onun için kötü hissettim. Açıkça kötü yaralanmıştı ve bütün gece koridorda tıkılıp kalmak berbat bir durumdu.

“Sokuş-partisi bitene kadar benim evde beklemek ister misin? Bütün gece burada uzanmanda hiçbir sakınca yok ama rahat edeceğini sanmam ve ne kadar geç olduğunu göz önünde bulundurursak, sabaha kadar burada kalabilirsin. Tabii yeni bir kart almak için lobiye inmene yardım etmemi tercih ediyorsan, o da olur.” Orada uzanmaktan başka bir şey yapamayacak gibi duruyordu, ama sanırım ona seçenekleri sunmuştum.

Başını asansöre doğru çevirdikten sonra benim kapıma döndü. “Evin daha yakın.”

Bu tek detay onun kritik eşiğiydi belli ki. Kendini yukarı çekmeye çalıştı. Çıkardığı inlemelere ve homurtu miktarına bakalacak olursa, bu çetin bir görevdi. Koltuk değneklerinden ve duvardan destek alarak ayağa kalkarken ben de kapımı açıp onu içeri davet ettim. Doğruca kanepeye gitti, etkileyici bir zarafetle dönerek temkinli bir tavırla yavaşça oturdu.

Vücudunun üst yarısını sırtüstü minderlerin üstüne koymayı başardı ama aynı şeyi bacaklarıyla yapamıyor gibiydi.

Hâlâ dış kapının yanında duruyordum, bu adamı evime davet etmenin ne kadar kötü bir fikir olduğundan emin değildim. Onun hakkında, görünüşe göre zampara unvanını elinde tutan bir kardeşi olduğundan ve bana hıyarlık ettiğinden başka bir şey bilmiyordum.

Bir dakika daha zorlanışını izledikten sonra, nihayetinde ona yardım teklif etmeye karar verdim. Yardım almaya gönülsüz gibiydi ama eninde sonunda razı olacaktı.

Bir bacağını kaldırmaya başladım ama, “Hayır!” diye bağırdı. Tekrar yere bıraktım, inleyerek omuzlarını büktü.

“Siktir. Pardon.”

Arka arkaya derin nefesler alıyordu. Aşırı dramatik davranıp davranmadığını anlayamadım. Belki de uyuşturucu etkisindeydi. Kim bilebilir ki? Bu gece odamın kapısını kilitleyip telefonumu yastığın altına koyup uyuyacağım kesindi.

“İki bacak aynı anda,” dedi sonunda çatlak bir sesle.

“Sihirli kelime neydi?”

Bir gözkapağı açıldı ve bana tek gözüyle dik dik baktı. “Lütfen.”

“Şuna da bir bakın, terbiyeli filan davranıyorsun.” Vücudunun alt yarısını kanepeye yerleştirmeyi başardım. Zar zor sığmıştı. Bu haliyle, ayağı kolçağın üstünde sallanıyordu. “Sana bir bardak su ve ağrıkesici getireceğim, tamam mı?”

“Sadece su yeterli. Teşekkürler.” Gözleri kapandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Kızarmış yüzüne ve alnında biriken yoğun ter damlacıklarına rağmen, hâlâ yakışıklı bir pislikti.

Onu orada bıraktım, hareket etmesinin verdiği acının miktarı biraz olsun azalmıştı. Ona bir yastık ve battaniye aldıktan sonra mutfağa gidip bir bardak su doldurdum. Koordinasyonu şüpheli görüldüğü için plastik bardak seçmiştim.

Ben oturma odasına döndüğümde, kanepeye yayılmış ve nefes alış verişleri düzelmişti. Suyu sehpaye koyup kocaman bedeninin üstüne battaniyeyi örttüm. Ayakları hâlâ dışarıdaydı, ama en azından çoğu yeri örtülmüştü. Yavaşça bir elimi başının arkasına kaydurdum ve başını, yastığı boynunun altına yerleştirecek kadar kaldırdım. Korkunç bir tutulmayla uyanmasını istemezdim. Yani, onu koridorda ne halde bulduğum düşünülecek olursa, muhtemelen zaten tutulduğundan daha kötü olmasını istemedim.

Uykusunda “hım” sesi çıkardı ve bir elini battaniyeden kurtardı. Parmakları bileğimi kavrayıp okşadı. Beklenmedik temas karşısında nefesim kesilmişti. Kolumdan statik bir elektrik akımı geçti.

Gözleri titreşerek açıldı ve gözlerime kilitlendi. Acı ve yorgunluktan puslu ve cam gibiydiler. “Teşekkür ederim.”

“Rice ederim.” Sesim, birkaç tur koşmuşum gibi nefes nefeseydi.

“Bu kadar iyi olmanı istemiyordum.” Bileğimi bırakırken, gözleri kayarak kapandı.

Bunu yanlış mı duydum, yanlış mı anladım yoksa herhangi bir şekilde mantıklı olması gerekiyor muydu, bilmiyorum.

Ne kadar çaresiz durumda olursa olsun, uyumadan önce kapımı kilitledim.

Ertesi sabah sekizde uyandığımda, oturma odamda gerçek bir yabancı varken bu kadar iyi uyumam karşısında etkilenmiştim. Yaralı olduğu gerçeğinin faydası dokunmuştu. Sessizce koridorda ilerleyip oturma odasına bir göz attım.

Kanepeye yayılmış dev adam artık yoktu. Battaniye yere atılmıştı. Bu adamın terbiyesi harikaydı ya.

Sinir olarak başımı iki yana salladım ve mutfığa ilerledim. Makinede damla damla süzülen kahveyle karşılaşmak çişimi getirdi ve aceleyle koridordan aşağıya, ayrı banyoya koşturdum; ihtiyaç ani ve güçlüydü.

Fakat kapıyı açıp da komşumu bir eli banyo dolabının üzerinde, gürültülü ve alçak bir inilti ile tuvaletini yaparken bulunca aniden kalakaldım. İnlemesi yarı rahatlama yarı ıstırap doluydu.

Refleks şeklindeki tepkimi sadece şaşkınlığa bağlayabilirdim. Ve tepkim çılgılığı basmak oldu. Çünkü bir insan beklenmedik bir şekilde banyosunda kocaman ve sağlam yapılı bir adamın tuvaletini yaptığını görürse, tepkisi bu olurdu.

Kulak tırmalayıcı haykırışım irkilmesine yol açtı ve bana doğru hafifçe döndü.

Banyodan geri geri çıkıp kapıyı çarparak kapattım, ama bu gördüğüm şeyi silmedi. Hıyar komşumda bereketli malzeme vardı. Dehşete düşürücü şekilde, “Sen pornoda oynuyor musun?” tarzında değil, daha çok, “Bu hoş bir esneme olurdu,” tarzında. Ayrıca görünüşe göre sabah ereksiyonuyla mücadele ederken tuvaletini yapmaya çalışıyordu. Bunun mümkün olduğunu fark etmemiştim.

Kapıyı çarpmamın hemen ardından tüyler ürpertici bir çılgılık ve alçak bir küt sesi geldi. Gürültü benden çıkmadığına göre, demek ki ondan gelmişti. Onun beni korkuttuğu kadar benim de onu korkuttuğum belliydi.

Duvara doğru, “Siktir. Ben ne halt edeceğim?” diye sorduktan sonra kulağımı kapıya dayadım. Öteki taraftan inlemeleri ve sızlanmaları duyabiliyordum. “İyi misin?”

“Hayır.” Bu tek kelimeyi daha çok inleme takip etti.

“İçeri giriyorum,” diye uyardım. Onu orada bırakacak halim yoktu zaten. İşe gitmek için hazırlanmam gerekiyordu.

Kapı kolunu çevirdim ve dar aralıktan içeri göz attım. Hâlâ yer-deydi. Kapıyı daha fazla iterek yüzümü buruşturdum. Klozet otu-rağının her yerine işemeyi başarmıştı. Dolaba bile sıçratmış ola-bilirdi. İğrenç. En azından zeminde varmış gibi görünmüyordu.

“Panik ve şok” modundan çıkıp “kötü hissetme” moduna geri döndüğüm için birkaç detay daha fark ettim. Kendisi bir kez daha sadece boxer don giymişti. Bu seferki parlak sarıydı ve suç mahallerindeki bantlara benzer şekilde her yerinde **DİKKAT** yazıyordu. Dün gece onu kanepede bıraktığımda tamamen gi-yinikti oysa.

Vücudu koridorun karşısından görsel olarak çarpıcıydı, ama bu kadar yakından, yüce Tanrım, adam *yakıyordu*. Kasların üstün-de kas katmanları vardı, her şey sıkı ve belirgindi. Bu adam... Çok fazlaydı. Ve banyoda dikkate değer bir yer kaplıyordu.

Kızgın bir boğa gibi nefes alıp vermesine bakılırsa, ayrıca acı çekiyordu. Yine de bu, kıyafetlerinin geri kalanının nereye gitti-ğini açıklamıyordu. Bu konuya sonra dönecektim gerçi.

“Neye ihtiyacın var?” Büyük ihtimalle, duş yapmaktan başka yani.

“Koltuk değneklerime ulaşamıyorum.” Tezgâhın diğer ucun-da duvara yaslı durdukları yeri işaret etti. Özellikle uzak sayıl-mazdı ama sanırım hissettiği ağrı seviyesi, onu oraya uzanamaz hale getirmişti.

Onun üstünden uzanıp önce klozet kapağını indirdim, ar-dından koltuk değneklerini alıp her iki yanına konumlandır-dım. Tuhaf bir durumdu, çünkü o tuvalete dönüktü ve ben de arkasında durmak zorundaydım. Ayaklarım kısmen ayaklarına değiyordu, bu da tuhaftı ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Değneklerin tutmacını kavradı ve ana avrat dümdüz giderek kendini kaldırdı.

Sakatlık rehabilitasyonu eğitimi almış biri olarak ne yapılacağını bilmem gerekirdi, ama tedavi ettiğim insanlar genelde daha giyinik olurlardı, ödümü koparmazlardı ya da birçok kez bana hakaret etmemiş olurlardı. Üstelik bu adam ağırlık olarak muhtemelen iki katımdı. Ellerimi kollarının altına kaydurdım, amacım... Bilmem ki... Destek mi vermektir?

“Ne yapıyorsun?”

“Sana yardım ediyorum?” Arkasına tamamen yaslanmış vaziyetteydim. İnanılmaz derecede yapılı, çok sıcak, çok sert, kaslı sırtına.

“Bana arkadan sürtünerek mi?” diye homurdandı.

Geri çekildim, çünkü siktirip gidebilirdi. Tökezleyince koltuk değnekleri elinden kaydı ve ağırlığını dengeleyebilmek için tekrar tezgâhı tutmak zorunda kaldı. Elini kendi çişine koyduğunu umuyordum.

“Bir yerini kırmadan oturacak mısın sen?” diye çıkıştım.

“Deniyorum. Lanet olası kişisel alanımın her yerindesin.”

“Sana artık dokunmuyorum bile! Ve yardım ediyordum. Tanrım, neden tam bir pisliksin?”

“Çünkü acı çekiyorum! Sen neden ahlaki açıdan çökmüş bir yuva yıkıcısın?”

“Ne?”

Arkasını döndüğünde, yine onun boyutlarındaki ve onun durumundaki birinden beklediğimden daha zarifti. Koltuk değneğin ucuyla incikkemiğime vurunca, yuva yıkıcı yorumunu geçici olarak unuttum. Kauçuk kaplı olabilirdi ama deli gibi acıtmıştı.

O kapalı klozete otururken ben de yere çöküp bacağımı kavradım. “Ahh! Cidden mi?” Güzel bir yüze ve peygamberdevesinin kişiliğine sahip birine iyi davranmanın karşılığı buydu işte.

Son pozisyonum beni Hıyar’ın aralık bacaklarının tam arasına yerleştirmişti. Orasındaki **DİKKAT** yazısı neredeyse göz

hizamdaydı. Donu ne kadar dikkat dağıtıcı olsa da sonunda bu adamın neden bu kadar acı içinde olduğunu anladım. “Yok artık! Sana ne oldu böyle?”

Sol uyluğunun içi, ta dizine kadar çoğunlukla siyah, mor ve mavi beneklerle kaplıydı.

“Kendimi incittim.”

“Böyle bir kasık yaralanması nasıl oldu ki? Ne yapıyordun?” Hiç bu kadar kötüsünü görmemiştim; üniversitedeki ders kitaplarında ya da internetten izlediğim videolarda bile yoktu.

“Orada burada düşüp kalkıyordum belli ki.”

“Buna seks mi neden oldu?” Tanrım. O bu kadar berbat haldeyse, kadın ne durumdaydı kim bilir?

Gözlerini devirdi. “Seks değil. Hokey oynuyordum.”

“Sen hokey mi oynuyorsun?”

“Evet.” Bana geri zekâlıymışım gibi baktı.

“Ne tür hokey?”

Dudakları seğirdi. “Profesyonel olan tür.”

Gözlerimin yuvalarından fırladığını hissedebiliyordum.

“NHL gibi mi? Seattle için?”

“Evet.” Bir tür tepki bekliyormuş gibi bakıyordu.

Ağabeyim komşusunun da takım arkadaşı olduğunu söylese iyi olurdu gerçekten. Hoş belki ben ikiyle ikiyi toplamalıydım. Ardından dün gördüğümüz çarpışmayı hatırladım. “Sen Winslow musun? Elli iki numara?”

“Hı-hı.”

“Durumun görünüşüne göre, bir süre aksiyonu yedek kulübesinden izleyeceksin. Buna buz koyman lazım.”

Yaklaştım ve ellerimi dizlerine koyup morarmayı incelerken içimdeki fizyoterapist kontrolü ele aldı. Elimini sert uyluğuna doğru kaydurdum. Başparmağımla renk değişikliğinin kenarını yokladığımda sıcak derisinin altındaki kaslar gerildi. Bu gerçekten kötü bir sakatlıktı. Rehabilitasyona katkıda bulunmayı çok isterdim.

“Ahh! Sen ne halt ediyorsun?” diye hırladı Hıyar.

“Merak etme. Ben profesyonelim.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Belki Biraz Yanılmışımdır

Bishop

Çok acı çekiyordum, boğazınızda safranın yükselmesine neden olacak, sizi terletecek, gözlerinizin önünde siyah noktalar uçuşturacak türden bir acı. Bunun nedeni kısmen dün gecedен beri ağrıkesici ilaçları almamış olmam, kısmen de Rook'un metresinin dizlerinin üstünde bacaklarımın arasında olmasıydı.

Askılarını parmaklarımla koparabileceğim o ince askılı tişörtlerden birini ve sabah gazetesini almaya çıkarken giydiği koşu şortlarına rakip olabilecek bir şort pijama giymişti. Meme uçları kumaştan çıkıntı yapıyordu. Ve dekolte vardı. Çok fazla dekolte...

Bedenim onun yarı çıplak haline ve yüzünün aletime olan yakınlığına tepki vermeye çalışıyordu. Bu lanet bir ıstıraptı. Ayrıca ciddi bir ahlaki ikilem... Vücudumun kesinlikle tepki vermemesi gerekirken, veriyor olmasına sinirim bozuldu.

"Pak tavşanı olmak meslekten sayılmaz, tatlım," dedim dişlerimin arasından.

Başını hızla kaldırdı ve gözleri gözlerimle buluştu. Okyanus gibi berrak ve maviydiler. Cazibesini görebiliyordum. Şiddetli bir ıstırap kaynağı olmasına rağmen, hâlâ yarı sert olduğuma göre, aletim de onun seksi olduğu konusunda hemfikirdi demek ki.

“Affedersin?” Bacaklarımı tutuşu sıkılaştı, bu da parmaklarını yaralarımın bastırması anlamına geliyordu.

Başımın dönmesine neden olmuştu. Bileğini kavradım, çünkü birçok nedenden ötürü bana dokunmasına bir son vermem gerekiyordu; etiksel durumlar ve acı, başı çeken nedenlerdi.

“O oyuncudan bu oyuncaya atlayabileceğini ve kimsenin bunu önemsemeyeceğini mi sanıyorsun? Tanrım. Şu an kişisel alanımdaki duruşuna göre taşaklarımı emsen de olurdu resmen. Senin ahlaki pusulan hangi cehennemde?” Tamam bu fazla görsel olmuştu, ama cidden neredeyse burnu aletime değecekti, bana o kadar yakındı.

Uyluklarımdan destek alarak ayağa kalktı ve bu acayip berbat bir histi. Özellikle uzun boylu sayılmazdı, bu yüzden meme uçları resmen yüzümü işaret ediyordu. “Sen neden bahsediyorsun? Sen kimsin de bana pak tavşanı diyorsun be?”

“Takım kaptanını beceriyorsun, ki kendisi *evli ve çocuklu*, şimdi de tamamen benim aletimin üstündesin.” Kasığımı işaret ettim.

“Beceriyor mu...” Kaşları çatıldı ve burnunu buruşturdu. Bir öğürme sesi çıkardıktan sonra kafasını geriye atıp kahkahayı bastı. Tamamen alaycılıkla dolu olsa da hoş bir kahkahaydı. “Aman Tanrım. Rook benim *ağabeyim*, seni pislik!”

“Evet, tabii.”

Gözlerini devirerek kocaman sırttı ve yanağının üstündeki gamzeyi işaret etti. “Benzerliği gördün mü?”

“Pek sayılmaz. Hayır,” dedim dürüstçe, çünkü takımda olduğum zaten pek de uzun olmayan süre boyunca Rook’un yüzüne pek dikkat etmemiştim. Ayrıca Rook’la göz teması kurduğumuz nadir durumlarda, genellikle ikimiz de kaşlarımızı çatmış oluyorduk.

Saçlarını yüzüme çarptırarak döndü ve banyodan çıktı. Kıçına baktığımı itiraf etmekten tiksiniyordum. Bir dakikadan kısa süre sonra elinde çerçeveli bir fotoğraf ve bir kâğıtla döndü. Kâğıdı bana fırlattı; bu bir zarftı ve üstünde **STEVIE BOWMAN** yazıyordu.

“Bunun bana bir anlam ifade etmesi mi gerekiyor?”

“Stevie benim adım.” Göğsünü işaret etti ve bu da dikkatimi dekoltesine ve dik meme uçlarına yönlendirdi. Tişörtü beyazdı ve içinde şu sutyen eklentisi şeylerinden vardı, haliyle gözlerimle meme uçları arasında fazladan bir kumaş katmanı olmasına rağmen, uçların etrafındaki dairenin ana hatlarını görebiliyordum. Küçük ve narinlerdi, tüm o şeyler ağızma kolaylıkla sığabilirdi. *Ne halt yemeye seks hakkında düşünmeyi kesemiyorum acaba?*

Gözlerimi devirdim. “Güzel deneme. Stevie erkek adı.”

“Bana babamın adını koymuşlar.” Çerçeveli fotoğrafı burnumun birkaç santim dibinde tuttu.

Oradaki yüzleri çıkaramayacağım kadar yakındı, bu yüzden fotoğrafı bir nevi zorla ondan aldım. Rook’un bu kadar genç görülmesine bakılırsa eski bir fotoğraftı, ama yanındaki kadın şu an önümle duranla aynıydı, saçları soluk pembe yerine açık sarıydı. İkisi de gülümsüyordu ve az önce bahsettiği benzerliği görebildim.

Başımı kaldırıp ona baktıktan sonra tekrar fotoğrafa döndüm. “Siktir. Sen Bowman’ın bebek kardeşi misin?”

“Ben pek bebek sayılmam.” Kollarını göğsünde kavuşturarak memelerini yukarı kaldırdı ve dekoltesini belirginleştirdi.

“Evet, bunu görebiliyorum.” Gözlerimi tekrar yüzüne bakmaya zorladım. En azından onun ne kadar seksi olduğunu fark ettiğim için kendimi daha az kötü hissediyordum.

“Beni onun şeyi sandığına inanamıyorum... Neyi demiştin, metresi mi?” Saçlarını omzunun arkasına savurup bir homurtu çıkardı.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Sen gecenin bir yarısı kedinin sürüklediği bir şey gibi ortaya çıkıp kaçamak, gürültücü ve saçma şeyler yaptığında ne düşünecektim acaba?”

“Kaçamak davranmıyordum.”

“Bowman’ın kardeşi olduğunu daha en başından söyleyebilir-
din ama. Bu bir sürü boktan şeyi çözerdi.”

“Ne kadar pislik olduğunu değiştirir miydi?”

“Şey, evet, tabii ki.” Kim olduğunu bilseydim, öyle büyük bir
hıyar gibi davranmazdım.

Yumruğunu kıvrımlı kalçasına yasladı. “İnsanların bana na-
zik davranması için ünlü ağabeyimle akraba olduğumu açıkla-
mak zorunda kalmamalıyım.”

Bir avucumu yüzümde kaydırdım. Kahrolası anafikri gözden
kaçıyordu. “Ondan değil...”

Elini yüzüme doğru savurunca irkildim. Neredeyse kaygan
tuvalet kapağından düşüyordum. “Bu sohbet ne kadar eğlenceli
olsa da işe gitmek için hazırlanmam gerek, o yüzden eşyalarını
toplayıp pislik idare merkezine dönmen için iyi bir zaman. Dün
gece kaba kışınla ilgilendiğim için çok çok rica ederim.” Dönüp
hızlı adımlarla banyodan çıktı.

“Senin ahlaken çökmüş bir hokeyci düşkününü olduğunu san-
dım! Ve ben her zaman pisliğimdir,” diye bağırdım arkasından.

Koridorun sonunda bir kapı çarptı.

“Kahretsin.” Başımı ellerimin üstüne bırakıp bir dizi küfür
savurdum. Bu harika sayılmazdı. Bowman’ın kız kardeşine tam
bir pislik gibi davranmıştım. Yani ben genel olarak pisliğin tekiy-
dim, ama ona karşı daha da beterdim. Ve banyosunun her yeri-
ne işemiştım. Ayrıca ona defalarca hakaret etmişim. Ağabeyine
söylerse, bu durum hayatımı daha da sefaletle sürüklerdi. Belki
çoktan söylemişti.

Koltuk değneklerimi kullanarak ayağa kalktım. Kızın tuvalet
oturağının üstünde, dolabının yan kısmında ve yerde meydana
getirdiğim pisliği yarım yamalak temizledim. Lanet aynaya bile
sıçratmayı başarmıştım. Bunu halletmesi için temizlikçimi bura-
ya yollamam gerekebilirdi.

Gitsem mi diye düşündüm ama işleri düzeltmeye çalışıp beni kardeşine ispiyonlama olasılığını azaltmanın daha iyi olacağına karar verdim. Koltuk değneklerimle koridorda yavaşça ilerledim. Birkaç ağrıkesici alıp tekrar uzanmaya ihtiyacım vardı.

Onun odası olduğunu düşündüğüm yere ulaştım ve kapıyı çaldım. “Hey, ee, Stevie?” Tuhaf bir isimdi ama ona uymuş gibiydi.

“Sen *hâlâ* burada mısın?” Kapı savrulurak açıldı. “Ve *hâlâ* lanet donunlaşm. Pantolonun hangi cehennemde?”

Başından bir bluz geçirerek sporcu sutyenini ve şekilli karnını kapatırken, gözlerim bu hareketi takip etti. İnanılmaz atletik bir vücudu vardı ve artık evli takım kaptanımı götürmediğini bildiğim için onu arzuyla süzmekten suçluluk duymuyordum.

“Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık. Senin Rook’un kız kardeşi olduğunu bilseydim...”

“Daha az pislik yapardın.” Yanımdan geçerek oturma odasına ilerledi.

Ona ayak uyduramadım, çünkü çok hızlı hareket etmek kusmak istememe neden oluyordu. “Bak, özür dilerim,” diye bağırdım arkasından.

“Ağabeyim önemli biri olduğu için özür diliyorsun sadece.”

Arkasından koltuk değnekleriyle ilerlerken, acıyla homurdanıyordum. “Onunla bir alakası yok. Ben sadece takımımnda sorun çıkarmak istemiyorum.”

Öfkeyle arkasını döndü. “Ah, şimdi anladım. Bunu ağabeyime anlatmayacağımdan emin olmak istiyorsun. Peki, merak etme. Tüm o ereksiyon-katili yorumunu RJ bir kenara, kimseyle paylaşmaya can atmıyorum zaten.”

Siktir. O pek de hoş olmayan hakareti unutmuştum. “Darma-dağın haldeydin.”

Bana ateş saçan gözlerle baktı, ardından kıyafetlerimle ayak-kabılarımı yerden alarak hızla kapıya yürüdü. Gecenin ortasında sıcaklayıp her şeyi çıkarmış olmalıydım, ama hiç hatırlamıyor-

dum. Sarsak hareketlerle kapının kilidini açtı ve elindekileri koridora attı. "Git. Derhal."

Bir nefes verdim; özrümle işleri daha iyi hale getirmediğim belliydi. Topallayarak yanından geçtim ve ona bence hiç de ereksiyon katili olmadığını söylemek niyetiyle döndüm, ama kapıyı yüzüme çarptı.

"Bu iyi gitti." Eğilip eşofmanımı aldım. Onu boynuma dolarken, telefonumu hissettim ve mesajlarıma bakabilmek için cebimden çıkardım. Kardeşim nihayet bana geri dönmüştü. Anlaşılan kapı artık kilitli değildi ve içeri girebilirdim. Atılmış tişörtümü alıp ayakkabılarımı beceriksizce yakaladım ama kapıma ulaşana kadar hepsini tutmayı başardım.

Kapıyı omuzlayarak içeri girdiğimde daha da çok afalladım. Kardeşimin en yeni hanım arkadaşı, üstünde dün geceki elbisesi, sabahın erken saatleri için fazlasıyla yüksek topuklu ayakkabıları ve çünkü makyajından geriye kalanlarla oturma odamda dolaşıyordu.

Beni ağır ağır baştan ayağa süzerken gülümsemesi genişledi. "Ah! Merhaba!"

Az önce geldiğim tarafı işaret ettim. "Kapı şu tarafta."

Kardeşim koridorun sonunda göründü, üstünde mavi pantolon ve beyaz golf tişörtü vardı, elindeki telefona bakıyor, muhtemelen bu geceki randevusunu ayarlıyordu. Bu ilk kez olmazdı. "Shippy sabah insanı değildir. Onu görmezden gel."

"Bunu konuşmuştuk," diye sızlandım, koltuk değnekleriyle yanından geçerken.

Nihayet bakışlarını ekrandan ayırıp bana döndüğünde, gözleri kocaman açıldı. "Sana ne oldu böyle?"

"Hokey." Koridorda ilerlemeye devam ederek arkadaşıyla uğraşmayı ona bıraktım.

Odama girer girmez, çünkü kıyafetleri yatağın ayak ucuna atıp ağrıkesicileri bulana kadar yine cepleri karıştırdım. Tek istediğim uzanmak ve bedenim artık acımayana kadar uyumaktı.

Komodininimde bir bardak su vardı. İki günlüktü, ama gidip yeni su alamayacak kadar tembeldim, bu yüzden hapları içmek için onu kullandım. Stevie haklıydı; bacağıma buz koymalıydım... Fakat mutfığa dönebileceğimi sanmadığım için yorganımın üstüne uzanarak ağrıkesicilerin etkisini göstermesini ve uyuşukluğun gelmesini bekledim.

Birkaç saniye sonra odamın kapısı savrularak açıldı. Kardeşim kasığımı işaret etti ve boştaki eliyle kendininkini kavradı. “Dostum, bu kötü görünüyor.”

Bakışlarımı tavandan ayırdım. “Kötüden beter hissettiriyor. Bana buzluktan buz torbası getirebilir misin?”

“Tabii.” Nolan koridorda gözden kayboldu ve jel buz paketlerimden biri ve bir el havlusuyla döndü.

Havluyu bacağıma serip paketi üstüne koydum ve soğuk, hayalarımaya değince yüzümü buruşturdum. Hemen aceleyle büzüşmeye başladılar ve bu da bir acı şokuna neden oldu. İnleyerek gerilince, birkaç korkunç, akıl almaz saniye boyunca durum daha da kötüleşti.

“Peki tam olarak ne oldu?” Nolan içinde tıbbi malzemeler bulunan beslenme çantasıyla yatağa atladı. Şükürler olsun, sarılmaz yataktı, bu yüzden hareketi hiç hissetmedim.

Onun siyah beyaz kedisi Dicken da peşinden geldi. Nolan’ın bacağıma sürtündükten sonra kendini benim yanıma attı ve patisini koluma koydu. Tırnaklarını batırarak sürtmeye başladı, bu onun okşanmak istediğini anlatma şekliydi.

Dicken’in başını okşarken, kardeşime dün gece aldığım darbeyi ve yapmamış olmam gereken “split”i anlattım; bunu kliniğe yaptığım yolculuk ve buzdan uzak geçecek altı hafta takip etti. Anahtar kartımı nasıl asansör boşluğuna düşürüp kaybettiğimi ve kendimi karşı komşumuzun kanepesinde bulduğumu anlatarak bitirdim.

* Bacakları 180 derecelik açıyla öne arkaya uzatarak yapılan hareket. (ç.n.)

“Klinikteyken bana mesaj atmalıydın, randevumu ekerdim.”

“Biraz meşguldüm.” Bir elimi yüzümden geçirerek iç çektim. Düşüğümde yanağım kale direğine çarpmıştı, ama kasık sakatlığım çok daha beter olduğu için bu sabaha kadar öteki ağrıyı fark etmemiştim. “Yani biliyorsun, onu Bowman’ın metresi filan diye düşünmüştüm ya?”

“Kız haftalar önce taşındığından beri bu konuda çemkiriyorsun, yani evet.”

“Görünen o ki, Bowman’ın küçük kız kardeşiymiş.” Ki gerçekten çok daha akla yatkındı.

“Hadi canım? Bekâr mı?”

Ona pis bir bakış atacak kadar başımı çevirdim. “Aklından bile geçirme.”

O da gözlerini bana dikti, tek kaşını kaldırmıştı. “Ah Tanrım, şimdi taşlar yerine oturuyor. Onu çekici buluyorsun, değil mi?”

“Hayır. Bulmuyorum.” Bakışlarımı tavana çevirdim. Gerçi harika meme uçları ve cidden tatlı memeleri vardı.

“Sana inanmıyorum.” Kendine iğneyi yapmadan önce seviyelerini kontrol edebilmek için kan şekeri ölçüm cihazıyla kendini deldi. Bugün yapacağı beş iğneden ilkiydi.

“Peki bu neden önemli?”

“Bu kadın taşındığından beri, onun hakkında aralıksız olarak yakınıp durdun. Önce çok gürültü yaptığı için ve ahlaki duruşunu onaylamadığın için filandı. Sonra bir öğrenci olduğundan bahsedip çok fazla parfüm kullanmasına söylendin. Sonra nasıl hep spor kıyafetleri giydiğinden ve gerçek kıyafetleri olmamasından sızlandın, falan filan. Ayrıca belirtmek isterim, bu daireden çıkmak zorunda kalmadığın sürece sen de hep iç çamaşırınla dolanıyorsun. Aletinin dış hatlarına o kadar hâkimim ki, bir sıralama olsa, kendiminkinden önce seninkini tanıyabilirim.”

“Gözlemlerimin nasıl onu çekici bulduğum şeklinde yorumlanabileceğini anlamıyorum.” Aletimle ilgili kısmı görmezden

geldim, çünkü burası benim evimdi ve canımın istediğini giydim. Nolan da donla dolanmak istiyorsa bunda serbestti ama kan dolaşımı çok iyi olmadığı için muhtemelen üşütürdü.

“Penny’den beri bir kadın hakkında bu kadar çok konuşmamıştın.”

“O isim yasak, bir daha ondan bahsetme.” Penny benim son yarı-ciddi kız arkadaşımdı. Bu durum sona ermişti, çünkü Penny, gerçek bir insan olarak benimle değil, daha çok yanımda poz verdiği fotoğraflarının sosyal medya profillerinde kaç beğeni aldığıyla ilgileniyordu.

“Sadece söylüyorum. Hokeyden başka bir şey kıcını böylesine kışkırtmayalı epey zaman oldu.”

“Gıcıklık aynı şey değil.”

“Sen inkâr içinde yaşamaya devam et, Shippy.” Gömleğini kaldırıp ucunu çenesinin altına soktu. İki parmağı arasında bir deri parçasını sıkıştırdı –zayıf olduğu için öne doğru eğilmek zorunda kalmıştı– ve iğneyi bastırarak kendine batırdı.

“Bu inkâr değil.”

Gömleğini bırakıp iğne yaptığı yeri ovaladı. “Sabahleyin yüzünü kapıya yaslamış, onu beklerken gördüm seni.”

“Bunun nedeni onu çekici bulmam değil.”

“Hı-hı. Biliyorsun, flört tavsiyesine ihtiyacın varsa ben buradayım ağabey.”

“Flört tavsiyesine ihtiyacım yok. Ben gayet de kadınları tavlayabilirim. Eğer o çabaya değeceğini hissedersen.” Ki genellikle hissetmezdim.

“Sadece söylüyorum, güzel yüzün sonsuza dek kalıcı olmayacak ve eninde sonunda saçların seyrelmeye başlayacak.” Saçlarımı karıştırınca, vurarak elini uzaklaştırdım. “Bir gün sosyal becerilerini geliştirmek ve flört etmeyi öğrenmek zorunda kalacaksın, tabii hayatının geri kalanında kendini sevmekle yetinmek istiyorsan başka.”

“Buna bakılırsa...” Kasıgımı işaret ettim. “Uzunca bir süre kendi kendime ya da öteki türlü bir sevgi görebileceğimi sanmıyorum.”

“Evet. O kötü olacak.” İnsülin kitini toplayıp yataktan indi. “Ben çıkmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı? Sadece dört saatlik vardiyam var ve bugün dersim yok, yani öğleden sonra erken saatlerde dönerim.”

“Yok, iyiyim. Sorduğun için teşekkürler ama.”

Gözlerimi tavana dikip komşumu düşünmeye başladım. Rook Bowman'ın küçük kız kardeşi.

Son birkaç haftadır ona sataşıyordum. İlk başta çoğunlukla meraktan ve onu rahatsız etmenin verdiği sapkın zevk yüzündendi. Çünkü onu olmadığı biri sanmıştım. Çünkü olduğunu sandığım kişi, beni ahlaki açıdan aşağılanmış hissettiriyordu.

Nolan, sabahları yüzümü kapıya dayayıp onu beklediğim konusunda haklıydı. Bunu yaparken beni gördüğünü fark etmemiştim. Devam eden don savaşından keyif aldığım için kendimi yarı suçlu, yarı intikam dolu hissetmiştim. Sanki ikimiz de birbirimizden bir tepki almaya çalışıyorduk.

Bu her şeyi tamamen yeni bir ışık altında çerçeveliyordu. Bu konuda ne yapacağımdan emin değildim. Ya da onun lanet olası spor kıyafetleri nedeniyle sertleştiğim gerçeği konusunda...

Belki de Nolan haklıydı. Belki onu çekici buluyordum. Yani fiziksel olarak göze hoş görünüyordu. Harika bir vücudu ve keskin bir dili vardı. Güzel kokuyordu. Bir kadında takdir ettiğim her şey...

Tabii takım kaptanımın kız kardeşi olması hariç; tiksindiğim takım kaptanı...

Kindar bir insan olsaydım, bunu avantajıma kullanabilirdim.

ONUNCU BÖLÜM

Özürler ve İyilikler

Stevie

İşyerine, ilk danışanımın gelmesinden sadece birkaç dakika önce vardım ve günüme böyle başlamaktan hoşlanmıyordum. Danışanlar gelmeden önce programımı gözden geçirmek ve tedavi planımı çıkarmak için her zaman kliniğe en azından yarım saat erken gelirdim. Ayrıca istikrarlı bir şekilde kaçınmaya çalıştığım Joey hariç, Pattie, Jules ve diğer iş arkadaşlarımla sohbet etmeyi seviyordum.

Ve tesadüfe bakın ki eşyalarımı dolabıma tıkar tıkmaz rastladığım ilk kişi kendisi oldu.

“Selam.” Kolunu benimkinin yanındaki dolaba yasladı.

“Ne istiyorsun?” Ona bakma zahmetine girmedim, çünkü o zaman sırnaşık ifadesini görürdüm ve koltuk altı kılları burnumun dibinde olurdu. Danışanlarının arasındaki boşlukta, hep kaslarını gösteren atlet giyerdi. Eskiden çekici olduğunu düşünürdüm, ama iğrençti.

“Bağış toplama galasında birlikte çalışmak üzere bizi kaydet-tirdim. Dekorasyon kısmını halledebileceğimizi söyledim, çün-kü el becerisinde filan marifetlisin. İyi bir fikir olacağını düşün-düm, ne de olsa sen yenisin ve bu bizi iyi gösterir. Ayrıca bize takılma fırsatı sağlar.”

Tek istediğim hayalarına tekme atıp onu ağlatmaktı, ama onun yerine, sıktığım dişlerimin arasından, “Harika. Teşekkürler,” de-dim. Sesim tamamen alay ve küçümsemeyle doluydu ama ya an-lamadı ya da görmezden gelmeye karar verdi.

“Bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum Stevie, ama gerçekten bunun bizim için iyi olacağını düşünüyorum.”

Dolabımın kapağını çarparak kapattım ve birkaç saniye göz-lerimi gri boyaya dikerek sakinleştirici nefesler aldım. Yapmam gereken şey ona siktir olup gitmesini ve birlikte çalışacak başka birini bulmasını söylemektir. Herhangi bir konuda Joey ile birlikte çalışmaktansa tırnaklarımı teker teker sökmeyi tercih edecek ol-mama rağmen, kavgaya tutuşmanın sorun çıkaracağını fark ettim.

Kolunu başının yukarısından yasladığını unutup ağır ağır ona döndüm. Sanki koltuk altından o trol bebek kafalarından biri. Ayrıca trolünün kepek sorunu varmış gibi kıllara yapışmış bir parça deodorant vardı. Joey beceriklinin tam tersiydi, yani bütün iş yükünün doğruca benim omuzlarıma bineceğini tah-min ediyordum.

“Stevie.” Kolunu indirdi.

“Bir danışanım var.” Etrafından dolanıp kapıya doğru yönel-dim, yoksa elimden, işyerinde darptan kovulmama neden olacak şekilde bir kaza çıkacaktı.

Pattie ve Jules öğle yemeğinden önce beni yakalayıp personel odasından uzağa sürüklediler. “Seninle konuşmamız lazım,” dedi Jules, sıcak eylül havasına çıkıp eşyalarımızı en yakın piknik ma-sasına koyduk.

“Joey bu sabah beni köşeye sıkıştırdı zaten.”

“Çok üzgünüz. Hiç erken gelmez, ama bugün geldi ve Loretta’nın gözü önünde seni yazdırdı, haliyle o konuda bir şey yapamadık.” Pattie, o herif daha önce beni dolabımın yanına sıkıştırdığında hissettiğim kadar sıkıntılı görünüyordu.

Güven verici bir tavırla koluna pat pat vurduktan sonra öğle yemeğimin paketini açmaya devam ettim. “Sorun değil. Kurtarmayı düşünmenize bile minnettarım.”

“Bu işten kurtulabilmen için belki Loretta’yla konuşup durumu anlatabiliriz.”

Bu fikri aklımdan attım. Patronuma eski sevgilimle çalışmaktan yakınmak beni iyi göstermezdi ve maaş çeklerimi yazan insanlara özel hayatımı açıklamak özellikle hoşlandığım bir şey değildi. “Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen en iyisi Joey’yi idare etmem olur. Olmazsa, o bizi birlikte vakit geçirmeye zorlarken ben de onun hayatımı perişan edebilirim. Ayrıca bana para borcu var ve ondan almak bu şekilde daha kolay olur.” Bu konuda haklı olduğumu umuyordum. Joey harika para yönetim becerileriyle tanınmazdı, bu yüzden ilk ayın kirasını ben peşin ödemek zorunda kalmıştım. Üstünde düşündükçe, onun ne kadar kötü bir erkek arkadaş seçimi olduğunu fark ediyordum.

Pattie yüzünü buruşturdu. “Peki biz de yazılsak? Sen de üstüne çalışmak için bizim eve gelebilirsin. Erkek kardeşlerimizle çevriliyken Joey’nin ne kadar rahatsız olacağını düşünebiliyor musun?”

Ne kadar çekici bir fikir olsa da uzun vadede iyi olacağını sanmıyordum. “Teklifine minnettarım, ama desteğe ihtiyacım olursa size söylerim. Neyse, konuyu bir denyodan diğerine değiştiriyorum. Size bahsettiğim koridorun karşısındaki adamı hatırlıyor musunuz?”

“Pano Pipi’yi mi diyorsun?” diye sordu Jules.

“Evet o.” Başımı salladım.

Pattie çenesini yumruğuna yasladı. “Bu, kelimenin tam anlamıyla hayatımda en sevdiğim lakap. Bu sabah nasıl bir don giymişti?”

“İkaz bandı, ama dahası var.” Onlara dün gece olanları sıraladım: Kocaman bir pislik olmasma rağmen kanepemde uyumasına izin vererek ne kadar nazik davrandığımı; bu sabah onun ağabeyimin takım arkadaşı ve dün geceki hazırlık maçında sakatlanan Bishop Winslow olduğunu öğrendiğimi anlattım.

“Oha, bekle, şimdi sen bana hemen karşı evinde kasık sakatlığı yaşayan profesyonel bir hokey oyuncusu olduğunu mu söylüyorsun?” Pattie’nin gözleri disko topu gibi parladı.

“Kendisi ağabeyimin takımında ve bu sabaha kadar beni onun metresi sanıyormuş, evet.”

Jules yüzünü buruşturdu. “Bu biraz... Iyk.”

“Çok ıyk,” diyerek Pattie katıldı, “ama sanırım bu fikre nereden kapıldığını anlayabiliyorum.”

“Pak tavşanı olduğum fikrine mi?”

“Evet. Hayır. Yani başka ne sebeple ağabeyinin olması gereken çatı katına gecenin bir yarısında seksi bir kadın aniden taşınсын ki, değil mi? Rook’la akraba olduğunu ilan ediyor da değilsin. Sosyal medyanda ona dair hiçbir resim yok ve bu adamlar henüz birbirlerini çok iyi tanımıyorlar. Sadece nasıl bu hataya düştüğünü anlayabildiğimi söylüyorum ve üstüne düşünürsen, sana pislik gibi davranması belki de iyi bir şeydir.”

“Onun pisliğin teki olması nasıl iyi oluyor?” Ağzıma bir üzüm attım.

“Ailesi olan evli bir adamla yattığını sanmış. En azından ahlaki pusulasının çalıştığını biliyorsun.”

“Aah, iyi bir nokta.” Jules başını sallayarak onayladı.

Bu açıdan düşünmemiştim ama özellikle “ahlaki olarak çökmüş” ya da “yuva yıkıcı” yorumlarını düşününce, kısmen mantıklıydı. “Bana ‘ereksiyon katili’ dedi.”

Pattie yüzünü astı. “Sen kesinlikle ereksiyon katili değilsin. Tahminimce, seni tavşan zannettiği için öyle demiştir. Her neyse, olağanüstü bir fikrim var.” Muhtemelen etki yaratmak için duraksadı.

“Ne gibi?” Jules tek kaşını kaldırdı.

“Ona fizik tedavide yardım etmeyi önermelisin.” Pattie bana Kutsal Kâse’yi vermiş gibi kocaman sırttı.

“O koca bir hıyardan başka bir şey değilken bunu neden yapayım?”

Pattie sırttı. “Listenin başındaki asıl neden onun hıyar olması.”

“Bu hiç mantıklı değil.” Saklama kabımdan bir üzüm daha aldım. “Üstelik takımda onunla çalışan bir fizyoterapist var zaten.”

“Evet, ama kasık sakatlıkları kâbus gibidir ve iyileşmesi haftalar alır. Seattle’ın ilk sezonu bu. O takımdaki her oyuncunun –takas yok maddesinden feragat eden ağabeyin dışında– kanıtlaması gereken çok şey var. Hepsi ikinci. Takımlarında tutulacak kadar iyi değillerdi, ama yeni bir takım kuracak kadar iyiler. Bu bütün oyuncuların kafasını karıştıran bir şey olmalı.”

“Özellikle de sezonun ilk hazırlık maçında sakatlandıysa,” diye ekledi Jules.

“Kesinlikle.” Pattie havuç dilimini bana doğru salladı. “Bir an önce buzun üstüne çıkmak isteyecektir.”

“Tamam, ne söylemek istediğini anlayabiliyorum.” Sakatlanan RJ olsaydı, onun tekrar oyuna dönebilmek için elinden gelen her şeyi yapacağını tahmin edebiliyordum.

“Bahse varım, daha fazla fizyoterapist daha azından iyi olur önerisi, kabul etmesine yeter. Ve kabul ederse, bir NHL oyuncusuyla çalışma deneyimine sahip olursun, bu da çalışanlarımızın hiçbirinin söyleyemeyeceği bir şey. Ayrıca seksi olduğunu söyledin ve kasıklarının germesine yardım edeceksin, bu da onu ölümlüne rahatsız edecek, intikamını alacaksın. Tamamen kazanç.”

“Ona yardımcı olmamı kabul edeceğinin garantisi yok.”

Jules bir homurtu çıkardı. “Şu anki hastalarının neden yüzde yetmiş beşinin elli yaş üstü kadınlar ya da sakatlanmış kızlar olduğunu bilmek ister misin?”

“Yeni olduğum için mi?”

“Yönetim, sporcuların sana asılmayacağından emin olmadığı için.” Pattie buzlu çayından büyük bir yudum aldı.

“Ya da sen bacaklarının iç kısmını ovala diye sahte kasık sakatlıkları uydurma ihtimallerinden.” Jules kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirdi.

Gözlerimi devirdim. “Ah hadi ama.”

“Cidden dün iki yöneticinin bu konuda konuşmalarına kulak misafiri olduk, senin için yaklaşık beş bin istek varmış ve her biri de erkekmiş.”

“Abarttığına eminim.”

“Seksi hatunsun, Stevie. Bu hem lütuf hem lanet.”

Jules buzlu çayını Pattie’ninkiyle tokuşturdu. “Bari kendi avantajıma kullan.”

Saat yediyi geçene kadar eve gelemedim. Şükürler olsun tekrar Joey’ye rastlamadım ama bana mesaj atıp galayı planlamaya başlamak için ne zaman bir araya gelebileceğimizi sormuştu. *Cehennemin on birinci halkası açılıp da palyaçolar yönetimi ele geçirince*, gibi bir şeyle cevap vermektense, mesajı yok saydım.

Daha eşikten içeri yeni girmiştim ki kapı çalındı. Gözümü kapı deliğine dayayınca komşumun belirgin çenesinin küçük alanı doldurduğunu gördüm. Ne istiyor olabileceğini tahmin edemiyordum, tabii dairemde bir şey unutmadıysa.

Zincirli sürgüyü çekip kilidi açtım ve ifademi umursamaz olduğunu umduğum bir şekle soktukten sonra kapıyı hızla araladım. Üzerinde, belli belirsiz tanıdık bir logo bulunan yıpranmış gri bir tişört ve aynı şekilde yıpranmış lacivert eşofman altı vardı. İç çamaşırıyla, giyinik halinden çok daha iyi göründüğünü söylemek isterdim ama muhtemelen yalan olurdu.

Tişört geniş göğsünün üzerinde gerilerek kaslarını vurgulamıştı. Başka bir vücut tipinde geniş durabilecek eşofman altı kaslı bacaklarını sarıyordu.

“Ah bak, gerçekten kıyafetlerin varmış.” Açıkça onu arzuyla süzdüğümü telafi etmek için şirret-tire-alaycı davranacaktım.

“Ee, evet. Sadece dairemnden ayrılmak zorunda kalmadığım sürece onları giymeyi sevmiyorum.” Başparmağıyla omzunun üstünden dairesini işaret etti.

Bu neredeyse hiç tanımadığın birine söylemek için ilginç bir şeydi. “O zaman nesin? Evde çıplak gezen biri mi?”

Onun bu sabahki aleti elindeki görüntüsü –ardından klozet oturağının her yerine işemişti– kafamda belirdi. Kumaşla kaplı *olmayan* kıcının görünüşü dışında, onu neredeyse mükemmel bir şekilde özgürce sallanırken hayal etmeye yetecek kadar gör-selim vardı.

“Kardeşim benimle yaşıyor olmasaydı, olabilirdim.” Koltuk değneklerini kolunun altından çekip duvara yaslandı. “Her neyse, sana bir barış teklifiyle geldim.” Bir eliyle kapı çerçevesinden destek aldı ve yüzünü buruşturarak öne eğildi.

İşte o zaman ayaklarının dibinde duran *Sammy’s Pizzeria*’dan bir pizza kutusu ve saksılı bitkiyi fark ettim. Geçen hafta oradan birkaç kez sipariş vermiştim, çünkü mıknatıslı magnetle buzdolabına tutturulmuş broşürde bedava pizza reklamı vardı. “Neden onu benim almama müsaade etmiyorsun?”

“Ben yapabilirim,” diye homurdandı. Dizlerinden eğilmeye çalışarak iki büklüm oldu ve malzemeleri alacak kadar çöktü.

“Yapabilecek olsan bile, devam edip muhtemelen *yapmamlısın* diyeceğim.”

Beni önemsemedi ve saksılı bitkinin kenarını tutmayı başardı. Doğruldu ve inleyerek onu bana uzattı. “Bu senin için.”

“Bana aloe bitkisi mi veriyorsun?”

“Dairende hiç bitki olmadığını fark ettim. Kardeşim bitkilerden anlar ve bizde on beş tane filan aloe bitkisi var. Dayanıklı ve kullanışlılar.” Gözleri etrafta dolanıyordu, kulaklarının uçları kızardı.

“Tamam. Şey, teşekkürler?” Bunun düşünceli mi yoksa sadece kolay bir hediye mi olduğuna karar veremedim. Her durumda, sıra dışıydı. Bitkimin olmadığını fark etmesi de biraz tuhaftı sanırım.

“Rica ederim.” Tekrar eğilmeye başladı.

Daha fazla ilerleyip de ayaklarımın dibinde yüzüstü yere yapışmasına fırsat vermeden önce çömelip pizza kutusunu aldım. “Bununla dairene dönmek için yardıma ihtiyacın var mı?”

“Bu senin için.” Yanakları kulaklarıyla aynı renge büründü.

“Bana hem aloe bitkisi hem de pizza mı getirdin?” Kutunun içine bir bakış atabilmek için bitkiyi kapının yanındaki masaya bıraktım. Buraya taşındığımdan beri sipariş verdiğim iki seferin birebir aynısıydı: pepperoni, pastırma, jambon, ananas, yeşil zeytin ve acı biber. Tuhaf bir bileşimdi. Ama ananasın tatlılığı, zeytinin tuzu, biberlerin acısı birlikte lezzetli oluyordu. En azından ben öyle düşünüyordum. Asıl soru şuydu; pizzamın üstünde *tam olarak* ne istediğimi komşum nereden biliyordu?

Bu soruyu yüzümden anlamış olmalıydı, çünkü böyle bir şey mümkünse, daha da kızarmıştı. “Geridönüşüm kutunda birkaç tane *Sammy’s* kutusu gördüm, bu yüzden arayıp en son teslim ettiklerinin aynısını sipariş ettim.”

Bu aklımdan geçen senaryoların hepsinden –çöpüme gidip koklayarak araştırması gibi– daha az ürkütücü ve daha becerikliydi. “Bana akşam yemeği ve bitki getirdiğin için teşekkürler.” Ona başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Garip olsa da hoş bir jestti.

“Pizzayı bir saat önce sipariş etmiştim, eve daha erken gelirsin sandım, yani ısıtman gerekebilir.”

“Tamam.” Ben kapıyı kapatmak üzere hareket etmedim, o da gidecek gibi değildi.

Bir şey bekliyormuş gibi dudağının içini çiğniyordu. Belki de pizzayı paylaşmak için onu içeri davet etmemi bekliyordu. Ya da belki bu onun geçmişe sünger çekme şekliydi.

“Başka bir şey var mı?”

Bir nefes üfledi. “Ben, ee... Bir iyilik çok makbule geçer.”

Pekâlâ, bu bitkiyle pizzayı açıklardı. “İyilik mi?”

“Evet. Ee, arabam hâlâ arenada ve içinde ihtiyacım olan bir yığın şey bıraktım ama ben araba kullanamıyorum.” Ensesini kaşıdı. “Eğer meşgul değilsen, belki onu eve getirmek için senden benimle gelmeni rica edebilirim.”

Birkaç saniye ona bakarak ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım. Bu Pattie’nin teklif ettiği o fikirle mükemmel şekilde örtüşüyordu ama hâlâ oldukça temkinliydim. “Neden kardeşine sormuyorsun? Tabii gerçekten öyle biri varsa?”

“Gerçekten var, ama beni arabayla getiremez.” Huzursuzca kıpırdanarak duruşunu tekrar değiştirdi. Alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Acıdan mı, utançtan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını merak ediyordum.

“O eve gelene kadar bekleyemez misin?” Benimle bir arabada sıkışıp kalmaktan çok daha az garip olurdu bu.

“Evde zaten. Ehliyeti yok.”

“Ah.” Bana daha fazla bilgi vermedi, ben de üstelemedim. “Evet, sanırım arabayı almana yardım edebilirim. Şimdi mi gitmek istiyorsun?”

“Önce pizzayı yiyebilirsin.” Hâlâ elimde duran kutuyu işaret etti.

“Sorun değil. İştten sonra arkadaşlarla çıktım ve bir şeyler atıştırdık, o yüzden şu an süper aç değilim. İzin ver bunu dolaba koyup çantamı alayım. Ama sen bir dilim ya da başka bir şey ister misin?”

“Ee, yok, teşekkürler. O malzeme kombinasyonu epey mide kaldırıcı.”

“Deneyene kadar kötöleme.” Onu koridorda dikilirken bırakıp pizzayı dolaba koydum ve iyi görüldüğümünden emin olmak için banyoya uğramayı düşündüm ama bu çabanın aksine karar verdim; ne de olsa sadece ulaşılabilir olduğum için benden yardım istemişti.

Dışarı çıktığımda duvara yaslanmış, elinde telefonuyla başını öne eğmişti. “Uber birkaç dakikaya burada olacak.”

“Harika.”

Lobiye iniş yolculuğu garipti. Gözlerini kapatıp aynalı duvara yaslanmıştı, burnundan sık nefesler alıyordu.

“İyi misin?”

Tek gözünü araladı. “Evet. Tekrar oturduğumda daha iyi olacağım.”

Lobiye olan kısa yolculukta daha fazla hoşbeş etme zahmetine girmedim. Uber çoktan gelmiş, bekliyordu. Bishop kapıyı açıp binmemi işaret etti. Galiba biraz olsun terbiyesi vardı.

“Neden önce sen binmiyorsun?” diye önerdim.

Karşı çıkmak istiyor gibiydi ama aksine karar verdi. Kendini yavaşça arka koltuğa bıraktı ve homurdanarak her iki bacağını kaldırıp sedanın içinde büktü. Cüssesi kocamandı ve araba Civic’ti, yani uzun bacaklarına ya da vücudunun geri kalanına tonla alan yoktu.

Koltuk değneklerini kucağına koyup öteki tarafa dolandım ve şoförün arkasına bindim. Arena apartmandan çok uzak sayılmazdı ve yoğun trafik saati geçmişti. Kısa yolculuğumuz boyunca, Uber şoförümüz bize ünlü bir müzisyen olma planlarını anlattı. Hatta bir ışıktaki durduğumuzda bana bir kart verdi ve devam ederken grubunda baş solist olduğunu ve gitar çaldığını söyledi. “Bu hafta sonu gelip grubu dinlemelisin.” Bakışları dikiz aynasında Bishop’a kaydı, ama onun gözleri kapalıydı. “Erkek arkadaşını da getirebilirsin.”

Bir homurtu çıkardım. “O benim erkek arkadaşım değil.”

Bishop tek gözünü açıp bana yandan bir bakış attı ama yorum yapmadı.

“Ah?” Uber şoförü, dikiz aynasındaki isim etiketine göre adı Jett’ti, dikleştı. “Şey, bu durumda belki gelip beni dinlemek istersin ve sonrasında bir şeyler içebiliriz?”

Bishop dudak büktü. “Cidden ona yürümeye mi çalışıyorsun sen?”

“Sizin aranızda bir şeyler mi var?” Uber Jett’in gözleri benden Bishop’a kaydı.

“Hayır ama bu epey boktan bir şey, ne dersin? Öncelikle aramızda ne olduğuna dair bir fikrin yok. Erkek arkadaşı olmadığı mı söylemesi, *bir şey* olmadığı anlamına gelmez. Değilim, ama mesele farklı.” Bishop’ın sinirli bakışları yüzümün yan tarafına kilitlendi. “Ayrıca gideceğimiz yere kadar seninle bu arabada tı-kılıp kalmışken, ne diyecek ki? İstemese bile onu evet demeye zorluyorsun resmen.”

“Gerçekten sorun değil.” Bishop’a “Bu da neydi?” bakışı attım ve kartı çantama koydum.

“Gerçekten sorun,” dedi Bishop.

Şükürler olsun, arenanın otoparkına girdik ve Bishop artık bu her neyse ona bir son verip arabasının olduğu yere doğru kısa ve asabi talimatlar verdi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Küçük Alanlar

Bishop

Rook'un küçük kız kardeşine çıkma teklif etme şekli konusunda cesur olması dışında Uber şoförü çocuğa neden bu kadar pislik davrandığını bilmiyordum. Ona tek yıldız vermek çok cazipti, ama sonra o da bana tek yıldız verebilirdi.

Her koşulda bana tek yıldız verebilirdi. Açıkçası umurumda değildi.

Stevie arabadan inmem için yardım teklifinde bulunmadı ve inmek binmekten zordu. Uber şoförü, ben kapıyı kapatır kapatmaz basıp gitti.

"Pekâlâ, bu eğlenceliydi." Stevie kollarını kavuşturdu, bu da dikkatimi dik memelerine ve sonsuza kadar hafızama kazınan meme uçlarına çekti.

"Onunla aynı kulvarda değilsiniz ve uzaktan yakından senin tipin değil."

"Benim tipim hakkında hiçbir fikrin yok," diye çıkıştı.

"Muhtemelen hırlayarak nefes alan sigara tiryakisi bir Uber şoförü değildir, onu biliyorum." Eşofman altımın cebini kurcalayarak anahtarını buldum. Ben kapıların kilidini açınca farlar yandı ve anahtarı ona uzattım.

Arabamı inceledi. Gösterişli ya da aşırı pahalı değildi. Kullanışlı, az yakan ve tüm hokey ekipmanımı alan bir arabaydı. Paramı hızlı arabalarda değil de banka hesabımda seviyordum. Tatlı spor bir araba sürerek etrafta dolanmak hoşuma gider miydi? Belki, ama kariyerimin ne kadar süreceğini bilmezken, bir araca çeyrek milyon dolar harcamak para yemenin aptalca bir yoluydu. Pragmatik biri idim ve ağabeyi gibi yıllık on bir milyon dolar gelirle beş yıllık bir sözleşmem yoktu. Elimde olan tek şey yıllık beş milyonluk kazançla geçireceğim iki yıldız ve mecbur kalırsak bunun Nolan'la hayatımızın sonuna kadar idare etmesini isterdim.

Ben koltuk değneklerimi arkaya atarken, o da pedallara ulaşabilmek için sürücü koltuğunu ayarlıyordu.

Binmek üzereyken, Kingston otoparkta hızlı adımlarla ilerleyerek geldi. Saçı ıslaktı ve yandan ayırmıştı. Profesyonel golfçü gibi giyinmiş Kaptan Amerika'ya çok benziyordu. "Selam! Seni gördüğüme şaşırdım. En az birkaç gün daha etrafta dolanmazsın sanıyordum."

Aracımın yan tarafına yaslandım. "Sadece arabamı almaya geldim."

"Ben sana getirirdim." Yandaki yerden Volvo marka SUV model arabasını biyledi ve hokey çantasını arka koltuğa attı. Omzumun üstünden bakarak çenesini kaldırdı. "Kim kullanacak?"

"Sadece bir arkadaş." Yolcu tarafındaki camın önünü kapatmak için yana kaydım. "Bu kadar geç saatte burada ne yapıyorsun?"

"Birkaç adamla buz antrenmanı yaptık; bilirsin, yarınki maç için hazırlık yapıyoruz." Hâlâ etrafımdan arkayı görmeye çalışıyordu. "O bir kız mı?"

“Ee, evet.” King’le arkadaş olabilirdik ama kaptanın kız kardeşinin arabamı kullanacağını ona söylememin imkânı yoktu.

“Ne zamandan beri kız arkadaşın var?”

“Yok. O aynı zamanda kız olan bir arkadaş.” Aslında o bile değildi.

“Sadece arkadaşsa, onun hakkında çok ihtiyatlı davranıyorsun. Onu saklamaya çalıştığını bile söyleyebilirim.” Arabasının sürücü kapısını açıp bindi. “Buz üstünde olmanı özledim dostum. Bir şeye ihtiyacın olursa ara; yoksa haftanın ilerleyen günlerinde uğrayacağım, tamam mı?”

“Yüzde iki yağlı süt stokladığımdan emin olacağım.”

“Vücuda iyi gelir.” Bunu kendini beğenmiş gibi değil de gerçekten reklam gibi söyledi. O kapıyı kapatana kadar bekledikten sonra arabama doğru döndüm. İçeri girebilmek için kapıyı sonuna kadar açmak zorunda kaldım, ama bedenim King’in görüş alanını kapatıyordu.

“O adam da Seattle için mi oynuyor?” Stevie arkamı görmek istiyor gibi öne eğildi.

“Evet, Ryan Kingston kendisi; kaleci. Neden?”

Stevie omuz silkti. “Nedeni yok.” Onun arabasını harekete geçirmesini izledi. Kingston yanıımızdan geçerken el salladı, Stevie de ona karşılık verdi.

“O adam tam bir dürüstlük timsalidir ve seninle ilgilenmesinin imkânı yok.”

Bana pis pis baktı, üstdudağı tiksinti dolu bir ifadeyle bükülmüştü. “Daha aşağılayıcı olabilir misin acaba?”

Bir elimi kaldırdım. “Bu yanlış çıktı. Sen takım kaptanının küçük kardeşisin. O tam bir kuralcıdır, yani ilgilense bile asla hamle yapmaz, çünkü ahlaki değerlerine aykırı. Ayrıca bir kız arkadaşı var ve yıllardır birlikteler.”

“Peki. Tamam. Üstelik benim ereksiyon katili olmamı unutmayalım.”

İç çektim. Muhtemelen nasıl ve ne zaman pislik olunmayacağına öğrenmem gerekiyordu. “Onu sadece ağabeyini becerdiğini sandığım için söyledim.” Yüzümü buruşturdum. “Yani, seni onun kardeşi değil, öteki kadın sandım.”

“Hı-hı.”

Seksi olduğunu biliyor olmalıydı. Yüzünü her gün aynada görüyordu. Bakılmayacak gibi değildi ve geri kalanı da aynıydı. “Sen ereksiyon katili değilsin. Hemen yanında ben otururken lanet Uber şoförü sana yazıldı. Karşı cinse karşı cazibene dair bu bir şeyleri gösteriyor olmalı.”

“O herif Justin Bieber’in emo kardeşi gibi görünüyordu.” O “GPS”e apartmanımızın adresini girerken ben de kıpırdanarak rahat etmeye çalıştım; çektiğim acı seviyesi düşünülürse, bu hiç kolay değildi.

Rahatsızlık ve ödem için bir şey alalı altı saat olmuştu, kısmen ağrının ne kadar kötü olacağını görmek içindi. Doktorun yazdığı ilaç ağrının şiddetini hafifletmek için iyiydi ama aynı zamanda sakatlığın tam olarak ne kadar ciddi olduğunu anlamamı da engelliyordu. Ani bir hareket yaptığım her sefer, gözümün önünde uçuşan siyah noktalara dayanarak durumun epey kötü olduğunu düşündüm. Bacağımı esnetince inledim.

“Bugün yarana buz koydun mu?” Stevie muhtemelen beğeneceği bir şey bulana kadar müzik ayarlarımda gezindi.

“Evet.”

“Peki ısınma ve esneme?” Arabayı vitesine taktı.

“Hayır.”

“Rehabilitasyon ne zaman başlıyor?”

“Muhtemelen birkaç güne.”

“Kasların tutulmasını önlemek için yaralanma bölgesinin etrafındaki çok hassas olmayan bölgeleri esnetmeli ve masaj yapmalısın.”

“Bunu tavsiye olarak alacağım.” Neden aniden endişeli bir anne sorgulamasına giriştiğini anlayamadım. Onunla aynı arabada kalakaldığım için sorularından kaçmamamak sinir bozucuydu.

“Bununla ilgilenmeye bir an önce başlarsan, buza daha çabuk dönersin.”

Profesyonel olduğunu söylemişti ama asla ne tür olduğunu sormamıştım. “Sen ne iş yapıyorsun?”

“Fizyoterapistim. Sporcu rehabilitasyonu üstüne çalışıyorum.”

“Bowman ağabeyin olduğu için filan, sanırım mantıklı.”

“Fizyoterapist olma nedenimin onunla hiçbir ilgisi yok. Sporu severim, hem oynamayı hem izlemeyi ve rehabilitasyona ihtiyaç duyan sporculara yardım etmenin zorluğu hoşuma gidiyor.”

Bu özelliği çekici bulmamalıydım. Ayrıca vücudunu süzmemeli ya da omuzlarının ve kollarının ne kadar bronz ve düzgün olduğunu fark etmemeliydim. Üstelik güzel kokuyordu. Kek, meyve başka bir şey gibi. Onu koklamaya başlamamak için camı açtım. “Ne tür spor yapıyorsun?”

“Her tür. Çocukken hokey oynardım. Lisedeyken, hangi takım varsa ben oradaydım. Üniversitede futbol oynadım. Bursluydum, ama üçüncü yılımda kasığımı incittim. Onun sonunda bir yırtık ve fitik çıktı, ameliyat olmak zorunda kaldım. Muhtemelen oynayamaya devam edebilirdim, ama bu beni kara iten faktör oldu. Rehabilitasyon zordu fakat harika bir fizyoterapistim vardı ve bu durum, sporculara sakatlıklarından iyileşmeleri konusunda yardımcı olmayı istememe neden oldu.”

“O zaman, şimdi yaptığın şey bu mu? Sporculara rehabilitasyon.”

“Bir nevi. Evet. İlkbaharda yüksek lisansı tamamladım. Üniversite kampüsüne bağlı bir klinikte çalışıyorum, dolayısıyla müşteri kitlemiz öncelikle okul takımlarındaki sporcular, profesörler ve ailelerinden oluşuyor. Bazen kondisyon ve güçlenme için, bazen de rehabilitasyon için geliyorlar. Yeni olmak, gerçekten istediğim türde vakalarla çalışamayacağım anlamına geliyor, ancak zamanla bunun değişeceğini umuyorum.”

“Ne gibi vakalar?”

“Seninki gibi.” Kırmızı ışıktaki durduk. Direksiyonu sıkarak bana döndü. Dili dışarı çıkıp altdudağını sıyırdı. Hiç makyajı yoktu. Dudakları dolgun ve pembeydi, yumuşak görünüyorlardı. “Sana yardım edebilirim,” dedi.

Gözlerimi dudaklarından ayırdım. “Bana yardım etmek mi?”

Arkamızdan bir korna yükselince ikimiz de irkildik. Işık yeşile dönmüştü, bu yüzden Stevie tekrar yola odaklandı, ama belli ki yeterince hızlı gitmiyordu, çünkü arkamızdaki araba tekrar kornaya bastı. Pencereyi indirdim ve Stevie’yle aynı anda arkadakine hareket çektik.

“Sakatlığın için gireceğin rehabilitasyona. Kötü bir kasık sakatlığından iyileşmenin nasıl olduğunu ve ne kadar çalışma gerektirdiğini tam olarak biliyorum.” Sağa sinyal vererek yeraltındaki otoparka girdi.

“Neden bana yardım etmek isteyesin?” Bu geceki dandik özür girişimim hariç ona hıyarlık etmekten başka bir şey yapmamıştım. Hem özürümün gizli amaçlar taşımadığı da söylenemezdi, çünkü hemen ardından iyilik istemiştım.

“Çünkü gerçek bir profesyonel sporcuyla çalışmamın tek yolu bu. Şu ana kadar elimdekiler sadece lanet ponpon kızlar ve çok yazı yazmaktan omzu ve boynu incinen yaşlı kadınlar.”

“Eminim ağabeyin birkaç yerle görüşüp kliniğe senin için profesyonel sporcu çekebilir.”

“Bunu yapmayı çoktan teklif etti, ama bu deneyimi onun ününden yararlanmadan yapmak istiyorum; bilirsin işte, çoğu insanın yapmak zorunda kaldığı gibi bileğimin hakkıyla yani.” Arabayı belirlenen yerine geri geri park etti, ki bu etkileyiciydi ve park vitesine aldı. “Peki anlaştık mı? Seni rehabilite etmeme izin vereceksin, buzun üstüne daha erken çıkacaksın, ben de adam kayırmacılık olmadan profesyonel bir sporcuyla çalışma deneyimi kazanacağım?”

Takım kaptanımın seksi kız kardeşinin rehabilitasyonuma yardım etmesine izin vermek iyi bir fikir miydi? Bunun cevabı muhtemelen hayırdı. Ama ikimiz için de iyi noktalara işaret etmişti. Buzun üstüne ne kadar erken çıkarsam, benim için o kadar iyi olur ve takım arkadaşlarımla kaynaşmak kolaylaşırdı. Sosyal becerilerim harika sayılmazdı; bu yüzden değerimi göstermek için buz üstündeki kabiliyetime güvenmek zorundaydım. “Ve bu aramızda kalacak mı?”

“Evet. Ama ilerlemene gerçekten yardım edersem, bir referans mektubu isterim. Anlaştık mı?”

Bunun geri tepme potansiyeli vardı, ama aynı zamanda beni olmam gereken yere getirme potansiyeli de taşıyordu. Rehabilitasyonu ikiye katlamamdan koç hoşlanacak mıydı? Muhtemelen hayır. Ama alternatiflerim neydi? Rehabilitasyonu Rook’un küçük kardeşinin yapması ideal miydi? Pek sayılmaz, ama teklifi getiren oydu ve komşum olduğu için durum elverişliydi. Sonuçta buzdan uzak kaldığım süre arttıkça takıma oyuncu olarak değerimi gösterme fırsatım da azalırdı ve bu da nihai olarak dengeyi Stevie’nin lehine çeviriyordu.

Elini uzattı, ben de elimin içine aldım ve teninin ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunu fark ettim. “Evet, anlaştık.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ellerini Üzerime Koy

Bishop

Stevie fizik tedaviye hemen başlama konusunda süper ciddiydi anlaşılan. Asansöre bindiğimiz an, tepeme bindi. “Üst kata çıkınca yapacağımız ilk şey, birkaç hareket-açıklığı testinden geçmek. Sonra seni sıcak banyoya sokacak ve sonrasında nasıl hissettiğine bağlı olarak birkaç tane daha hareket-açıklığı testi yapacak ve soğuk kompres uygulayacağız. Kulağa iyi geliyor mu?”

“Ee, tabii?”

“Harika.” Altdudağına tık tık vurdu. “Ağrı ve ödemle baş etmek için sana ne verdiler?”

“Antienflamatuar* bazlı bir ağrıkesici.”

“Tamam, ben de öyle düşünmüştüm. Elbette nonsterodial** olmalı. En son ne zaman içtin?”

“Öğle yemeği civarında.”

* İnflamasyonu ve ödemi azaltan maddelerin ve tedavilerin ortak adıdır. (ç.n.)

** İçinde kortizol olmadığını ifade eden bir terimdir. (ç.n.)

Kaşlarını çattı. “Yedi saat önceydi o. Şu an ağrın nasıl?”

“Yüksek.”

“Birden ona kadar bir ölçekte, kaç dersin?”

“On bir gibi.”

Onaylamaz bir ifade takındı. “İlacını içmek zorundasın.”

“Hissedemezsem, sakatlığın ne kadar kötü olduğunu bilemem.”

“Ayrıca ilacı içmezsen ödemi, iyileşmeyi ya da işlevleri kontrol edemezsin. Yeni plan. Her şeyden önce hafif ısı tedavisi.” Asansör kapıları kayarak açıldı ve önden çıkmamı işaret etti. “Senin ev mi, benim ev mi?”

Kapı kolum bu gece çorapla süslenmemiştir. “Benimki, sanırım?”

“Yolu göster.”

Bir tür profesyonel düğmeye basılmış gibi, tuhaf bir şekilde tamamen iş modundaydı. Kapıyı açık tutup önce benim geçmeme izin verdi. Tasarım ve plan açısından dairem onunkinin aynısıydı –koyu renk ahşap dolaplar ve siyah granit tezgâhlarla mutfak moderndi– ama benzerlikler bu kadardı. Benim dairem orada iki erkek yaşıyor gibi görünüyordu. Oturma odasının büyük bir kısmını siyah deri bir kanepeler, çift deri koltuk ve yetmiş inçlik düz ekran televizyon kaplıyordu. Mutfağın yakınındaki normal şartlarda yemek alanı olması gereken yerde, aslında hiç kullanılmayan büyük bir masa vardı.

Henüz sanat eserleriyle uğraşmamıştım, sadece bir yıllığına burada olduğumun farkındaydım ve sonrasında kardeşimle yaşayacak başka bir yer bulmamız gerekecekti muhtemelen; tabii kira kontratını devralmaya ya da bu yeri satın almaya karar vermemiz de seçenekler dahilindeydi.

Odanın karşısındaki kedi kulesinden hafif bir küt sesi geldi ve Dicken paytak paytak gelip yüksek sesle miyavlayarak bacaklarına sürtünmeye başladı.

“Şuna da bakın... Ne tatlı ve pofuduk bir kedicik!” Stevie çömeldi. “Sıcakkanlı mıdır?”

“Fazlasıyla.”

Kedi beni terk edip Stevie’nin bacaklarına sürtündü. Etrafında dolaştı ve kız onun çenesinin altını okşayınca mırladı.

“Büyüdüğüm yerin ahırında kedilerimiz vardı. Adı ne?”

“Dicken.”

“Yazar gibi mi?”

“yle anlaşılabılır.” Ona bu adı vermemizin nedeni kesinlikle bu değıldi. “Ama göbek adı Balls.”

Burnunu buruşturdu. “Bu kediniz için hoşt bir isim değıl.” Ona daha yakından baktı ve ardından gözleri kocaman açıldı. “Aman Tanrım. Yüzünde...”

“Sik ve taştak var, evet. Bu yüzden adı Dicken Balls’.”

Gülmek isteyip istemediğıne karar vermeye çalışır gibi dudasını ısırđı. Temsili aletin bulunduğı yeri, hayvanın gözlerinin arasını okşadı. “Bu senin için korkunç şekilde berbat ve kusursuz bir isim, Dicken.” Onu bir kez daha sevgiyle çenesinin altından okşayıp ayağı kalktı. “Hadi sana biraz ilaç verip sonra da küvete sokalım.”

Koridorda peşimden odama kadar geldi. Arkamızdan gürültüyle miyavlayan Dicken da yle. Günün çoğunda uzandığım için yatağı yapma zahmetine girmemiştım. Yorganın üstüne üç tane buz paketi geliştigzel atılmıştı, dünkü kıyafetlerim yerde bir yığın olarak duruyordu, ama onun dışında pek de ahır gibi sayılmazdı.

Eğlence dolu olmayan amaçlarla yatak odamda bir kadının bulunması tuhaftı. Eğlence amalıdan bu yana da çok uzun zaman geçmişti. Kasığımın durumuna, yaklaşılmaz halime ve genel olarak kadınlara karşı beceriksizliğıme bakılırsa, bunun bir daha yaşanması yine muhtemelen çok uzun bir zaman alacaktı. Tipim düzgün olduğı için şanslıydım, yoksa sikilmiştim. Ya da sikilmezdim. Asla.

* Okunduğunda, “sik ve taştak” anlamına gelen “dick and balls” ifadesiyle aynıdır. (.n.)

“Planı benim odamla aynı. Banyoya şuradan mı geçiliyor?”
Stevie kapalı kapıyı işaret etti.

“Evet. Sadece bakıp müsait mi diye kontrol etmeme izin ver.”
Topallayarak yanından geçtim ve başımı içeri uzattım. Askıdaki havlular çarpıktı ve birkaç döküntü yere saçılmıştı ama benim yatak odam gibi fena değildi. “Tamam, sorun yok.”

“Harika.” Ellerini birbirine vurup ovuşturdu. “Banyo zamanı! Senin için!”

Beni öne doğru itekleyip etrafımdan dolaştı. Epey geniş bir banyoydu; beni bu sabah bulduğu yerden çok daha büyüktü. Klozetin kapağını kapatıp oturdum. Reçetem tezgâhın üzerinde duruyordu, bu yüzden banyo dolabının üzerindeki bardağı doldurup kapağını açtım. Her dört saatte bir iki tane almam gerekiyordu, bu yüzden atladığım dozu kısmen telafi etmek için üç hap çıkarıp suyla içtim.

“Epsom tuzun var mı?” diye sordu Stevie, dolapları açarak içine bakıyordu.

Havlu dolabını işaret ettim. “Orada biraz olmalı.”

Suyu açıp tıpayı gidere taktı, sonra havlu dolabını açtı. Epsom tuzu üst raftaydı. Stevie özellikle uzun sayılmazdı, taş çatlasın 1,62’ydi, haliyle yetişmek için parmak uçlarında yükselmek zorunda kaldı.

Epsom tuzunu indirmeyi başardı ve suya epey miktarda boşaltıp çözünsün diye karıştırdı.

“Pekâlâ, soyunma zamanı,” dedi küvet yarı yarıya dolunca.

Beni biraz yalnız bırakmasını bekledim, ama tek kaşını kaldırmış, elleri belinde, orada öylece duruyordu.

“Senin önünde mi soyunmamı istiyorsun?”

“Haftalardır donunla karşımda dolanıyorsun.”

İyi bir noktaya parmak basmıştı. Tişörtümü başımdan çıkarıp yere attım. Eşofman altımı kalçalarımın indirebilecek kadar kalkmak için ağırlığımı tezgâha vermek zorunda kaldım ve ger-

çekten can yakıcıydı. İnleyerek geri oturdum ve eşofman altını dizlerimden indirdim. Eğilmek daha da acıyordu, bu yüzden Stevie yaklaşıp gerisini kendisi çıkardı.

Koltuk değnekleri olmadan klozetten küvete kadar bile gidemiyordum. Kenara oturup birkaç derin nefes alarak saplanan şiddetli sancının en kötü kısmının geçmesini bekledim.

Stevie avuçlarını omuzlarıma koydu. “İyi misin?”

Başımı kaldırdım ve bu iyi bir fikir değildi, çünkü şimdi memeleri tam yüzümün dibindeydi. Tişört ve sutyenle örtülüydüler ama işte... Başımı yaslamak için rahat bir yer gibi görünüyorlardı. Bunu yapmak yerine aşağı baktım, ama şimdi de gözlerimi kızın kasıklarına dikmiş oldum. Orası da yoga taytıyla örtülüydü ama o kadındı ve muhteşemdi, ben de testosteron doluydum. Bastırılmış testosteron, biraz gizli öfke ve altı hafta boyunca yedekte kalacak olmanın getirdiği yüksek düzeyde hayal kırıklığı. Ve bana dört milyon çağ gibi gelen bir süre boyunca ilk defa, sanırım bu kadından yüzeyin ötesinde gerçekten hoşlanıyor olabiliyordum. Yoga taytının altına tercih ettiği şortlardan bir tane giyip giymediğini merak ettim. Acaba bunları fizik tedavi seanslarımızda giyecek miydi?

“Bishop, orada mısın?” Parmaklarını şıklattı.

“Ha?” Başımı doğrultup bakışlarımı yüzüne kadar kaldırdım. Tek kaşını kaldırdı. “Bilinmez diyarlara dalıp gitmiştin.”

“Pardon.” Onun yoga taytıyla örtülü malum yerinin diyarına...

“Suya girmem için beni yalnız bırakacak mısın?”

“Önce küvete girmene yardım edeyim.”

“Yardım almadan da girebilirim.”

Bir yumruğunu kalçasına yasladı. “Dün gece yardım almadan ayaklarını kanepeye kaldıramadın.”

“Ben hallederim.”

“Tamam. Pekâlâ, buyur gir o zaman.” Bir adım geriye gidip devam etmemi işaret etti.

“İç çamaşırımla mı?”

“Evet, Bishop. Onunla. Mumlar yakıp en sevdiğin çerezlik kitabınla şarap yudumlamayacaksın. On beş dakika sıcak suda oturacaksın, ardından hasarı değerlendireceğiz ve ne kadar tutulduğunu göreceğiz.”

“Siktir. Peki.” Ellerimi küvetin kenarına yaslayarak vücudumu çevirdim, önce sağlam bacağımı atıp ardından sakat olanı kaldırmanın daha kolay olacağını düşünüyordum.

Teoride mükemmel bir fikirdi. Uygulamada berbat bir fikir çıktı. Sağlam bacağımı kaldırıp atmaya başardım ama acısı işken-ce gibiydi. Çığlık atarak Stevie'ye yapıştım, çünkü o tutunabileceğim en yakın ve en dayanıklı şeydi. Küvetteki su sıcaktı ama, lanet olası kasığımdaki yanmaya kıyasla hiçbir şeydi.

“Kahretsin Tanrım, sanki hayalarım vücudumdan kopmaya çalışıyor,” diye inledim.

“Küvete girmek için şimdi yardım ister misin?” Sesindeki “sana söylemiştim” tınısı çok belirgindi.

“Bir dakikaya ihtiyacım var.” Mide bulantısı hissinin ve taşaklarımdaki yanmanın bitmesini bekleyerek birkaç yarı yarıya sığ nefes aldım.

Acıdan körlüğüm geçene kadar, Stevie'ye tam anlamıyla sarıldığımı ve kollarının iki yanında sıkışıp kaldığını fark etmedim. Yanağımı da memesine bastırmıştım. Buranın başımı dinlendirebileceğim yumuşak bir yer olduğu konusunda haklıymışım.

“Kusura bakma.” Onu bıraktım.

“Belki gelecek sefere o alfa ‘kendi başıma yaparım’ saçmalığını keser ve kendini gereksiz acıdan kurtarırsın.”

Kolumu kaldırıp omzunun üstüne attı. Benimle kıyaslanınca inanılmaz ufaktı. Bir kolunu dizimin altına geçirip diğeriyle de baldırımın altına kavradı. “Üç deyince,” diye talimat verdi. Üçe ulaştığında gerildim. Bacağımı yerden on beş santim kadar kaldırdı, tam o sırada tekrar ölür gibi çığlık atarak iki elimle ona yapıştım.

“Tamam. Bu işe yaramayacak. Açı çok ters.” Dudağına tık tık vurdu ve bir parmağını kaldırdı. “Bir fikrim var.”

Kolumun altından çıktı ve parmaklarını taytının bel lastiğine geçirdi.

“Sen ne halt ediyorsun?”

“Sakin ol. Bazı bikiniler benim iç çamaşıryımdan daha az yer kapatıyor. Ayrıca daha önce görmediğin bir şey değil.”

Taytını tekmeleyerek çıkarıp tişörtü ve külotuyla kaldı. Sade pamuktan, şort kesimdi ve bu iyi bir şey olmalıydı ama belli ki vücudum onun saten ya da dantel bir tanga olmamasını umursamıyordu. Tek önemseydiği, neredeyse çıplak bir amın ona yakınlığıydı.

Rook'un kız kardeşi iç çamaşıryıyla banyomda duruyor! Stevie gibi görünen bir kız kardeşim olsaydı ve takım arkadaşlarımdan birinin banyosunda yarı çıplak durduğunu öğrenseydim, muhtemelen herifi çok fena benzetirdim. Şükürler olsun benim erkek kardeşim vardı.

Bir nevi gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama banyo dolabının aynasından yansımasını görüyordum.

Muhteşem bacakları vardı. Atletik. Güçlü. Ya kıcı. Kahretsin. Ne kadar yuvarlak ve sıkı görüldüğüne bakılırsa, çok fazla squatsquat yapıyor olmalıydı. Kasığıma saplanan ağrı tekrar döndü, çünkü sertleşiyordum. Stevie'nin kısmen soyunmuş olmasının verdiği etkiyi dengelemek için büyükannemi bikiniyle düşündüm.

Küvetin içine adım attı ve kendimi zorlayarak bakışlarımı yere indirip *Cinnet* filminde seksi kızın çürümüş ölü kadına dönüşmesini düşündüm. Bunun biraz yardımı oldu. En azından Stevie tekrar kişisel alanıma girip bana tekrar dokunmaya başlana kadar. Özellikle birkaç saniye boyunca memesinin koluma yaslandığını hissedince, bir dizi küfür savurdum. Bacağımyı küvetin kenarının üstüne kaldırırken omzuna tutunmaktan başka seçeneğim yoktu. Tere batmıştım, öfkeliydim ve aletimden nefret ediyordum.

“Bana dokunmayı kesmen gerekiyor!” Bu aptalcaydı, çünkü o bana tutunmuyordu, ben ona tutunuyordum.

“Bana neden bağıyorsun?” diye o da bağırarak karşılık verdi.

“Çünkü küvetimde yarı çıplaksın, ben bir erkeğim ve görünüşe göre aletim tam bir sadist. Şu an açıkçası hayalarım alev almış gibi hissediyorum. Yarı sertlik hiç bu kadar acı verici olmamıştı.”

“Pekâlâ, o lanet gözlerini kapa ve ölü şeyler düşün.”

“Kapatıp kapatmamamın bir önemi yok ki. Külotunla sergilediğin görüntü gözkapaklarımın arkasına kazındı, muhtemelen hayatımın sonuna kadar da kalacak. Görebildiğim tek şey o.”

“Duyan da daha önce hiç çıplak bacak görmedin sanır.” Küvete oturmama yardım ettikten sonra dışına çıktı.

“Bir çiftini bu kadar yakından görelili uzun zaman oldu,” diye homurdandım.

“Sıcak ve tatlı kişiliğinle büyük sürpriz oldu bu.”

Agresif bir şekilde kancadan bir havlu çekip biçimli ıslak bacaklarına dolarken ona bakmamaya çalıştım. O bacaklar pürüzsüz ve yumuşak görünüyordu. Ayrıca o havluyu dün ben kullanmıştım. Yani bir nevi bacaklarına aletimi sürtüyordu. Taşaklarımda, şu an onun çıplak bacaklarına boşaltmak istediğim meni değil de kelimenin tam anlamıyla asit doluymuş gibi hissediyordum.

Yoga tayıını yerden alıp kapıya yöneldi.

“Hey! Nereye gidiyorsun?”

“Soğuk kompresi hazırlamaya ve sana sakinleşmek için biraz zaman vermeye.”

Bir süreliğine gitti. O kadar ki, bu gecelik beni burada bırakıp gitti mi acaba diye merak etmeye başladım. Muhtemelen küvetten kendi başıma çıkabilirdim, ama kolay olmayacak ve deli gibi acıtacaktı.

Uyuyakalmış olmalıydım, çünkü döndüğünde yanında Nolan vardı ve mantıklı bir cümleyi bir araya getiremeyecek kadar ser-

semlemiştim. İlaçlardan hoşlanmamamın başka bir nedeni de buydu. İkisi birlikte uyku sersemi kıcıımı küvetten çıkarmayı başardılar. Islak iç çamaşırımı çıkarıp banyonun zemininde bıraktım, artık Stevie'nin ne gördüğü umurumda değildi.

"Tanrım, çok ağırsın, Shippy," diye sızlandı Nolan.

"Shippy?"

"En sevdiği lakaptır," dedi Nolan kıs kıs gülererek.

"O lakaptan nefret ediyorum." Sarhoş gibi konuşuyordum.

"Ne kadar ilaç içtin, Bishop?" diye sordu Stevie ve beni döndürüp oturmamı söylediler.

"Üç hap. Almadığım dozu yarı yarıya telafi ettim." Bütün t'ler diğer seslere karışmıştı.

"Pekâlâ, bu çok şeyi açıklıyor. Hadi gidip onu yatıralım." Sanırım Stevie kardeşimle konuşuyordu. Gözkapaklarım acayip ağırdı, hafifçe aralamaktan daha fazlasını yapamıyordum.

"Taşaklarım alev almış gibi gelmiyor artık," dedim ona.

"Bu harika Bishop."

Uyluğumun iç kısmına gelen soğuk şoku geçici olarak kendime gelmemi sağladı ve yapmam gereken egzersizleri sordum.

"Har-açık seksi de neyin nesi?" diye sordu Nolan.

Stevie güldü. "Sanırım 'hareket açıklığı egzersizi' demeye çalışıyor. Onları yarın yapacağız."

"Ah. Bu çok daha mantıklı oldu, çünkü öngörülebilir bir gelecekte seks yapacak herhangi bir durumda olabileceğini sanmıyorum."

"Heyecanlanmak onu ağlayacak hale getiriyorsa, muhtemelen yapamaz." Omzuma pat pat vurdu. Bunun onun eli olduğunu biliyordum, çünkü yumuşak ve sıcaktı ve sanki aletimle, onu hareketlendirecek kadar doğrudan, yarı psişik bir bağlantısı var gibi görünüyordu. "Yarın görüşürüz, Shippy."

"O lanet lakaptan nefret ediyorum," diye homurdandım. Sonra ışıklar kapandı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oldukça Sancılı

Bishop

“Selam Shippy, kalkma zamanı!” Bu sözlerin ardından tekrar tekrar omzum dürtüldü.

“Siktirip gidecek misin?” Kardeşimin eline vurarak uzaklaştırdım. “Ve bana Shippy demeyi kes.” Güç bela tek gözümü yavaşça araladım. Tam bir meydan okumaydı. Beynim ve vücudum, hareket etmek ya da tetikte olmak gibi şeyler yapmakla ilgilenmiyordu.

“Misafirin var.”

“Ha?” Komodindeki saate baktım. Sabahın dokuzuydu. Saatlerdir baygındım.

“Misafir. Ziyaretçin var.” Nolan pislik gibi sırıtıyordu.

“Stevie?” Aceleyle doğrulmaya çalıştım, şu an gerçekten herhangi bir şeyi hızla yapacak durumda olmadığımı aklımdan çıkarmıştı. Bir dizi küfrü bastırıp yatağa geri düştüm.

“Birkaç saniyeliğine ne kadar heyecanlandığına bir bak. Yani, anlıyorum. O hatun seksi.”

“O hatun yasak, kardeşim, haliyle ellerini kendine sakla. Ve onunla flört etme,” diye çıkıştım.

“Ben flört *etmeden* duramam. Bu benim sana, pislik olma, dememle aynı şey.”

Hakkı vardı. “Sadece ondan uzak dur. O burada değilse, kim geldi?”

“Ryan.”

“Kim?”

“King.”

“Ah.” Ebeveynleri dışında kimse Kingston’a adıyla hitap etmezdi. Kardeşleri bile. Kendimi bildim bileli o King ya da Kingston’dı. “Burada ne işi varmış?”

“Seni takım toplantısı gibi bir şeye götürecekmış. Belki de kapı kapı dolaşıp Polo Ordusu’na adam topluyordur.”

Kingston’a yapılan sataşmayı görmezden geldim. O iyi bir adamdı. Süper tutucu. Tanıdığım en ahlaklı kişiydi. Herif hâlâ akşam yemeğinde, sıklıkla barda, aslında eline geçen her fırsatta süt içerdi. Bir biranın üstüne çıktığı nadirdi ve araba kullanacaksa ağzına içki sürmezdi. Artık üniforması gibi olan polo tişörtü, keten pantolonu ve cilalı klasik ayakkabılarıyla gerçekten satranç kulübünün başına geçmesi gerekiyormuş gibi görünürdü.

“Ona bir dakikaya geleceğimi söyleyebilir misin?”

“Elbette. Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Böyle iyiyim.”

Nolan kıcımı yataktan kaldırma işini bana bıraktı. Banyomun dün gece olduğundan çok daha temiz göründüğünü fark ettim. Hazırlanmam tam on dakika sürdü. Kingston mutfağımdaki adada oturmuş, bir bardak süt içiyordu.

“Beklettiğim için üzgünüm.”

“Sorun değil. Bugünlerde hızlı hareket edemediğini bildiğimden erken geldim.” Sütünü bitirdi, bardağı sudan geçirip bulaşık makinesine koydu. “Gitmeye hazır mısın?”

“Evet.” Cüzdanımla telefonumu cebime koydum. Bende kol-tuk değneği olduğu için, yanımda götürceğim kahveyi Kingston aldı ve asansörlere doğru ilerledik. Stevie’nin kapısına bir bakış attım; gazete yoktu, bu da çoktan işe gittiğini gösteriyordu. Artık bana fizik tedavide yardım ettiği için sabahları don savaşımıza devam edip etmeyeceğimizi merak ediyordum. Sanırım bu sabah öğrenemeyecektim.

“Dünkü antrenman nasıldı?” diye sordum, King’in arabasına biner binmez. Tam hız sınırında sürüyordu ve sürücü kursunda öğretildiği gibi elleri “ikiye on var” hizasındaydı. Kendisi tam bir kuralcı olsa da başkalarından bunu beklemezdi. İnsanları olduğu gibi kabul ederdi; kural çiğnemeleriyle filan.

“Fena değil. Senin sakatlanman takımı sarstı gerçi. Nasıl olduğunu bilirsin; bazı herifler batıl inançlı. Sen durumu nasıl idare ediyorsun?”

Keşke ben de o batıl inançlılardan biri olmasaydım, ama takım kaptanlığını kaybetmek ve ilk hazırlık maçında sakatlanıp saha dışı kalmak boktan bir talihsizlikti. “Mutlu değilim haliyle. Sezon başlangıcını kaçırmak istemiyorum.”

“Anlıyorum ama bu kötü bir yaralanma. Aceleyle getirip tekrar sakatlanmak da istemezsin.” King döneceği yere daha bir blok varken sinyal verdi.

“Biliyorum. Deli gibi ağrıyor. Daha önce böyle bir hasar almadım. Keşke beni defansa almasalardı. Forvette oynasam başıma bunlar gelmezdi.” Şapkamı kaldırıp elimi saçlarımdan geçirdim. “Kötü bir sezon geçirme lüksüm yok, anlıyor musun? Sadece iki yıllık sözleşmem var ve bu sezonu batırırsam, başka bir yere –ya da daha kötüsü bir çiftlik takımına– gönderilebilirim.”

“Bir çiftlik takımına gönderilmeyecek kadar iyi bir oyuncusun,” dedi Kingston.

“Sadece buzun üstüne çıkabilirsem, takım için iyi olurum. Yılda beş milyona yedek kulübesini sıcak tutmak sözleşmenin

yenilenmesini sağlamaz. Para kazanmak için en azından birkaç yıla daha ihtiyacım var, özellikle de Nolan, hayatını yarın son günümüŝ gibi yaşamaya devam edecekse.”

Kingston, kardeşimin sağlık sorunlarını biliyordu. “Kendine bakmıyor mu?”

“Bakması gereken şekilde değil.” Bir nefes verdim. “Uzun vadede endişeliyim, biliyor musun?”

“Anlıyorum, ama sadece sezonun ilk birkaç haftasında olmayacaksın, dolayısıyla değerini takıma kanıtlamak için çok zamanın olacak.”

“Gerçekten öyle olmasını umarım.”

Otoparka girerken, bu kişisel sohbete bir son verdik. Takım toplantısı daha çok moral yükseltici bir saçmalıktı. Genel müdür Jake Masterson, rolü için genç olsa da saygı duyulan biriydi. O ve Waters takıma moral vereceklerdi, bu yüzden bugün çok fazla saçmalık olacaktı ve tüm aksiyonu yedek kulübesinden izleyebileceğimi düşünürsek, bunun için pek de havamda değildim.

Görünüşe göre Waters, sezonun resmi başlangıcından önce takım için bir partiye ev sahipliği yapacaktı. Partiler, çok sayıda insan ve buz pisti dışında sosyalleşme konusunda pek iyi değildim, ancak takımımınla uyum sağlamanın neredeyse tek yolu bu olduğuunda o tür şeylerden tam olarak kaçınamıyordum.

Toplantıdan sonra bir idman vardı ve ben dahil olmadığım için beni onun yerine takımın fizyoterapistlerinden biriyle çalışmaya gönderdiler. Stevie’nin, burada uğraştığım heriften çok daha iyi göründüğünü ve daha hoş koktuğunu söyleyebilirdim. Adam profesyonel ve becerikliydi ve onun hakkında söyleyebileceğim iyi şeyler bu kadardı.

Hareket açıklığı egzersizlerinin üstünden geçtik ve rahat birer az kırk beş dakika boyunca beni dürtükleyip durdu. İlk değerlendirmesini tamamladığuında, yarından itibaren daha yoğun seanslara başlamam gerektiğine karar verdi.

Soyunma odasına gittim, takımın geri kalanı orada buz zamanı için giyiniyordu. Tüm bu istenmeyen ilgiden ötürü kasıgım tekrar alev almış gibi hissettirdiği için bir Uber çağırıp eve gitmek istiyordum, ama burada takılmam gerektiğini fark ettim. Eğer oynayamıyorsa, takım arkadaşlarımı izleyip birlikte nasıl çalıştıklarını görmem gerekirdi.

Çocuklar ısınma hareketlerini yaparken kulübeye oturdum. Bu acayip can sıkıcıydı.

Waters yanıma oturdu. Takım elbise giymişti ve bizimle spor salonu egzersizi yaptığı zamanlar hariç genellikle böyle giyiniyordu. Elini taşın altına sokan bir koçtu, her işin içindeydi. Süper sıcakkanlı ve sadece... İyiydi. Boktan bir ruh halinde olduğum için bu sinir bozucuydu. "Nasıl gidiyor bakalım?"

"İyiyim. Bu durumdan memnun değilim, ama yarın rehabilitasyona başlıyoruz, yani umarım altı haftalık iyileşme zamanını atlattırız."

Alex omzuma vurdu. "Sadece kendini çok erkenden fazla zorlama. Biliyorum, ben de omzumu sakatladığımda elemelerde buza çıkmak istemiştin. Böyle sakatlıklar kafanı karıştırıp moralini bozabilir."

"O darbeyi aldığın zamanı hatırlıyorum. Kötüydü." Ben gençler takımında oynuyor, çağrılmayı bekliyordum ve hokey dünyasının konuştuğu tek şey buydu. Ligin en iyi oyuncusu, rakip bir oyuncunun kendisine itiraz edip sataşması ve onu oyun dışı bırakması yüzünden sezon sonunda sahalardan uzak kalacaktı. Cockburn o zamandan sonra ligden emekli olmuştu, gerçi *emekli olmak* ifadesi doğru olmayabilir. Sonraki sezonun ardından sözleşmesi bitmiş ve kimse yenilememişti.

Waters başıyla onayladı. "Eğer rehabilitasyonu istediğim gibi zorlasaydım, kariyerimin son birkaç yılı olmazdı ve bunu yapmamamın tek nedeni en yakın arkadaşımın orada beni aptallık etmekten alıkoymasıydı. Yani vücudunu dinle ve iyileşme eğrisini zorlayacağım diye zaten olandan daha fazla hasar verme."

Ne demek istediğini anlamama rağmen, kariyerimi mahvedebileceğim bütün o yolları duymak istemiyordum. “Bunu tavsiye olarak alacağım.”

Tek kaşını kaldırdı. “Sert bir başlangıç olduğunu biliyorum, ama bir sakatlık senin için sezonun nasıl geçeceğini belirlemek zorunda değil.”

Rook’u buzun üzerinde gözlerimle takip ettim, pakla kaleye doğru giderken oyuncular arasında kusursuz bir şekilde hareket etmesini izledim. Orada kusursuz, hızlı ve akıcıydı. Kingston’ın yanından geçirmeyi başardı. Filenin arkasından kayarak dolandı ve onun önünde durdu. King herkesle iyi geçinirdi ve hiçbir şey onu sinirlendirmiyor gibiydi. Her ikimizin de rutinleri sevmesi dışında oldukça zıttık. Rook elini Kingston’ın omzuna koydu, birkaç saniye konuştular. King başını salladı, muhtemelen kendisine verilen tavsiyeleri aklına yazıyordu.

Karşımdaki evde metres tutmadığını bildiğime göre, Rook’a olan nefretim azalması gerekirdi, ama belli ki ondan daha da tiksiniyordum. Kariyerinin başında bununla hiç alakası yokken, şimdi altın çocuk pozlarındaydı.

Kayarak kulübeye geldi ve su şişesini aldı. “Nasıl gidiyor, Winslow?”

“İyi.”

“Geçen gece iyi kurtarıştı.” Başını geriye atıp ağzına su sıktı, yandan bana bakıyordu.

“Teşekkürler,” dedim sıkılı dişlerimin arasından. Alay mı ediyor, yoksa Waters burada olup dinlediği için kısmen hoş mu davranıyor anlayamadım.

“Tekrar buzun üstüne çıkmaya hazır olduğunda, defanstaki diğer adamlarla çalışmak için biraz zaman ayırmalısın.”

Adice bir cevabı bastırıp, “Eminim bu idman planının bir parçası olacaktır,” demeye zorladım kendimi.

“Aslında defansın Winslow için en iyi yer olması gerektiğine henüz ikna olmadım.”

Rook’la birbirimize dik dik bakmayı kesip bütün dikkatimizi Alex’e verdik.

“Ne? Ama Winslow’un gol atmak yerine savunmada olmasının daha iyi olduğuna katıldığını sanıyordum,” dedi Rook tükürür gibi.

Alex onu uyarıya çok benzeyen bir bakışla olduğu yere çiviledi. “Lafımı ağızıma tıkama, Bowman.” Bana döndü.

“Boyut olarak epey irisin, Winslow ve defansın sana uyacağını düşündüm, özellikle de Kingston’la aranız iyi olduğu için. Zamanla ve çalışarak harika bir defans oyuncusu olursun ve belki bu kariyerinde daha sonra odaklanmak istediğin bir şeydir, ama seni şimdi oraya geçirmenin benim açımdan bir hata olabileceğini düşünüyorum. Nashville’de buzun üstündeki performansını inceledim ve boyutlarına göre epey hızlısın. Bu yüzden şimdilik seni daha rahat olduğun yere, yani forvete geri alıyoruz.”

Başımı salladım, gülümsememek için kendimi zorluyordum, çünkü Rook’un resmen öfkeden kudurduğunu hissedebiliyordum.. “Defansta onun yerini kim alacak?”

“Bırak da bunun için ben endişeleneyim, Rook, ne de olsa benim işim.” Alex gergin bir şekilde gülümsedi.

“Doğru, tabii. Takım için en iyisini sen bilirsin,” diye karşılık verdi Rook.

“Aslında bir fikrim var.” Alex parmaklarını kule şeklinde birleştirip ikimize baktı.

“Nedir?” Rook tahtalara yaslandı, rahat görünmeye çalışıyordu ama gerilimi barızdı.

“Bishop tekrar buza çıktığında, ikinizin birlikte çalışması iyi olur diye düşünüyorum.”

“Sen ciddi misin?” Böylece Rook beni yumruklamak ister gibi görünmeye geri döndü. Ya da Alex’i. Hangimizi olduğundan emin değildim.

“Fazlasıyla.” Bana döndü. “Daha fazla hız idmanıyla ikinci hatta olacaksın ve elimizdeki en iyi forvet Rook olduğu için, buza hazır olduğunda ikinizin birlikte çalışması en mantıklı şey.”

Rook sırtarak tek kaşını kaldırdı. “En iyi ben değilim, sensin. Belki de patenlerini giyip tekrar buza çıkmalısın, koç.”

“Geçen sene sen benim gol rekorumu dümdüz ettiğinde, o unvanı kaybettim.”

Şimdi de işler lanet olası bir aşk-festivaline dönüşüyordu. Rook tam bir yalakaydı. “İkinizi baş başa bırakayım mı?”

İkisinin de sırtışı silindi ve aynı etkilenmemiş ifadeyle bana dik dik baktılar.

“Şaka yaptım. Sadece şakaydı.” Hiç de şaka değildi, ama pislik yorumlarımla koçumu ve takım kaptanımı daha fazla kızdırma gerek yoktu.

“Sana burada altın bir fırsat çıktı, Winslow. Bu durum yüzünden mutsuz olmanı anlıyorum, ama gurur yüzünden kendini mahvetme.” Waters ayağa kalktı ve Rook bu raundu kazandığını söylemek istermiş gibi bana tek kaşını kaldırdıktan sonra kayarak uzaklaştı.

Keşke kendimi zor durumlara düşürmeyi kesebilseydim.

Kız kardeşinin bana fizik tedavide yardım teklif ettiğini bilse, Rook’un ne kadar kızacağını düşündüm. Umurumda olduğundan değil. Buza geri dönmeyi, onun benden hoşlanmasından daha çok istiyordum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Kingston, eve dönerken.

“Waters, buzun üstüne çıkmaya hazır olduğumda, Bowman’la birlikte çalışmamı istiyor.”

“Bu kötü bir şey değil, değil mi? Ligdeki gol rekoru onda.”

“Sen de başlama.” Gözlerimi devirdim. “Neden herkes bu kadar o herifin kışında dolanıyor?”

Kingston omuz silkti. “Harika bir oyuncu. Ayrıca karısı ailesine yakın olsun diye takas yok maddesinden feragat edip yeni bir takımın parçası oldu. O iyi bir adam.”

Ben de bu takıma gelmeyi seçmiştim, ama artık bu benden başka kimseyi alakadar ediyor gibi görünmüyordu.

“Waters’la nasıl olduklarını duymalıydın. O kadar birbirlerinin kışında dolanıyorlar ki, saçmalık artık. ‘En iyi sensin.’ ‘Hayır, en iyi sensin.’” Seslerini taklit etmiştim. “Birbirlerine oral seks yapmayı teklif edip aşk-festivaline katılmamalarına şaşırdım.”

“İkisinin de karısı var. Çocukları da.”

Kingston bazen bir şeyleri fazlasıyla harfi harfine alırdı. “Bunu biliyorum. Gerçekten birbirlerine sakso çekeceklerini kastetmedim. Sadece karşılıklı ve sinir bozucu bir aşk-festivaliydi demek istiyorum. Muhtemelen çenemi kapatmalıyım. Kötü bir ruh halindeyim.”

“Öğle yemeği yemek ister misin?” Yemek, Kingston’ın bu konuyu değiştirme şekliydi.

“Hayır. Yoruldum. Uyumam gerek.”

Eve geldiğimde ilaçlarımı olması gerektiği kadar içtim ve bacağında soğuk kompresle kanepede uyuyakaldım.

Kardeşim bu öğleden sonra evdeydi, bu yüzden kendime bir iyilik yapıp ısı-terapi olayını uygulayabilmek için küveti doldurdum. Stevie bugün için bana kısa bir yapılacaklar listesi bırakmıştı ve bunların arasında başka bir epsom tuzu banyosu yapmak, soğuk kompreslerle dönüşümlü olarak çalışmak ve takımın fizyoterapistiyle yaptığım egzersizlerin ayrıntılı bir kaydını tutmak yer alıyordu.

Küvete kendi başıma girmeyi denedim ama kendime daha fazla acı çektirmeden yapamadığım için Nolan’dan yardım aldım. Sertleşmeye başladığım zaman biri ateşe daldırılmış bir

maşayı taşaklarıma saplıyormuş gibi hissettiğim için, aletimin her tarafında seksi bir hatun olmasının ne kadar berbat bir şey olduğu konusunda susmak bilmiyordu.

Boktan günümün tek iyi yanı, saat yedide Stevie kapımda belirince gerçekleşti. Bir elinde ona dün götürdüğüm pizzadan bir dilim, diğerinde de bir yoga matı vardı. Bugün spor şortuyla askılı tişört giymişti. Açıkta çok fazla ten vardı. Şekilli kasları saran bronz ten. Formda kalmak için çok çalıştığı belliydi ve ben de aynı şeyi yaptığım için bu takdir edebileceğim bir şeydi.

Dudaklarını büzerek beni baştan ayağa süzdü. “Görüyorum ki yine kıyafetlerimizi çıkarmışız.”

“Sıcakladım.”

“Eminim sıcaklamışsındır, Pano Pipi.” Saçını omzundan geriye attı –artık soluk maviydi– ve yanımdan geçip içeri girdi.

“Sen bana ne dedin?”

“İşyerinde kızlarla senden böyle bahsediyoruz.”

“İşyerinde benden mi bahsediyorsun?”

“Senin nasıl bir pislik olduğunu anlatıyorum, o yüzden egonu şişirmesin.” Bana bir bakış attı. “Sana söylediğim gibi bu öğleden sonra epsom tuzu banyosu yapıp soğuk kompres uyguladın mı?”

“Evet.”

“Harika. Şimdi bana takımın terapistiyle ne yaptığınızı tek tek anlat. Onun erkek olduğunu varsayıyorum? Kadın mı?” Kendini kanepeme bırakıp bacaklarını uzattı. Ayakları çıplaktı ve ayak tırnakları saçlarıyla aynı tona boyanmıştı.

“Erkek ve kendini tutma, evindeymiş gibi davran,” diye homurdandım.

Bana sahte bir tavırla tatlı tatlı gülümsedi. “Tavırlarına dikkat et ahbap, tabii bugünkü seansın cumartesi gecesi bir seks işçisinden daha fazla aksiyon içermesini istiyorsan başka.”

Yavaşça deri koltuklardan birine çöktüm. “Genel olarak bacaklarımı dürttü ve ben kusma tehlikesine gelene kadar hareket açıklığı egzersizi yaptı.”

Yüzünü buruşturdu. “Ben yemek yerken kusmaktan bahsetmesen mi?”

“Sen sordun.”

“Çıkarılan gıdalara atıfta bulunmayalım.”

Dicken kanepeye atladı ve kolçağa oturdu. Sonra yanındaki minderin üzerine zıpladı, bozuk oyuncak sesi çıkardı ve yukarı kalkarak pizzasını kokladı. Stevie onun çenesinin altını okşadı ama kedi orada durmadı. Bunun yerine kanepeden atlayıp kendi kabına doğru koşturarak içindekileri kontrol etti.

Kardeşimin sehpanın üstünde duran insülin kitini görünce ifadesi endişeli bir hal aldı. “Diyabetin mi var?”

“Hayır, kardeşimin var.” Keşke malzemelerini kaldırmış olsaydı, ama her zaman bir yerlerde bırakırdı; sehpa, mutfak tezgâhı, banyo. Sonunda ona yedek bir tane almıştım ve kendi kitini bulamaması ihtimaline karşı ecza dolabımda saklıyordum.

“Tip bir mi iki mi?”

“Bir.” Kardeşimin sağlık sorunlarından bahsetmekten hoşlanmıyordum, bunun nedeni genel olarak ondan çok beni rahatsız etmesiydi.

“Bu yüzden mi ehliyeti yok?” Stevie pizzasının üstünden bir zeytin alıp ağzına attı.

“Aşağı yukarı, evet.” Aslında ehliyeti vardı ama geçen sene düzensiz insülin sorunları nedeniyle o kadar çok hastaneye gitmişti ki, el koymuşlardı. Geri almadan önce bir yıl sorun yaşamaması lazımdı. Görüş kabiliyeti de çok iyi değildi, bu da ona başka bir darbe olmuştu.

“Aynı durum babamın başına da gelmişti.”

“Babanda diyabet mi var?”

“Vardı. Bir süre önce komplikasyonlar yüzünden öldü.”

“Siktir. Üzüldüm.”

“Teşekkürler. Ben de.” Pizza diliminin kalanını ağzına tıktı.

Ne tür komplikasyonlar olduğu ya da ne olup da ehliyetini kaybettiği gibi, ona daha çok soru sormak istedim, ama kıcında yay varmış gibi zıplayarak kanepeden kalktı ve yüzüne kocaman sahte bir gülümseme kondurdu. “Bu konu yeter. Hadi partiyi başlatalım.” Bana arkasını dönerek yoga matını yere serdi.

Kıçına bakarken, karakterinin katmanlarını düşündüm. Alaycı ve şirretti, tatlı ve yardımseverdi, ama sanırım bütün o diğer parçaların arkasına saklamaya çalıştığı kırık parçaları da vardı. Bir NHL oyuncusunun kız kardeşiydi, babası ölmüştü ve kira ödememek dışında emin olamadığım bazı sebeplerden ötürü, ağabeyinin kullanılmayan çatı katı dairesinde yaşıyordu.

“Pekâlâ, huysuz şirin, hadi bugün ne kadar tutuk olduğuna bakalım.”

Yere uzanmak kolay değildi ve Stevie, sonraki gün taşınabilir masaj masasını getireceğine söz verdi. Takım fizyoterapistinin bu sabah yaptığı şekilde başlayarak bacaklarımı ne kadar kaldırıp bükebildiğimi ve sancının hangi noktada donuk bir ağrıdan şiddetli bir zonklamaya dönüştüğünü kontrol etti.

Fazlasıyla perişan edici bir şeydi, ama bana acı veriyor olmasına rağmen, ellerinin üstümde olmasından tamamen nefret etmiyordum.

Hareket açıklığı zıkkımı berbat hissettiriyordu, esnemeler de öyle ama sakatlanan bölgenin etrafındaki kasları elle muayeneye ve gerginlik olup olmadığını kontrol etmeye başlamasıyla karşılaştırıldığında onlar hiçbir şeydi. En kötü noktaları bulup gevşeyene kadar üzerinde çalışmakta iyiydi ama ben gergindim ve her dokunuş, kasıklarına şiddetli bir acı veriyordu.

Stevie yanıma oturup bacaklarından birini yaralı bacağımanın altına yerleştirdi. Bundaki amaç, kaslarımdan hiçbirinin iş yapmaması için baskıyı ortadan kaldırmaktı. Dizimin iç kısmından başlayarak morarmanın kenarları boyunca parmak uçlarını nazikçe bastırmaya başladı.

İyi hissettirmiyordu ama vücudum fiziksel temasa öyle bir tepki veriyordu ki eğer kontrol edemezsem farklı bir acıya dönüşecekti. *Cinnet*'ten aynı görüntüleri ve ardından Charlize Theron'un *Cani* filmindeki katil halini gözümün önüne getirdim, çünkü çürüyen cesetler ve kadın seri katiller aletimin benim tercih etmeyeceğim şekillerde tepki vermesini engellemeye yardımcı olmalıydı.

Ama Stevie'nin memesi uyluğumun dışına yaslandı, uzun, soluk mavi saçları tenimi gıdıkladı ve parmakları yukarı çıkmaya devam ediyordu; haliyle kontrolüm tükenmeye başladı.

"Durman gerekiyor."

"Canını çok fazla mı yakıyorum?" Stevie avucunu uyluğumun içine yasladı ve bunun hiçbir faydası dokunmuyordu.

"Çok fazla temas var. Çok fazla tenin tenime değiyor. Dikkat dağıtıcı. Örtünebilir misin?" Ve pislik olmaya dönüş yapmıştım. Hoş, gerçekten kestiğim de söylenemezdi.

"Ne?"

Kıyafetini işaret ettim. "Benimle alay etmeye mi çalışıyorsun? Bunun nedeni o mu?"

Kaşlarını çatarken, burnunu buruşturdu. Neredeyse şirindi ve bu da iyi bir şey değildi. Onu *şirin* gibi terimlerle düşünemezdim.

"Sen ne halitten bahsediyorsun?"

Bir elimi ona doğru savurdum. "Sen. Bu. Böyle yarı çıplak hal."

"Sen iç çamaşırlılasın."

Pekâlâ, geçerli bir noktaya parmak basmıştı. "Habersiz geldin."

"Pekâlâ, bende telefon numaran yok, dolayısıyla seninle başka nasıl temasa geçmemi önerirsin? Üstelik bir şeyler giymek için bir sürü fırsatın oldu. Hem neden bunu mesele ediyorsun? Acı seviyenle ne alakası var ki?"

"Sertleşmeme neden oluyorsun!" diye çıkıştım.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve bakışları kasığıma indi. Yarı yarıya sertleştiğim gayet barizdi. "Bu nasıl benim hatam oluyor?"

“Memelerini bacaklarımda hissedebiliyorum ve ellerin aletimin dibinde. Bunun üstünde kontrolüm yok ya.”

“Belki gelecek sefer biz buna başlamadan önce kendini okşarsın ve böylece kendini utandırmazsın.”

“Denemedim mi sanıyorsun? Sanki biri hayalarımına paslı bifttek bıçağı saplamış gibi oluyor.”

Stevie oflayarak ellerini havaya kaldırdı. “Ne yapmamı istiyorsun? Durayım mı? Sana yardım etmezsem de bana dert olacak değil.”

Uzaklaşmaya başladı ama bileğini kavradım. “Bekle. Sadece belki bir eşofman üstü filan giyebilirsin belki? Çamaşır odasında bir iki tane temiz olması lazım. Lütfen?”

Gözlerini devirdi. “İyi. Ama vücudunun bazı parçalarını kontrol edemiyorsun diye bana kızma.”

Birkaç dakika sonra üniversiteden kalma bir kapüşonlumu giymiş halde geri geldi. Gerçekten faydası dokunmadı. Hâlâ çok fazla fiziksel temas vardı ve şimdi bir de losyonunun tatlı kokusu benim deterjanımla karışmıştı, haliyle sanki benimle sarmalanmış gibi olmuştu. “Konuşabilir misin, lütfen?”

“Hangi konuda?”

“Herhangi bir şey. Neden Seattle’a taşındın?”

“Eski erkek arkadaşım burada işe girdi, ben de girdim.”

Bu pek de mantıklı değildi. “Neden eski sevgilinin yaşadığı yere taşınmak istedin ki?”

“Çünkü buraya taşmana kadar eski sevgilim değildi.” Sesi her nasılsa hem daha yumuşak hem daha sertti.

Kasığımdaki ağrı ve profesyonel amaçlarla olsa bile çekici bir kadının bana dokunuyor olmasının ne kadar hoş bir şey olduğuna odaklanmayı bırakmak konusundaki yetersizliğim sağ olsun, yarı çalışan beynimle parçaları birleştirmeye çalıştım. “Ama ne kadardır buradasın ki zaten, birkaç hafta mı?”

“Aynen.” Yüzünü bilerek ifadesiz tuttu.

“Anlamadım.”

“Aynı eve taşınacaktık. Daireye yerleşmek ve işe başlamak için birkaç ay önce geldi. Ben de doğum günümü birlikte kutlayalım diye planlanandan birkaç gün önce geldim, ama o çoktan kutlamalara başlamıştı.”

Burada önemli bir detayı kaçırdığımı hissettim. “‘Kutlamalara çoktan başlamış,’ ne demek oluyor?”

“Doğum günümde onu benden başka birini düdüklerken yakaladım demek oluyor.”

Bu herif belli ki beyinsiz bir gerzekti. “Ne sık kafalı ama. Böyle bir şey yaptığma göre, o herif özel türden bir salak olmalı.”

“Ve şimdi her gün onunla çalışma zevkine eriyorum.”

Yüzünü izlerken içime ağır bir his çöktü. Dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırmıştı, yanakları kızarmıştı, gergin çenesi hafiften titriyordu. “Neden istifa etmiyorsun? Başka bir yerde iş bulursun?”

“Çünkü o zaman o kazanır ve bunun olmasına izin vermemin imkânı yok. Ayrıca ilk işe aldıkları kişi bendim. Ona o aptal mülakatı ben ayarladım, yani birinin başka bir iş bulması gerekiyorsa, bu o olacak. Artık orada arkadaşlarım var ve o herif haricinde orası harika bir klinik.” Başparmağını IT bandımdan kaydırınca, deli gibi canım yandı. “Her neyse, ağabeyimi aradım ve burada kalabileceğimi söyledi, işte şimdi buradayım.”

“Dur biraz. Bunların hepsi, buraya geldiğin ilk gece mi yaşandı?” O gece Dağılmışlar Ekspresi’nin yolcusuydu; kızarmış yüz, kırmızı gözler, dengesiz hareketler, gürültü...

“Aynen.”

“Doğum gününde?”

“Doğru.”

Dirseklerimin üstünde doğruldum. Bu kolay değildi ve vücudumun pek çok parçasının sancımasına neden oldu. “Sana karşı öyle pislik gibi davrandığım için özür dilerim.”

* İliotibial bant (ITB) leğen kemiğinin dışından dizin yan kısmına uzanan, kalın ve kuvvetli bir bağ yapısıdır. (ç.n.)

“Çok gürültü yapıyordum; beni ağabeyimin metresi sanmış-tın. Hiçbir fikrin yoktu.”

“Ama eğer ben...” Eğer ben Rook’tan o kadar şiddetle nefret etmeseydim, onun hakkında hızla bazı sonuçlara varmayabilirdim. Yine beni gecenin yarısında uyandırmış olurdu, ama daha az hıyarlık edebilirdim.

Ayağa kalktı. “Bence bu gecelik işimiz bitti. Tekrar buz koymalısın ki müdahalemden ötürü daha kötüye gitmesin.”

Onu bileğinden yakaladım. “Hey.” Kıcımı yerden kaldırmaya çalıştım, ama koltuk değneklerim bende değildi ve acayip tuhaf bir görüntü oldu.

“Kusura bakma. Düşünemedim. Bir saniye bekle.” Değnekleri benim için getirip kalkmama yardım etti. Hızla matını rulo yaptı ve kıcı alev almış gibi aceleyle kapıya yöneldi.

“Stevie.” Yardımı olacak bir şey söylemek zorunda hissediyordum. Eski sevgilisinin aptalın teki olması gibi, öyle olduğu belliydi zaten. Stevie çok güzel, enerjik ve o salağın sadakatsiz götü için fazla iyiydi muhtemelen. Bu kız bana yardım edecek kadar iyi biriydi.

Döndüğünde telaşlı ve gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu. Siktir. Onu ağlatmasam iyi ederdim. Gözyaşlarıyla nasıl başa çıkacağımı bilemezdim.

“Şu an bana nazik davranma, Bishop.”

Belli ki medyumdu ya da yüzümün her yerinden panik okunuyordu. “Ama...” Hoş olmayan ama hıyarca da olmayan bir şey düşünmeye çalışırken, elini kapı koluna koydu. “Numaran hâlâ bende yok.”

Başını öne eğdi, ardından dönüp omzunun üstünden bana baktı, kısa bir anlığına kederli bir sırtış belirdi. “Yarın gece aynı saatte. Üstüme geniş elbise giyerim, sen de kendini kontrol altında tutabilmek için gerçek kıyafetler giy.”

O gittikten sonra uzun bir süre oturma odasının ortasında durdum ve üzgün gitmesine engel olmak için ne söyleyebileceğimi bulmaya çalıştım.

Yarım saat sonra, üzerinde numaramın olduğu bir kâğıdı kapısının altından attım. Çok da önemli bir şey değil gibi görünüyordu ama sadece birkaç saniyeliğine de olsa eğilmek acayip can yakıcıydı.

Bir saat sonra bilinmeyen bir numaradan mesaj geldi.:

Bacağına buz koydun mu?

Anında cevap yazdım:

Stevie?

Cevabın gelmesi uzun sürmedi:

Hayır. Bacağını soran sıradan biri.
Evet. Stevie'yim.

Bishop: İyi misin?

Stevie: İyiyim.

Bishop: Eski sevgilin lanet olası aptalın teki.

O noktalar birçok kez görünüp kaybolduktan sonra nihayet cevap gönderdi.

Stevie: Bacağına buz koy, Shippy.

Bishop: Bana öyle deme. Şu an bacağımda buzla yatağımda uzanıyorum.

Stevie: Yani talimatları yerine getirebiliyorsun. Bilmek iyi oldu.

Bishop: Talimatı kimin verdiği göre değişir.

Stevie: Yanın görüşürüz.

Bishop: Tamam.

Uzun bir süre kısa mesaj dizisine bakarak eski sevgilisinin sorununun ne olduğunu ve Stevie kadar güçlü ve enerjik birinin daha en başta onun gibi biriyle ne işi olduğunu merak ettim.

Ertesi gece Stevie saat yedide geldi, yakın zamanda birinin onu fena kazıkladığını bana anlatmamış gibi davranıyordu. Ayrıca kocaman bir kapüşonlu eşofman üstüyle büyük beden eşofman altı giymişti. Gülünç görünüyordu. Faydası dokunmalıydı, ama olmadı.

Eski sevgilisi ve babası hakkında kişisel sorular sormak istiyordum, ama ortamı tuhaflaştırmadan konuyu açmamın hiçbir yolu yoktu, o yüzden peşini bıraktım.

Sonraki hafta işkencenin tuhaf bir versiyonuydu. Her gün çift fizik tedavi seansı kesinlikle iyileşme sürecine yardımcı oluyordu. Yaralı bölge korkunç siyahtan, kenarlarında güzel sararmış lekelerle birlikte daha mor bir yeşile doğru solmaya başladı. Çirkindi ama iyiye gidiyordu ve bizim takımın fizyoterapisti, iyileşmeye faydası olsun diye seanslarımız dışında yaptığım belli olan tüm sıkı çalışmalardan dolayı beni övüp duruyordu.

Hepsi Stevie sayesindeydi. Huysuzsam –ve hadi kabul edelim, ben her zaman huysuzumdur– ona davrandığım şekilde tavır alarak beni zorlamaya devam ediyordu.

İlk birkaç gün geniş eşofmanlar giydi, ama fiziksel tepkime bir etkisi olmuş gibi görünmüyordu. Bu yüzden büyük beden kıyafetler giymeyi bırakıp spor şortları ve sporcu sutyeninin üstüne askılı tişörtler giymeye geri döndü.

Çatı katında yaşayanlar için ayrılmış özel spor salonuna gitmediysek –ki nadiren gidiyorduk– ben de iç çamaşırım ve bazen basketbol şortundan oluşan üniformama sadık kaldım.

Bu gece belki Stevie eve gelince yemek ısmarlayıp fizik tedaviyi hafif tutabiliriz diye düşünüyordum. Kendimi iyi hissediyordum ve yarın doktorumla kontrolüm vardı, bu yüzden tamamen gevşemiş ve esnek bir şekilde gitmek istiyordum. Biraz esneme hareketleri yapabilirdik, Stevie bacağıma masaj yapardı, ben de ısı ve buzla bitirirdim.

Yarın gece Alex'in evindeki toplanma işi vardı. Gerçekten gitmek istemiyordum, çünkü;

A- Her tür sosyal saçmalığı sevmezdim,

B- Stevie'yle fizik tedavi seansı yapamayacağım anlamına geliyordu.

Sezon bir hafta içinde başlayacaktı, bu yüzden takım arkadaşlarıma biraz çaba göstermek zorundaydım, çünkü en azından ilk birkaç maçta buza çıkamayacaktım ve bu iyimser fikrimdi. Fazladan fizik tedaviyle, daha fazlasını kaçırmayacağımı umuyordum.

Oturma odamda Stevie'yi beklerken, asansörü dinleyebilmek için sesi kapalı olarak televizyonda kanal değiştiriyordum. Evet, bunun ürperticilik sınırında olduğunun farkındaydım. Yarım saat ten fazla bir süre önce ona mesaj atmıştım ama hâlâ bir yanıt yoktu.

Asansörün *ding* sesi dikkat kesilmeme neden oldu. Koltuk değneklerimi alıp ayağa kalktım, son birkaç gündür çok daha az ağrım beni memnun ediyordu. Koridorda bir kapı çalma sesi duydum ama benim kapım değildi. Onun dairesine bir adamın girdiğini görmek için kapı deliğinden tam zamanında bakmıştım.

Lanet olası bir *adam*. Ben olmayan biri.

Gözümü kapı deliğine dayayıp herifin çıkmasını bekledim.

"Son yarım saattir hareket ettin mi?" Nolan irkilmeme neden oldu.

"Ne?"

"Buradan üç kez geçtim ve hiç kıpırdamadın. Ne halt ediyorsun?"

"Herifin teki Stevie'nin dairesine girdi ve henüz çıkmadı."

Nolan'ın kaşları kalktı ve sırıttıktan sonra ifadesini düzeltti. "Ve bu bir sorun, çünkü...?"

"Çünkü bu gece seansımız olması gerekiyor, nedeni bu. Ayrıca mesajlarıma cevap vermedi. Yarın takım doktoruna görünmem gerek. Buza geri dönebilmem için ilerleme kaydetmiş olarak gitmem gerekiyor ve şimdi o beni ortada bırakıyor!"

"Yani seninle olan beş kuruş almadığı seansları dışında bir hayatı olmasına kızdın, tabii donunla ortalıkta gezmen tazminat yerine geçiyorsa bilemem?"

"Ben böyle rahatım, o da sorun etmiyor. Ayrıca bana yardım etmeyi o teklif etti. Ona da faydası var."

Nolan kanepeye yaslandı, Dicken da oraya sıçrayıp kenar boyunca ağır ağır yürüyerek Nolan'a sürtündü. "Var mı gerçekten? Ayarladığın bu küçük düzenleme ona nasıl bir fayda sağlıyor acaba?"

"Benimle çalışarak deneyim kazanıyor."

"Yani pisliklerle en iyi nasıl çalışılacağını mı öğreniyor?"

Dickens katılıyormuş gibi miyavladı. Sadece onu beslemeye en çok gönüllü olan kişiye sadıktı.

"Siktir git. Ben her zaman pislik değilim. Bir NHL oyuncusuna rehabilitasyon yapıyor. Neyin işe yarayıp neyin yaramadığını, neyin ilerlememe yardımcı olduğunu, ne kadar zorlaması gerektiğini öğreniyor. Kariyer açısından onun için iyi."

"Neden daha en başında, kendisini profesyonellerle çalışan bir kliniğe sokabilecek NHL oyuncusu bir ağabeyi olmasını kullanmamış?"

"Çünkü bir şeyler elde etmek için ağabeyinin bağlantılarını kullanmaktan hoşlanmıyor."

"Şey, o dairede yaşıyor ama, değil mi?"

"Bunun tek nedeni, sık kafalı eski sevgilisi onu aldatmış ve kalacak başka yeri yok. Dairesindeki o değilse iyi olur. Kızını tekmelerim onun." Koltuk değneklerimle burnunu kırmak zo-

runda kalsam da umurumda değildi, o şerefsizi alaşağı ederdim. Telefonumu çıkarıp Stevie'ye bir mesaj yazdım ama asabım çok bozuktu, bu yüzden yazdıklarımı birçok kez silip yeniden başlamak zorunda kaldım.

Sonunda şuna karar verdim:

Benim için hazır mısın? Sana geleyim mi?

Agresif değildi, içinde ölüm tehdidi yoktu, yani bence iyiydi. Hoş ve düz.

“Komşumuzu çekici bulmadığına yemin eden birine göre biraz sahiplenici konuşuyorsun.”

“Sahiplenici değilim. Rehabilitasyonum için ona ihtiyacım var.”

Nolan bir homurtu çıkardı. “Kendine böyle söylemeye devam et, Shippy.”

Nolan'a cevap verme zahmetine girmedim, çünkü bana yem atıyordu ve ekranımda noktalar belirmişti. Mesajını okuyunca kaşlarım çatıldı:

İyi bir zaman değil. Sonra msj atarım.

“İyi bir zaman değil mi? Sonra mesaj atarım mı? Bu da ne demek?”

“Şu an meşgul ve sonrasmda sana dönecek demek. Sana kız gibi davranmayı bırakıp kızı kapmanı söylemiştim.”

Kasığımı işaret ettim. Bugün üzerinde **TEHLİKE: BASKI ALTINDA İÇERİK** yazan bir boxer giymiştim. Stevie'nin komik bulacağını düşünmüştüm, çünkü doğrudu. En azından artık sertleştiğim her seferde hayalarımı aside daldırmış gibi hissetmiyordum. “Kızı kapamam.”

“Dilin ve parmakların hasar almadı ya.” Nolan başını iki yana salladı. “Sen salağın tekisin. Kız biriyle çıkıyorsa, kendinden başka suçlayacağın kimse yok.”

En güzel yıllarımı yalnız geçirerek nasıl heba ettiğimden yakınarak koridorda ilerledi.

Gözümü kapı deliğine yaslayıp bekledim. Sonra biraz daha bekledim. Kapı nihayet açıldığında saat neredeyse sekiz olmuştu. Ben de koridora çıktım, kardeşimin yapmamı söylediği şeyi bir başkası denemeden önce yapmaya hazırdım: Kızı kapmak.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cidden mi?

Stevie

Koridora adım attığım an, Bishop'ın kapısı hızla açıldı. Tek bir koltuk değneğine yaslanmış, gözlerini kısarak bana dönmüştü. “Bu gece hâlâ geçerli mi, yoksa başka bir şeyle mi meşgulsün?”

Arkamda RJ'i hissedebiliyordum. “Winslow, burası kahrolası soyunma odası değil. Lanet olası donunla ne halt ediyorsun?”

Ağabeyimin kocaman eli gözlerimi kapatırken, serçeparmağı neredeyse burnuma giriyordu.

Eline vurarak uzanamayacağı bir yere kaçtım. “Sanki daha önce hiç don giymiş adam görmedim de.”

“Rook?” Bishop'ın bakışları bana dönerken, bir şekilde öfkeli ifadesi yumuşadı. “Neden ağabeyinin uğradığını söylemedin? Yaklaşık iki saattir bekliyorum.”

“Akşam için planlarımı sana madde madde bildirmem gerektiğini bilmiyordum.”

“Burada ne haltlar dönüyor?” RJ'in alev almış bakışları Bishop'a odaklanmıştı.

Bu ikisinin birbirlerine dik bakışlarına dayanarak içimde birbirlerinden pek hazzetmediklerine dair bir his belirdi. Bishop'la hokey etrafında dönen sohbetlerimizin neden sadece fizik tedavisi ve arkadaşı Kingston ile alakalı olduğunu açıklıyordu bu. Bishop gerçekten de yalnız takılan bir tipe benziyordu. Ya da ev kuşu. Ya da ikisi birden.

RJ'in dudakları seğirdi. "Sen bu herifle *takılıyor musun?*"

"Shippy'ye fizik tedavi konusunda yardım ediyorum." Lakabını bilerek kullanmıştım, başıma ne tür bir lanet drama açacaksa, ondan memnun olmadığımı bilmesini istedim.

"Shippy?" RJ, gözleri yuvalarından fırlayıp zeminde yuvarlanacakmış gibi görünüyordu.

"Kody'nin uyku vakti geldi ve Lainey seni bekliyor." Onu dirseğinden yakalayıp asansöre yönlendirdim, düğmeye üç saniye den kısa sürede dört yüz binden fazla kez basmıştım. Şükürler olsun, hemen açıldı. Ağabeyimin yaşadığı bu şok mu neyse, ondan yararlanıp kendisini asansörün içine iteledim. Beni de beraberinde çekti gerçi.

Başparmağımı otopark düğmesine tekrar tekrar basarken, Bishop'a gözlerimle ateş püskürüyordum, o da üzerinde kırmızı bir donla hâlâ koridorda duruyor ve süper öfkeli görünüyordu. Hakkı varmış gibi. Tanrım.

Kapılar kapanırken ağabeyim parmağıyla Bishop'ın olduğu tarafı işaret etti. "Ne haltlar dönüyor burada? Onunla çıkmıyor olsan iyi edersin."

"Affedersin?"

RJ kollarını kavuşturdu. "Bir hokey oyuncusuyla çıkamazsın."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Daha yeni kalbin darbe aldı, Stevie. Gerçekten şu anda biriyle birlikte olman gerektiğini mi düşünüyorsun? Özellikle de yılın yarısından çoğunda sürekli seyahat eden biriyle? O herifin tam bir ahmak olduğundan bahsetmiyorum bile."

Şakaklarımı ovarak öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım, ama bunun kazanacağım bir savaş olduğunu sanmıyordum. “Tamam, ilk olarak Rook, sen bana ne yapacağımı ya da kiminle yapacağımı söyleyemezsin. Ben çocuk değilim. Yetişkinim ve sana ya da başkasına danışmadan yetişkin kararları verebilirim. İkincisi, Bishop’la çıkmıyorum.”

RJ ofladı. “Hadi ama, Stevie? Benim aptal olduğumu mu sanıyorsun? Koridorda donuyla durmuş, iki saattir seni beklediğini söylüyordu.” Bir elini saçlarından geçirerek fazlasıyla kısıtlı alanda volta atmaya çalıştı. Pek verimli olmadı, çünkü iki adımda bir uçtan diğerine varıyordu. “Onunla yatıyor musun?”

“Kasık sakatlığı geçiriyor, RJ. Seks yapamaz.”

“Buna şükürler olsun,” diye çıkıştı.

Asansörün kapıları açıldı ve onu otoparka doğru ittim. “Fizik tedavisine yardım ediyorum, kırık aletine binmeye çalışmıyorum. Seni ilgilendirdiğinden değil tabii.” Bunu düşünmüştüm ama. Seanslarımız sırasında Bishop’ı tanır olmuştum; bu somurtkan dış görünüşün ve çoğu zaman ciddi anlamda kaba hakaretler olarak karşımıza çıkan pek düşünülmemiş yorumlarının altında, gerçekten iyi bir adam olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Ayrıca deli gibi seksiydi, haliyle onun hakkında edepsiz düşüncelerimin olmaması için asexual olmam lazımdı. Gecelik fizik tedavi seanslarımızdan sonra, bana özel tek elle keyif alma partilerimde teşvik olarak kullandığım türden düşünceler... Son zamanlarda vibratörüm epey mesai yapıyordu. Mantıksızca öfkelenmiş ağabeyimle bunu paylaşacak halim yoktu tabii.

“Takımın terapisti onunla çalışıyor zaten. Aslında rehabilitasyonuna yardım eden ful kadro ekip var, yani sana neden ihtiyacı olsun ki?” RJ’in gözleri şüpheyle kısıldı.

Bu kadar küçümseyici konuşmak istemediğinden oldukça emindim ama yine de sırtımı dikleştirmeme neden oldu. Rook Bowman’ın küçük kız kardeşi olarak büyümenin bir lanete dö-

nüşmesinin nedeni tam olarak buydu. Sanki yaptığım şey o kadar önemsiz ve gereksizmiş de gerçek anlamda yardımcı olmam mümkün değilmiş gibi. “Yardım ediyorum, çünkü o daha hızlı iyileşmek istiyor ve benim için de kariyer açısından iyi bir fırsat. Sakatlanmış bir NHL oyuncusuyla birebir çalışıyorum.”

“İstediğin buysa, ben seni NHL oyuncularıyla çalışacağın bir işe sokmayı teklif ettim zaten. Tek yapmam gereken genel müdür ile konuşmak, anında alınırsın, Stevie. Kadın takımıyla çalışmanı sağlayacak bağlantılarım da var. O zaman Winslow’un dairesi olmayan profesyonel bir ortamda hokey oyuncularını rehabilite edebilir ve kondisyon çalıştırabilirsin.” RJ hiç durmadan elini saçlarının arasından geçirip duruyor, en tepede çektiyordu.

“Sana söylemiştim, beni bir işe sokmanı istemiyorum. Bunu kendi çabalarım ile yapmak istiyorum, benim için ipleri çekebilen yüksek profilli bir ağabeyim olduğu için değil. İşimde gayet iyiyim ve ağabeyimin meydana inip benim için her şeyi yapmama ihtiyacım yok. Ben bundan daha iyiyim.” Sesimi yükseltmemeye çalışıyordum ama bütün bunlar fazlasıyla asabımı bozuyordu.

“Sence neden Winslow onu rehabilite etmene izin veriyor?”

“Çünkü ben teklif ettim ve o da buza dönmek istiyor.”

RJ iç çekerek gözlerinin arasındaki yeri ovuşturdu. “Hadi ama Stevie, bu kadar saf olamazsın.”

“Sen neden bahsediyorsun? Hangi konuda safım?”

“Seni *kullanıyor*, Stevie.”

“Teklif eden kişi benim. Ayrıca bu karşılıklı bir çıkar anlaşması, o yüzden buradan benim kullanıldığım sonucu nasıl çıkıyor anlamadım,” diye tersledim.

“Bunu benden intikam almak için yapıyor.”

“Bu mantıklı bile değil. Senden ne için intikam alacak? Sakatlanmadığın için mi?”

“Çünkü yıllardır benimle kavgalı ve çünkü Seattle’a gelmeyi seçtiğimde takım kaptanı ben oldum. Onun olması gerekiyordu.”

Elimi havaya savurdum. “Tabii ya her şey seninle alakalı.”

“Sezon öncesi antrenmanları başladığından beri, tam bir muhalif göt gibi davranıyor. Kıskanıyor ve hem yönetimle hem de koçumuzla aramın iyi olmasından hoşlanmıyor. Siktir!” Gongun çalmasını bekleyen bir MMA’ dövüşçüsü gibi etrafta volta atmaya başladı. “Her iddiasına varım, bunu bilerek yapıyor. Her iddiasına varım, bunu öğrendiğimde ne kadar kızacağımı biliyordu. İşte bu yüzden onu rehabilite etmene izin veriyor. O kılıkta koridora çıkıp da bu gecenin hâlâ geçerli mi olduğunu sormasınm kazara olduğundan şüpheliyim.”

“Sen bunda ciddi misin?” Duyduklarıma inanamıyordum; dahası inanmak istemiyordum, çünkü boktan tavır bir yana, Bishop’ın yardımımından gerçekten çıkar sağlayabileceğine inanıyordum.

“Havuz kulübesini senin için ayarladım ve oraya taşınabilirsin. Böyle bir numara çevirecekse, Winslow’un evinin karşısında yaşamana izin vermemin hiçbir yolu yok.”

Çoğu zaman kontrol altında tutmaya çalıştığım öfkem resmen patladı. “Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Her şey seninle ilgili değil, RJ! İlk birkaç hafta Bishop beni senin *metresin* sanmış. Kız kardeşin olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Sana karşı nasıl bir komplo kurduğunu düşünüyorsan, bu sadece senin kafanda.”

“Anlamıyorsun, Stevie...”

Bir elimi hızla havaya kaldırdım. “Hayır. *Sen* anlamıyorsun. Senin küçük kardeşin olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak fikrin yok. Her zaman seninle alakalı oldu; her şeyde ne kadar iyi olduğun, ne kadar dikkat çektiğinle... Gerçekten becerikli olduğum için Bishop’ın ona yardım etmeme izin verdiğine inanmak bu kadar mı zor?”

* Karma dövüş sanatları, tarafların karşılaşmalarda üstünlük sağlamak için her türlü dövüş sanatı tekniğinden faydalanabildiği dövüş sporu. (ç.n.)

“Becerikli olmadığını düşündüğümünden değil, Stevie. Senin kim olduğunu biliyorum ve bunu benimle alakalı hale getirmeye çalıştığımı hissetmeni istemem...”

“O zaman bırak, çünkü bunun seninle bir ilgisi yok.”

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, muhtemelen patlamam onu şaşırtmıştı ve ifadesi yumuşadı. “İncinmeni istemiyorum.” Telefonu çalmaya başladı. Aşırı duygusal bir şarkının nakaratı olan zil sesine bakılırsa, arayan Lainey’ydi.

Ona karşı hepten kendimi kaybetmenin eşiğindeydim, bu yüzden kesintinin zamanlaması harika olmuştu. “Eve gitmen gerek.”

“Stevie.”

Uzanamayacağı bir yere çekildim. “Seni seviyorum RJ, gerçekten seviyorum ama bu benim hayatım, senin değil. İyi ya da kötü, kimse seni kendi seçimlerini yapmaktan alıkoymadı, senin de benim için aynısını yapman gerek.”

Bu defa asansöre binmeme engel olmaya çalışmadı. Kapılar kapanınca avuçlarımı yüzüme bastırarak hüsrarla nefes verdim. Bishop’ın ona yardım etmeme izin vermekteki amaçlarını sorgulamak istemiyordum ve şu an yaptığım tam olarak buydu.

Ya beni kullanıyorsa? Başımı arkamdaki cama yaslayıp aynalı tavandaki yansımama baktım, ağabeyimle tek bir konuşmanın her şeyi yeniden değerlendirmeme neden olmasına sinirim bozulmuştu.

Asansör kapıları kayarak açıldığında, Bishop hâlâ oradaydı, gülünç donunun içinde tüm ihtişamıyla beni bekliyordu.

Şu anda onunla uğraşacak kadar zihinsel ya da duygusal enerjim yoktu. “Seans iptal.” Yanından geçip gittim.

“Ne? Bunu yapamazsın. Yarın takım doktoruyla randevum var.”

“Banyoya gir, biraz esneme yap ve ardından buz kompresi uygula, iyi olursun. Bunun için bana ihtiyacın yok.”

Kelimenin tam anlamıyla dibimden ayrılmadı. Koltuk değneği neredeyse ayağımın üstüne inecekti. “Neler oluyor? Rook benim hakkımda ne söyledi sana?”

“Hiçbir şey. Bir şey söylemedi.” Kapımın kilidini açtım ve elbette Bishop dev gibi bir adam olduğu için, onu dışarıda bırakmadan önce içeri daldı.

“Palavra. Bir şey söylememiş olsa, neden son anda beni ekesin?”

“Çünkü senin seviyende hıyarlıkla uğraşacak ruh halinde değilim.”

“Bir şey söylemiş. Neden bana anlatmıyorsun?”

Bileğimi kavradı ama eline vurarak uzaklaştırdım. “Çünkü ağabeyimle olan sohbetlerim senin lanet olası üstüne vazife değil.”

Koltuk değneğin ucunu yere vurdu, ayağının yerine onu kullanmış gibiydi. “O sohbetler benimle alakalıysa, o zaman benim lanet olası üstüme vazifedir.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Siz hokey oyuncularının, kırılan ve aşırı şişkin egolarınızla olayı ne?” Bir cevap beklemedim, çünkü gerektirmiyordu. “Biliyor musun? Bu saçmalık bana yetti. Evine git.” Etrafından dolanıp kapıyı hızla açtım ve ona çıkmasını işaret ettim.

“Sana ihtiyacım varken, beni yüzüstü mü bırakıyorsun?”

“Dediğim gibi, bana ihtiyacın yok. Banyoya gir, istersen biraz da esneme yap ya da yapma. Sadece bana biraz alan tanı, lütfen ve teşekkürler.” Yere bakıyordum, çünkü gözyaşlarına boğulmanın eşiğindeydim ve bu olduğunda Bishop’ın burada olmamasına ihtiyacım vardı.

Önce koltuk değneği, ardından da çıplak ayağı ve aleti görüş alanıma girdi. Üstündeki **BASKI ALTINDA İÇERİK** uyarısıyla bu geceki iç çamaşırı gülünçtü. Karın kasları da saçmalık derecesinde harikaydı ve tam gözümün önündeydiler. Ellerimi pürüzsüz düzlemlerin üzerinde gezdirmek ve tüm girintileri çıkıntıları takip etmek istedim.

Ağabeyimle olan bağışmadan ve Bishop’ın az önceki sorgulamalarının ardından, şimdi farkına varıyordum; gerçekten de bu adamdan hoşlanmaya başlamış olabilirdim. Pek çok nedenden ötürü bu harika bir durum değildi; bunların en önemlisi

ağabeyimin ondan nefret ediyor gibi görünmesiydi, bir de onun yüksek profilli bir NHL oyuncusu olması vardı: Bu kaçınmaya çalıştığım bir şeydi.

“Stevie?” Bishop’ın sesi alçaktı.

Göz ucuyla elinin kalktığını gördüm ve bir an için çenemi kaldırıp beni ona bakmaya zorlayacağını düşündüm. Ki böyle bir durumda, kesinlikle onun önünde kendimi kaybederdim.

Siktir. Gerçekten ondan hoşlanıyordum.

Sert parmak uçları hafifçe yanağımı okşadıktan sonra eli tekrar yanına düştü. “Gideceğim ama istediğim için değil, bunu düzeltmek namına ne söylemem ya da yapmam gerektiğini bilmediğim ve daha da beter etmek istemediğim için.”

Eşikten geçti, ben kapının arkasından kapanmasına izin verdim, ardından kilidi çevirip zincir sürgüyü taktım. Kapısının sesini duymak için bekledim, ama birkaç saniyelik sessizlikten sonra kapı deliğinden kontrol etme dürtüsüne teslim oldum. Hâlâ koridordaydı, kaş çatışı yerli yerindeydi ve son derece kafası karışık görünüyordu.

Bu bende onu tekrar içeri davet etme isteği uyandırdı ve bunun nedeni hiç de terapi seansı yapma amacı taşı mıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Parti Zamanı

Bishop

Dün geceden beri Stevie'yi ne görmüş ne de ondan bir haber almıştım. Dairesinden çıkarken onun gözyaşlarının eşiğinde olduğundan gayet emindim. Durumu düzeltmek için bir şeyler yapmak istemiştım, ama o şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ben de bir şey yapmadım.

Belki ona sarılmalıydım. O şey bu olabilirdi. Ama bunu batırmak istememiştım, çünkü gerçekten öfkeli görünüyordu. Şimdi de onun bana mesaj atmasını bekliyordum, çünkü biraz alan tanımamı istemişti. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Haliyle kardeşimin kızı kapma fikri, ben durumu anlayana kadar rafa kaldırılmıştı. Ayrıca Rook'un tüm bu meseleye tepkisi de harika sayılmazdı. Rook'un, Stevie'nin benimle daha fazla çalışmak istememesine neden olarak bu durumu bozmamasını umuyordum.

Bu gece moral yükseltici takım partisi için Alex'in evine gitmek zorundaydım. Hiç havamda değildim, çünkü saatlerce sos-

yallesmek ve sıcakkanlı davranmak anlamına geliyordu. Ama şu an buz üstünde yakınlık kuramıyordum, o yüzden yüzümü göstermem gerekiyordu. En azından birkaç saatliğine.

Kingston yedi buçukta beni aldı. Waters, şehrin eteklerinde, malikane olmaya yakın, devasa bir evde yaşıyordu. Takımın en iyi kazananlarının çoğu burada yaşıyordu. Rook'un onlardan biri olabileceğini düşünüyordum, bu da mantıklıydı çünkü herif neredeyse her zaman Waters'm kıcındaydı.

Kingston takım arkadaşlarımızın arabalarının sıralandığı bir araç yolunda durdu ve Suv model bir aracın arkasına arabasını park etti. Waters'm evinin içi en üst düzey detaylara, aletlere ve modern mobilyalara sahipti.

Waters'ın karısı Violet bizi mutfakta karşıladı. Kahverengimsi saçlı ve gerçekten iri göğüsleri olan minyon bir kadındı. Siyah bir tayt ve amblemi göğsüne yayılmış Seattle tişörtü giymişti. Ayrıca hamile görünüyordu. Ya öyleydi ya da tişörtünün altına bir basket topu saklamıştı.

"Sen Winslow olmalısın." Koltuk değneklerimi işaret etti. "Nasıl olduğunu izledim ve benim kunduz da empatiye sızladı." Daha fazla açıklama gerekiyormuş gibi kasığını işaret etti. "Ne kadar acıttığını tahmin bile edemem. Biliyorsun, Alex de yıllarca buz üstündeki sakatlıklardan nasibini aldı, ama hiç kasık çekilmesi yaşamadı ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Altı hafta boyunca aksiyon dışı kalsa ne yapardım bilmem. Chicago için oynarken kötü bir darbe alıp omzunu mahvetmişti, ama bütün önemli parçalar hâlâ tıkr tıkr çalışıyordu, anlarsın ya?" Yuvarlak karnını işaret etti. "Ve belli ki o parçalar inanılmaz iyi çalışıyor."

Waters'ın karısı hakkında beni uyarmışlardı. Herkes uyarılmıştı. Waters tarafından. Violet'ın hiç filtresi olmadığını ve aklından geçen neredeyse her şeyi söyleyiverdiğini açıklamıştı. Abartıyor olabileceğini düşünmüştüm, ama belli ki abartmamıştı.

“Sanırım bu iyi bir şey?” Bu fazlasıyla soruya benzer bir şekilde çıkmıştı.

“Alex öyle düşünüyor gibi, genelde ben de aynı fikirdeyim ama beni sürekli hamile bırakıyor, yani şu anda kararsızım, çünkü bu bir yıl daha bir kadeh şarap içemeyeceğim anlamına geliyor. İçki demişken, siz çocuklara içecek bir şey ikram edebilir miyim?”

Artık ağrıkesici ilaç kullanmıyordum, bu yüzden bir birayı kabul ettim ama Kingston geri çevirdi.

“Şarap? Kokteyl?” Uçsuz bucaksız alkollü içkileri işaret etti. “Ah! Jöle “shot”larım var! Siz çocuklar bir tane denemelisiniz!”

Aniden elinde bir birayla Rook onun arkasında belirdi. “Kingston, Winslow, gelebilmenize sevindim.” İkimize de bir baş selamı verdi ama bakışları benim üstümde fazladan birkaç saniye oyalandı. “Onları şimdiden dağıtmaya başlamak istediğine emin misin, Vi? Doğru hatırlıyorsam, en son bir partide jöle shot verdiğinde, doğaçlama bir karaoke patlak vermişti. Telefonumun bir yerlerinde kayıtlı ‘I Love Big Butts’ yorumun var.”

Violet üzerinde ısıltılı taşlar olan manikürlü tırnağıyla onu işaret etti. “Emzirmeyi yeni bitirmiştin ve neredeyse iki yıldır ağzıma içki sürmemiştim. Hem senin onu silmen gerekiyordu. Ve bu çocuklara birer tane jöle shot vermek karaokeye yol açmaz.” Kingston’a bir tane uzattı.

“İçinde ne var?” King jöleyi kokladı.

“Çoğunlukla jöle,” diye yanıtladı Vi.

“Ve votka,” diye açıkladı Rook.

“Ah, teşekkürler ama araba kullanacağım, hanımefendi.” Kingston onu bana teklif etti. Kabalık etmek istemiyordum, bu yüzden alıp sezonun geri kalanına kadeh kaldırarak limonlu jöle “shot”ı emdim, boğazımdan aşağı inerken yakınca öksürdüm.

“Gerçekten sert mi olmuş?” diye sordu Violet.

Cevap vermeden önce boğazımı temizlemek zorunda kaldım. “Birazcık.”

“Belki de bu defa oranı tutturamadım.” Karnına pat pat vurdu. “Ben deneyemiyorum, o yüzden votkayı fazla kaçırılmış olmam mümkün.” Dikkatini tekrar Kingston’a çevirdi. “Süper sorumluluk sahibi olduğun için tebrikler. Sana su, mineralli su, soda, portakal suyu ikram edebilir miyim? Genel olarak ne içmek istersen bizde vardır.”

Kingston barı inceledi. “Size çok zahmet vermeyecekse, lütfen bir bardak süt içmek isterim, hanımefendi.”

“Aman Tanrım, bu harika.” Başını geriye atıp bir kahkaha patlattı, ama hiçbirimiz ona katılmayınca durdu. “Bekle. Sen ciddi misin?”

King’in kulakları kızardı ve ellerini keten pantolonunun ceplerine koydu. “Evet hanımefendi, ama mümkün değilse su da alabilirim.”

“Sütümüz var ama bana hanımefendi demeyi kesmen gerek. Kendimi yaşlı hissettiriyorsun.”

“Kusura bakmayın, hanımefendi. Yani Bayan Waters. Bu bir alışkanlık ve gücendirmek istemedim.”

Violet, Rook’a döndü. “Bu adam gerçek mi?”

“Kingston, Tennessee’den. Orada insanlar terbiyeli yetişir,” diye açıkladı Rook. Bakışları bana doğru kaydı. “Genel olarak yani.”

“Belki onu kız kardeşinle tanıştırmalısın. Evie’ydi, değil mi?”

“Stevie,” dedik Rook ile aynı anda.

Violet bana sorgulayıcı bir bakış atarken, Rook ateş saçan gözlerini dikti.

“O hokey oyuncularıyla çıkmaz.” Rook sözlerini doğruca bana söylemişti.

Haliyle cevap verdim tabii ki. “Kiminle çıkıp kiminle çıkamayacağını ona dayattığından Stevie’nin haberi var mı?”

Rook alaycı bir şekilde güldü. “Ben Stevie’ye bir şey dayatmam. Bu onun seçimi. Medyanın spot ışıkları altındaki birinden gelen ilgiden hoşlanmaz, buna takım arkadaşlarım da dahil.”

“Hepimiz spot ışıkları altında yaşamıyoruz ama,” diye karşı çıktım, ki itiraf etmem gerekir, aptalca bir hareketti.

Rook omuz silkti. “Uzun bir ilişkiden yeni çıktı. Kolay bir ayrılık değildi ve başka bir ilişkiye henüz hazır değil.”

“Tamam, şey, sanırım kimseyle tanışmayacaksın sen de.” Violet, Kingston’ı işaret etti. “Bu çok yazık, çünkü kız büyüleyici ve Lainey’nin bana söylediğine göre çocuklarla arası iyi. Sen de muhtemelen en az bir düzine çocuk isteyen tipte bir adam gibi görünüyorsun.”

“Bir kız arkadaşım var ve henüz çocuk yapmaya hazır değil.” Kingston bir eliyle göğsünü silkeleyip gözünü kıyafetine dikti. “Ama on iki çok olur.”

“Tabii ki çok olur, ama onları yapmak eğlenceli.” Violet dolaptan sütü çıkardı. “Yüzde iki yağlı iyi mi?”

“Evet, hanımefendi... Yani, Bayan Waters.”

“Lütfen, bana Violet de.” Ona bir bira bardağına süt doldurup tezgâhın üstünden kaydırıldı.

Alex, karısının arkasında belirip yanağına bir öpücük kondu. “Kingston, Winslow, gelebilmenize sevindim. Seni ayaklarının üstünde görmek ne güzel! Sakatlığın harika bir hızla iyileşiyormuş diye duydum.”

Bugünkü seansın ardından fizyoterapistimle konuştuğu anlamına geliyordu bu herhalde.

“Çünkü çifte fizik tedavi alıyor.” Rook birasından büyük bir yudum aldı.

“Çifte fizik tedavi mi? Takım terapistiyle mi?” Alex’in kaşları çatıldı. “Bundan bahsetmedi.”

Siktir. Pekâlâ, artık Stevie’nin dün gece ona tam olarak ne söylediğini biliyordum.

“Kız kardeşimle,” dedi Rook ifadesiz bir şekilde.

“Onun üniversite kliniğinde çalıştığını sanıyordum. Fikrini değiştirip senden referans mektubu yazmanı istediğine mi karar verdi? Haberim olsa, ben de birkaç kelime eklerdim.”

“Hâlâ üniversite kliniğinde çalışıyor.” Çenesini bana doğru eğdi. “Buradaki Bishop, buza daha çabuk geri dönebilmek için onu kendisine yardım etmesi konusunda zorlamayı kendi üzerine vazife edinmiş.”

“O teklif etti. Bir zorlama yoktu, çünkü biliyorsun o kendi adına düşünebiliyor.”

Alex bir ona bir bana baktı ve Rook’un omzuna vurdu. “Neden üçümüz bu sohbeti çalışma odama taşımıyoruz?”

Rook tek kelime etmeden tezgâhın etrafından dolandı, ben de o ve Alex’in peşinden mutfaktan çıkıp koridorda ilerledim. Yüksek perdeden çocuk sesleri yakınlardan geliyordu. Şimdiye kadar gittiğim tüm sinema salonlarından çok daha rahat görünen koltuk sıralarıyla dolu gerçek bir sinema salonu tarzı odanın önünden geçtik. Bir Disney filmi oynuyordu ve çocuklar ekrandakilere dikkat etmeden koltuktan koltuğa atlıyorlardı.

Alex’in çalışma odası daha çok içinde masa bulunan bir kütüphaneydi. Yastıklar, battaniyeler, bir masa lambası ve bir yığın kitap kanepenin bir ucunu kaplıyordu. Kapaklarına bakarak, Violet’m kitapları olduğunu tahmin ettim.

Alex oturmamızı işaret etti. “Viski?”

“Lütfen.” Rook birasından kalanı bir yudumda bitirdi.

Ben neredeyse dolu şişemi kaldırdım. “Ben böyle iyiyim, teşekkürler.”

Arkasını dönüp viski bardaklarına pahalı İskoç viskisi doldurdu. Birini Rook’a, diğerini de reddetmiş olmama rağmen bana verdi. İkinci kez hayır demeyecektim, o yüzden kabul ettim.

Alex karşımızdaki koltuğa oturup dalgın bir şekilde viskisini yudumladı. Ardından sonsuzluk gibi gelen bir süre bize baktı ve nihayet konuştu. “Violet ile çıkmaya başladığımızda, ağabeyi benim takımımıydı.”

“Ben Stevie’yle çıkmıyorum. Bana fizik tedavide yardım ediyor.” Bunu söyleyip duruyordum, ama kimse dinlemiyordu.

Onun bana başka şeylerde yardım etmesini ister miydim? Onun yanımdayken sürekli direndiğim geçmek bilmez ereksiyonumu biraz rahatlatmak gibi? Tabii ki. Stevie seksiydi ve ben testosteron doluydum. Ama şu noktada söylediklerim doğruydu.

“Sana ne sıklıkla yardım ediyor?”

“Her gün. Dün ve bu gece hariç.” Rook’a ters bir bakış attım, çünkü dün gece olmamasının nedeni oydu.

Alex koltuğunun kolçağma vurarak gözlerini bana dikti. Genellikle sıcakkanlı bir adamdı, o yüzden bu biraz sinir bozucuydu. “Söylediğim gibi, Violet ile çıkmaya başladığımızda, ağabeyi Miller benim takımdaydı. Tam olarak iyi anlaşılamazdık. Sonra o benim kız kardeşimle çıkmaya başlayınca... Şey, bunun duruma faydası dokunmadı.”

“Bunun moral konuşması mı olması gerekiyor?” Viskiden bir yudum aldım. Tadını sevmedim, ama koçumun şimdi karısı olan kadınla çıkma hikâyesinin tamamını dinleyeceksem, alkol tüketimimi artırmam gerekebilirdi.

Rook kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hayır, bir şey belirtiyor. Kendisi Butterson’un kız kardeşiyle evlendi, Butterson da onun kız kardeşiyle evlendi. Alex’in anlamadığı şey, bu durum aynı değil, çünkü sen Stevie’yi benden intikam almak için kullanıyorsun.”

“Senden neyin intikamını almak için onu kullanıyorum?”

“Çünkü takım kaptanı benim, sen değil.”

“Ah, Tanrı aşkına. Ben Stevie’yi kullanmıyorum!” diye çıktım. “Bunun senin takım kaptanı olmanla bir alakası yok. Bu konuda kızgın mıyım? Tabii ki, ama senin yerine ben takım kaptanı olsam sen de kızardın. Stevie bana yardım teklif etti. Ben sordum. Senden yardım almadan bir NHL oyuncusuyla rehabilitasyon yapma fırsatını istedi. Dürüst olayım mı? Nedenini anlıyorum, sen de anlamalısın. Ama yaptığı tek şey bu. Ayrıca ona hamle yapabilecek bir durumda değilim.” Aletimi işaret ettim. “Başka insan bir yana, şu ara kendi elimi bile beceremiyorum.”

Alex öksürdü ve içkisinden bir yudum aldı. “İyi bir noktaya değindi, Rookie.”

“Madem ortada dönen başka bir şey yok, o zaman neden sır olarak saklanıyor?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Stevie adına konuşamam, ama seninle normalde de pek sıkı fıkı olduğumuz söylenemez.”

Alex lafa girdi. “Ben şöyle düşünüyorum. Takım doktoru taramalarına baktı ve hem o hem takım fizyoterapisti hafif egzersizler yapmana izin verdi.”

“Cidden mi?”

Alex belli belirsiz gülümseyerek başını salladı. “Beklediklerinden en az bir hafta önde olduğunu söyledi. Görünüşe göre çift fizik tedavi işe yarıyor, ama önce bana ve takım fizyoterapistine danışman gerekirdi.”

“O zaman önümüzdeki birkaç hafta içinde buz üstüne çıkabilecek miyim?” Bu gerçekten iyi haberd. Stevie’yle paylaşmak istediğim türden. Sadece, benimle konuştuğundan emin değildim.

“İhtimal dahilinde.” Viski kadehini koltuğunun kolçağında çevirdi. “Hafif egzersizler için izin çıktığına göre, Rook bunları seninle yapacak.”

Ve muhteşem ruh halim buraya kadarmış.

“Oha, ne? Bishop’la, o tekrar buza çıktığında antrenman yapacağımı sanıyordum.” Rook da bu yeni gelişme karşısında ancak benim hissettiğim kadar mutlu görünüyordu.

Alex ikimizi işaret etti. “Anlaşılan aranızda bir husumet var ve bunu çözmenin tek yolu ikinizin birlikte çalışması.”

“Ama...”

Rook’un sözünü kesti. “Aması maması yok. Bishop, Stevie’yle çalışıyor ve bu değişmeyecek, çünkü ben devam etmesine onay veriyorum.”

“Ne halt ediyorsun, Alex?”

Alex tek kaşını kaldırdı. “Belli ki kız ne yapıyorsa işe yarıyor. Ve yanlışsam düzelt ama Stevie onunla çalışmak istiyor, bu onun seçimi, senin değil.” Dikkatini tekrar bana çevirdi. “Belli ki sen de Stevie’yi dinleyeceksin, dolayısıyla bundan sonrası için yazılı tedavi planlarını görmek istiyorum. Onları bana e-posta olarak yollayabilirsin, takım terapistini de bilgi kısmına yaz, böylece bana geribildirim verip gereğince düzenleme yapabilir.”

“Stevie’yle konuştuğumda ona bunu danışırım.”

“Konuşmamız gerektiğini düşünüyorum, Alex, özel olarak,” dedi Rook sıkılı dişlerinin arasından.

“Düşündüğüne eminim.” Alex dikkatini bende tuttu. “Sadece fizik tedavi olduğunu söylediğini biliyorum, ama o şekilde kalıp kalmayacağım merak ediyorum.”

“Af buyur?” Rook afallamış gibiydi.

Dün onun uyluğumun iç kısmından daha fazla masaj yapmasını istediğimi açıkça belirtmeye hazır olmama rağmen kendimi savunmak için ağzımı açtım.

Alex elini kaldırdı. “O ikisi birlikte çok zaman geçiriyorlar ve Stevie bu işi boş zamanlarında yapmaya gönüllü olmuş. Bu sana ne söylüyor?”

“Onun için kariyeri açısından akıllıca bir hareket,” dedim, çünkü öyleydi.

“Bu açıdan bakmaya devam et Bishop, ama ikimiz de senin hoşlanmadığın talimatları yerine getirmekte iyi olmadığını biliyoruz, ama kız kardeşiminkileri yapıyorsun,” diye tersledi Rook.

“Çünkü faydası dokunuyor. İstesem bile fiziksel olarak ona bir hamle yapamayacağımı söylediğim kısmı ikiniz de kaçırdınız mı?” Kasığımı işaret ettim.

“Ama bu istemediğin anlamına gelmiyor.” Rook tek kaşını kaldırdı.

“Maaşımı yedek kulübesini ısıtmaktan daha fazlasını yaparak kazanmak isterim.”

Alex elini kaldırdı. “İkiniz de sakinleşin. Ben sadece Rook senin ona numara çekmeye çalıştığını düşünmezse, fizik tedaviye ya da olup bitenlere bu kadar karşı çıkmayabilir diyorum.”

“Bir şey olup bittiği yok. Olsaydı bile, bu onu hiç ilgilendirmezdi. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Burası lise değil.” Genelde olduğum hıyar gibi konuşmamaya çalışıyordum, ama bu konuşma son derece asap bozucuydu. “Stevie’yle bir anlaşmamız var ve karşılıklı çıkara dayanıyor. Hikâyenin sonu. Benim amacım tekrar buza çıkmak, onunki de oraya varmama yardımcı olmak”

Rook elini olduğum yöne doğru savurdu. “Sana duymak istediğin şeyleri söylemediğini nereden biliyorsun?”

“Çünkü Bishop kışını yırtarcasına çalıştığını gösteren bir ilerleme kaydediyor ve çünkü Stevie sınıf birincisi olarak mezun oldu,” dedi Alex anlamlı bir şekilde ve sonra bana döndü. “Stevie rehabilitasyonunda seninle çalışırken, olan bitenin bu kadarla kalacağına dair sana güveniyorum. Bu çalışanlarımızdan herhangi biri için de geçerli. Profesyonellikten ayrılma. Takım fizyoterapistiyle bir sonraki seansın pazartesi günü yapılacak takım egzersizinden hemen önce, değil mi?”

“Evet.”

“Senin için bir egzersiz ayarlaması yapacak. Rook, senin görevin onun çok zorlamadığından, çok hızlı gitmediğinden ve gösterdiği gelişmeyi geriye döndürmediğinden emin olmak. Ne kadar erken iyileşirse, buzun üstüne o kadar çabuk çıkar ve fizik tedavi biter. Ve Rook, olabileceğini bildiğim o takım kaptanı ol. Kişisel meseleleri seanslara taşıma. Gerileme yaşarsa, seni sorumlu tutarım.” Kadehini kafaya dikip viskisinden kalanı içti. “Pekâlâ, devam eden bir parti var ve karımın bütün jöle “shot”ları ilk saatten dağıtmadığından emin olmam gerekiyor, yoksa takım arkadaşlarınız mahvolacak. Güzel sohbetti. Partinin tadını çıkarın.”

Belli ki bu da sohbetin sonuydu.

Alex bizi çalışma odasında oturur halde bıraktı. Hâlâ koltuk değneklerim vardı ama artık onları sürekli kullanmam gerekmiyordu. Kıçımı daha hızlı kaldırabilseydim, Rook beni köşeye kıştırma şansı bulamadan kurtulurdum ama o kadar şanslı değildim.

“Kız kardeşime yanlış yapmasan iyi edersin,” diye çıkıştı Rook.

“Stevie koca kız. Kendi seçimlerini yapabilir.” Rengini belli etmeyen bir cevaptı; doğru olsa bile, onu kızdıracağını biliyordum.

“Bu onun için zorlu bir geçiş oldu, yani onun iyiliğinden faydalanıp kıza yamuk yapma, yoksa bana hesap verirsin.”

“Anladım. Kız kardeşine yamuk yapmak yok. Başka bir şey?” Koltuk değneklerimi düzelttim, tavrımın bana bir ödül kazandırmayacağını farkındaydım.

“Ben ciddiym, Winslow. Son birkaç yılda çok şey kaybetti ve ihtiyacı olan son şey, başka birinin ona dolap çevirmesi.”

“Seni açık ve net olarak duydum, Bowman. Ona dolap çevirmeyi planlamıyorum, yani biraz rahatla.”

Doğaçlama toplantının ardından, bütün o “sosyalleşme” zıvalığını yapacak gibi hissetmiyordum, haliyle hemen partiye dönmedim. Çoğunlukla Rook’tan kaçınmak ve insanlardan bir süre daha uzak kalmak için banyoda durdum.

Kingston geç saatlere kadar kalmazdı, dolayısıyla onun yakın zamanda gitmeye hazırlanacağına bel bağlamıştım. Özellikle kaptanın kara listesinde olduğum için takım arkadaşlarımla arayı hoş tutmam gerektiğine karar verdim. Oturma odasına giderken yolda Stevie’ye rastladım ve kesinlikle onun bu gece burada olmasını beklemiyordum.

Beni görünce aniden durdu ama dürüst olmak gerekirse koridorun çoğunu ben kapladığım için onun etrafımdan geçmesinin bir yolu yoktu.

“Selam.”

Beni tepeden tırnağa inceledi. Siyah kumaş pantolon ve bir polo tişört giymiştim. “Eşofman altı ve tişörtten başka kıyafetlerin olduğunun farkında değildim.”

Alaycılığı beklenmedik bir şey değildi. Aslında sanırım bu rahatsız olduğunda başvurduğu tepki olabilirdi, tıpkı benimkinin hıyarlık etmek olması gibi.

“Hatta epey şaşırtıcı bir şekilde birkaç tane de takım elbisem var.”

“Hah.”

Birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra, nihayet ben konuştum: “Bu gece geleceğini bilmiyordum.”

“Kody’yi almaya geldim.”

“Kimi?” Aklımdan bütün takım arkadaşlarımla adını geçirdim. Kody adında biri yoktu. Karl evet, ama hiç Kody yoktu. Ayrıca Rook bana Stevie’nin hokey oyuncularıyla çıkmakla ilgilenmediğini anlatmayı şimdi bitirmişti.

“Yeğenim. Ağabeyimin çocuğu.”

“Ah.” Şey, bu rahatlatıcıydı. “Yani kalmayacak mısın?”

“Hayır. Bu partiler gerçekten benim olayım değil.”

“Benim olayım da degiller.”

“Bu yüzden mi koridorda saklanıyorsun?”

“Saklanmıyorum. Rook ve koçumuzla bir toplantıdaydım.”

Gözleri alev aldı. “Ne tür bir toplantı?”

“Sadece ilerlememi konuşma amaçlı.”

“Palavra. Birazcık bile yemedim. Benimle çalıştığın için ağabeyim başına dert mi açtı? Onu geberteceğim.” Rook’un peşine düşüp onunla yüzleşmeyi planlıyormuş gibi arkasına döndü.

Paldır küldür gitmesine engel olmak için onu bileğinden yakaladım. “Başıma dert açmadı.” Gerçi denemişti. Ama Stevie’yi savaş hattına göndermenin bir anlamı yoktu. “İyileşme sürecinde tahminlerinden bir hafta öndeymişim, bu yüzden önümüzdeki hafta egzersizlere başlıyorum.”

“Cidden mi?” Öfkesi heyecana döndü. “Bu harika, Bishop!” Dürtüsel bir kucaklama gibi görünen bir hareketle kollarını bana doladı.

Tüm vücudunun benimkiyle aynı hızda olması beklenmedik bir histi ve sanki beynimle vücudum arasındaki bağlantı birkaç saniyeliğine kısa devre yaptı. Bir kolumu beline doladığımda, boynumu kavrayışını gevşetmeye başladı. Vücudundaki her kas kısa bir anlığına gerildikten sonra bana yaslanmış bedeni gevşedi. Başımı eğip şampuanının meyveli kokusunu içime çektim.

Stevie’nin parmak uçları ensemden aşağı kayarak oradaki ve kollarımdaki tüyleri ürpertti. Geri çekilip avuçlarını omuzlarımda ve pazılarımda gezdirdikten sonra her iki yanma indirdi.

“Bu artık benim yardımına ihtiyacın olmadığı anlamına mı geliyor?” İfadesinden bunun onu mutlu edip etmediğini anlayamadım.

“Aslında koçum seninle çalışmaya devam etmemi istiyor.”

“Ah.” Şaşırmışa benziyordu. “Ona takım fizyoterapistinin haricinde benimle çalıştığını mı söyledin?”

“Rook söyledi.” Elimle ensemi sıktım. “Koçum ayrıca Rook’un egzersizlerde bana yardım etmesini de istiyor.”

“Ama ikiniz birbirinizden nefret ediyorsunuz.”

Omuz silktim. Ondan nefret ettiğimi sanmıyordum ama hoşlanmadığım kesindi. “Bunun işleri düzelteceğini düşünüyor.”

“Seninle tanışmış mı?” Hafifçe gülümsedi.

“Belki de beni başarısızlığa hazırlıyordur.” Bir nefes verip özür dilemeye hazırlandım. “Dün gece için üzgünüm. Seni olandan daha fazla kızdırmak istememiştim. Hıyarlık etmemem gerekirdi.”

“Şimdiye kadar alıştım zaten.”

“Bu hâlâ rehabilitasyonuma yardım edeceksin mi demek oluyor?” Buna evet demesine ihtiyacım vardı; sürekli hıyarın teki olmamak gibi geri kalan konuların üstünde çalışabilirdim.

İç çekerek alnını ovuşturdu. “RJ seni rehabilite etmeme izin vermenin tek nedeninin ondan intikam almak filan olduğunu düşünüyor.”

Rook art niyetlerim olduğuna inandığını açıkça belirtmişti. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Ben her zaman insan sarrafı olamadığımı düşünüyorum, eski erkek arkadaşım bunun bir numaralı örneği.”

“Benim amacım her zaman mümkün olduğunca erken buz üstüne çıkmak oldu. Bakmam gereken kardeşim var ve birçok hatayı yapma lüksüm yok. Bu sakatlık da onlardan biri. Ve Rook’tan intikam almak için seni kullanmak da işleri benim için daha da mahvedecek bir şeye benziyor.”

Başını yana eğdi. “Senin kaptan olacağını ama Seattle’a gelmeye karar verince pozisyonu onun aldığını söyledi.”

“Bu doğru.” Yalan söylemenin alemi yoktu.

“İkiniz birbirinizden bu kadar nefret etmeseniz, bu çok daha kolay olurdu.”

“Ağabeyin bu işe sırf senin pantolonunun içine girmek için dahil olduğumu düşünmese çok daha kolay olurdu.”

Stevie dudaklarını büzüp bakışlarını kaçırdı. Kibar ya da komik olduğumu düşünmüştüm ama belli ki öyle değildi. O tam cevap vermek üzereyken, belli belirsiz tanıdık gelen bir kadın kalçasına oturttuğu küçük bir çocukla koridorda görüldü.

“İşte buradasm! Kody gitmeye hazır, öyle değil mi küçük adam?” Çocuğu yanağından öptü ve o da kıkırdadı, başını kadının memesine yaslayıp yerleşti.

“Kusura bakma, Lainey. Sadece... Bir arkadaşla konuşuyordum.” Başparmağıyla omzunun üstünden beni işaret etti. Kadın – Lainey– yaklaşırken, Stevie’nin yüzü aydınlandı ve kollarını uzattı.

“En sevdiğim yeğenim nasılmış? Stevie Hala’yla takılmaya hazır mısın? Ben seninle takılmaya acayip hazırım! Baylana kadar süt içip ararot kurabiyesi yiyeceğiz. İyi mi?”

Küçük delikanlı, halası onu Lainey'den alıp yanağına bir nefes üflediğinde tiz bir şekilde ciyakladı.

Çocuklarla asla rahat olmamıştım. Onlardan hoşlanmadığımdan değil, hiç tecrübem yoktu ve onlarla ne yapacağımı bilemiyordum.

Lainey beni yavaşça baştan ayağa süzdü, bakışları Stevie'yle aramda gidip geldikten sonra ağzının kenarı çarpık bir sırıtışla yukarı kıvrıldı. "Sen Bishop olmalısın."

"Ah evet, sen de Rook'un karısısın, değil mi?" Kibar olma amacıyla elimi uzattım.

"Öyleyim. Aldığın o darbe çok sertti. Duyduğuma göre iyileşiyormuşsun ama, Stevie sağ olsun."

"Büyük yardımı dokunuyor."

"Tamam, şey, yatma vakti geçtiği için ben Kody'yi eve götürmeliyim." Stevie'nin sesi yüksek perdeden ve rahatsız çıkmıştı.

"Ona baktığın için tekrar teşekkürler." Lainey ona yandan sarıldı.

"Bu tip etkinliklerde bulunmanın RJ için önemli olduğunu biliyorum. Senin bunu nasıl yaptığını gerçekten bilmiyorum."

"Alkol ve Alex'in karısı Violet şu ana kadar benim kurtarıcım oldular ve illaki bu sırada olmak zorunda değil." Kody gürültüyle esnedi ve Lainey öne eğilip oğlunun yanağını öptü. "Halana karşı iyi bir çocuk ol. Seninle evde görüşürüz, Stevie. Ne kadar geç geleceğimizden emin değilim, ama RJ'in Alex'le viskiye başladığında nasıl olduğunu biliyorsun. Eve ağabeyinden önce gelmem kuvvetle muhtemel."

Stevie, Kody'yi kalçasında düzelterip bana döndü. "Bu gece iyi eğlenceler."

"Seni yarın göreceğim miyim?" Dün gece yaptığı gibi beni ekme-ye devam etmeyeceğine dair bir tür güvenceye ihtiyacım vardı.

"Ee..."

"Rehabilitasyon için?"

“Ah evet. Ee, yarın biraz bok...” Yüzünü buruşturdu. “Öğleden sonra kurtulabileceğimi sanmadığım bir işim var. Sana mesaj atarım, tamam mı?”

“Tabii. Olur.” Bu, verebileceği en rengini belli etmeyen cevaptı ve hoşuma gitmemişti.

Birlikte koridordan aşağı yürüdüler, fısıldaşıyorlardı ve Lainey omzunun üstünden dönüp baktıktan sonra köşeden dönerek gözden kayboldular.

Tekrar partiye doğru ilerlemeye başladım ve bir süre önce çocuklarla dolu olan odanın önünde duraksadım. Şimdi eşler ve kız arkadaşlarla doluydu. Violet odanın önünde durmuş, bir PowerPoint sunusu yapıyordu; görünüşe göre üstsüz erkek ünlülerden oluşan bir şeydi.

Odanın karşısından beni işaret etti. “Pipiler buraya giremez. Seksi, genç ve kasvetli olsalar bile.”

Bütün oda dönüp bana baktı.

“İlerle, Winslow. Kız arkadaşın burada değil, olsaydı bile seni yine de sepetlerdim.”

“Benim kız arkadaşım yok.”

Violet sıırıttı. “Kendine böyle söylemeye devam et.” Ardından ön sırada oturan kadınlara hitap etti. “Size şekil A’yı sunuyorum. Kasvetli, anti-sosyal ve kanıtlaması gereken çok şeyi olan sakatlanmış bir hokey oyuncusu. Saflarımıza katılacak bir kız arkadaşı olmadan önce ona bir ay –maksimum iki– veriyorum.”

Odadaki kadınlardan onaylayan mırıltılar yükseldi.

Bir kışkırlama hareketi yaptı. “Git de iddiaya girmeye başlayabilelim.”

İddiaya girmek konusunda ciddi olup olmadığından emin değildim, ama istediği şeyi yaptım ve partiye giderken Lainey’yle karşılaştım.

“Stevie gitti mi?”

Başını yana eğdi. Koyu renk uzun saçları sol omzundan bir örgü halinde dökülüyordu. Koyu çikolata rengi gözleriyle beni inceledi. Stevie'nin tam tersiydi; onun ışığına karşı karanlık. Onun atletik yapısına karşı ince ve narin. "Gitti."

"Oraya kendi başına gitmesi sorun olmaz mı?" Dürüst olmak gerekirse, partiden kaçmak için bir bahane arıyordum ve Stevie buradan gitmek için iyi bir nedendi.

"Üç ev aşağıda yaşıyoruz. Başına bir şey gelmez."

"Ah. Tamam." Elbette Rook orada yaşıyordu. Her zaman Alex'in kışının dibinde.

"RJ onun için endişeleniyor. Stevie'nin sert bir yüzeyi vardır ama kalbi yumuşaktır, son birkaç yıldır zor zamanlardan geçiyor. Sevdiğin birinin gölgesinde yaşamak zordur, hele ki senin seçimin olmadığında. Akılda tutulması gereken bir şey." Pat pat omzuma vurup kadınların olduğu odaya doğru koridorda ilerledi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Herkesin Bir Fikri Var

Stevie

Lainey, Alex'in evine gitmek zorunda kalmam için kasıtlı olarak çocuğu almamı planlamıştı. Çoğunlukla ağabeyimden kaçınmak için mümkün olduğu kadar çabuk içeri girip çıkmaya çalışmıştım, ki bütün gün bunu yapmıştım çünkü ona hâlâ kızgındım; dolayısıyla Kody'nin alınmasını organize eden kişi Lainey'di.

Elbette kapıdan girdiğim anda RJ peşimdeydi. Takım arkadaşlarının çoğuna dik dik bakıp gülümseyerek ve kolunu omuzlarıma dolayıp beni *bebek* kardeşi olarak tanıtarak kızgınlığımı ve utancımı daha da artırdı. Saçmalık derecesinde rahatsız ediciydi. Ayrıca bebeklerin ne memesi ne de yüksek lisansı olur, çok teşekkür ederim.

Neyse ki kaçmak için sağlam bir nedenim vardı. Ve sonra Bishop'a rastlamıştım. Kendisi kumaş pantolon ve polo tişört giymişti. Bu kıyafet kombinasyonunun vücudumdaki kızsıl bölgeleri böylesine heyecanlandıracağını bilmezdim. Ayrıca güzel, gerçekten güzel kokuyordu. Bu sadece, kafama o aptal şüphe to-

humlarını ekmiş olması nedeniyle ağabeyime olan kızgınlığımı daha da artırmıştı.

Bu Bishop için geçerli gibi görünmüyordu. O bana sırf birini kızdırmak için bunca zahmete girecek bir adam gibi görünmüyordu.

“Erkekler neden bu kadar karmaşık?” diye sordum Kody’ye; RJ’in evine döndükten sonra ona pijamalarını giydiriyordum.

Bana aguladı, gerçekten tavsiye veriyormuş gibi ciddi bir ifadeyle anlamsız seslerin arasında rasgele kelimeler çıkarıyordu. Üzerini değiştirdikten sonra ona gece atıştırmalıklarını verdim ve yatağına yatırmadan önce ona bir hikâye okudum. Yatma vakti geçmişti, bu yüzden hiç mücadele etmeden dalıp gitti.

Monitörünü açıp rahatlamak için alt kata indim. Buzdolabı en sevdiğim yiyeceklerle doluydu, üstünde de RJ’in aceleci karalamasıyla ne istersem alabileceğim yazıyordu. Onun pahalı, organik, taze sıkılmış greyfurt suyundan kendime bir bardak doldurdum, atıştırmalık bir şeyler aldım ve televizyonun önüne kuruldum. Öylesine kanallar arasında gezinerek sağlam yirmi dakika geçirdim ama aklım Bishop’a ve onun şu anda benden yalnızca birkaç ev uzakta olduğu, takım arkadaşları, onların eşleri ve kız arkadaşlarıyla vakit geçirdiği gerçeğine takılıp kaldı. Orada perişan olup olmadığını merak ettim. Kalabalığa ya da havadan sudan konuşmalara alışkın değildi ve her zaman ortama göre davranamıyordu. Aşırı dürüst yorumlarından biriyle yanlışlıkla nasıl gaf yapabileceğini düşünerek gülümsedim.

Joey bu durumlarda hiç iyi olmamıştı. Ağabeyimin takım arkadaşlarıyla birkaç kez karşılaştığında, o kadar hayran çocuk tavırlarına girmişti ki, resmen aşağılayıcı bir durumdu.

Joey şehrin öteki ucundan onu düşündüğümü hissetmiş gibi, telefonumun ekranında adı belirdi. Yarın onunla uğraşmam gerekecekti ve bu beni zerre heyecanlandırmıyordu. Ben mesaja bakamadan, evin alarm sistemi uyaran bir bip sesiyle devreye girdi ve ön kapı açılıp kapandı.

“Ben geldim!” dedi Lainey koridordan yumuşak bir sesle. Bir an sonra mutfakta belirdi. “Kody uyudu mu?”

“Herhalde.”

“Sana sorun çıkardı mı?” Lainey omuzlarını silkerek ceketini çıkardı ve mutfak adasının etrafına dizilmiş sandalyelerden birinin arkasına astı.

“Tonlarca. Biberonunu bitirdi, ona masal okumama izin verdi, sonra bana yorgun olduğunu söyledi ve uyuyana kadar beni ona sarılmaya zorladı.”

Gülümseyerek buzdolabını açtı ve içinden birkaç başka şey çıkardı. “Bir sonraki onun yarısı kadar uslu olacak mı acaba?”

“Sizin için dua edeceğim.”

“Minnettarım.” Lainey büyük boy içki açtı, iki bardağa bölüştürerek üzerini greyfurt suyuyla doldurdu. Bir bardağı bana verip kanepenin diğer ucuna kendini bıraktı. “RJ ona hâlâ kızgın olduğunu düşünüyor.”

Omuz silktim. “Her şeyin her zaman onunla alakalı olduğunu sanıyor.”

Lainey başını salladı ve bardağının kenarından kaşlarını kaldırdı. “Genellikle öyle.”

Gözlerimi devirdim. “Sen de başlama. Bishop, RJ’den intikam almak için beni kullanmıyor. Bu karşılıklı çıkar anlaşması, ikimizin de kazançları var.”

“Hım.” Lainey kaşlarını kaldırdı.

“Adamın malum yeri bildiğin kırık. Düşündüğün şey buyusa, benim kazancım ona binmek değil.”

Lainey’in gülümsemesi büyüdü. “Şey, ağabeyinin olmasından endişelendiği şey bu.”

“Kime bindiğim onu hiç mi hiç alakadar etmez.”

“Katılıyorum. Ancak Bishop’la aralarında daimi bir rekabet var, sen de kötü bir ilişkiden yeni çıktın, bu yüzden endişesi tamamen yersiz değil.”

İç çekerek başımı arkaya attım ve gözlerimi dönüp duran tavan vantilatörüne diktim. “Bunu yapmandan nefret ediyorum.”

“Mantıklı olmamdan mı?”

Ona etkili bir şekilde pis pis bakabilmek için başımı ondan yana çevirdim. “R’i kızdığım için bana kendimi suçlu hissettirmenden. Dün gece orada değildin. Asıl olarak bana Bishop ile çıkmamamı buyurdu, ki bu çok gülünç ve öyle bir şey yok bile; yani dramatik tavırları tamamen gereksiz.”

Kusursuz kaşlarından birini kaldırdı, çikolata gözleri keyifle parlıyordu. “Ah Stevie, sen burada kimi kandırdığını sanıyorsun? Çünkü kesinlikle beni değil.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Sesim tamamen cırtlaktı.

“Bishop yakışıklı bir adam ve ikiniz çok fazla zaman geçiriyorsunuz. Ayrıca onun sana nasıl baktığını gördüm.”

“Bishop bana nasıl bakıyor ki?” Kayıtsız bir tavırla konuşmaya çalıştım ama gerçekten onun ne gördüğünü merak ediyordum, çünkü bu noktada kendimi herhangi bir flörtü tamamen kafamdan uydurduğuma ve bunun Bishop’ın testosteronla dolup taşmasının ve durumunu idare edememesinin bir sonucu olduğuna ikna etmişim.

“Sanki elini tutmak istiyor.” Duraksadı ve gözlerimi devirince gülümsemesi genişledi. “Sonra da pantolonunun önüne bastırmak.”

Bir kahkaha patlattım. “Lainey!”

Omuz silkti. “Bu doğru. İkisini de yapmak istediğine eminim.”

“Pekâlâ, adam şu an sakat.” Kasık bölgemi işaret ettim.

“Sonsuza kadar öyle kalmayacak.”

“Yine de ortada bir şey yok.”

“Henüz.”

Telefonum masanın üstünde titredi ve ekranın aydınlanması izledi. Kısmen Bishop olmasını, mesaj atıp onunla hâlâ çalışıp çalışmayacağımı tekrar sormasını bekliyordum, çünkü ona kesin bir cevap vermemiştim. Bishop değildi ama Joey’ydi. Yine.

Lainey titreyen cihazı işaret etti. “Orada neler oluyor?”

“Hiçbir şey.”

“Gözlerinle o telefonu patlatmaya çalışıyormuş gibi görülmene bakılacak olursa, devam edip sana inanmadığımı söyleyeceğim.”

“Hâlâ tekrar birleşeceğimizi sanıyor.”

“Bu düşündüğün bir şey mi?”

“Kesinlikle hayır. Onunla bir daha asla bir araya gelmeyeceğim.”

“O bunu biliyor mu?”

Bunun üzerine duraksadım. Yani gayet net olmalıydı, ama onunla henüz bu konuşmayı yapmamıştım. Şu ana kadar kaçınmıştım.

Lainey, rahatsızlığımı fark etmiş gibi devam etti. “Onunla çalışmak kolay olmasa gerek.”

“İdare ediyorum. Onu o kadar sık görmüyorum.” Çoğu zaman ondan kaçınabiliyordum.

“İdare edemesen de sorun değil. Buraya gelmek için çok şeyden vazgeçtin ve işler tam olarak planlandığı gibi gitmedi.”

İçkimi yudumlayarak Joey’yi bastığım o görüntünün zihnimde canlanmasına izin vermemeye çalıştım. “En azından onunla aynı eve taşınıp da sonrasında arkamdan birilerini becerdiğini öğrenmiş olmadım.”

Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Bunun aranızda olanları atlatmayı daha kolay hale getirmesi gerekmiyor ama, değil mi?”

Ondan gelen yeni bir mesajla telefonum tekrar aydınlandı. Onları bile görmek istemediğim için telefonu ters çevirdim. “Hayır. Pek sayılmaz.”

“Pekâlâ, ne olursa olsun, sanırım Bishop’la vakit geçirmen iyi bir şey, sadece rehabilitasyon için bile olsa.”

“Benim için RJ’i de duruma bu açıdan bakması için ikna edebilir misin?”

Lainey güldü. “Deneyebilirim ama başarılı olacağımdan şüpheliyim.” Birkaç uzun dakika boyunca gözlerini bardağına dikti ve sonra başını kaldırıp bana baktı, ifadesi yumuşak ve anlayışlıydı. “Ağabeyin içinde çok fazla suçluluk taşıyor. Geçmiş hatalarını unutmakta zorlanıyor, bu da endişe ve aşırı korumacılık olarak kendini gösteriyor. Bir şeyleri bırakmayı öğrenmesi gerektiğini biliyorum, ama bence senin de bunu yapmaya ihtiyacın olabilir. Artık NHL’ye ilk seçildiğindeki gibi biri olmamasına rağmen, geçmiş günahları yüzünden kendini cezalandırmaya devam ediyor.”

Dediği şey mantıklıydı. RJ maçlara gelmem için beni hiç zorlamaz, her zaman medya işlerinden korunmamı sağlardı, çünkü ergenken benim için çok zor olmuştu. Ve bunu Lainey’ye olan tavrında da görüyordum; ona çok düşkün ve sırlıslıkla âşıktı. Alaskada birlikte geçirdikleri yazdan sonra iletişimlerini kaybettiklerinde kaçırdığı zamanı sürekli telafi etmeye çalışıyordu.

Bunun bana nasıl yansıdığını da anlıyordum.

Kody’nin yatağında debelenmesi dikkatimizi monitöre çekti. İkimiz de birkaç dakika sessizce durup tekrar uyuyacak mı diye bekledik. “Ba-aaa!” diye bağırdı sersem gibi.

Lainey bana çarpık bir şekilde gülümsedi. “Sanki babasımın dışarıda olduğunu biliyor. Gidip küçük adamımı kontrol edeyim.”

“Tamam. Ben de uyuyacağım.”

Geçerken omzumu hafifçe sıktı. “Ben her zaman buradayım, Stevie, her neye ihtiyacın olursa. Bir abla, sırdaş, RJ ile senin için bir arabulucu. İkimiz de seni çok seviyoruz.”

“Teşekkürler.” Boğazıma yerleşen yumru, geri kalanının fısıltı halinde çıkmasına neden oldu. “Ben de sizi seviyorum.”

Ertesi sabah Kody’yle erken kalktım. RJ saat on bire kadar gelmedi, o ve Lainey pastırma, yumurta ve mücverle, yağlı bir kahvaltı hazırladılar. Hazırlık yaparlarken mutfaktan uzak durmuştum, çünkü ellerini birbirlerinin üstünden çekemiyorlardı ve bunu görmeye ihtiyacım yoktu.

Karnımızı doyurduktan sonra RJ ile ben Kody'yi dışarı çıkardık. Hokey kalesi kurduk ve RJ kaleci olurken Kody'yle ben de ona şut çektik. Eğlenceli ve açıkçası rahatlatıcıydı. Lainey sonunda dışarı gelip Kody'yi aldı ve onu öğle uykusuna yatırmaya götürdü; RJ ve ben de pakı paslaşmaya devam ettik. Onunla spor yapmayı uzun zaman olmuştu.

O kalede dururken şut çekmeyi sürdürdüm, neredeyse kasıklarına çarpacakken şutlardan kaçınmasından keyif alıyordum. Uyluğuna giren bir kramp yüzünden devrildi.

Yerde fetüs pozisyonunda kıvrılarak bir dizi yaratıcı küfür savurdu.

“Pardon. İyi misin?”

“Kasten hayalarımın hedef alıyorsun sanki.” İnleyerek doğrulup oturdu.

Uzattığım elimi tutunca onu çekip kaldırdım. “Çünkü alıyorum.”

“Özür dilerim.”

“Niçin?”

“Winslow’la olan meseleyi benimle ilgili hale getirdiğim için, sana ne yapacağını söylemeye çalıştığım için, sana kariyerinin değerli olmadığını ya da senin harika birinden başka bir şey olduğunu düşünmüşüm gibi hissettirdiğim için. Sadece... Winslow’la ben hiçbir zaman pek anlaşamıyoruz ve senin için endişeleniyorum.”

“Endişelendiğini biliyorum, anlıyorum da, ama o gerçekten sadece rehabilitasyona ve buza geri dönmeye odaklandı, pantolonumun içine girmeye değil.”

“Senin incinmeni istemiyorum sadece, hepsi bu.”

“Buna minnettarım. Ama kendi kararlarımı vermeye ihtiyacım var.”

“Biliyorum. O zaman affedildim mi?” Bana gamzesini ortaya çıkaran o meşhur Bowman gülümsemesini gösterdi.

Gözlerini devirdim. “Evet, affedildin.”

Beni o kaburgalarım yamulmuş gibi hissettiren kocaman kucaklamalarından biriyle sarmaladı.

“Bu işin sonunda seni incitirse, muhtemelen onun kıcını tepelerim.”

Göğüs kafesine vurmaya çalıştım ama beni daha sıkı sardı.

“Seni seviyorum, ufaklık.”

“Ben de seni seviyorum, başıma bela olsan da.”

RJ o öğleden sonra geç saatte beni eve bıraktı. Joey ile uğraşmayı yüzde yüz bir kesinlik içinde sabırsızlıkla beklemiyordum, bu yüzden ağabeyimin evinde bu kadar uzun süre kalmıştım. Joey’nin pes etme eğiliminde olabileceğini ummuştum ama görünüşe göre öyle değildi. Dört buçukta orada olacağını söyledi. Kabul etmemin tek nedeni bavulumun kendisine iletilmiş olması ve onun da onu yanında getireceğine söz vermesiydi. Zaten iki haftadan fazla bir süredir valiz ondaydı.

Hokey oynadığım için terden vıcık vıcıktım ve yakın zamanda yıkamadığım için saçlarım yağlanmıştı. Kirli eşofman altı ve askılı tişört takımına büyük beden bir eşofman üstü ekledim ve saçlarımı ekstra dağınık bir topuz yaparak tel tel yağlılığı öne çıkardım. Yüzümdeki makyaj kalıntılarını temizledim –başlangıçta fazla bir şey yoktu zaten– ve koltuk altı koklama testi yaptım. Kesinlikle hoş değildi. Joey için mümkün olduğunca iğrenç olmak istiyordum.

Dördü çeyrek geçe kapım çalındı. Erkenciydi. Birkaç tane dengeleyici nefes aldım ve yüzümü gerginden çok rahatsız görünmesi için kontrol ettikten sonra kapıyı açtım. Ama gelen Joey değildi. Bishop’tı.

O da eşofman altıyla tişört giymişti. Eşofmanı bacaklarını sarıyordu ve üstünde delikler olan –stratejik olanlardan da değil– tişörtü göğsünde gerilmişti. Bu adam giydiğinde kendisine yakışmayan bir kıyafet var mıydı acaba?

Onun omzunun üstünden asansöre baktım, tam olarak o anda Joey'nin görünmesini bekliyordum neredeyse.

Bakışları üzerimde gezinerek göğsümdeki S**ERİM BÖYLE İŞİ yazan yerde duraksadıktan sonra tekrar saçlarıma çıktı. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Ha?" Bunu söylemesini de böylesine endişeli görünmesini de beklemiyordum.

"Hasta mısın?" Kıyafetimi işaret etti. "Genelde farklı giyinirsin."

Başımı eğerek giydiklerime baktım. "Ah. Ee... Kasten yaptım."

"Ah. Tamam." Bir konuda gerginmiş gibi ayak değiştirdi. "Ben, ee... Sana pizza getirdim. Belki bana olan kızgınlığını azaltır diye düşündüm."

"Sana kızgın değilim. Koşullardan ve herkesin aşırı tepki göstermesinden rahatsızım."

"Üzgünüm." Dudağını ısırdı. "Artık kızgın değilsen, bu hâlâ birlikte rehabilitasyon üstünde çalışabiliriz anlamına mı geliyor?"

"Hâlâ birlikte rehabilitasyon üstünde çalışabiliriz." Dün gece ona bu konuda net olmamıştım ve bunun genel olarak nedeni, kumaş pantolonla ne kadar iyi görüldüğüne odaklanmamdı, bir de Joey zırvalığını halledip bitirmem gerekiyordu.

"Harika." İçeri girmeye niyetlenmiş gibi öne doğru bir adım attı, ama ben eşiğin ortasına kök salmış halde olduğum yerden kıpırdamadım.

"Şimdi iyi bir zaman değil gerçi."

"Ah. Meşgul müsün?" Bakışları tekrar üzerimde dolandı, kafasının karıştığı belliydi.

Anlaşılır bir durumdu; yapacak önemli bir işim varmış gibi değil de evsiz gibi giyinmişim. "Bir işim var ve içinden sıyrılmıyorum."

"Ne tür bir iş?"

"İşyerimde kazıklanıp bir şeye gönüllü olmak durumunda kaldım."

“Belki ben yardım edebilirim?” Umutlu ile kararsız arasında bir yerde görünüyordu. Neredeyse şirin bir durumdu.

“Keşke edebilseydin, ama benim salak eski erkek arkadaşım bizi buna dahil etti ve üzerinde çalışmak için de kendini davet ettirdi. Onu savsaklayıp duruyordum, ama bu işin de yapılması lazım.”

Umutlu ifadesi karanlık bir şeye dönüştü. “Dur bir saniye. Seni aldatan göt herif buraya mı geliyor?”

“Evet. Buraya uçakla gelirken valizlerimden biri yanlışlıkla Alaska’ya gönderilmişti, şimdi ondaymış çünkü gönderim adresi orasıydı. Bu yüzden kişisel alanıma adım atmasımı ne kadar istemesem de kıyafetlerimin geri kalanı gerçekten çok işime yarar.” Gözlerimin arasını ovuşturdum, orada günümün geri kalanını daha beter hale getirmekle tehdit eden bir baş ağrısı şekilleniyordu. “Bunu halletmem lazım. O gittikten sonra rehabilitasyonu yapabiliriz.”

“Burada ne kadar kalacak?” Şimdi hüsrana uğramış gibi görünüyordu ve bu, ikimiz de aynı durumdayız demekti.

Bir omzumu kaldırıp indirdim. “Umarım uzun kalmaz, ama uzatmak için bir bahane bulacağına eminim.” Tabii ben ondan kurtulmanın bir yolunu bulamazsam. Bishop’ın bir nevi öfkeli ifadesini inceledim. Denyo eski erkek arkadaşım geldiği için mi yoksa rehabilitasyonu kesintiye uğradığı için miydi, emin değildim, ama her koşulda bundan faydalanmayı planlıyordum. “Bir fikrim var... Onun ziyaretini kısa kesmeye yardımcı olmak istersen.”

“Elbette. Tabii. Neye ihtiyacın var?” Bana hızlı ve biraz sarsak bir şekilde başını salladı.

“Her an burada olabilir. Belki, şey, yaklaşık yarım saat sonra pizzayla geri gelersin, ben de seansımız olduğunu unutmuşum gibi yaparım? Böylece uzun bir süre onunla yalnız kalmış olmam, çünkü tekrar bir araya gelmemiz için kendini savunmaya çalışacağını biliyorum.”

“Pardon, ne?” Şimdi cidden öfkeli görünüyordu. Joey her an buraya gelebilirdi ve henüz kaçış stratejisi ayarlamadığım için ben de gergindim.

“Boş ver. Ben bir bahane bulurum. Pattie’yi beni arayıp acil durum filan varmış gibi yapması için ayarlarım.”

“Bunu yapmana gerek yok. O göt-suratlının yaptığı şeyden sonra seninle gerçekten şansı olduğunu düşünmesine inanamıyorum. Sana yirmi dakika içinde mesaj atar ve ne durumdasın ya da daha erken gelmeme ihtiyacın var mı diye sorarım.”

“Emin misin?” Her şeyden çok, öfkeli görünüyordu.

“Evet. Evimi ananas ve zeytin gibi kokutacak olsa da pizzanı sıcak tutmak için fırına koyarım.”

“Gerçekten düşündüğün kadar kötü bir tadı yok.”

“Bu konuda sözüne güveneceğim.” Arkasını dönüp dairesine doğru ilerledi.

“Teşekkürler, Bishop. Bana bu iyiliği yapmana minnettarım.”

Durup omzunun üstünden baktı. “Takma kafana. Sana borçluydum zaten. İyiliğe karşı iyilik, değil mi?”

“Evet, doğru. İyiliğe karşı iyilik.”

Duzenleme

Ny.ozlem

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Baş Belası Eski Sevgili

Stevie

Bishop dairesine döneli iki dakika bile geçmeden, Joey çıkageldi. Joey'nin kendini bu şekilde tekrar hayatıma sokma gücüne sahip olmasından nefret ediyordum. Herif çapak gibiydi; yapışkan, batıcı ve kurtulması imkânsız.

“Selam, bebeğim.” Bana sarılmaya çalıştı ama ellerimi uzatıp ona engel oldum.

“Bana sevgi sözcüğü kullanma.”

“Pardon. Eski alışkanlıklardan kolay kurtulamıyor insan.” Bana sanırım pişman görünmesi gereken bir gülümsemeyle baktı ama bu, üç yaşında bir çocuğun yaptığı sihir numarası kadar inandırıcıydı. Bu mankafada ne bulmuştum acaba?

“Valizim nerede?” diye sordum, o yanımdan geçerek daireme girerken. Kapımı kapatmadan önce Bishop'ın kapısına baktım, bu kimsenin ihtiyaç duymadığı aptalca bir drama olmasına rağmen bana yardım etmeye istekli olması beni rahatlatmıştı.

“Ah siktir, kusura bakma. Bir şey unuttuğumu biliyordum.”

Alçak sesli bir ıslık çaldı. “Vay canına. Tatlı bir ev. Biz neden böyle bir yer kiralamadık?”

“Çünkü böyle bir yere gücümüz yetmedi.”

“Kirayı Rook karşılıyor filan mı?”

“Filan.”

Başını salladı. “Hoş. Beni büyük tura çıkarmak ister misin? Bahse varım, bu yerin yatak odaları kocamandır. Battal boy yatağın da var mı?”

“Sana yatak odamı göstermeyeceğim, Joey.”

Ellerini kaldırdı. “Oha. Bu kadar savunmaya geçme. Sadece ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. Hâlâ kin güttüğünü biliyorum, ama bunun üstesinden gelebiliriz.”

Avucumu yüzümden kaydırdım. Ona siktir olup gitmesini söylemeyi nasıl da isterdim, ama bu, gala meselesini çok daha zor bir duruma sokardı. Bu iş bitip de valizimi aldıktan sonra, ona kinimin sonsuza dek, hatta ondan sonrasında bile süreceğini, bu yüzden hayatına devam etmesinin en iyisi olduğunu söyleyeceğime dair kendime bir söz verdim. “Şu bağış toplama dekorasyonu işine başlayabilir miyiz?”

“Evet. Tabii. Hadi bu işi aradan çıkaralım da ilerleyebilelim.”

Joey kanepede oturmak istedi ama ben yemek masasında internette araştırma yapmanın daha kolay olacağı konusunda ısrar ettim. Bunun onu engelleyeceğini düşünmeyecek kadar akıllı olmam gerekirdi. Yanıma bir sandalye çekti ve kolunu sırtıma atıp saçımın ne kadar güzel koktuğu hakkında yorumlar yapmaya girdi. Bu çok saçmaydı, çünkü günlerdir saçımı yıkamamıştım.

Bize birer bardak su doldurmak için ayağa kalktım. Onunki musluktan ılık suydı –ona hoş karşılanmasını sağlayacak hiçbir şey teklif etmeyecektim– ve ensemeye doğru nefes alıp verdiği için kelimenin tam anlamıyla biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Yirmi dakikadan fazla zaman geçtiğini sanmıyordum ama Bishop’a bir mesaj atıp ne zaman hazır olursa müdahale edebileceğini yaz-

dım. Daha kendi bardağımı doldurmayı bitirmemiştim ki, kapım agresif bir şekilde çalındı. Şaşırmış gibi yaparak tezgâhın etrafından dolandım ve kapıyı açtım. Joey bu kesintiden dolayı tamamen bozulmuş gibiydi.

“Ah! Merhaba, Bishop! N’aber?” dedim yüksek sesle.

Daha önce uğradığında üstünde eşofman altı ve tişört vardı. Ama şimdi üstü çıplaktı ve tüm o kusursuz şekilli kaslarını sergiliyordu. Üstünde gerçek bir şort vardı, ama seksenlerden kalmış gibi görünüyordu. Uyluğunun iç kısmındaki renkli bereleri gösteriyordu. Artık o renkler siyah, mavi ve mor değildi. Kenarları solarak sarı ve yeşile dönmüştü, ortası da alacalı morumsu pembeydi. Yanılmıyorsa, teninde hafif bir ısıltı vardı. Belki de ışıklardandı.

Tek kaşını kaldırdı. “Vay be. Oyunculuk işine girmeliymişsin.” Tek koltuk değneği kullanarak yanımdan geçti, diğer elinde pizza kutusu vardı. “Masajım için geldim,” diye ilan etti. Pizza kutusunu tezgâhın üstüne attı ve ağzı bir karış açık masada oturan Joey’yi gördüğüne şaşırmayı tam bir gösteri haline getirdi.

“Ah siktir. Yanlış bir zamanda mı geldim?” Bishop parmağıyla şakağına vurdu. “Akşam yemeğinde benimle çalışacaksın diye kalmış aklımda.”

“Bishop Winslow?” Joey’nin sandalyesi yerde gıcırdadı. Bishop’ın tezgâha yaslandığı yere doğru atıldı. Boyutları arasındaki fark neredeyse komikti. Joey belki 1,72 ya da 1,75’ti ama herkese 1,80 olduğunu söylerdi. Ona kıyasla Bishop mamut gibi görünüyordu.

“Joey Smuck. Büyük bir hayranıyım.” Joey ellerini kotuna sildikten sonra birini uzattı.

Bishop onun eline baktı ama tokalaşmadı. “Soyadın Smuck mı?”

“Evet. Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?” Joey bana bakıp elini indirdi. “Ağabeyinin takım arkadaşlarıyla takılmadığını sanıyordum.”

“Stevie benim komşum. Buraya taşındığında, beni gecenin bir yarısında uykumdan uyandırdı.” Bishop dikkatini bana çevirdi. “Üstünden ne kadar geçti?”

Bana cevap verecek zaman tanımadı, ki beni uyarmıştı; çünkü bununla nereye varmaya çalıştığına dair en ufak fikrim yoktu.

“Neyse, güzel bir karmaşa halindeydi, ben de ortalığı velveleye verdiği için ona pislik gibi davrandım. Şimdi de bende düzenli olarak fiziksel ağrıya neden oluyor, çünkü rehabilitasyonuma yardım ediyor. Sonu gelmez bir ceza. Doğru değil mi, hayatım?”

O *hayatım* sözünü duyunca neredeyse tükürüğümde boğuluyordum. Boğazımı temizlemek için birkaç kez öksürdüm ve sevgi sözcüğünü görmezden gelmeye karar verdim. “Ah evet. Bu aşağı yukarı özetliyor.”

“Bir NHL oyuncusunu rehabilite mi ediyorsun? Neden bir şey söylemedin?” diye sordu Joey.

“Çünkü seni zerre alakadar etmez, değil mi?” dedi Bishop gülümseyerek, ardından kendi alnına vurdu. “Ah siktir, buraya bir saat sonra gelmem gerekiyordu, değil mi? Yakayı sıyıramadığın bir işin olduğunu söylemiştin, tamamen aklımdan çıkmış. Siz her ne yapıyorsanız ona devam ederken, ben esnemelerime başlayabilirim. Sorun olmaz, değil mi?”

Oturma odamda topallayarak yoga matını aldı ve geçerken bana göz kırptı.

“Burada olduğumu anlamazsınız bile.” Matı odanın ortasına serdi, böylece yemek masasında oturduğumuz yerden onun harika manzarasını görebilecektik.

Joey hem karşı çıkmak hem hayalarını kaldırmasına yardım etmek ister gibi görünüyordu; hangisinin daha ağır bastığından emin değildim. Masaya tekrar yerleştik ama dürüst olmak gerekirse artık hiçbir şeye konsantre olamıyordum, Joey de aynı şekildeydi.

Bishop'ın aniden dairemde belirmesi, Joey'nin şimdi üzerinde hak iddia etmesi gerektiğini düşünmesine neden oldu. Kolunu sandalyemin arkasına atıp daha da yaklaşıncaya, ben de kendi sandalyemi ters yöne kaydardım.

Bu arada Bishop beş altı metre ötemizde ısınma hareketleri yapıyordu. Ama normal esneme hareketlerini yapmıyordu. Nerdeyse müstehcendi, sanki *Magic Mike* tarzı bir performansa hazırlanıyordu. Ayrıca yüksek sesle inleyip duruyordu ve bu dikkat dağıtıcıydı.

Nihayet yoga matından kalktı ve topallayarak yaklaştı. Karın kasları, vücudundaki diğer kaslarla beraber kasılıyordu. "Böldüğüm için üzgünüm ama bir saniye yardımını isteyebilir miyim, hayatım?" İşi fazla abartıyordu.

Joey daha da yakına eğildi. Nefesini yanağımda hissedebiliyordum. Yakın zamanda soğanlı ya da sarımsaklı bir şey yemiş olmalıydı. Biraz alan açma isteğiyle böğrüne dirsek attım. "Elbette."

Sandalyemi geriye itmeye başladım, ama Bishop elini kaldırdı. "Olduğun yerde kalabilirsin. Bir düğümü çözmeni isteyeceğim. Beni nasıl gevşeteceğini sen tam olarak bilirsin."

Yanaklarımın ne kadar kızardığını hissedebiliyordum. Bishop'ın kasıtlı olarak müstehcen davrandığı açıktı ve bu, birbirimize karşı epey düşmanca davranmamıza rağmen, onun bu zamana kadar oldukça çekingen hareket ettiğini fark etmeme neden oldu.

Joey'nin kolunu kenara çekti ve sandalyeyi masadan uzaklaştırdı. Sandalyeyi iki ayağının üzerinde geriye doğru salladıktan sonra ben hâlâ üzerinde otururken kendi etrafında döndürdü. Bunun kasık sakatlığı yaşayan biri için önerilen bir hareket olduğuna emin değildim. Bacağını daha rahat kaldırabilmek için bir elini dizinin altına kaydırıp ve çıplak ayağını sandalyemin oturulan yerine yerleştirdi, sabitlemek için de ayak parmaklarını popomun altına kaydırıp.

Aleti göz hizasındaydı ve şortunun parlak kumaşı ön tarafta gerilerek her şeyi daha da vurguluyordu.

Gözümün ucuyla, Joey'nin neredeyse başı yerinden fırlayacakmış gibi göründüğünü fark ettim. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyordum. "Neresi gergin?"

Üstümde hâlâ iğrenç eski eşofman altım ve üniversitenin ilk yılından beri bende olan kocaman, itici eşofman üstüm vardı. Bu kapüşonluyla boya yapmıştım. Bishop kıyafetin kol kumaşına dokunarak yüzünü buruşturdu. "Altına tişört giydin mi? Bunu çıkarabilir misin? Tenimin ne kadar hassas olduğunu biliyorsun ve bu şey zımpara gibi hissettiriyor. Yeni kapüşonlulara ihtiyacın varsa, sana takıminkilerden getirebilirim."

"Teşekkürler, ama gerek yok." Ne kadar aşırıya kaçtığına inanmıyordum.

İkimiz aynı anda kapüşonlunun ucuna uzandık ama Bishop oraya önce vardı. Birkaç santim kaldırdı, tişörtüm kumaşın altına sıkışınca, karnım ortaya çıktı. Bishop ikisini birbirinden ayırırken, sıcak parmak uçları çıplak tenime sürtündü. Temasla bir elektrik akımı damarlarımda dolaştı ve tenim boyunca dalga dalga tüylerim ürperdi.

O eşofmanımın üstünü yukarı sıyrırken ben de tişörtümü sabit tuttum. Kıyafeti başımdan çıkarabilmesi için nihayetinde tişörtü bırakmak zorunda kaldım. Eşofman üstünü yere fırlattı. Altına giydiğim askılı tişörtün dikkate değer ölçüde dekoltesi vardı. Bishop'ın gözleri de oraya gitti.

"Böylesi çok daha iyi," dedi memelerime doğru.

"Daha rahat olmana sevindim." Bu sözlere kanalize etmek istediğim tüm alaycılık, nefes nefese bir sesle ağızımdan çıktı.

"Artık o aptal kapüşonluyu giymediğin için çok daha rahatım." Elimi kavrayıp aletinden neredeyse beş santim kadar uzak-taki bir yere bastırdı. "Kasılan yer tam burası."

Bishop'ın benimle flört etmediğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Aramızda gerçekte olandan daha fazlası varmış gibi görünmesini sağlayarak bana bir iyilik yapıyordu. "Burası mı?" Bölgeye baskı uyguladım ve içine bir nefes çekti.

"Evet. Çok sert bastırma ama. Hâlâ hassas." Kasığını hafifçe öne doğru iterek yüzüme yaklaştırdı.

Gözlerimi uyluğunun iç kısmındaki bereli kısımlara sabitledim. Bunun bir amacı vardı ve o da Joey'yi rahatsız etmekti.

Ben bölgeye masaj yaparken, Bishop yüksek sesle inliyordu. "Ahh evet, tam orası. Siktiiiiir, Stevie, işte bu, işte orası. Yüce Tanrım, ah siktir, *oh Tanruiiiiiium*, yavaş, yavaş, evet, aynen öyle, oooooooooohhhh."

Keşke saçlarım açık olsaydı da arkasına saklanıp gülebilseydim. Başımı öne eğdim ve yüzümü Bishop'ın dizinin iç kısmına neredeyse bastırarak şekilde çevirdim. Ne düşündüğümü biliyormuş gibi, saçımı o korkunç dağınık bir topuz halinde tutan tokayı çekiştirdi ve saçlarım serbest kalarak soluk mavi bir şelale gibi etrafımdan aktı. Fena halde yıkanması gerekiyordu ama en azından arkasına saklanacağım bir şey vardı artık.

Bishop tekrar inleyerek sandalyemin arkasını tuttu, önkollarını hafifçe omuzlarıma dayayarak bana doğru eğildi. Kirli sakallı yanağı yanağımı sıyırdı, burnu kulağımın dibindeydi. "Sence onu rahatsız mı ediyorum, azdırıyor muyum?"

"Muhtemelen ikisi de." Dudaklarım neredeyse bacağıının içini sıyırmıştı.

Bulunduğumuz pozisyon yoğun bir şekilde müstehcendi. Seks ve ter kokusu alıyordum ve büyük ihtimalle bebek pudrası da vardı ve bu... Tuhaftı. Dudaklarımı aralayıp teninin tadının nasıl olduğunu öğrenme dürtüsüne kapıldım, ki bu gerçekten berbat bir şeydi, çünkü sadakatsiz eski erkek arkadaşım birkaç metre ötede oturmuş, bunu izliyordu. Ama belki de mesele buydu. Bishop neler olduğunu biliyordu, ona anlatmıştım, yani bu

kasıtlı samimi senaryo ile muhtemelen onun komşusu olmadan önce başıma gelenlerin intikamını almama yardım ediyordu.

Yanlışlıkla penisine temas ettiğimde ensemdeki parmakları gerildi. Kendisi çok ama çok erekte olmuştu. Rehabilitasyon seanslarına başladığımızdan beri, onun yarı ereksiyonlarına alışmıştım. Sürekli olarak penisinin yakınındaki bölgelerine dokunuyordum ve seanslarımızda spor şortu, sporcu sutyeni ve ara sıra askılı tişört giyiyordum çünkü onun cüssesindeki bir adam üzerinde çalışırken çok sıcak oluyordu. Ayrıca o evinde donla geziyordu, neden ben de rahat etmeyecektim? Dolayısıyla tepkisi beklenmedik değildi. Ama ondan çıkan ses –yarı ıstırap, yarı arzu– omurgamdan aşağı bir ürperti yolladı ve bacaklarımın arasında bir vızıltı meydana getirdi. Seks sırasında çıkardığı seslerin nasıl olduğunu hayal etmemek benim için artık imkânsızdı.

“Ben muhtemelen gitmeliyim.” Joey’nin sandalyesi ahşap parke zemine sürtündü.

Elim hâlâ Bishop’ın uyluğunun iç kısmına yayılmış haldeydi. Çekmeye davrandığımda parmaklarımızı birbirine dolayarak elimi olduğu yere sabitledi. Bishop etrafımda kıvrılmış halde duruyordu. “Emin misin, dostum? Stevie düğümü gevşetmek üzere.” Sesi hırıltılı ve alçaktı.

“Sorun değil, abi. Buza çıkman gerektiğini biliyorum. Yarın seninle işyerinde görüşürüz, Stevie.” Joey helyum çekmiş gibi konuşuyordu.

“Tamam, o zaman görüşürüz.” Sesim boğuk ve nefes nefeseydi.

Bishop, kapım tık sesiyle kapanana kadar elimi uyluğuna, kendi parmaklarım da ensem arkasına bastırdı.

İkimiz de güçlkle soluyorduk ve tenine değen avucum nemliydi. Genellikle fizik tedavi yaptığımız sırada, rahatsızlığına dair yorumlarda bulunurdu, ben de ara verdiğimizde ölü şeyler düşünmesini önerirdim, sonra da kendini kontrol altına alırdı. Bazen bana hayalarının altındaki noktanın gevşetilmesi gerekti-

ğini söyleyebiliyordu, bu da genellikle ona biraz fiziksel acı verdiğim noktaydı ve çoğunlukla profesyonel olmaya geri dönerdik Ama bu defaki farklıydı.

Bishop tek elini sandalyenin arkasına tutunmak, diğerini benim de yardımımıyla bacağını yere indirmek için kullandı. İkimize de fazlasıyla gerekli olan alanı vermek için geri çekilmesini bekliyordum, onun yerine sandalyenin her iki yanında bacaklarını açıp bacaklarımın üstüne oturdu ve kollarını sandalyenin arkasından uzattı.

“Ee, Bishop?”

“Bir dakikaya ihtiyacım var,” diye mırıldandı ve alnını omzuma yasladı.

Bütün ağırlığını bacaklarıma vermiyordu, ama şu an büyük bir kısmını ben taşıyordum. Pozisyonu bana striptiz kulübü tarzı kucak dansını anımsattı ya da kucak dansının buna benzemesi gerektiğini düşünüyordum, çünkü daha önce tecrübe ettiğim bir şey değildi.

Geçen birkaç haftada ellerimi kasığının yakınlarında dolaştırarak veya bacaklarını hareket ettirerek çok zaman geçirmiştım. Hatta onları omuzlarımin üstüne atmışlığıım bile vardı; sadece tek seferlikti ama olsun, vücudunun pek çok parçası vücuduma dolanmıştı.

Yapmadığım tek şey, onunla tamamen kuşatılmaktı. Bishop epey iri bir adamdı. Fazlasıyla çıplak, iri bir adam kucağımda oturuyordu. Onunla bu pozisyonda, bu kadar yakın durmak boğucuydu. Burada neler olduğunu gerçekten bilmiyordum. Joey gitmişti, artık kişisel alanımın her yerinde olmasma gerek yoktu ama işte buradaydı.

Nazikçe kollarını kavradım ve kasları dokunuşumun altında zıpladı. “İyi misin?” Çatlak sesli bir fısıltı olarak çıkmıştı.

Bishop bir ses çıkardı; anlayabileceğim bir kelimedenden çok homurtuya benziyordu.

Sakinleşmeye çalışarak ağır bir nefes aldım ve teninden gelen kokuyu fark edince kaşlarımı çattım. Belli ki bir şeyleri ben uydurmuyordum. “Neden bebek pudrası gibi kokuyorsun?”

Kıs kıs gülünce, sıcak nefesi köprücük kemiğimi okşadı. “Gelmeden önce bebe yağıyla ovaladım.”

Bir homurtu çıkararak güldüm ve bunun üzerine etrafımızı sarıp odayı havasız bırakan tuhaf cinsel gerilim kırıldı.

Bishop bir iniltiyle kucığımdan kalktı ve geriye doğru sarsak bir adım attı. Dengesini sağlaması için onu kalçalarından tuttum. Ben otururken o ayakta olduğu için, kasığı yine yüzümün önündeydi ve ereksiyonu barizdi. Yere devrilecek veya tekrar kucığıma düşecek gibi görünmediği an, onu bıraktım. Kişisel alanımdan çıktı ve tekrar nefes alabildiğimi hissettim.

“Sanırım ‘Joey’i gitmesine neden olacak kadar rahatsız et’ planı başarıya ulaştı ama içimden bir ses, o performanstan sonra yarın bir sürü soruya cevap vermek zorunda kalacağımı söylüyor.” Lastik tokama bakındım ve yerde buldum. Saçlarımı topladıktan sonra tepede topuz yaparak tutturdum. “Yani bunun için sağ ol.”

“O zevk yüzde yüz bana ait. O herif tam bir denyo ve geri zekâlı.”

“Hım. Sanırım bütün bir yıl boyunca onunla kaldığım için *geri zekâlı* unvanını paylaşıyor olabilirim.” Aynı anda kendime ait hem daha çok hem daha az alan isteyerek onun etrafından geçmeye davrandım.

“Hey.” Bishop’ın parmakları bileğime dolandı. “Kendine bunu yapma. Başkalarının kötü seçimlerini üstlenip kendininmiş gibi davranma.”

“Bunun olacağını anlamam gerekirdi.”

“Bazen gözümüzün önündekini göremeyiz ama, değil mi?”

Çenemi kaldırarak gözlerine baktım. Orada söylenmemiş çok fazla söz vardı. Artık NHL profesyonellerinden oluşan bir takıma hesap verdiğim için, o şekilde kalması gerekiyordu. Ancak

aramızda çınlayan kimyayı görmezden gelmek çok zordu. Bunu bastırmaya çalışmamın birçok nedeni vardı, içlerinden biri de az önce dairemnden çıkan kişiydi.

Bishop'm buzun üstüne döner dönmez kesinlikle medyadan epey ilgi toplayacak bir NHL oyuncusu olması da cabası. Bu, dahil olmak istediğim bir şey değildi.

Telefonum masanın üstünde titreyerek irkilmemize neden oldu. Oraya bakınca ekranda parlayan Pattie'nin adını gördüm. Joey ile işlerin nasıl gittiğini öğrenmek istediğine emindim.

"Seninle şimdi çalışalım mı?" Bishop'm hâlâ kabarık olan kasık bölgesine doğru işaret ettim.

"Olur, ama bu gece beni çok zorlama. Çektiğim numara çok iyiydi ama şimdi biraz ağrım var."

"Ben de onu merak ediyordum."

"Tamamen değdi gerçi. Keşke herifin yüzünü görebilseydin. Beni sakatlamak ister gibi bakıyordu."

Sonraki kırk beş dakikayı, ellerimi Bishop'ın her yerinde gezdirerek geçirdim. Bu kadar çok inleyip huysuzluk etmesine bakılırsa, yaptığı numaranın çok iyi bir fikir olmayabileceği konusunda haklıydı.

Biter bitmez gitmesini bekliyordum, ama onun yerine bize tabak çıkarıp soğuk pizzayı servis etti. Yarısı benim sevdiğim şekildeydi; diğer tarafın et seçimleri de aynıydı ama ananas ve yeşil zeytin yoktu. Ayrıca yanında getirdiği biralardan iki kutu açtı. Bir sebepten ötürü deli gibi susamıştım, bu yüzden ilk birayı hızlıca bitirip ikinciye geçtim.

Bishop kanepeme yayıldı ve kumandamın kontrolünü eline geçirerek *Sportsnet*'i bulana dek kanallar arasında gezindi. Kendi diliminden bir zeytini alıp tabağıma attı. "İğrenç malzemelerin benimkilere karışıyor."

"Bu iğrenç değil. Lezzetli." Kocaman bir ısırık alıp keyifle inledim. Soğuk olmasının bir önemi yoktu; hâlâ harikaydı ve öğle

yemeğinden beri bir şey yememiştim. Ağzımı elimle kapattım.
“Seninki sıkıcı.”

“Üç çeşit et sıkıcı değildir.”

“Maceraperest olmadığı kesin.”

“Pizzanın üstüne meyve koymak maceraperestlik değildir, Stevie. Yanlış ve iğrençtir.”

“Domates de teknik olarak meyve ve pizzanın her yerine yayılmış haldeler,” diye belirttim.

“Evet ama domates tatlı değil, tuzluya yakın ve markette sebze bölümünde yer alıyor, haliyle aynı şey değil. Pizzana şeftali dilimi koyar mısın? Hayır, koymazsın. O zaman ananas gibi şeyler de koymaman gerekir. Özellikle de yeşil zeytin gibi itici bir şeyle beraber.”

“Dök içindekileri, Shippy. Bana gerçekten ne hissettiğini anlat.”

“Bana öyle *deme*.”

“Ne demeyeyim, *Shippy*?”

Ağzının kenarına dokunup bana pis bir bakış attı. “Kes şunu.”

“Yoksa ne olur?”

“Yoksa o pizzayı yüzünün her yerine sürerim.”

“Hele bir sür, ben de yarınki rehabilitasyon seansımızda seni buna pişman ederim.”

“Ne yapacaksın, tanga giyip püsküller takarak direk dansı için bacağı mı kullanacaksın?”

“Bu kulağa fena halde fantezi gibi geliyor, *Shippy*.”

Pizza dilimimi kapmayı denedi ama sakat olan ben değildim. Kanepeden yuvarlanarak ayağa fırladım. “Çok yavaşsın, *Shippy*. Tepki sürenin üstüne çalışman lazım.”

“O lakaptan o kadar nefret ediyorum ki, bilemezsin.”

“İyi, duracağım... İğrenç pizzamı denersen tabii.”

“Hayır.”

Tek omzumu kaldırarak rahat bir tavırla omuz silktim.
“Dediğin gibi olsun, *Shippy*.” Her kullanışında lakaba daha da

ısıniyordum. Gerçekten korkunçtu ve ona birazcık bile uyduğu hiçbir şekilde söylenemezdi, belki de o yüzden bu kadar hoşuma gidiyordu. Ayrıca rahatsızlığı çok eğlenceliydi.

Kanepenin öteki ucuna kendimi bırakıp pizzamdan başka bir ısırık aldım ve keyif dolu sesler çıkardım.

“Cidden mi?” Bishop tek kaşını kaldırdı.

“Sorun ne, *Shippy*?”

“Son iki dakikada bana beş yüz kere *Shippy* demenin dışında, pizzandan kafayı buluyormuş gibi görünüyorsun.”

“Gerçekten güzel. Sadece tek ısırık alırsan, o lakabı bir daha asla kullanmayacağım.” Ona doğru yaklaştım.

“Siktir, tamam. Tek ısırık. Ondan sonra bu *Shippy* boku bitecek.”

“Bahse varım, çok hoşuna gidecek ve çok geçmeden gizlice sipariş edeceksin.” Bacakları iki yana açık halde kanepeye yayılmıştı ve morlukları görünüyordu. Dizimin kenarı uyluğuna değecek kadar yaklaştım ve pizza dilimimi yüzüne doğru uzattım.

Akşam yemeğini beğenmeyen bir çocuk gibi dudaklarını büzerek başını çevirdi. “Beğenmezsem, tükürürüm.”

“Hayır. Sen çocuk değilsin. Yutmak zorundasın.” Tıpkı Joey’yi rahatsız ederken bana yaptığı gibi, kişisel alanına resmen daldım.

“Kokusunu bile sevmedim. Tadını sevmeyeceğim de kesin.”

“Kadınlar meni yutabiliyorsa, sen de bir lokma pizzayı yutabilirsin.”

Kaşları havalandı. “Bu senin yutan biri olduğun anlamına mı geliyor?”

“İki kez tatmanın anlamı yok. Ayrıca tuzlu tat alma reseptörlerinin hepsi öndedir. Eğer boğazıma kadar almanın ortasındaysam, kusarak o iğrenç jelatinimsi zımbırtıyı tat alma reseptörlerimin üstüne yayıp da bütün o acı, ekşi, tuzlu tadı almak yerine yutmak daha mantıklı.”

Bishop'ın ağız bir an için açık kaldıktan sonra hızla kapattı. Çenesinde bir tik başlarken, gözleri kararmıştı. "Eski sevgilin cidden geri zekâlı. İsteyerek yutan bir kadını kim aldatır?"

"Onunla o kadar uzun süre kaldığım için geri zekâlı olan benim." Pizza diliminin ucuyla dudağını dürttüm. "Zeytin ve ananas da alacağın kadar güzel, büyük bir ısırık al bakalım."

"Üzerine kusarsam, özür dilemem."

"Bebek gibi davranmayı kes de ısır."

"İyi." Sağlam bir ısırık aldı ve neredeyse bir parmağımı da götürüyordu.

Yüz ifadesi paha biçilemezdi ve telefonum yakınlarda olsa, kesin bu anın fotoğrafını çeker ve rehberime onun resmi olarak eklerdim. Kusmadan önce öğürür gibi olan kediye anımsatan bir hareket yaptı.

"Yut, Shippy."

Gözlerini kısarak daha hızlı çiğnedi, boğazı hareket etti ve benim yanımdan uzanarak birasını alıp kalanını başına dikti. "Tiksinç."

"Sıcakken daha iyi."

"Bu iğrenç malzeme kombinasyonundan bir lokma daha alacağıma, kirli ve terli bir am yalamayı tercih ederim." Muhtemelen pek de bayılmadığı zeytin-ananas tadını bastırmak için, tamamen etli ve peynirli pizzanın yarısını ağzına tıktı.

"Dünden beri duş almadım, yani tatlıya yerin varsa, o dediğinden bende var." Avucumu ağzıma vurdu. "Aman Tanrım. Bunu söylememişim gibi yap."

Bishop'ın yüzüne ağır bir sırıtış yayıldı. "Önce bana yutan biri olduğunu söyledin, ardından tatlı olarak malum yerini mi teklif ettin? Bu konuşmayı doksan yaşında ihtiyar bir bunak olduğumda bile hatırlayacağım."

Gözlerimi devirerek utancımı saklamaya ve şimdi de Bishop'ın yüzünü bacaklarımın arasında hissetmenin nasıl olacağım hayal

ettiğim gerçeğini kenara itmeye çalıştım. “Pis kızsall bölgelerimle dalga geçiyordum herhalde. Duş almamak Joey için yapılmış bir şeydi, caydırıcı olarak yani.” Dağınık topuzumu işaret ettim. “Saçımı pastırma yağıyla şekillendirmişim gibi görünüyor.”

Bishop beni hazırlıksız yakalayarak geniş ve sıcak avucunu enseme dolayıp beni daha yakına çekti. Başını eğdi ve dudaklarını şakağımda, burnunu da kulağımanın yakınında hissettim.

Derin bir nefes aldı. “Bence meyveli kokuyor.” Sert kirli sakalı yanağıma battı ve o başımı yana eğerken, dudaklarının boğazımda gezindiğinden fazlasıyla emindim.

“Sen ne...” Çenemin alt kısmında dilinin sıcak ve ıslak kayışını hissedince nefesim kesildi.

“Bence tadı da acayip iyi,” diye mırıldandı.

Burada neler olduğunu bilmiyordum. Nefes alamıyor, hareket edemiyor ve Bishop’ın enseme dolanan geniş avucunun verdiği histen, tenimdeki sıcak nefesinden ötesini düşünemiyordum.

Birçok nedenden ötürü bu kötü bir fikirdi. Bunlardan en önemlisi ikimizin de ilişkimizi profesyonel tutmamız gerektiği gerçeği idi. Bu, daha önce olmayan bir karmaşa sebebiydi.

Dengemi bulmak için avucumu vücudunun en yakın kısmına yasladım. Orası da uyluğuydu; fazlasıyla kaslı ve kalın uyluğu.

“Bishop.” Nefes nefese çıkan bu yarı inleme, ikimize de niyet ettiğimden daha fazlasını anlatıyordu. Bunun ne kadar dert açacağını bilmeme rağmen, yıkanmamış kızsall bölgelerim heyecandan uçuyordu.

Çenemin kenarını ısırarak inledi. Öne düşmemek için bacağındaki elimi düzelttim ve parmak uçlarım saçmalık derecesindeki kısa spor şortunun ucunu sıyırdı. Dudakları hareket etmeye devam ediyordu, dişlerini sürterek çenemin sivri kısmına yaklaştı.

Tenime doğru bir şeyler mırıldanırken, elleri aniden kalçalarıma yerleşti. Bir saniye sonra uyluklarının üstünde ata biner gibi duruyordum. Joey’nin gidişinin ardından başladığımız re-

habilitasyon seansından kalan terim kuruduğu için çok mutluydum. Omuzlarına tutunarak dengede durmaya ve ağırlığının büyük kısmının ona binmesine önlemeye çalıştım, ama belli ki Bishop'ın farklı fikirleri vardı.

Beni aşağı çekince, itirazlarıma rağmen popom bacaklarının üstüne indi. İnlemeyle karışık hırıltıya benzer bir ses çıkardı ve beni öne çekerken aynı anda kalçalarım kaldırdı.

Onu hissettim, *tamamını* hissediyordum; sert, kalın ve *tam oradaydı*. Doğal tepki kalçalarımı döndürmek oldu çünkü benim, ellerimin ve güvenilir vibratörümün sonucu olmayan muhteşem bir sürtünme yaratmak istiyorum. Bacaklarımın arasında iri, sağlam yapılı, inanılmaz seksi ve azdığı her halinden belli olan bir adam vardı. Bunun kötü bir fikir olduğuna dair ne kadar düşüncem varsa, ilk ağır ve kasıtlı sürtünmede hepsi uçup gitti.

Bishop boğulur gibi bir ses çıkararak çenemin kenarını beklediğimden çok daha sertçe ısırıldı.

Nefesim kesildi ve sonra inleyerek tekrar kalçalarımı çevirdim. “Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor.” Parmaklarımı saçlarından geçirerek kavrarken, tutamların saten gibi dokusunun tadını çıkardım. Niyetim başını geriye çekmek ve birbirimizi kıyafetlerin üstünden becerirken dudaklarını dudaklarımda hissetmenin nasıl olacağını keşfetmekti.

Bishop'ın belimdeki parmakları kasıldı ve bir sonraki inlemesini bir dizi küfür takip etti.

Ben donakalıırken, başı öne düştü, yüzünü boynumun kenarına yaslamıştı. Tenime doğru alçak sesle *siktir* diye hırladı. Her ne kadar bir kez daha kalçalarımı çevirmek istesem de –çünkü pamuklu kumaş ve likranın üstünden olsa bile, aletin bana sürtünmesinden sonuna kadar keyif alıyordum– bunun harika bir fikir olmadığını bir kez daha hatırlamış oldum.

Bishop kalçalarını birkaç santim kaldırdı ve bunun ardından ondan çıkan ses çok tanıdıktı. Eğer tanıdığım bir ses varsa,

o da acı dolu inlemesiydi. “Kahrolası anasını sattığımın boku!” Dudakları aralandı, dilinin ıslak darbesini ve dişlerinin keskin baskısını hissettikten sonra tenimi sertçe emdi.

“Ah!” Saçına yapışıp yüzünü boynuma daha da bastırdım, Kody bebekken annesinin meme ucuna diş kaşıma oyuncağı muamelesi yaptığında Lainey’nin uyguladığı şeye benziyordu bir nevi. Görünüşe göre istenilen etkiyi yaratmıştı. Bishop dişlerini benden çekti. Parmaklarını kalçalarımın zorla ayırmak zorunda kaldım.

“Hayır, yapma!” Kucağından inmeme engel olmaya çalıştı, ama yüzü acıyla çarpılmıştı.

Kıvranıp kurtuldum ve sürünerek kanepenin diğer tarafına geçtim. Kızsal bölgemi aletine sürtmeyi kestiğim an kendini avuçladı ve başının arkasını birkaç kez kanepenin yastıklarına vurarak inlemeye ve küfretmeye devam etti. “Tek istediğim biraz lanet olası sürtünme! Çok fazla şey mi istiyorum?”

“Sürtünme için hazır olduğumu sanmıyorum.” Cırtlak sesli ve nefes nefeseydim.

Başını bana doğru çevirdi, bakışları ateşli ve öfkeli bir tavırla üzerimde dolaştı. “Dün duşta mastürbasyon yapmayı başardım. Harika hissettirmedim ama biraz olsun rahatladım.” Elinin arkasında belli olan kabartıyı öfkeyle sarstı. “Bu kahrolası bir işken-ce.” Hâlâ korumacı bir tavırla kendini avuçlamış duruyordu; sanki doğaçlama bir şekilde üstüne çıkıp ona sürtünecektim sanki. Bunu yapan ben değildim, beni kucağma çeken kendisiydi.

“Muhtemelen ilahi bir müdahale filandı.” Onunla yiyişmeye çalışmaktan daha salakça bir şey yapmadan önce –gerginliğinden kurtulması için ona ustalıkla bir el muamelesi ya da oral seks teklif etmek gibi– bakışlarımı kaçırdım.

Karşılık vermek için ağzını açtı ama sehpanın üstündeki telefonu titredi ve ekranda kardeşinin adı parladı. Aynı anda benimkine de yeni mesaj uyarısı geldi. Kötü bir zamanda gelen ke-

sintiler için Tanrı'ya şükürler olsun. Mesaj Joey'den geldiği için bakmak hiç ilgimi çekmiyordu ama yine de telefonumu elime aldım. En azından artık gözlerim Bishop'ın orasında değildi. Telefonuna uzanırken gözlerini üzerimde hissettim.

"Ah, siktir," diye homurdandı.

"Her şey yolunda mı?" Ona doğrudan gözlerimi dikmek zorunda kalmamak için yan gözle baktım.

"Kardeşim lanet olası insülinini bulamıyormuş."

"Evde mi?"

"Evet." Arama tuşuna basıp telefonu kulağına götürdü. Nolan'ın boğuk sesini duyabiliyordum. "Sehpaya baktın... Buzdolabına... Havlu dolabına? Siktir. Sana nerede sakladığımı söylersem, onu da kaybetmeyesin diye saklamak için yeni bir yer bulmam gerekir. Sen ne? Tanrım, Nolan. Nasıl buldun ya?" Asabiyetle elini saçlarının arasından geçirdi. "Hemen geliyorum. Bu boku konuşacağız ama. Bir şeyin ortasındaydım." Aramayı sonlandırdı. "Gitmem gerek. Bugün daha öncesinde fazladan bulundurduğum kiti bulmuş, şimdi ikisini de bulamıyor ve bir saattir arıyormuş."

"Ah Tanrım, bu iyi değil." Kapıya kadar peşinden gittim.

"Hayır. Değil gerçekten. Keşke bunu daha ciddiye alsa. Bir gün ben kıcını kurtarmak için burada olmayacağım."

"Biliyorsun, eğer gerekirse, birkaç dozu burada saklayabilirsin, her ihtimale karşı."

"Bu iyi bir fikir olabilir." Koltuk değneği kolunun altında, koridora adım attı. "Ah, bir de bu konuşma bitmedi." Kasıklarımızı işaret etti.

Gözlerimi devirdim. "Bence olanlar için hormonları suçlasak ve hiç olmamış gibi yapsak daha iyi."

Bishop karşı çıkamadan, Nolan kapıyı açtı. Gözlerini Bishop'tan bana çevirdi ama göz teması kurmadı, yüzünü buruşturmuştu. "Böldüğüm için özür dilerim."

“Dilemelisin de pislik herif. Gecemi mahvettin.”

“Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin,” diye teklif ettim.

Bishop bana el salladı ve dairesine girip gözden kayboldular. Kapıyı kapatıp oraya yaslandım, parmaklarımı çenemin kenarından Bishop’ın beni ısırduğu yere ve boynuma, deriyi emdiği yere doğru gezdirdim. Banyoya koşup ışığı açtım. Pembe bir iz vardı ve dişlerini batırdığı yerde minik hilaller belirmişti.

Yatağa girdiğimde tek düşünebildiğim, bu “neredeyse-öpücük”tü. Sonra da rüyama girdi. Bishop’la cinsel ilişkinin getireceği karmaşaya ihtiyacım yoktu ama kendimi bir kez daha böyle bir durumda bulursam, kasığımı onunkine sürtünmekten alıko-yabileceğimden emin değildim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Direnmek Nafile

Stevie

Ertesi sabah işyerinde Joey beni köşeye sıkıştırıp Bishop’la aramda neler olduğuna dair akla gelecek her tür soruyu sormaya çalıştı.

“Rehabilitasyonuna yardım ediyorum ve bu konuda o koca çeneni kapalı tutabilirsen makbule geçer.”

Joey kollarını göğsünde kavuşturup benimkinin yanındaki dolaba yaslandı. Kolunun altından bir tutam kıl göründü ve koltuk altı trolünün boğulduğunu hayal ettim. “Ortada rehabilitasyondan çok daha fazlası var gibi görünüyor. Eskiden çıktığımızı biliyor mu? Anlıyorum Stevie, telafi için birine ihtiyacın var ama bu benden intikam almanın iyi bir yolu değil. En sonunda kim incinecek?”

Hemen sırf onun aptal kıcını atlatmak için Bishop’la takıldığımı varsayması sinirimi tepeme çıkardı. “Burada ne yapmaya çalışıyorsun, Joey? Bana ilişki tavsiyesi vermeye mi?”

“Sonunda pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum.”

Dolabımın kapağını çarparak kapattım, keşke parmakları arasında kalsaydı. İşyerinde olduğumu ve onun amacının da beni kışkırtıp tepki almak olduğunu hatırlattım kendi kendime. Hiçbir şekilde ona bu tatmini yaşatmayacaktım. “Ben zaten pişman olduğum bir şey yaptım. Bir yıl seninle çıktım. Bence bir süre listemin başında bu olacak.”

Joey benimle aynı anda yana doğru bir adım atarak yolumu tıkadı. Kasığına vurmak istemiyordum. Teslim oluyormuş gibi ya da beni kuşatmaya çalışıyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Bak, kolayca kin güdebilen biri olduğumu biliyorum Stevie, ama adamın namını biliyor musun? Hangi tür kadınlarla çıktığını gördün mü?”

“Ben kin gütmem.”

“Küçücük bir hata yaptım diye bana hâlâ kızgınsın.”

“Doğum günümde benden başka birini düdükleme küçük bir hata değil.”

Bunu görmezden gelerek telefonunu yüzüme soktu. Belli ki Bishop’ı sosyal medyada araştırmakla meşguldü. Arama kutusunda “#BishopWinslowGörülme” yazıyordu. “Şuna bir bak.”

“Neden don giymiş Bishop’ı süzüyorsun?”

“Onu süzmüyorum!” Joey hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzunun üstünden dönüp baktı. Maalesef yalnızdık. “Tonlarca fotoğraf var ve çoğu yeni. Yaklaşık şu son birkaç ayda en azından bir düzinesi var. Gerçekten böyle bir adamla mı olmak istiyorsun?”

Joey’nin bana gösterdikleri, normal bir insana Bishop’ın çapkının teki olduğunu ima ederdi. Ama işe bakın, ben Bishop’ın dairesine girip çıkan kadınlarla ilgili bilgilere hâkimdim ve onların erkek kardeşinin arkadaşları olduğunu biliyordum. Hatta fotoğraflardan birinde, geçen hafta Nolan’ın en son yatıya kalan arkadaşını tanıdım. Bütün fotoğraflar Bishop’ın dairesinde çekilmişti ve yarısı çaktırmadan anlık çekilmiş gibi bulanıktı.

Bazılarında Bishop kameraya yakalandığının farkında değildi, ancak birkaçında ortaparmağıyla çenesini ya da şakağını kaşıyarak gizlice hareket çekiyordu.

Bunu kolayca açıklayabilirdim, ama Joey'nin onu zampara bir denyo olarak bilmesi neredeyse daha iyiydi. Hatta bunun doğruluğuna inanması memnun ediciydi. "Gerçekten seni hiç alakadar etmez, değil mi?"

"Tamam, konuyu kapatıyorum."

"Şuna da bir bak, bunca zamandan sonra anladı be." Bir kez daha yanından geçmeye çalıştım, ama yolumu kesti.

"Dur biraz. Bağış toplama etkinliğinin dekorasyonunu konuşmak için bir araya gelmemiz gerekiyor hâlâ. Neden bu gece bana gelmiyorsun?"

Cidden. Bu kadar bihaber olması mümkün değildi. "Meşgulüm."

"Valizini alabilirsin. Hatta sonrasmda seni arabayla evine bırakırım. Bunu halletmemiz lazım. Ne yaptığımızı bildiğimizden emin olmayı ve hafta sonuna kadar bütçe teklifi sunmamızı bekliyorlar."

İç çektim, gıcık olmuş ve yenilmiştim. Şu salak proje biter bitmez, kesinlikle ona siktir olup gitmesini söyleyecektim. "Tamam. Ama sadece valizimi almak istediğim için ve bu saçmalığı planlayıp aradan çıkarabilelim diye geleceğim. On beş dakikaya danışanım var. Gitmem gerek."

"Tamam. Beşte lobide buluşuruz." Sırıtsı o kadar kibirliydi ki, yüzünün ortasma bir tane çarpmak istedim.

"Altıya kadar danışanlarım var. Seninle evinde buluşuruz."

"Sorun değil. Ben beklerim."

"Harika." Onu personel odasında bırakıp çıktım. Hâlâ onunla uğraşmak zorunda kaldığım için de sinirimden hırladım.

Bishop öğleden sonra erken saatlerde bana mesaj atıp saat yedi sularında evime geleceğini haber verdi. Ona, halletmem gereken birkaç şey olduğu için biraz gecikebileceğimi söyledim.

Dün geceden ve neredeyse olan şeyden sonra onu görmek konusunda gergindim. Bir dakikadan kısa bir süre sonra ondan bir sürü pis pis bakan emoji'nin olduğu başka bir mesaj aldım, beni istediği zaman müsait olmayarak ona bir tür kötülük yapıyordum sanki.

Temelde, tacını çıkarıp kışına sokmasını anlatan bir GIF yolladım kendisine. Joey'den bir şeyler almam gerektiği ve hâlâ gala için o kahrolası dekorasyonlarla uğraşmak zorunda olduğumuz için geç kalacağımı ondan saklamanın bir anlamı yoktu. Ayrıca, muhtemelen ciddi anlamda kötü bir ruh halinde olacağım konusunda da uyarılmalıydı, bu yüzden dün gece olanları tekrar yapacağımızı sanıyorsa fena halde yanılıyordu. İnkârın en iyi plan olduğuna kesinlikle inanıyordum. Öğleden sonranın geri kalan kısmında telefonumu sırt çantamda bıraktım; Bishop'ın hak iddiası, sürtünmeler hakkındaki düşünceleri ya da Joey ve onun aptallıkları hiç ilgimi çekmiyordu.

O günkü son randevum iptal oldu, bu da beklenenden daha erken boşa çıktığım anlamına geliyordu.

"Jules ve benimle bara gelmek ister misin? Bir şeyler içer, atıştırırız?" Pattie kolunu koluma doladı. İkimizin de bütün saatleri dolu olduğu için bütün gün onunla konuşamamıştım.

"Çok isterdim, ama Joey ile uğraşmam gerekiyor." Koridordan lobiye doğru yürüyorduk. Ruh halim şimdiye kadar iyiydi.

"Onu dün gece yaptığınızı sanıyordum."

"Bir kesinti oldu."

Kaşları yükseldi. "Komşuyla alakalı bir kesinti mi?"

"Aynen." Ön bankoya yaklaşırken pat diye durdum, kollarımız iç içe olduğu için bu, Pattie'nin de aniden kalakalmasına neden oldu. "Hay ben..."

Bishop bankoya yaslanmış, resepsiyonist Bernice'le konuşuyordu ve kız kafası patlayacakmış gibi görünüyordu.

"Oha. Bu seksi şey de kim?"

“Kendisi Bishop.”

Alçak sesli bir ıslık çaldı. “Vay canına. Onu çatılmış kaşlar ve bir sürü hokey ekipmanı ile görmeye alışkınım ben.”

“Ben de donuyla görmeye alışkınım.”

“Şu ana kadar ne kadar şanslı olduğunu fark etmemiştim. Bu adam inanılmaz seksi.”

“Evet.” Ve dün gece, o çektiği acıdan neredeyse ağlarken ona sürtünüyordum. Kolumu Pattie’nin kolundan ayırıp kalan mesafeyi kapattım ve birkaç adım kala durdum. “Ee, selam.”

Bernice bir cümlelerin ortasında idi, Bishop’ın yüzündeki boş ifadeye bakılacak olursa, ona büyük ihtimalle en kanişi Düşes ile ilgili her şeyi anlatıyordu. Benim sesim üzerine Bishop’ın kafası olduğum yere doğru döndü. Gözleri yavaşça ayakkabılarıma kadar inip tekrar yukarı çıktı. “Tahminimce mesajımı almadın.”

“Tahminimce almadım. Pattie, bu Bishop; Bishop, bu da arkadaşım ve iş arkadaşım Pattie, kendisi de fizyoterapist.”

El sıkıştılar ve hakkını vermek lazım, Pattie çok sakindi, ama zaten kardeşleri üniversitede futbolcuydu ve bu da ailede ünlü birinin olması gibi bir şeydi.

Telefonumu bulmak için sırt çantamı karıştırdım. Tabii ki çantanın en dibinde olmak zorundaydı; bu da durumu tuhaf bir hale soktu, çünkü Pattie havadan sudan sohbet ederken, Bishop’ın bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. “Kısa bir özeti vermek ister misin?”

“Valizini almak için seni denyo eski sevgilinin evine götüreceğim.”

Pattie kahkahasını saklamak için boğulur gibi öksürdü.

Bishop’ın koluna bir tane vurdum ve Joey orada mı diye etrafa bakındım, ne de olsa beni alıp evine götürmesi gerekiyordu. Hani *bizim* evimiz olması gereken yer. Bu her açıdan amma da eğlenceli ve tuhaf olacaktı.

“Onu evine gönderdim çoktan,” dedi Bishop.

Sırıttığını bilmek için yüzüne bakmama bile gerek yoktu.

“Evine nasıl gideceğiz o zaman? Seninle otobüse binmem ben.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, kulağa ne kadar absürt geldiklerini fark ettim. Bishop’ın toplu taşıma kullanarak seyahat giderlerini kışmasına gerek yoktu. Ancak birkaç saniyeliğine devasa bedenini o küçük koltuklardan birine sıkıştırmak zorunda kalmanın onun için nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

Bir grup anahtarı kaldırdı. “Buraya arabayla geldim.”

Onları elinden kaptım. “Senin araba *kullanmaman* lazım.”

“Buraya kadar sorunsuz geldim.”

Yumruk yaptığım elimi belime dayadım. “Araç kullanmana izin çıktı mı peki?”

“Hafif egzersizlere izin çıktı, haliyle araç kullanmak da mantıklı görünüyor, değil mi?”

“Sen bunda ciddi misin? İkisinin birbiriyle hiç alakası yok. Hem de hiç. Ya hızla tepki vermek zorunda kalırsan? Ya da ani fren yapmak? Ağlamadan kalçanı yukarı bile kaldıramıyorsun.”

“Yanlış. Kalçamı gayet de kaldırabiliyorum, sadece uyluklarımda ağırlık varken olmuyor.”

Yüzümün kızarmaya başladığını hissedebiliyordum. Ona uyarıcı bir bakış attım. “İzin çıkana kadar araba kullanmak yok ve o izni de senin ağzından duymak değil, yazılı olarak görmek istiyorum. Bütün o sıkı çalışmamı mahvetmene izin vermem. Son ihtiyacım olan şey, tekrar o süper pislik hallerine geri dönmen.”

“Bu, gündüz kuşağı pembe dizilerden daha iyi,” dedi Pattie ve Bishop’ı resepsiyonun orta yerinde azarladığımı, onun da bana dondurma yemeye götürecekmişim gibi sıırıttığını fark etmeme neden oldu.

Ona, “Yardımcı olmuyorsun,” dedikten sonra dikkatimi tekrar Bishop’a çevirdim. “İnsanlar seni tanımaya başlamadan gitmeliyiz”

“Buralarda tanınacak kadar yüksek profilli değilim,” diye karşı çıktı Bishop.

Ve elbette evren hem benden yana hem de benimle hemfikir olduğu için, iki danışan ona yaklaşıp imza ve fotoğraf istedi. Fotoğrafları ben çekmeyi teklif ettim ve insanlara telefonunu teslim etmeden önce ona en az yirmi poz verdirdim. Çıkmadan önce bir eşofman üstü giyip kapüşonunu kapatarak saklandım. Ayrıca kocaman pilot-stili güneş gözlüklerimi de takmıştım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Bishop.

“İnsanlar seni tekrar tanır da daha çok fotoğraf çekmek isterlerse diye gizleniyorum.”

Düşen bir tutam soluk-mavi saça dokundu. “Benden daha çok dikkat çekiyorsun.”

“Her neyse. Gidelim hadi.”

Bishop hâlâ koltuk değneği kullanıyordu ve salyangoz hızında ayaklarını sürümekten hoşlanıyor gibiydi. “Daha hızlı hareket edebilir misin?” diye mırıldandım, kapüşonlumun korumasının altından.

“Kendimi tekrar sakatlamamamı söylediğini sanıyordum.”

“Kasık sakatlığın var. Bir anda kırılğan kemiklere sahip ve çift kalça protezi ameliyatı geçirmiş doksan beşlik ihtiyar olmadın ya.”

Kapüşonumun arkasını çekti. “Dikkat çeken biri varsa, o da hava yirmi dereceyken ve burada dolaşan kızların yarısı plaja gider gibi giyinmişken, o lanet kapüşonluyu giydiğin için sensin.”

“Çünkü onlar üniversite öğrencisi ve bu, hava normalden on derece yüksek olduğunda öyle giyinmeyi gerektirir. Ben kapüşonlumla mantıklı davranıyorum.”

“Hiç de bile.”

Kimse ona yanaşmadan arabasına ulaşmayı başardık; Tanrı’ya şükür, ağabeyim gibi fiyakalı ve pahalı bir şey kullanmıyordu. Anahtarları bende olduğundan, sürücü kapısına doğru koşturup kendimi içeri attım, bu arada o da koltuk değnekleriyle beceriksizce ilerleyip yavaşça yolcu koltuğuna oturdu.

“Yardımanın için teşekkürler.”

“Buraya kadar sorunsuz gelmeyi başardın.”

Benim evim olması gereken yere hiç arabayla gitmemiştim, o yüzden Bishop’ın “GPS”ine adresi girmem gerekti. Yanımda Bishop’la Joey’e gittiğim için endişeliydim. Ayrıca dün gece yüzünden kafayı yemiş durumdaydım ve konuyu açmasını bekliyordum ama açmadı. Parmaklarını kol dayanağına vurarak yan koltukta oturuyordu.

“Neyi ilginç buluyorum, biliyor musun?” dedi sonunda.

“Beni aydınlatmak üzere olduğuna eminim.”

Kolunu koltuğumun arkasına uzatıp parmaklarını saçımın bir tutamının üzerinde gezdirdi. Dokunduğunu biliyordum, çünkü elini omzuma bastırmasını hissedebiliyordum. Ayrıca hafifçe çekti. “Saçlarının rengini dikkat çekici bir şeye değiştiriyorsun, ama tanımadığın rasgele birinin beni tanınması ihtimali yüzünden kapüşonlunun arkasına saklanıyorsun. Pek de mantıklı gelmiyor. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“O ikisi birbirinden alakasız.”

“Saçların, ‘Bana bakın,’ diye haykırıyor.”

“Ama kimse bu yüzden benimle fotoğraf çekertirmek ya da imza almak istemiyor. Tek bildikleri eğlenceli bir saçımın olduğu. Rook’la akraba olduğumu ya da seninle... Rehabilitasyon üstüne çalıştığımı bilmiyorlar, ama beni seninle ya da ağabeyimle görürlerse, aniden eğlenceli saçlı kız olmaktan çıkar ve Rook Bowman’ın kız kardeşi veya Bishop Winslow’un yanındaki hatun oluveririm.”

Karşılık olarak bir şey söylemedi. Sadece saçımı parmağına dolamaya devam etti. Hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum ve dikkatimi dağıtıyordu. Neyse ki benim apartmanım olması gereken binaya ulaştık. Caddeye paralel park ettim ve kendimi araçtan inmeye zorladım, ama tek yaptığım orada oturup direksiyonu kavrayarak binaya bakmak oldu.

Tanrı bilir ne kadar uzun süre sonra Bishop, “İyi misin?” diye sordu. Kapüşonumu indirip parmaklarını saçımın altına kaydırdı. Nasırlı avucu, tıpkı dün geceki gibi enseme sardı. Başparmağı yavaş ve sakinleştirici bir tavrıyla yukarı aşağı hareket ediyordu.

Boku yemiştım. Bu adamdan hoşlanıyordum ve bunu yapmamam için bir sürü neden vardı; çoğunu dün gece aklımda sıralamıştım. Diğer nedenler, henüz dile getirmediklerim, bana en çok musallat olanlardı. Bishop’ın onu rehabilite etmemi isteme nedenlerine inanıyordum. Ama ya yanılıyorsam? Bu Bishop açısından ayrıntılı bir plan olurdu ve aynı zamanda onu bir sosyopat sınıfına yerleştirirdi, ama ben de başka biriyle basana kadar onlardan biriyle çıktığımı fark etmemiştim. Herif beni incittiği için üzgün değildi. Yakalandığı için üzgündü.

Dahası, Bishop’ı bir NHL oyuncusunu rehabilite etme fırsatından daha fazlası olarak kullandığım konusunda Joey’nin haklı olmasını istemiyordum. Onu bir telafiye dönüştürmek tercih etmeyeceğim bir şeydi.

Üstüne gerçekten kafa yorarsam, biraz duygusal bir karmaşa içindeydim. Bishop’ı da bunun içine sürüklemek istemezdim, ama çoktan ona bağlanmaya ve güvenmeye başlamıştım. Bu şeylerin hiçbirini söylemedim ama. Duygusal bir karmaşa olabilirdim, ama salak değildim.

“Şehre geldiğim o gecedan beri buraya uğramadım.”

“Yani en son gelişin...”

“Joey’yi başkasını düdüklerken yakaladığım zamandı.”

“Doğum gününde.”

“Doğum günümde.” Siktir. Sanırmı ağlayabilirdim. Aptalcaydı. Üzerinden haftalar geçmişti ama buraya gelince her şey daha dün yaşanmış gibi olmuştu.

“Daire numarası kaç? Valizi senin için ben alacağım.”

Nihayet direksiyonu bırakıp ona baktım. “Bunu yapamazsın. Ağır bir çanta, sana sıkıntı yaratır.”

“Hallederim ve eve gittiğimizde sen bana esneme yaptırırsın.”
Şakaklarımı ovdu. “Yine de onunla dekorasyon işini organize etmek zorundayım.”

“Eve gittiğimizde onunla da ilgileniriz.”

“Joey bu işte birlikte çalışmamız için bizi yazdırdı.” Ondan tamamen kaçınmak harika bir strateji değildi ve kesinlikle sonsuza kadar kullanmaya devam edebileceğim bir şey de sayılmazdı. Ama bu durumda, gerçekten kendi başıma yapabilecek duruma gelene kadar Joey ile Bishop’ın ilgilenmesi daha iyi olabilirdi.

“Ve Joey senin huzurunda beş saniye bile geçirmeyi hak etmeyen sik kafalının teki. Merak etme. Bunu çözeceğiz. Nolan şu parti depolarından birinde çalışıyor, bu yüzden bizim için bir sürü bağlantı kurar.”

“Çalışmak için tuhaf bir yer.”

“Saatleri esnek ve kendisi yarızamanlı yönetici. Bağlantıları olduğu için, biz de bundan faydalanabiliriz.”

Elimi yüzümden geçirdim. “Joey seninle birlikte olduğumuzu sanıyor.”

“Güzel. Bırak öyle düşünsün. Böylesi senin açısından daha iyi olmaz mı zaten? Böylece kışından ayrılmaz mı?”

“Senin, benim telafim olduğunu söyledi.” Kahretsin. Neden çenemi kapalı tutamıyordum?

Bishop elinden geldiğince hareket ederek bana döndü. Dizleri orta konsola çarptı, başparmağı kulağımın arkasındaki hassas noktayı ileri geri okşamaya devam ediyordu. “Bu canını mı sıkı?”

“Senin canını sıkı mı?” diye karşı atağa geçtim, çünkü bu soruyu cevaplamak karışık bir durumdu ve gerçek bana kendimi fazla savunmasız hissettiriyordu.

“Senin sik kafalı eski sevgilinden gelince mi? Azıcık bile sıkıyor. O herif seni rahatsız etmek ve aklına girmek için her şeyi söyler.” Ensemi sıkı. “Bırak istediğine inansın. Daire numarası kaç?”

“Bir-iki-bir-üç.”

“Birazdan dönerim.”

Emniyet kemerini çözüp arabadan indi. Arka kapı açıldı ve tek koltuk değneğini aldı. Topallayarak uzaklaşmadan önce cama tıklatınca, pencereyi indirdim.

“Netleştirmek için soruyorum, bu herifi evire çevire dövme mi istemiyorsun, değil mi?”

“Hayır. Kasık sakatlığın var ve bu iyileşmene yardımcı olmanın tam tersi.”

“Onu tepelememi istememenin tek sebebi bu mu?”

“Çoğunlukla evet. Bir de hâlâ onunla çalışmak zorundayım.”

Bishop dudaklarını büzerek başını salladı. **“Tamam. Anlaşıldı.”**

Binaya girmesini izlerken, onunla aramızda neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Kafam çok karışık. Sonunda döndüğünde resmen yüzyıllar geçmiş gibiydi. Valizimi taşımasına yardım etmek için arabadan indim. Şaşırtıcı bir şekilde valiz hâlâ tek parçaydı. Bütün eşyalarımın içinde olduğunu umuyordum.

“Hâlâ hayatta mı?” Valizi bagaja koydum.

“O iyi. Yani egosu çok da iyi bir durumda olmayabilir, ama o herif sana sorun çıkarıyorsa, bundan sonra devam edeceğini sanmam.”

“Ona ne söyledin?”

“Salak bir pislik olduğunu, seni hak etmediğini ve seninle birlikte olabildiği için şanslı olduğunu. Ayrıca sen onunla uğraşmak zorunda kalmayasın diye, şu parti zimbirtısı neyse, onunla ilgilenmene benim yardım edeceğimi söyledim.” Bagajı kapattı. **“Ah bir de, sana sürekli mesaj atmayı bırakması gerektiğini söyledim. Onunla konuşmak istersen, sen temasa geçersin. Üstelik bunun pek de mümkün olmadığını, çünkü bütün boş zamanlarını tekelime almayı planladığımı anlattım.”**

Bishop’a bakabilmek için başımı geriye attım. Tanrım, adam güzeldi. Haşın bir büyüleyiciliği vardı. Ve bugün durduk yere işyerimde bitivermişti. Eski sevgilime geri basmasını söylemişti. Zırlamaya başlamazsam, şanslıydım. **“Benim adıma bunu yaptığın için teşekkürler.”**

“Senin için olduğu kadar kendim için de yaptım. Ben açlıktan geberiyorum, ya sen? Yüzleşmeler bende hep bir şeyler yeme isteği uyandırır.”

Ve işte böyle, ağlama isteği yok oldu. Bir homurtu çıkararak çirkin bir kahkaha attım. “Yağlı ve kesinlikle sezon öncesi diyetinde yer almayan bir şey?”

Bir sırtışla ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. “Resmen aklımı okudun. Ama pizza yemeyeceğiz, çünkü o zeytin-ananas boku-na katlanamam.”

Koltuk değneğini arka koltuğa attı ve sürücü tarafına yöneldi. “Hey, ne yapıyorsun?”

“Ben süreceğim.”

“Hayır, sürmeyeceksin.”

“Evet, süreceğim. Duygusal bir haldesin ve haykırmanın, ağlamanın ya da her ikisini birden yapmanın eşiğinde görünüyorsun. Hem bugün araç kullanmama izin verdiler.”

“Sana inanmıyorum. ‘Onlar’ kim? Neden klinikteyken bana söylemedin? Neden bu zamana kadar bekledin?”

Omuz silktim. “Çünkü sinirinin tepene çıkmasını izlemek hoşuma gidiyor. Yapmamam gereken bir şey yaptığımı düşündüğünde o kadar köpürmen beni mutlu ediyor.”

“Gözlerimden sana lazer ışınları çıkarıyorum. İzin çıktığına dair kanıt istiyorum.”

“Ben de takımın fizyoterapistine öyle söyledim, yani e-postalarını kontrol etmen gerek. Yemeğe giderken bunu yapabilirsin. Asabiyet noktasında acıkmak üzereyim ve iyi bir günde pisliğin teki olduğumu düşünüyorsan, karnım doymadığında nasıl olduğumu görene kadar bekle.”

O arabayı kullanırken, çantamdan telefonumu çıkarıp dediğini yaptım. Bahsettiği e-postayı buldum –kısa mesafe araba kullanmasına izin verildiği yazıyordu– ve bundan sonra açık sözlü olması hakkında homurdandım.

Arabaya servis yapan bir hamburgercide durduk ve Bishop dört kişilik bir aileye yetecek kadar sipariş verdi, ardından otoparkta hamburgerleri yiyip “milkshake”leri h    rdettik.

“Sana bir Şey sorabilir miyim?” Bishop patates kızartmalarından birini ağızına attı, kendine aldığı dört burgeri de ekstra büyük patateslerini de çoktan bitirmiŐ ti. Yediğinin tadını aldığından bile emin değildim.

Omuz silktim. “Elbette.”

“O denyoyla nasıl çıktın?”

Bir patatesi ket  aba bularken, Joey ile tanıştığım zamanı düşündüm. Yüksek lisansım için New York’tan Los Angeles’a yeni taŐ ınmıŐ tım. Onunla derslerin ilk günü tanışmıŐ tık ve bir Şeyler içmek ister miyim diye sormuŐ tu. Evet demiŐ tim. “Yalnızlık çekiyordum, o da oradaydı sanırım.”

Sadece çiğneme seslerimizin duyulduğu sessizlik dolu uzun saniyelerden sonra, nihayet baŐ ımı kaldırıp Bishop’a baktım.

“Buna eklemek istediğın bir Şey var mı, mesela gerçek bir açıklama?” BaŐ ka bir patates aŐ ırıp milkshake”ime uzandı, çünkü belli ki kendininkini bitirmiŐ ti.

“Bunları alabilirsin.” *Milkshake ile patatesleri* takas ettim.

“  z  r dilerim. Muhtemelen   steliyorum, değil mi?”

“Sorun değil. Sadece bunlar genelde düşündüğüm ama dile getirmediğım Şeyler. Dürüst olmak gerekirse, onunla nasıl bir sene boyunca çıktığımı bilmiyorum. Sanırım nedeni kısmen yalnız olmak istemememdi? Herhalde... Bana ait birinin olmasını istedim? Los Angeles’a taŐ ındığımnda, bütün vaktimi ağabeyim Kyle, karısı Joy ve yeğenim Max’le ge  ireceğime dair bir fikir vardı kafamda.”

“Peki   yle olmadı mı?”

Pipetimin ucunu   iğnedim. “Hayır, azıcık bile öyle olmadı. Kendimi bir yabancı gibi, bir nevi... Kimsesiz hissettim galiba. Artık gerçek bir rolüm yokmuŐ  gibi. Kyle, Joy ve Max’e sahipti ve benim kimsem yoktu.”

“Bu zor olmalı.”

Başımı salladım. “Tanıdık olan şeyleri özliyordum. Sonra annem çiftliği sattı ve o da Los Angeles’a taşındı. Bu iyiydi, çünkü onun yakında olacağı anlamına geliyordu, ama o da ağabeyimin ailesiyle çok zaman geçiriyordu, ilk torunu söz konusu olduğu için bu da anlaşılır bir durumdu. Yine de bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum ve o sırada Joey ile tanıştım. Yani birçok yönden, olup biten diğer şeylerden dikkatimi dağıtan, uygun bir şey haline geldi galiba. Bence daha başından birbirimize göre olmadığımızı biliyordum, ama bir süre için alternatifinden iyiydi.”

“Alternatif neydi peki?” “*Milkshake*”imi höpürdetti ve çıkan gürültülü emme sesine bakılırsa, artık o da bitmişti.

“Yalnız kalmak, sanırım? Herkesin benim için endişelenmesi? RJ, Lainey’le daha yeni tekrar iletişime geçebilmişti, bebeği vardı ve ben Los Angeles’ta aileme yapışmaya çalışıyordum çünkü nasıl kendi başıma kalacağımı bilmiyordum ve diğer herkes kendi işiyle meşguldü. Okulum vardı ama... Bir şeye... İhtiyacım vardı.”

Bishop saçımdan bir tutamı parmağma doladı. “Ya da birine?”

“Los Angeles’a taşınmanın her şeyi kolaylaştıracağını sanıyordum.”

“Nasıl kolaylaştıracağını?”

“Her gün babamın anısıyla ve nasıl... Öldüğüyle yüzleşmeyecek. Biz çok yakındık, acayip sıkı fıkıydık. Sanırım annemin evi ve çiftliği satması bana beklediğimden daha çok koydu, biliyor musun? Artık tatillerde New York’a gidemezdim, çünkü artık kalacak bir yerimiz yoktu ve babamın tüm anıları da somut değildi. Oturma odasına girip yatar koltuğunu göremezdim ya da orada uyuyakaldığını hatırlayamazdım. Gezintilere çıktığımız kamyonet Los Angeles yolculuğuna dayanamayacağı için, annem onu sattı. Çok kısa sürede bir sürü değişiklik oldu ve sanırım kaybın yasını gerçekten tutamadım. Ya da bu yasın yeni bir seviyesiydi. Bilmiyorum.”

“Onu tekrar kaybetmek gibi olmuştur,” dedi Bishop sessizce.

“Gerçekten öyleydi.”

“Ona ne oldu?”

“Vücudu pes etti. Kendine çok iyi bakardı –sağlıklı beslenir, hareket eder, diyabeti idare etmesine faydası olacak bütün doğru şeyleri yapardı– ama bedeni ona ayak uyduramadı. Komaya girdi ve hiç çıkamadı.”

“Üzüldüm, Stevie.” Kolunu koltuğumun arkasına uzatıp elini saçımın altına kaydırды, avucu enseme kavramıştı. İyi hissettiriyor, rahatlatıyordu.

“Los Angeles’a taşınana kadar kaybı gerçekten idrak edemedim. Annemden, çiftlikten uzaklaşana kadar. Beni nasıl etkileyeceğini hesaba katmamıştım. Joey iyiydi ve benimle vakit geçirmek istiyordu. Başta ağabeyimin hokey oyuncusu olduğunu bilmiyordu ve bir süre geçene dek ona söylemedim, çünkü insanların amaçlarına ulaşabilmek için seni kullanacağını zor yoldan öğrenmiştim. Neyse, aile etkinliklerine getirecek biri olmasını istedim, böylece ağabeylerim bana babalık taslamaya çalışmazlardı. Joey bir nevi kalkan görevi gördü ve bunu dile getirmek korkunç bir şey.”

“Korkunç değil. Daha fazla acıya karşı koruma sağlamış.”

“Evet. Kesinlikle. İki ağabeyimin, özellikle de RJ’nin, niyetinin iyi olduğunu biliyorum, ama hayatım boyunca her şey onunla, kariyeriyle, hayatıyla ve başarılarıyla ilgiliydi. Babamız öldüğünde, sanırım bir şekilde öne çıkması gerektiğini hissetti ama bu babamın gittiğinin bir hatırlatıcısıydı. Başa çıkmakta zorlanıyordum, bu yüzden Joey hayatıma girdiğinde onu zırh olarak kullandım. Başa çıkamadığım kayıplara karşı savunmamdı. Onunla birlikteyim diye herkes iyi olduğumu düşünüyordu. O güvenliydi, çünkü ondan hoşlanıyordum, yanında rahattım ama ona hiç âşık olmadım.” Yüksek sesle söyleyene kadar bunun doğru olduğunu fark etmemiştim. O, uygun bir kalkandı.

“Gerçekten ailenin seni takdir etmesini umuyorum.” Bishop farkında olmadan enseme okşuyordu, en azından ben farkında olmadığını düşünüyordum.

“Başka bir ailede olsa, başarılarım daha çok kutlanabilir, ama yıldız bir NHL oyuncusu ağabeyin olunca, rekabet etmek zor. Bu RJ’in ya da ailemin hatası değil, ama bu kadar umut vaat eden ve potansiyel gösteren bir çocuğun varsa, onun başarılı olmasına yardımcı olmak için elinden geleni yaparsın. RJ ile gurur duyuyorum, ama hemen yanında parlak bir ışık olduğunda, bu seni bir nevi gölgeye çekilmeye zorluyor. Gölgeyi dert ettiğimden değil. Spot ışıklarındansa onu tercih ederim.”

“Bu yüzden mi maçlardan uzak duruyor ve RJ’in ağabeyin olduğunu söylemekten kaçmıyorsun?”

“Kısmen. Onun olduğu kişi yüzünden kullanılmak istemiyorum. Daha önce başıma geldi, yine geleceğinden eminim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bazen insanlar ona ulaşmak için onun kardeşi olduğum gerçeğini kullanırdı. Özellikle de o tavşan evresinden geçerken.”

“Orada bir süre epey yüksek profilli biriydi. O haberlerin herhangi birinin çarpıtma olup olmadığından emin değildim.”

“Jakuzide üçlü seksi çarpıtmak biraz zordur,” dedim alaycı bir şekilde. “Bir ara çok kötü seçimler yaptı ve annemle babam ona çok kızdılar. Bir süre için onun gözden düşmesine neredeyse... Memnun olmuşumdur, belki?”

“Medya onu altın çocuk olarak lanse etmediği için mi?”

Yüzümü buruşturarak başımı salladım. “Başarılı olmasını istemediğimden değil. İstiyordum, hâlâ da istiyorum, ama yaptığı seçimlerin beni nasıl etkilediğine dair hiçbir fikri yoktu. Biz kırsal bir kasabada büyüdük. Bütün lise adeta ona tapıyordu. Pak tavşanlarıyla düşüp kalkmaya başladığında, aniden okuldaki en popüler ve en nefret edilen kız oldum. Sanki o ilgiden bir an olsun keyif almışım gibi. Sonra o sinsi, şirret davranışlar ortaya çıktı. Kızlar birbirine çok berbat davranabiliyor.”

“Sen kısmen kardeşimin tam tersisin. O kızları yatağa atmak için benim adımdan yararlanıyor, neden orada olduklarını bildiği için de onları sepetlerken kötü hissetmiyor.”

“Bu bana kendimi... Sığ hissettirir.”

Bishop başıyla onayladı. “Bu onun gerçek bir ilişkiden kaçınma yolu. Sağlığı böyle olduğu için biriyle durulmaktan korkuyor sanırım. Kendine iyi baksa bile, bir sürü zorlukla yüzleşecek, tıpkı baban gibi. Ve ona ihtiyacı olan tüm bu insanları potansiyel olarak arkasında bırakabileceğini bilmek... Sanırım o ihtimal hoşuna gitmiyor. Üstelik babamız bize çok da iyi bir rol model olmadı.”

“Nasıl yani?” Cevap vermeyeceği korkusuyla ona doğrudan bakmaya çekindim. Ben ona epey bir şey anlatmış olsam da onun bana en açık olduğu zaman buydu.

“Çok sık iş seyahatlerine çıkardı ve bizimle ilgilenmeyi aneme bıraktı. Bütün o randevularla kardeşim çok uğraştırıcı bir çocuktü ve o sigorta ayrıcalıklarına ihtiyaçları vardı. Ben de uğraştırıcıydım, çünkü senin de bildiğin gibi hokey zaman alır ve annem temelde her şeyi tek başına yapıyordu.” Bishop ön camdan dışarı bakarken çocukluk anılarına mı daldı diye merak ettim. Ebeveynlerim için çiftliği idare ederken R’i antrenmanlarına ve turnuvalara götürmek zor olmuştu ve ikisi de işin içindeydi. Genel olarak tek başına olan bir ebeveyn için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyordum.

“Çok kavga ederlerdi ve nihayetinde evlilikleri dağıldı. Babam kendini kurtardı ve daha boşanma belgeleri imzalanmadan, yıllardır seyahate çıktığı iş arkadaşlarından biriyle yatıyordu. Annem asla bu kadarını anlatmadı, ama o ilişkinin evlilikleri bittikten sonra başladığına dair ciddi şüphelerim var.”

Enseme sardığı elini sıktım. “Üzıldüm. Bütün bunlar hepiniz için çok zor olmuştur.”

“Babam hayatımızda pek yoktu, o yüzden boşanma beklendiği kadar büyük mesele olmadı. Benim ya da Nolan için en azından. Neredeyse beklenen bir şeydi. Ama galiba ilişkileri nasıl ele aldığımı şekillendirdi, bu da genel olarak onlardan kaçınmak oldu. Üniversiteden mezun olduğum zamanlarda uzun süreli tek bir kız arkadaşım oldu ama o da pek sürmedi.”

“Güven sorunların olduğu için mi?” Benim ailemin evliliği böyle bitse, güven sorunlarım olurdu çünkü.

Omuz silkti. “Pek sayılmaz. Daha çok, benimle olmanın ona getirdiği ilgi kadar önemsemiyordu beni. Arkadaşlarının, Rook’un ünü yüzünden seni kullanmasından endişelenmenle bir nevi aynı şey. Asıl kaygısı, ilişki durumumuz nedeniyle sosyal medyadaki takipçilerinin artıp artmadığı olan biriyle birlikte olmakla gerçekten ilgilenmiyorum, anlıyor musun? Hem beni tanıyorsun; kadınların âşık olacağı türden ışıltılı bir karakterim yok.”

“Bana yumuşadın.”

“Macun gibi.”

Sessizce kıkırdadım. “Epey boku yemiş bir ikiliyiz.”

“Herkesin bir iki şeytanı vardır, Stevie. Onlarla nasıl yaşayacağını öğrenmen ve bütün iyi yönlerinin kötülere baskın geldiğini düşünen insanları bulman gerek.” Bishop ensemini sıktıktan sonra elini indirdi. “Eve gitmeye hazır mısın?”

“Evet, hazırım.”

Daireye geldiğimizde, fizik tedavisini yapabilmemiz ve dekorasyonlarla ilgilenmemiz için Bishop’ın evime gelmesini bekliyordum. Fakat kapıma ulaştığımızda, beni kendine çekti. Başta ne olduğunu anlamadım, ama sonra Bishop’ın bana sarıldığını fark ettim.

Tepki vermekte geciksem de sonunda kollarımı beline dolayıp avuçlarımı geniş sırtına yasladım, teninin altındaki kaslar kasılıyordu. Yanağımı tişörtünün yumuşak pamuklu kumaşına yaslayıp kalbinin istikrarlı atışlarını dinledim. Gerçekten güzel

kokuyordu, yağlı fast food gibiydi, biraz da tıraş losyonu kokusu alıyordum.

Bishop'ın ilk kez isteyerek bana sarıldığını fark ettim. Hayatı ve kimliği hakkında ilk kez bana karşı gerçekten açık olduğu ya da aynı zamanda duygusal bir gün geçirdiğimiz de gözümünden kaçmadı, belki de bu yüzden bu kadar... Sevecendi.

Nihayet geri çekildiğinde, yüzüne bakabilmek için çenemi kaldırdım. İfadesi ciddi ve yoğundu ama bu onun için sık görülen bir durumdu. Nefesimin hamburger gibi koktuğundan eminim, dolayısıyla soluğumu burnumdan vermeye çalıştım.

Bakışları nazik bir dokunuş gibi yüzümde dolaştı. "Dün geceyi konuşmamız gerek." Kolları beni sarmıştı ve sarıldığı için şoke olmuş durumdaydım, haliyle sözlerini anlamam birkaç uzun saniye sürdü.

Avuçlarımı önkollarına indirdim. "Hiç olmamış gibi davranabiliriz, değil mi?"

"İstediğin bu mu?"

Gözlerimi âdemelmasına dikerek omuz silktim. Ondan istediğim şey, çenemi kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırmasıydı. Ama tek düşünebildiğim; Joey'nin onun telafim olmasıyla ilgili söyledikleri, Bishop'ın bunu nasıl görmezden geldiği, onu kullanmak istemeyişim ya da onunla çıkmanın nasıl olacağı değil, onun rehabilitasyonuna nasıl odaklanmam gerektiği idi.

Bishop beni serbest bıraktı ama vücutlarımızın arasına çok mesafe koymadı. "Özür dilerim, Stevie. Ben bunu..."

Başımı iki yana salladım ve bu cümleyi bitirmeden önce sözünü kestim. "İşler yoğun bir hale büründü. Unutalım bunu."

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. "Tamam. İstediğin buysa, yapacağımız şey bu."

"Tamam." Dairemin kapısına doğru dönmeye başladım. Aramızdaki tuhaf durumun bitmesini istiyordum. Seansa ne kadar erken başlarsak, işlerin normale dönmesi o kadar kolaylaşırdı.

Bishop elini elime dolayıp kapının şifresini girmeme engel oldu. “Bu geceki seansı pas geçeceğim ve dekorasyon işiyle de yarın uğraşabiliriz.”

“Neden yarın? Neden şimdi değil? O kadar geç olmadı.”

“Çünkü hiçbir şey olmamış gibi davranmak istemen hiçbir şey olmadığı anlamına gelmiyor, Stevie. Senin için duygusal bir gece oldu ve eğer şimdi içeri girersem, senin istemediğin şeylerle uğraşma eğiliminde olacağım.”

“Bana psikanaliz mi yapıyorsun?”

“Daha çok kendime ve eylemlerimin potansiyel sonuçlarına yapıyorum. Gidip sıcak bir banyo ve esneme hareketleri yaparım, yarın duygular o kadar yüksek olmadığına birbirimize eziyet etmeye geri dönebiliriz.” Eğildi ve dudaklarının sıcaklığını başımın tepesinde hissettim.

Ellerimi, onun boynuna dolamak yerine her iki yanımda kalmaları için zorlamam gerekti. Yüzümü kaldırmamak ya da dün gece olanlar yaşanmamış gibi davranmamız konusundaki sözlerimi geri almamak için mücadele etmem gerekti.

Bishop elini indirip bir adım geriledi ve göz kırptı. “Saçların bu gece çok daha güzel kokuyor, hayatım.”

Gülerek gözlerimi devirdim. “Yarın görüşürüz.”

Ben daireme girene kadar bekledi. Gözümü gözetleme deliğine dayayıp onun kapısını açmasını izledim, ne olduğuna dair kafam karıştı ve göğsümdeki çarpıntı beni endişelendiriyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Arkadaşlığın Evrimi

Stevie

“Yani sadece arkadaş mısınız?” Pattie, Bishop beni almak için kliniğe ilk kez geldiğinden beri bunu hemen hemen her gün soruyordu, Bishop da son birkaç haftadır gelip beni almayı alışkanlık haline getirmişti.

“Arkadaşız, evet.” Kızarmış turşunun ucunu ısırardım. Sıcaklığını ve kısırlığını kaybetmiş olmasına rağmen, tuhaf bir şekilde lezzetliydi.

Pattie humusa buladığı üçgen bir parça pideyi bana doğru salladı. “Orada ne yaptığınızı görmedim sanma.”

“Biz orada ne yaptığınızı gördük.” Jules, kendisiyle Pattie’yi işaret etti.

Birbirlerine baktılar ve tek kaşlarını kaldırarak bana döndüler.

Başka bir şey demedim, çünkü gerçekten söylenecek başka bir şey yoktu. Hâlâ ona rehabilitasyon yapıyordum ve benim ricam üzerine, sürtünmeli neredeyse-öpücük olmamış gibi davranıyorduk. Ama tek başıma yataktayken, işler tamamen değişiyordu.

“Önümüzdeki hafta buz üstüne dönmesi bekleniyor, değil mi?” Jules çenesini yumruğuna dayadı.

Hokey izleyicilerinin dünyasındaki herkesin Bishop’ın iyileşme programının farkında olması çok sinir bozucuydu. “Evet ve benden onunla çalışmaya devam etmemi istediler, çünkü oynamaya döndüğünde onun daha çok yakın ilgiye ihtiyacı olmasını bekliyorlar.” Buz üstündeki antrenmanından sonraki her seansımızda, kendini çok zorladığı için tutuk ve ağırlı oluyordu.

“Daha çok yakın ilgiye ihtiyaç duyacağına bahse varım.” Pattie diliyle yanağını şişirdi ve manidar el hareketleri yaptı.

“Öyle bir şey değil.”

“Sürekli bir aradasınız. Rehabilitasyon seanslarını sıkıştırabilmek için bizimle olan gecelerini kısa kesiyorsun. Her neredeyse, şehrin öteki ucunda olsan bile gelip seni alıyor ve takımla uzağa gittiğinde seni görüntülü arıyor. Şimdi bu nasıl öyle bir şey değil?”

Beni klinik dışında bir yerden alacağı zaman şapka, kapüşonlu ve güneş gözlüğü takıyordu. Bunu yapmasını istemek zorunda kalmamıştım bile. Çünkü beni anlıyordu. Hatta bir keresinde takma sakal kullanmıştı. Kahrolası donuyla girse o kadar ilgi çekmezdi, çünkü o şey Noel Baba sakalıydı. “Hayallerinizi yıktığım için üzgünüm, ama biz öpüşmedik bile.”

İkisi de yiyecekleri ağızlarına götürürken yarı yolda kalakaldı.

“Bu tamamen palavra,” dedi Pattie.

Jules da başını sallayarak onayladı. “Onun seni öptüğünü gördüm.”

“Başka şekilde ifade edeyim: Tükürük alışverişi yapmadık.”

“Ama, ama... Hepimiz onun seni öptüğünü gördük,” diye kekeledi Pattie.

Alına ve şakağa kondurulan öpücükler konusunda haksız değillerdi; bunlar sık oluyordu ve neredeyse her zaman Joey varken gerçekleşiyordu. İşlerin kontrolden çıkarak cinsel organlarımızın kıyafetlerin üstünden kavuştuğu ve ağzının ağzıma çok

yaklaştığı bir tek o sefer vardı. Kucağına oturmuş ona bindiğim görüntüyü aklımdan atmak için başımı salladım. “Alnımdan ya da şakağımdan belki, ama buradan değil.” Ağzımı işaret ettim.

“Ya oradan?” Jules üçgen pideyle kasiğini işaret etti. Bir parça humus kucağına düştü. “Ah sıçtım!” Bir peçete alıp masanın altından kıyafetini silmeye başladı. “Ya, şimdi de yoga taytında meni lekesi var gibi görünüyor.”

“Tuvalete gidip yıka.”

“Ve senin erkek-arkadaşın-olmayan erkek arkadaşınla ilgili muhabbeti mi kaçırayım? Hayatta olmaz!”

“Birincisi, öpüleceksem, aşağıdakilerden önce yüzümdeki dudaklara kondurulması daha iyi olur; ikincisi, o benim erkek arkadaşım *değil*.”

“Şey, peki ama neden?” Pattie top yaptığı peçetesini masaya fırlattı.

“Çünkü biz sadece arkadaşız.”

“Ama *sürekli* birliktesiniz,” dedi Jules.

“Çünkü ona rehabilitasyon yapıyorum.”

“Ortada dönen daha fazla şey olmalı.”

“Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama yok.”

“Ağabeyinin yüzünden mi?” Jules kollarını kavuşturdu. “İkinizin sevişmemesinin nedeni o mu?”

“Hayır.”

“O zaman mesele ne?”

“Sezon başladı ve o buza dönmek istiyor, haliyle rehabilitasyona odaklandı, ben de aynı şekilde. Gerçekten çok çalışıyor ve karşılığını da alıyor tabii ki. Kararlılığı etkileyici.” Ve seksiydi. Çok ama çok seksi. Kendisini rahat olanın sınırına kadar zorlamasını izlemek inanılmazdı. Onun sınırının tam olarak nerede olduğunu ve onu oradan nasıl geri çekebileceğimi öğrenmişim. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde onun bu kadar inanılmaz bir ilerleme kaydettiğini görmek ikimiz için de memnuniyet vericiydi.

Tam o anda, en sevmediğim pislik gelip yanımdaki sandalyeye oturdu.

Joey kolunu bana dolamak için hamlede bulunmadı. Valizimi alırken Bishop'ın ona ne söylediğinden emin değildim, ama Joey hemen geri basmıştı. İyi olmuştu.

Işıltılı, mutlu madalyonun öteki yüzünde, kendisi aynı zamanda benim önümde başka kadınlarla açıkça flört etmeye başlamıştı. Şu kahrolası tüm sporcuların katılacağı o aptal bağış toplama yemeği etkinliği yaklaşıyordu ve onun, yanında birini getireceğini biliyordum. Birini getirmesi umurumda değildi; bir sonraki kurbanıyla havadan sudan sohbet etmekle ilgilenmiyordum. Bir süredir, olanlara ağlamak istemediğimi fark ettim. Görünüşe göre ben de ilerleme kaydediyordum.

“Siz hanımlar bugün nasılsınız?” Sandalyesini bana doğru dönecek şekilde çevirdi.

Pattie ve Jules ona buz gibi gülümseyerek aynı anda, “İyi,” diye cevap verdiler.

Parmaklarıyla masanın üstüne vurup nedense biraz temkinli gülümsemesini bana yöneltti. “Yani, ee, dekorasyon için her şey hallolmuş gibi görünüyor, ha?”

Valizi alıp arabasında o konuşmayı yaptığımızın ertesi günü, Bishop her şeyle ilgilenmişti. O zamandan beri Joey'yi bu konuda terletiyordu. Daha bu sabah, teslim edilenlerin ayrıntılı listesini içeren bir e-posta göndermişti. Herhangi bir şeyi almamıza bile gerek yoktu. “Öyle görünüyor.”

“Bir fatura var mı? Yönetime teslim etmemiz gerekiyor. Bin doların altında tutmamızı istediler ve listede pahalı görünen şeyler var.”

“O bir bağış.” Öğle yemeğimi toplamaya başladım, şu an Joey'nin bulunduğu herhangi bir yerde olmak ilgimi çekmiyordu.

“Ah, tamam. Galiba tek endişelenmemiz gereken, kurulum o zaman.”

“Ona biz yardım edeceğiz!” Pattie ile Jules da eşyalarını topladılar ve personel odasında Joey’yi yalnız bırakıp çıktık.

Öğle aramızın bitmesine daha yirmi dakika vardı, biz de bu fırsatı değerlendirerek caddenin karşısındaki kafeden kahve aldık.

“Bu şeye Bishop’ı getireceksin, değil mi?” diye sordu Pattie.

Ve işte en sevdikleri yedek kulübesindeki hokey oyuncusundan bahsetmeye dönmüştük. “Benim lanet iş etkinliğime gelmek istemez. Ayrıca ortalıkta profesyonel hokey oyuncusu olmak isteyen sporcular kaynıyor olacak. Bu onun için ne kadar berbat bir durum olur? Bütün gece taciz edilir adam.”

Birlikte çalıştığım tüm insanlar, o uğradığında bu konuda soğukkanlı davranmışlardı, ancak düşünülecek olursa, onlar da genellikle profesyonel olan sporcularla çalışıyorlardı nihayetinde, bu yüzden hayran kız ya da hayran erkek olayına girmeyecek durumdalar. Ama öyle bir gecede, insanlar Bishop’ın etrafını sarardı, ben de dolaylı olarak onun spot ışıklarının altında kalabilirdim. Bu konuda ne hissedeceğimden emin değildim.

“İddiaya varım, yine de gelmek isteyecek.” Jules, Pattie’ye kurnaz bir gülümseme gönderdi.

“Evet, göreceğiz.” Ona sormayı planlamıyordum. Valizimi benim için alarak ve dekorasyonlara yardımcı olarak bana zaten büyük bir iyilik yapmıştı, üstüne bir de bunu yıkmak istemiyordum.

Aynı akşam ilerleyen saatlerde, Bishop’ın bacağını omzuma atmıştım ve sonuna kadar esnetebilmek için neredeyse üstüne uzanmış haldeydim –herif esnekti– ve bacak kolları yanağımı gıcıklıyordu.

“Yakandan içeriyi görebiliyorum,” diye inledi.

“Eşofman üstlerimin hassas tenini rahatsız ettiği konusunda şirretlik eden sendin.”

“Evet ama sutyen takma diye bir şey demedim.”

“Sutyen taktım.” Bishop’la takılmak son zamanlarda giderek kafa karıştırıcı olmaya başlamıştı. Hâlâ münasebetsiz yorumlar yapıyordu ve birlikte çok zaman geçiriyorduk, ama Joey’nin önünde değilsek, iyi geceler demek için sarılmaların dışında bana asla elini sürmüyordu.

“Kumaşın üstünden meme uçlarını görebiliyorsam, pek de iyi bir sutyen değildir.”

Onu esneme hareketinden serbest bıraktım. “Şuna bir bakar mısın? Sadece azıcık bir şirretlikle otuz saniye boyunca harekette kalabildin.”

“Pekâlâ, sen aletimi eziyordun, ki o da meme uçlarına ulaşmaya çalışıyordu, haliyle şirretliğimin mazereti vardı. Bu gecelik işkencen bitti mi?”

Kasığını süzdüm. “Bence ikimize de yetti.”

Sadece azıcık bir homurdanmayla yerden kalktı. Saate bir bakış attı. “Siktir. Maç başlıyor.” Kanepenin arkasına yuvarlanarak boylu boyunca uzandı. Sehpadan kumandayı alıp televizyonu açtı ve hokey maçı görünene kadar kanalları değiştirdi. Minnesota, Vegas’la oynuyordu ve Seattle önümüzdeki hafta onlarla karşı karşıya gelecekti. Bu Bishop’ın buza tekrar çıktığı ilk maçı olacaktı.

“Evindeymiş gibi davran.” Yoga matını yuvarlayıp kaldırdıktan sonra mutfağa gittim.

“Bana bir bira getirmek ister misin? Hafta sonundakilerden birkaç tane kalmış olmalı.”

“Başka bir şey ister misin? Sana sandviç yapayım mı? Belki bir meyve ve peynir tabağı?”

“Yok, böyle iyiyim. Belki sonra.”

“Belli ki alaycılığı fark etmedin.”

Başını arkaya atıp kocaman sırıttı. “Sakin ol. Şaka yapıyorum.”

İkimize de birer birayla oturma odasına döndüm. Bishop uzun bacaklarını oturmama yetecek kadar çekti, ardından onları

kucağıma uzattı. Bu onun seansların ardından bacaklarına masaj yapmamı pek-de-üstü-kapalı-olmayan isteme şekliydi.

“İşyerindeki şu bağış toplama etkinliği önümüzdeki cumartesiydi, değil mi?”

“Hı-hı.” Başımı geriye atıp biramdan bir yudum aldıktan sonra kutuyu bacağının üst kısmına, bir nevi aletinın yakınına koydum.

Tepki vermedi, sadece bir kolunu başının altına koyup kaslarını gerdi. “Bu hı-hı evet demek mi?”

“Önümüzdeki cumartesi. Deplasman serinizden geri dönüyor olacaksınız. Takım terapisti sana düzenli olarak masaj yapıyor ve gittiğiniz zaman takım fizyoterapisti sana esneme yaptıracak, değil mi? Saunayı da kullanacaksın. Bu hafta içinde ona e-posta göndereceğim.” Takımın fizyoterapistiyle direkt olarak yazışıyorduk, çünkü böylesi ikimiz için daha kolaydı. Ayrıca Bishop’ın aracılık yaptığı zaman bilgileri atladığını keşfetmiştim.

“O şey saat kaçta başlıyor?”

“Beşe kadar başlamaz, ama kurulum için erken gitmem gerekecek, bu yüzden pazara kadar seans yapmayacağız.”

“Uçağım cumartesi öğle vakti buraya iniyor. Kurulum için saat kaçta çıkman gerek?”

“Cuma gecesi yapabildiğim kadarını halletmeyi planlıyorum ama maçı kaçırmak istemiyorum, bu yüzden göreceğiz. Pattie ve Jules bana yardım edecekler. Bitirmek için cumartesi sabah erkenden gideceğiz ve muhtemelen Pattie’nin evinde hazırlanırım. Zamanlamaya ve işlere bağlı.”

“Arabamı alıp işini kolaylaştırmak ister misin?”

Biram ağzıma bir iki santimlik mesafedeyken donakaldım. “Bana arabayı ödünç vermeyi mi teklif ediyorsun?”

“Pek çok kez sürdün zaten. Çok hızlı sürmüyorsun ve paşalar gibi paralel park ediyorsun. Aksi takdirde araba burada yatacak, neden kullanmayasın?”

“Ee, bilmem, erkeklere göre arabaları kız arkadaşları gibi olduğu için?”

“Benimki değil. Ayrıca egzoz borusu aletimi sokmak için iyi bir delik sayılmaz; ateşli ama ıslak ve dar değil.”

Başparmağımla dizinin üstündeki kası sertçe dürttüm.

“Ahh! Siktir! Dur!” Bishop iteledikten sonra elimi tuttu. Tekrar yapmama engel olmak için parmaklarını parmaklarıma doladı. “Bu çok berbat ve gereksizdi.”

“Ağzından çıkan sözler de öyle.”

“Her neyse. Biz şu iş partisine dönelim. Tamamen resmi mi yoksa yarı resmi mi?”

“Ee, resmi sanırım. Erkekler için takım elbise kravat, kızlar için hoş elbiseler.” Önümüzdeki haftanın başında Pattie ve Jules’la alışverişe gidecektim.

“Tamam. O zaman uçağım öğlen ineceği için, en geç bir, bir buçuk gibi evde olurum. Sen de dönüp beni iki buçuk gibi alabilirsin.”

“Affedersin, ne?”

“Sadece zaman çizelgesini aklımdan ayarlıyorum. Beni saat iki buçukta ya da müsait olduğunda alabilirsin.”

Onun bu hak iddiası karşısında asabımın bozulduğunu saklama zahmetine bile girmedim. “Sana söyledim, o güne bir fizik tedavi seansı sığdıramam. Saçımı, makyajımı, hatta belki tırnaklarımı bile yaptırmak zorundayım.” Kendimi şımartmak ve bu tür şeyler konusunda pek iyi değildim, ama bu resmi bir etkinlikti ve Pattie ile Jules süslenip püslenip güzel görünmekten heyecan duyuyorlardı, bu yüzden benim de bunu yapabileceğimi düşünmüştüm.

“Senden fizik tedavi seansı sıkıştırmanı istemiyorum, Stevie. O partiye seninle geliyorum.”

“İş etkinliğime neden gelmek isteyesin?”

“Çünkü Denyo Sikkafalıoğlu orada olacak.”

“Bunu yapmak istemezsin, Bishop. Tamamen amatör sporcularla dolu olacak. Bütün gece bacağına sürtünüp dururlar.”

“Ben de seninkine sürtünürüm, böylece heyecanlı bir gece olur.”

“Dürüstçe söylüyorum, teklif ettiğin için çok tatlısın ama gerçekten gelmene gerek yok.”

“Gelmemi istemiyor musun?” Daha önce hiç görmediğim bir ifadeye büründü. Neredeyse... İncinmiş görünüyordu.

“Hayır. Yani evet, orada olmanı isterim ama senin için berbat geçer.”

“O zaman karar verildi. Gelecek cumartesi senin kavalienim.” O tekrar maça odaklandı, ben de midemde uçuşan kelekleri bastırmaya odaklandım.

Duzenlem
Ny.ozlem

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kıçını Şah Mat Edeceğim

Bishop

Son zamanlarda keyif aldığım şeyler: Stevie, Stevie'yle rehabilitasyon, Stevie'nin eski sevgilisine pislik ve aptal olduğunu söylemek, Stevie'yle hokey izlemek, Stevie'yle buzda antrenmana gitmek –kız profesyonel gibi kayıyordu– Stevie'nin bana dokunması, Stevie'nin kokusu.

Son birkaç haftadır keyif almadığım şeyler: Stevie'nin yanındayken acı verici ve neredeyse hiç geçmeyen yarı ereksiyonla mücadele etmek, Stevie'yi spor şortunun içinde hayal ederek duşta yalnızken otuz bir çekmek, Stevie'yi göremediğim yerlere deplasmana gitmek, Bowman'la birlikte antrenman yaparken herifin bitmek bilmez şirret tavırlarıyla uğraşmak; ki bu çoğu gün oluyordu.

Bugün tekrar buz üstüne çıktığım ilk maç olacaktı. Gün içinde daha erken saatlerde Stevie'yle konuşmuştum. Maç sonrası sistemimin üstünden geçip bana bol şans dilemişti. Seattle'a dönmeden önce iki deplasman maçımız daha vardı, bu da tele-

fon konuşmaları ve görüntülü aramalarla geçecek dört gün daha demekti. Stevie'nin elleri üstümde olmadan geçecek dört gün. Duşta mastürbasyonla geçecek dört gün.

İyi tarafından bakmak gerekirse, dilimi ağzına sokup ona sürtünmemem gerektiğini kendi kendime sürekli hatırlatmam gerekmeyecekti. Ufak güzellikler işte.

Ona eski sevgilisini atlatması için, kendime de kasık sakatlığımdan iyileşmek için zaman tanımaya çalışıyordum. Valizini aldığım gün, gözlerimin açılmasına neden olmuştu. Stratejimi yeniden düzenlememi gerektiren bir sürü şeyin farkına varmıştım. Birincisi, Stevie o pisliğin yaptığı şeyi hâlâ atlatamamıştı. Bu da mantıklıydı, ne de olsa bir yıl boyunca onunla birlikteydi ve o dangalak, kızı sadece birkaç hafta önce kazıklamıştı.

İkincisi, eski sevgilisinin benim bir telafi olduğumu söylediğiyle ilgili yorumu, telafi olmak istemememe neden olmuştu. Üstelik o neredeyse-öpücük hadisesi, ondan ne kadar hoşlanıyor olsam da vücudumun bu konuda bir şey yapabilecek durumda olmadığını fazlasıyla fark etmememe neden olmuştu. Kardeşimin kaybolan insüliniyle araya girmesi sinirimi bozmuş olmasına rağmen, aynı zamanda işleri tamamen batırmama da engel olmuştu.

Dahası bu, Alex'le işleri profesyonel tutma konusunda yaptığımız tüm konuşmayı dikkate almamdan önceydi. Rehabilitasyonumu ciddiye almıyormuşum gibi görünmek istemiyordum. Bu yüzden frene basmış ve geri çekilmiştim. Sapkın yorumları azaltmıştım ve rehabilitasyon seanslarından sonra onunla takılmaya daha fazla zaman ayırıyordum. Temel olarak, tüm fizik tedavinin ötesinde, zararsız görünmesini umduğum bir şekilde kendimi onun hayatına sokmuştum.

Şimdi artık buza geri dönmüştüm ve rehabilitasyon için ona bel bağlamış durumda olmayacaktım, bu yüzden Seattle'a döndüğümde planımı yürürlüğe koymakta bir sakınca olmadığına

karar verdim; bu da önümüzdeki cumartesiye kadar gerçekleşmeyecekti.

Şimdilik hokeye odaklanmam gerekiyordu. Saate bir bakış attım; on beş saniye içinde bu sezon ilk kez buz üstüne çıkacaktım. Ayağa kalktım, “*shift*”ime’ hazırdım.

Rook geçerken omzuma vurdu. “Split yapma.”

Karşılık olarak homurdandım, çünkü ona siktir git demek-ten daha iyiydi ve orta soldaki yerimi aldım. Neredeyse son bir haftadır takımla antrenman yapıyordum, ama bulunduğum hatla buz üstünde o kadar saat geçirmemiştım, haliyle okulun ilk günündekine fazlasıyla benzer hisler içindeydim.

Pakı Vegas’ın tarafında tutmayı başardık ve ben buzdayken kimse gol atamadı. Bu gol atmaya ya da asist yapmaya eşdeğer değildi, ama en azından onların gol atmasına izin vermekten iyiydi. Benim ilk maçım olduğu için her *etapta* dönüşümlü olarak bulunuyordum. Üçüncü periyodun başında bir gol öndeydik; tabii ki golü Rook atmıştı.

Skor tabelasına bir gol daha eklememize yardımcı olabileceğimi umarak buzda ilerledim. Bunun yerine Vegas oyuncularından biri benim alanıma girdi ve neredeyse bana çelme takıyordu. O ceza kulübesine alındı ve ben de takım doktorunun iyi olup olmadığını kontrol edebilmesi için *kendi etabımdan* erken çıkarıldım. Ben kontrol edilirken çaylak oyunculardan biri buzda sırasını aldı ve umduğum asisti yaptı.

Bittiğinde yenmiştik ama performansımdan memnun olduğum söylenemezdi. Bir maç boyunca oynadığım ve ölecek gibi hissetmediğim için mutlu olmalıydım, ama benim için çok şey tehlike altındaydı ve takım arkadaşlarımla telafi etmem gereken, haftalarca kaçırdığım buz zamanı vardı.

* Hokeyde shift, bir “hatta” oyun sırasının gelmesi, diğer hatların ise yedek kulübesinde dinlenmesi anlamına gelir. Maçın yoğunluğunu yüksek tutmak ve oyunculara dinlenme zamanı vermek için her hat yaklaşık 45 saniyede bir yer değiştirir. (ç.n.)

Maçtan sonra duşta oyalandım. Uyluğumun iç kısmındaki morluklar epeyce kaybolmuş, sadece birkaç sarımsı nokta kalmıştı. Oteldeki jakuzi ve saunadan yararlanmayı planlıyordum. Duş sonrası giyinme işinin ortasındaiken çantamın içinde telefonum çaldı. Omuzlarımı savurarak gömleğimi düzelttim ve telefonu çıkarıp Stevie'nin adının yanıp söndüğünü görünce gülümsedim.

Aramayı cevapladım ve telefonu kulağıma götürürken heyecandan biraz bocaladım. Boğuk sesi içimi aydınlatıyordu. "Buna cevap vermenden, saunada olmadığını çıkarıyorum."

"Bu gece buzda iyi iş çıkardın,' demek yok mu?" Sıraya oturup gömleğimi tek elimle iliklemeğe başladım.

"Fazla agresiftin ve çok sert oynadın. Vegas'tan o göt herif senin alanına girip durduğunda takım arkadaşlarının müdahale etmesine izin vermediğin için neredeyse darbe alıyordun."

"Ben hallettim." Bana bir saat dilimi uzaklıktan fırça atmasına bayılıyordum. "Sen işten yeni çıkmadın mı? Maçı izleyecek vakti nereden buldun?"

"Programımı ona göre planladım. Sen de benimle konuştuğuna göre, maç sonrası sistemini yapman gerektiği gibi yerine getirmiyorsun belli ki."

"Oteldeki saunayı ve jakuziyi kullanacağım."

"Bu maçtan saatler sonra demek."

"Ekstra uzun bir duş yaptım." Gömleğimi kumaş pantolonunun içine soktum ve kendimi düzelttim, çünkü vücudum bugünlerde Stevie'nin sesine tepki veriyordu. "Seni sabah aramamı ister misin? Ben esnemeleri yapar, sen de işe hazırlanırken görüntülü görüşebiliriz."

"Olur. Bunu yapabiliriz, ama *bu gece* saunaya girdiğine dair fotoğraflı kanıt istiyorum."

Sırtışıım genişledi. "İddiaya varım, istiyorsundur. Havluyu düşürmemi de ister misin?"

Stevie bir homurtu çıkardı. “Bana çük fotoğrafı göndermek için bahane mi arıyorsun, Shippy?”

Yan tarafıma yediğim dirsek bana soyunma odasında olduğumu hatırlattı, takım arkadaşlarım hâlâ etrafta dolanıyordu. Kingston’a bir bakış attım, kendisi jilet gibi siyah takım elbisesini giymiş, takım kravatını takmış, saçma mükemmel şekil vermişti ve ayakkabıları o kadar cilalanmıştı ki üstünde kendi yansımamı görebiliyordum.

Ağız hareketlerimle, “Ne?” dedim.

“Hoparlörünün açık olduğunu biliyorsun, değil mi?” Kafasını hafifçe eğdi ve başımı kaldırdığımda Rook’un on beş adım uzak-taki banktan bana dik dik baktığını gördüm.

“Siktir.” Beceriksizce hoparlörü kapatmaya çalıştım. Burası epey gürültülüydü, ama yüzünün ifadesine bakılırsa, Rook ki-minle konuştuğumun farkındaydı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Stevie.

“Evet. Gitmem gerekiyor. Sana kanıtı sonra yollarım.”

“İyi geceler. Birayı abartma.”

Aramayı sonlandırıp telefonu çantama sokuştururken, Rook’la göz temasından kaçındım. Benimle kız kardeşi konusunda ne düşündüğü pek umurumda değildi; önemsedğim şey rehabilitasyonumu ciddiye almadığım fikriydi.

Ben giyinmeyi bitirirken, Kingston aile grubunda mesajlaşıyordu. Hepsi çok yakındı ve milyonlarca “seninle gurur duyuyorum” emojisi ve GIF’i almıştı. Annem hatırladığında bana iyi şanslar mesajı gönderir ve Nolan da maça giderken yanımda olursa kış tekmelememi söylerdi ama bu Kingston ve ailesinin sürekli sırt sıvazlamalarına benzemiyordu.

Rook’un karşıma dikilmesi beni şaşırtmadı. “Sana kardeşime yanlış yapmamamı söylediğimi sanıyordum.”

“Ona yanlış yapmıyorum.”

Zaten kısmış olduğu gözlerini daha da kısıtı. “On metre ap dahilinde bulunan herkes o konuşmayı duydu.”

“O bir kazaydı.” Neden kasten yapıldığını düşündüğünü anlayabiliyordum gerçi.

“Ya, tabii. Ona bir numara eker ve alenen utandırır-san, sorun yaşarız, anladın mı?”

Özellikle burada, bir sürü şahit varken onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. “Anladım.”

Kingston’a döndüğünde bakışlarındaki sertlik kayboldu. “Bu gece kalede iyi iş çıkardın.”

“Teşekkürler.” Kingston dost canlısı, beyaz dişlerini sergileyen gülümsemesini sergiledi.

Rook bana omzunun üstünden son bir kez sertçe baktıktan sonra başka bir oyuncunun karşısına dikildi. Otobüse bindiğimizde, tüm takım arkadaşlarımızın kulakları yakındayken, Kingston, Rook ya da soyunma odasında olanlar hakkında bir şey söylemedi.

Doğruca saunaya gitmek istiyordum, ama yirmi dört saat erişimimiz vardı ve en azından bir içki için bara gitmek iyi bir fikirdi. Ben light bira söyledim, ama Kingston, Kingston’lığını yaparak bir bardak süt istedi.

Adamlardan bazıları bu konuda onunla dalga geçti ama bu onu rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. Alayları iyi huylu bir şekilde karşıladı. King hemen hemen her bakımdan benim tam tersimdi: Rahattı, arkadaş canlısıydı ve tavsiyeleri sünger gibi emerdi. Onunla bu kadar çok takılmamın birçok nedeninden biri de buydu. Bu arkadaşlıktan onun ne elde ettiğinden emin değildim ama bana tahammül ettiğine seviniyordum.

İeceklerimizi bitirip paylaştığımız odaya gittik. “Benimle saunaya gelmek ister misin?”

Kingston kravatını çözerken kaşlarını kaldırdı. “Ah, mahremiyet istemiyor musun?”

“Neden mahremiyete ihtiyacım olsun?”

Omuz silkti. “Soyunma odasında hoparlörden yaptığın konuşmaya dayanarak soruyorum sadece.”

“O kazara oldu,” diye homurdandım.

Kingston arkasında durduğu sandalyenin sırt kısmını kavrayıp yanağının içini kemirdi. “Sen tamamen savunma haline geçmeden sana bir soru sorabilir miyim?”

“Muhtemelen hayır.”

Yüzünde hafif bir gülümseme belirirken başını salladı. “Şimdiye kadar bunun doğru olduğunu bilecek kadar seni tanıdığım için, neden sorma zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Stevie’yle arandaki mevzu nedir?”

“Bana rehabilitasyon yapıyor.”

“Hadi ama, dostum. Bu gece onu hoparlöre alman gerçekten kaza mıydı? Bunun takımın geri kalanına nasıl görüldüğünü biliyorsun, değil mi?”

Bir nefes verdim. “Evet, kazaydı. Yemin ederim. Üstelik, Rook’un kız kardeşiyle konuştuğumu bilmiyorlar. Rook bu konuda şirretlik etmediği sürece, onun benimle çalıştığını bilenler sadece Rook, koç, terapistim ve sen.”

“Tamam, yani kazara oldu, ama ikinizin arasında olup bitenleri daha ne kadar gizli tutabileceksiniz?”

“Hiçbir şey olup bitmiyor.” Henüz, en azından.

“Sadece dikkatli ol, Bishop. Tek dediğim bu.”

“Elbette. Tabii.” Neye karşı dikkatli olmam gerektiğini bilmiyordum, ama yine de kabul ettim.

Mayo şortlarımızı giyip havuza gittik. Oda boştu, sauna ve jakuzi de öyle. Bir tane sauna odasında –havlumu düşürmeden– bir tane de jakuzide fotoğraf çekip ikisini de Stevie’ye yolladım. Saat geç olmuştu ve yarın erkenden işe gideceği için cevap vermesini beklemiyordum, bu yüzden telefonumu havlularla beraber kenara koyup jakuziye girdim.

İlk kez buza çıkmanın getirdiği ağrılar ve kas sertliği artmaya başlamıştı. Yarın Minnesota'ya vardığımızda masajım ve fizik tedavi seansım vardı ama bunlar asla Stevie'yle yaptığım seanslar kadar iyi olmuyordu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii.” Kingston jakuzinin karşı tarafına yayılmış, başını kenara yaslamıştı.

“Diyelim ki bir kadını resmi bir iş etkinliğine götürüyorsun. Ona çiçek filan alır mısın?” Randevulardan payıma düşeni fazlasıyla almıştım, birkaç ilişkim de olmuştu, ama asla kalpler, çiçekler ya da o tür zırvalıkların adamı değildim. Ancak Stevie'yle bunları yapmam gerekebileceğini düşünüyordum, çünkü kıza sağlam kelek yapılmıştı.

Kingston iyi bir izlenim vermeye dikkat ederek ilk randevuda çiçek ve çikolata götürecek türde bir adamdı. Ayrıca eğlencesine rasgele kadınlarla yatmayacak türden bir adamdı. NHL'ye seçildiği ve altın çocuk imajını zedelemek için tavşanların onun üstüne atladığı zaman bile, o bu tuzağa düşmemişti. Ya da bu durumda, düşürülmemişti diyelim. Ama zaten üniversitenin sonundan beri kız arkadaşı aynıydı. Kız Tennessee'deydi, yani uzak mesafe ilişkisi yaşıyorlardı ama yürütebiliyorlar gibi görünüyordu. King'in sadakati muhtemelen bunun bir parçasıydı.

“Bu bir randevu mu, yoksa bir arkadaşaya iyilik mi yapıyorsun?”

“O galiba iyilik yaptığımı düşünüyor.” Onunla gitmeyi teklif ettiğimde edindiğim izlenim buydu en azından.

“Gerçekten yaptığın şey bu mu?”

“Evet ve hayır.”

“Devam edebilmem için bana biraz daha bilgi verebilir misin?”

“Eski sevgilisi orada olacak. Herif pisliğin teki ve kızın tek başına gitmesini istemiyorum.”

Kingston parmaklarını jakuzinin kenarına vuruyordu. “Herifin hıyarlık edip ondan faydalanmaya çalışacağından endişelendiğin için mi tek başına gitmesini istemiyorsun?”

“Tabii ki, evet, nedenin bir kısmı bu.”

“Lafı ağzından kerpetenle alacağıma, neden bana doğru düzgün anlatmıyorsun?” Kingston odadan indirdiği su şişesinin kapağını açıp iki büyük yudumda yarısını içti.

“Şimdi, Stevie...”

“Dur biraz, Rook’un küçük kız kardeşine geri mi döndük?”

“Başka kimden bahsediyor olabilirim?”

“Aranızda bir şey olmadığını söyledin sanıyordum ve şimdi de onu bir iş etkinliğine mi götürüyorsun? Bu bir iyilik değil, randevu. Rook biliyor mu?”

“Onun kahrolası üstüne vazife değil.”

“Onun meseleye böyle bakacağından emin değilim.”

“Pekâlâ, Stevie’nin ne yaptığıнын da benim ne yaptığının da kontrolü Rook’ta değil.” Şimdi gıcık olmuştum. “O zımbırtıya tek başma gitmiyor. Eski sevgilisine güvenmiyorum ve kendini hoşuna gitmeyecek bir durumda bulmasını istemiyorum.”

Kingston başını yana eğdi. “Bingo.”

“Ne?”

“Ondan hoşlanıyorsun.”

“Şey, evet, ondan hoşlanıyorum.” Hoşlanmayacak ne vardı? Çok güzeldi, fizik tedavi rehabilitasyonunda şakası yoktu, komik ve fevriydi, vücudu taş gibiydi ve vakit geçirmesi keyifli biriydi, süper rahat ve hakikaten özveriliydi.

“Onunla gerçekten çıkmak istiyorsun gibi görünüyor gerçi.”

Omuz silktim, çünkü ne söyleyecektim ki? Cevap belliydi; *evet, onunla çıkmak istiyorum ama zamanlamanın doğru olması lazım.* “Eski sevgilisinin, bir şansı olduğunu düşünmesini istemiyorum. Herif tam bir salak ve laftan anlamıyor.”

“Karmaşık durumlar gerçekten hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Öyle durumlar beni buluyor, hepsi bu.”

“Onu götürmen gereken bu etkinlik ne zaman?” diye sordu King.

“Cumartesi.”

Kaşlarını çattı. “Cumartesi öğlen oraya ineceğiz.”

“Etkinlik akşam.”

“Uçuşumuzun rötar yemeyeceğini umsan iyi olur.”

Rötarı düşünmemiştim. O sadece hava durumu iyi değilken olurdu. “Beşten önce başlamayacak. Eve gidip takım elbise giyecek çok vaktim var.”

Kingston başını salladı ve parmaklarını huzursuzca jakuzinin kenarına vurmaya devam etti. “Peki sence bu ilk randevunuz mu?”

“Sürekli takılıyoruz.”

“‘Takılmak’ ne anlama geliyor?”

“Fizik tedavi seansları dışında, hokey izliyoruz, pizza yiyoruz, öyle şeyler işte.”

Kingston hızlı bir şekilde art arda birkaç kez göz kırptı. “Bu kadar mı?”

“Onu sık sık işten alıyorum.”

“Ona daha önce çiçek aldın mı? Hediye götürdün mü?”

“Ona bir keresinde aloe bitkisi götürdüm. Ama dediğim gibi, öyle bir şey değildi.” Çiçeklere neden bu kadar takıldığını anlamamıştım.

“Tekrar söylüyorum, lütfen alınmamaya çalış, ama yanlışlıkla kendini arkadaş statüsüne sokmadığına emin misin?”

“Arkadaş statüsünde olup olmadığımı nereden anlarım?” Kız cinsiyetinden öyle çok arkadaşım olmamıştı. Benimle akraba olmayan bir kızla arkadaş olduğumu hatırlamıyordum bile. Zaten sadece iki kız kuzenim vardı, onları da aile etkinliklerinde yılda birkaç kez görürdüm. Benden çok küçüklerdi, bu yüzden genellikle onlardan kaçınırdım.

Uzun bir nefes salma sırası Kingston’daydı. “Kolunu omzuna doladığında, iyice sokuluyor ama işleri ileri götürmeye çalışmıyorsa, bu arkadaş statüsünde olduğun anlamına gelebilir.”

Yüzümdeki ifadenin neye benzediğini bilmiyordum, ama içerde hissettiğim panik büyük bir ihtimalle suratıma yansımıştı.

Kingston bir elini kaldırdı. “Şimdiden kafayı yeme. Sanırım bu farklı bir durum ve ben kendi tecrübelerimden konuşuyorum.”

“Sen arkadaş statüsüne mi koyuldun?”

“Ah, evet. Defalarca. Özellikle lisede. İkinci ve üçüncü sınıf boyunca her kızın en iyi erkek arkadaşı gibiydim. Çok fazla takıldığım kızlardan biri sonunda arkadaşlarımdan biriyle çıktı. Sonrasında bana aslında ona çıkma teklif etmemi umduğunu söyledi ama ben belli bir noktadan sonra hâlâ bu konuda bir şey yapmadığım için, arkadaşım hamle yapınca kabul etmişti. Olayları bir nevi perspektife oturtuyor, anlıyor musun? Çoğu zaman flörtten çok hokeye odaklanırdım, ama son senemde o arkadaş statüsü sorununu çözdüm.”

“Son sınıfta ne oldu?”

“Biri yarı resmi kış balosundaki kokteyle alkol katmış ve sıvı cesaret, birlikte gittiğim kızı öpecek kadar taşaklı davranmama neden oldu. Yani ilk önce onu öpebilir miyim diye sordum ve o da evet dedi; ki bu iyiydi çünkü o gece bir hamle yapmazsam havluyu atmaya hazır olduğunu söyledi. İlgilenmediğimi ve sadece onunla gitmek hoş olur diye evet dediğimi sanmış.”

Bence ilgilendiğim açıkça belli oluyordu. Bir erkek, pizzanın üstünde tuhaf malzemeleri bir araya getiren güzel bir kadınla durduk yere uzun saatler geçirmezdi. Ama düşününce, o sürtünmeli neredeyse-öpücükten beri hamle yapmamıştım. Bu konuda onunla yapmak istediğim her konuşma da kapatılmıştı. Aslında hiç olmamış gibi davranmamızı istemişti. O olayın yaşanmasını aslında hiç *istemediği* için böyle düşünebileceği aklımın ucundan geçmemişti. En az benim kadar kendini kaptırmış gibiydi. Ya da belki tüm meseleyi yanlış anlamıştım. “Eğer arkadaş statüsüne düştüysem, oradan nasıl çıkarım?”

“Oradan ancak kızla konuşup ona hangi noktada olduğunu söyleyerek çıkabilirsin.”

“Tamam. Bunu anladım. Sadece çıkup ona söyleyeceğim o zaman?”

“Tabii ki, ama o ikisinden de hoşlanmıyor filan değilse, çiçek ve çikolatayla yolu biraz açabilirsin. Lige girip de fazladan para akışı kazandığımda, Jessica’yı bir etkinlikten önce ya da onu ziyarete götürmeden önce tırnaklarını yaptırmaya göndermeye başladım. Bazen evine elbise bile gönderirim, ama onun için Stevie’nin bedenini ve ölçülerini bilmen lazım. Bütün kadınlar şımartılmaktan hoşlanmaz, ama genellikle hoş ya da düşünceli bir jestte bulunmak güvenlidir. Onu platonik olmayan bir şekilde düşündüğünü bilmesi gerek.”

Hiç geçmeyen yarı ereksiyonlarım ve meme uçları hakkındaki yorumlarım, ona karşı o kadar da platonik hissetmediğimin oldukça sağlam bir göstergesi olmalıydı, ancak oyunumu hızlandırmamanın ne kadar iyi bir fikir olacağını görebiliyordum. Belki de neredeyse-yiyişme-seansının şans eseri olduğunu düşünüyordu. Belki ilgimi kaybettiğimi düşünüyordu, belki de o ilgisini kaybetmişti. Kaybetmediğini umuyordum. Eğer sadece arkadaş olmak isteseydi bunu kabul edebilirdim ama ben kesinlikle daha fazlasını istiyordum.

Kızı kapmayı istemeyi geçeli çok oluyordu. Ben kızı tamamen ele geçirmek istiyordum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ayağa Kalk

Stevie

Kendime buffalo soslu tavuk dürüm yaparken, kapım çalınca irkildim. Bishop'm dönmesine iki gün vardı, bu yüzden kapıyı açmadan önce kapı deliğinden baktım. Diğer tarafta fazlasıyla solgun ve tere batmış Nolan kapı pervazına tutunuyordu.

"Selam Nolan, her şey yolunda mı?"

"Ee, seni rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm ama, ee... Sanırım acil servise gitmem gerekebilir," diye mırıldandı.

Onu dirseğinden tutup kanepeye yönlendirdim. "İnsülinini mi kaybettin?"

"Shippy'nin saklayabileceği her yere baktım, ama farklı bir yere koymuş olmalı ve nerede olduğunu öğrenmek için ona ulaşamıyorum." Titreyen ellerini bacaklarına sürttü. "Bir saati aşkın süredir arıyorum. Arabasının anahtarları sende, değil mi? Beni acil servise bırakabilirsen, eve kendi başıma dönerim."

“Seni götürüp orada tek başına bırakmayacağım.” Omzunu sıktım. “Ayrıca Bishop her ihtimale karşı bana senin için birkaç doz insülin bıraktı.”

“Öyle mi?”

“Evet, sadece birkaç derin nefes al. Ben hemen dönerim.” Onu oturma odasında bırakıp mutfığa koşturdum ve Nolan’ın acil durum dozlarının olduğu çekmeceyi açtım. Bishop birkaç hafta önce, Nolan’ın neredeyse-öpücüsü bölmesinin hemen ardından getirmişti bunları.

Babama defalarca yaptığım gibi iğneyi hazırladım ve elle-ri çok titrediği için ona ben enjekte etmeyi önerdim. Renginin yerine gelmesi ve Nolan’ın titremesinin kesilmesi on beş dakika sürdü. Beklerken, babam meşgul olup iğnesini olmayı unuttuğunda ona yaptığım türden bir sandviç hazırladım.

“Teşekkürler, Stevie, buna gerçekten minnettarım,” dedi Nolan ve sandviçinden büyük bir ısırık aldı.

“Bunu biliyorum. Şimdi nasıl hissediyorsun?”

“Çok daha iyi,” dedi, ağzı jambon, İsviçre peyniri ve ekmekle doluyken.

“Yine de yemeyi bitirdikten sonra, seni acil servise götüreceğim,” dedim ona.

“Bunu yapmana gerek yok. Ben iyiyim.” Bulaşan hardal peçeteyle sildi.

“İyisin ya da değilsin, bundan emin olmak için acil servise gideceğiz. Gitmeden önce de insülin çantayı bulup elimdekilerden kullandığım o dozun yerine yenisini koyacağız.” Tek kaşımı kaldırdım; bana karşı çıkması için bir davetiyeydi.

Nefesini saldı. “Eninde sonunda bulurum.”

İç çekme sırası bendeydi. “Bak Nolan, bununla yaşamamanın kolay olmadığını biliyorum, ama öylece ortadan kaybolmayacak, bu yüzden önemli değilmiş gibi yok saymanın da bir faydası olmaz. Bishop senin için çok endişeleniyor ve sağlığını ciddiye almadığın zaman hepten stres oluyor.”

İfadesi asabi bir hale büründü. “Bu benim problemim, onun değil.”

“Senin yaşadığın problem olabilir, ama onu da etkiliyor. Sen onun en iyi arkadaşısın. Uzaktayken ilacını alıp almadığını ya da sabah saatlerine kadar dışarıda olup olmadığını bilmemesinin onun için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Yaptıkların ve vücuduna davranış şeklin, burada olduğun vakti kısaltıyor.”

“Hiç yoktan mesele çıkarıyorsun. Ben iyiyim.”

“Bunun tek nedeni, benim burada olmam ve Bishop’ın bana iğneni getirmiş olması. Ya bu gece dozu bulamayıp bir de acil servise ulaşamasaydın? Ya şoka girseydin ve yarın gece eve geldiğinde seni öyle bulsaydı? Kendi sağlığına karşı özensizliğin aslına bakarsan gerçek bir bencillik. O uzaktayken sana bir şey olsa, Bishop yıkılır.”

Başım eğdi, kendinden utanmış görünüyordu. “Ben sadece normal olmak istiyorum.”

“Bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum, ama sen diyabet hastası ve bu, vücuduna daha iyi bakman gerekiyor demek, onu kötü kullanamazsın demek. Babam kendine çok iyi bakardı, yine de onu ellilerinde kaybettik. Artık babamın olmaması berbat bir şey. Hayatına karşı pervasızlık edip Bishop’ı en iyi arkadaşından ve kardeşinden mahrum etme.” Duygusallaşmak üzere olduğumdan endişelenerek kanepeden kalktım. “Yemeği bitirdiğinde, sizin evde insülinini arayacağız, sonra da acil servise gideceğiz. Tartışmaya kapalı.”

“Tamam.” Nolan sandviçini bitirdi ve ben onun peşinden dairesine giderken mücadele etmedi. İnsülin çantasını bulmayı başardım; buzdolabımdaydı. Görünüşe göre öğleden sonra vardığından eve döndüğünde bir şeyler atıştırmış, iğnesini yapmış ve çanta da burada kalmıştı.

Gizem çözülmüştü, onu en yakın acil servise götürdüm ve doktor muayene ederken bekledim. İyiydi, bu da rahatlatıcıydı. İşimiz bittiğinde saat onu geçmişti.

“Bu gece ne planın varsa, mahvettiğim için özür dilerim,” dedi Nolan. Çatı katına gelip kendi dairelerimize yönelmiştik.

“Bir planım yoktu.” Hokey izleyip ağabeyini düşünmekten başka.

Nolan, eli kapıda duraksadı. “Bu gece bana yardım ettiğin için teşekkürler. Sana takılmak ister misin diye sorardım, ama Shippy’nin beni öldüreceğinden eminim.”

“Benimle takıldın diye seni neden öldürsün ki?”

Nolan bana alaycı bir bakış attıktan sonra başım iki yana sallayarak güldü. “İyi geceler, Stevie.”

Sorumu cevaplamadan dairesine girerek gözden kayboldu. Garip bir adamdı, ama ağabeyi de öyleydi zaten.

Bu sabah bana takımın dönüş uçuşunun rötar yediğini yazdığı mesajdan beri Bishop’tan haber alamamıştım. Ne zaman eve geleceklerini öğrenmek için Lainey’yi aramayı düşündüm ama bu, cevaplamak istemediğim soruları tetikleyebilirdi ve bir güncelleme için mesaj atmak da biraz umutsuz görünebilirdi, bu yüzden şu anda yapabileceğim tek şey hava durumunu kontrol ederek beklemektir. Görünüşe göre Orta Batı’da uçuşları etkileyen aptal bir fırtına vardı.

Saat beşi çeyrek geçiyordu ve işte burada, bağış toplama etkinliğindeydim, kavalıem de yoktu. Basit ve siyah bir şey alma fikrinden caymam için Pattie ve Jules’un bana baskı yapmaları sayesinde, tüm kıvrımlarıma uyan ve egzersiz kıyafetlerinin ötesinde alışık olduğumdan çok daha fazla ten gösteren bir elbise giymiştim. Kıyafetim, etkinliğe hazırlık amacıyla bu hafta yeniden boyadığım leylak rengi saçlarımı tamamlayacak koyu bir mor renkteydi.

Şimdiye kadar üç farklı adam bana yaklaşmaya çalışmıştı; ikisi üniversiteliydi ve şu ya da bu takımda oynuyordu, diğeri de koçlarından biriydi. Adam kırklı yaşlarının ortasında görünüyordu ve her ne kadar gururum okşanmış olsa da babam

olabilecek yaşıydı, yani bu benim için kesin bir hayırdı. Baba sorunlarım olabilirdi, ama o türden değil.

Görünüşe göre Joey birini getirecekti ama kız ya grip olmuştu ya da gıda zehirlenmesi geçirmişti; hikâye değişip duruyordu. Bu yüzden Joey an itibarıyla sinsi sinsi dolaşan yalnız bir kurttu. Umarım Bishop burada olmadığı için onun tercih ettiği hedef haline gelmezdim. Şu ana kadar köşeye sıkıştırılmaktan kaçınmayı başarmıştım ama onun beni bulması an meselesiydi.

“Bishop beni ekmese iyi eder,” dedim Pattie’ye. Onunla Jules partiye ikisi birlikte gelmeye karar vermişlerdi, çünkü bu etkinliklerde yakışıklı adam çok olurdu.

“Seni ekmeyecek.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü senden çok hoşlanıyor.”

“Ya yanılıyorsan?” Valizimi aldığından ve o konuşmayı yaptığımızdan beri her şey farklıydı. Elbette daha çok görüşüyorduk, sürekli beni alıyordu ve seanslardan sonra takılıyorduk; ama eskisi gibi beni tavlamaya çalışmıyor, üzerime atılmayı asla denemiyordu. Sadece alnıma ve şakağıma kondurduğu o lanet öpücükler vardı. Belki de Joey yüzünden dağıldığımı görmek, onu durumu yeniden değerlendirmeye itmişti. Dahası, ona neredeyse-öpüşerek-sürtünme hadisesi hiç olmamış gibi davranmasını söylemiştim. Sanırım beni gerçekten ciddiye almıştı ama şimdi de benim kafamı kurcalıyordu. Bunun benim hatam olduğunun farkındaydım.

Joey fırsatçı bir pislik olduğundan, konuşmamızı bölmek için tam o anı seçti. Kolunu omzuma attı, bize arkamızdan yaklaştığı için geldiğini görmemiştik.

Dün gece saat ona kadar Pattie ve Jules’la birlikte dekorasyonları hazırlamak için buradaydım. Maçı ceptelefonlarımızdan izlemek zorunda kalmıştık, bu da can sıkıcıydı. Bitirmek için bu sabah erkenden dönmüştük. Joey kurulum denkleminin bir par-

çası olması gerektiğini rahatlıkla “unutmuştu”. Prensip olarak bu sınırimi bozuyordu ama dün gece onunla uğraşmak zorunda kalmadığım için bir hayli minnettar olduğumu söylemem gerekirdi.

Bana seksi olduğunu düşündüğü gülümsemesini sundu ve göğsüme çok uzun süre bakarak sırnaşıklık seviyesini yükseltti. Elbisenin ön kısmı biraz derindi. Özellikle büyük göğüslerim yoktu –bir avucu doldururdu– ama sutyensiz dolaşabileceğim kadar diriydiler, ki bu dekolteli bu elbisede önemliydi; yine bir Pattie ve Jules etkisi.

Alçak bir ıslık çaldı. “Vay canına Stevie, elbiseni sevdim.”

“Senden onay mührü almasına süper memnun oldum.”

Kolunun altından kaçmaya çalıştım ama omzumdaki tutuşunu sıkılaştırarak beni yanına yapıştırdı.

Etkilenmemiş alaycı bir gülümsemeyle onu ittim. “Ben olsam bunu yapmazdım; tabii kasık koruyucu takıyorsan ya da üreme yeteneğinden ödün vermekten endişeli değilsen başka.”

“Hadi ama Stevie, sadece arkadaşça davranıyorum.”

“Arkadaşça derken tacizci demek istiyorsan, sana katılıyorum.”

Tam böğrüne hızlı bir dirsek atmak üzereydim ki tanıdık, derin bir ses kızsıl bölgelerimi harekete geçirdi ve Joey sanki ben asitten yapılmışım da kolunun derisini yakıyormuşum gibi kolunu indirdi.

“Hey Pattie, işte buradasın. Stevie’yi gördün mü? Uçuşum rötari yedi, telefonumu da Kingston’ın arabasında bırakmışım, o da geri getirmek zorunda kaldı, kardeşim evde değildi o yüzden arayamadım...” Joey’ye küçümseyerek baktı, gözleri üstümden geçti ama hızla geri döndü. Kaşları kalkarken ağzı açık kaldı. “Vay be. Stevie?”

“Selam.” Elimi kaldırıp tuhaf bir şekilde el salladım. Tepkisinden ne anlamam gerektiğinden emin değildim.

Bishop alçak bir ıslık çaldı, ama onunki sırnaşık değil takdir doluydu. “Vay canına. Sen...” Ellerini çıplak kollarımda gezdirdi,

dokunuşu tenime elektrik akımı gönderirken, parmaklarını parmaklarımdan geçirdi. “Acayip enfes görünüyorsun.”

“Sana elbisenin kusursuz olduğunu söylemiştim,” dedi Pattie sağ tarafımdan.

Bishop’a, regl haftasında üç katlı çikolatalı şekerleme dolgulu pastaymış gibi arzuyla bakakaldım. İnanılmaz derecede biçimli kaslarının her birini sarma şekline bakılırsa muhtemelen özel dikilmiş, jilet gibi siyah bir takım elbise giymişti.

Koyu kahverengi saçları gerçekten şekillendirilmişti; onu seanslarda gördüğümdeki sanki sürekli parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor ve onları farklı yönlerde ayağa kalkmaya zorluyormuş gibi gelişigüzel dağınıklık yoktu. Bu gece yandan ayrılmıştı: Onu hem baş belası hem de annemle tanıştırmak için eve götürmek isteyeceğim türde bir adam gibi gösteren doğal bir Superman dalgası. Benim için bu kadar zahmete katlanmış olması, özellikle de bütün gün yolculuk yaptıktan sonra, rötarlı bir uçuşun ardından aceleyle buraya koşması midemin kasılmasına neden oldu.

“Sen de enfes görünüyorsun.” Açıkça görüldüğü üzere, onun aşırı seksiliği yüzünden benzersiz sıfatlarla kelime ve cümle oluşturma yeteneğim ortadan kalkmıştı.

Bishop başını eğip sırtınca, belalı bir hokey oyuncusu yerine utangaç bir çocuk-adam gibi göründü. Elimi kaldırıp dudaklarına götürdü. Bu basit, çoğunlukla masum hareket son derece mahrem hissettiriyordu, muhtemel nedeni de içimde ateşlenen, meme uçlarıma doğru yükselen ve uyluklarımdan arasında tatlı bir ağrıya neden olan bir arzu dalgası göndermesiydi. Başım büyük beladaydı.

Ve bu, o yumuşak, dolgun dudaklarını ayırıp parmak eklemelerimi ısırmasından önceydi. Bishop yaklaştıkça şok dalgası bir şehvet seli haline geldi ve cilalı siyah ayakkabısının ucu, gümüş topuklu ayakkabılarımla buluştu. Ellerimi kaldırıp omuzlarına koymam için beni cesaretlendirdi.

Avuçlarından biri koyu mor satenden ince kayışı takip ederek yavaşça kolum boyunca ve omzumun üzerinde gezindi. Parmaklarının nazik okşayışı gözlerindeki açlıkla çelişiyordu ve karnımda bir heyecan fırtınası esti. Sıcak avucu, sırtımdan aşağı doğru ilerlerken –elbisenin sırtı açık olduğu için sırtım çıplaktı– omurgamın çukuruna kadar ulaştı. Beni kendine doğru çekti ve vücutlarımızın ön kısımları buluştuğunda inlediğime emindim. “Çok etkileyici.” Başını eğdi ve dudakları çenemin üzerinde gezindiğinde ürperdim.

“Vay anasını,” diye mırıldandı Pattie sağımdan.

“Tanrım,” diye solumdan da başka bir ses geldi.

Bishop çenemin kenarında, kulakmememin hemen altındaki o aşırı duyarlı alana burnunu sürttü. Tenime karşı mırıldandıktan sonra, “O aptal herif şu anda beni ne kadar kıskanıyor?” diyerek bu uzun süredir beklenen kavuşmayı tamamen mahvetti.

Başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi oldum. Tabii ki mevzu buydu. Joey’nin sinirini bozmak için gösteri yapıyordu. Başka bir nedeni olabileceğini zannettiğim için çok saftım. Tabii ki beni görünce sertleşiyordu, ama etrafta sporcu sutyeni ve minicik şortlarla geziniyordum ve o da bir aydan fazladır normal bir erkek kadar mastürbasyon yapamayacak durumdaydı.

Ellerimi göğsüne koyup geri çekildim. Aslında bunu yapmak için güç kullanmak zorunda kaldım ve yüz ifadesi bir sürü şeyi sorgulamama neden oldu. Mesela neden şu anda bu kadar sinirlenmiş ve kafası karışmış görünüyordu ve bu gece bana bir iyilik yapacağını açıkça belirmiş olduğu için gerçekten kızmaya hakkım var mıydı? Bu adam neden görünüşte bu kadar inandırıcı olmak zorundaydı?

O konuşacak, bir soru soracak ya da bir yorum yapacak fırsat bulamadan, bu gece olmasını beklediğim şey gerçekleşti. “Vay anasını! Bishop Winslow? Dostum, dün geceki maç çok iyiydi! Canına okudun resmen!” Sakalı çıkmayan yirmilik bir delikanlı

elini uzattı ve Bishop'ı, eğer pislik gibi görünmek istemiyorsa elini sıkarak zorunda bıraktı.

Sonraki bir saat işte böyle geçti. Yemeğe oturana kadar. O zaman bile fizik tedavi ekibi dağılmış durumdaydı, bu yüzden hepimiz Bishop'ın dikkatini çeken hevesli profesyonel sporcularla oturuyorduk. Ben de orada sanki ağabeyimle gelsem yapacağım şekilde –Bishop'a RJ'e baktığım gibi bakmıyordum tabii– sessizce ve gülümseyerek oturuyordum. Fotoğrafların bir parçası olmamak için fotoğraf çekmeyi teklif ettim. Onu kavalitem olarak tanıtmıyordum çünkü ihtiyacım olan son şey, aniden insanların benimle fizik tedavi becerilerim dışında bir şey için ilgilenmeye başlamasıydı.

Bishop'm farklı fikirleri var gibi görünüyordu gerçi. Sağımdaki adam Amerikan futbolu oynuyordu ve cüssesine bakılacak olursa, defanstaydı. Beni soru yağmuruna tutuyor ve gözleri sürekli dekolteme kayıp duruyordu. Sanırım adamın suçu yoktu; yani dekoltem oradaydı ve adamın gözlerini bir bakış atmaya davet ediyordu.

Adam ne zaman bana bir şey sormak için eğilse, Bishop kolunu sandalyemin arkasına koydu ve ben de onun yan tarafını dirsekleyip durdum. Kulağıma bir şey fısıldamaya çalıştığında onun IT bandını dürttüm.

Bıyık altımdan küfür savurdu ve telefonunu çıkardı. On saniye sonra benim telefonum çantamda titreşti ama mesaja bakmaktan kaçındım, çünkü zaten duygusal bir çöküşün eşiğine gelmiş durumdaydım ve mesajının beni uçuruma sürüklemesinden korktum.

Bütün bu mesele hakkında neden böyle aptal gibi davrandığımı bilmiyordum. Bana bir iyilik yaptığının farkındaydım. Bu konuda kuyruk acısı hissetmemem gerekirdi, ama onun bunu benimle birlikte olmak istediği için yapmasını istiyordum, kendini mecbur hissettiği için ya da Joey'yi kıskandırmak için değil.

Tatlı tabaklarını topladılar ve DJ ilk şarkıyı başlattı. Kötü bir düğüne ya da lisedeki yarı resmi kaynaşma partisine benziyordu. Bishop, hem erkek hem de kadınlardan oluşan hevesli bir başka sporcu grubunun saldırısına uğrarken ben de tuvalete gitmek için izin istedim.

Odadan çıkarken en az üç kişi beni durdurup Bishop'ı nereden tanıdığımı sordu. Kavalyem olmasını kabul etmek pek çok nedenden dolayı kötü bir fikirdi; bunlardan en önemlisi, çektiği ilgiydi. Tam beş dakika boyunca kendimi bir tuvalet kabinine kilitleyip çaresizce kafamı ve duygularımı kontrol altına almaya çalıştım.

Yakında rehabilitasyon için bana ihtiyacı kalmayacaktı ve bu beni pek çok açıdan mutlu etmeliydi ama öyle olmuyordu. Açıkça cinsel yaklaşımlar olmasa bile, aramızdakiler bana bir tür ilişki gibi gelmeye başlamıştı. Belli ki ben kafamdan uyduruyordum. Olmak istediği yere, buzun üstüne geri dönmüştü ve yardımına ne kadar az ihtiyaç duyarsa kanepemde o kadar az yer kaplayacaktı. Sadece bana iyiliğimin karşılığını veriyordu.

Tuvaletten çıktığımda, Pattie ve Jules lavaboya yaslanmış, beni bekliyorlardı. "Neler oluyor?" diye sordu Pattie.

Ona neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi baktım ve gerçekten bilmiyordum. Bishop'a karşı hislerim vardı ve bu gece bunların ne kadar büyüdüğünü fark ediyordum. "Bishop'ı getirmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Bütün gece resmen zorbalığa uğradı."

"Sen de bu yüzden tuvalette mi saklanıyorsun?" diye sordu Jules.

Şakaklarımı ovdum. "Saklanmıyorum. Ben sadece... Düşüncelerimi toparlıyorum."

"Tuvalette." Pattie duvara yaslanmak üzere ilerledi ama sonra vazgeçti. Güzel bir tuvaletti ama işte...

"Düşünmek için iyi bir yer."

“Senin dışarıda olup Bishop’ı hayran kızlardan kurtarman gerekiyor.”

“Ama o zaman insanlar onun benim kavalitem olduğunu anlar ve bu beni ilgi odağı haline getirir.” Ağabeyimin hayatı olan sosyal medya fırtınasına yakalanmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Bishop onun kadar yüksek profilli biri değildi ama artık buza geri döndüğüne göre bu durum değişebilirdi. Onun kim olduğunu bilen bir oda dolusu sporcuyu da ekleyince büyük talep görüyordu.

“O senin için elini taşın altına koyuyor. Sence onun adına sen de biraz çabalayamaz mısın?” Jules tek kaşını kaldırdı.

Derin bir nefes alıp gözlerimi tavana diktim. Jules’un hakkı vardı. Bishop beni Joey’den kurtarmak için buradaydı ve ben onu neredeyse kurtların arasında bırakmıştım, çünkü onun hakkında hissettiklerimi ya da gördüğü ilgiyi kaldıramıyordum, bu da beni oldukça kötü bir arkadaş yapıyordu. Sanırım bu iyiliğin karşılığını vermeli ve gerçek flörtü gibi davranarak onu hayran kızlardan ve erkeklerden kurtarmalıydım.

Etkinlik salonuna tekrar adım atar atmaz, buna pişman oldum. DJ müziği yavaşlatarak tempolu, klişe dans melodilerinden ağır bir melodiye geçmişti. İlk karşılaştığım kişi Joey oldu. Elimden tutup beni dans pistine götürürken, itiraz edemedim ya da hayalarına tekme basamadım.

Elimi onun üstünde herhangi bir yere koymak için bir harekette bulunmayınca, öne eğildi, dudakları kulağımın dibindeydi. “Patronlarımız izliyor, o yüzden en azından beş dakika için iyi geçiniyormuş gibi yapalım. Ayrıca kavalien meşgul görünüyor.”

Bakışlarını takip edince, Bishop’ın hâlâ masadaki sandalyede oturduğunu gördüm. Kaslı fiziğine bakılırsa, sporcu olan ve epey açık, ufacık bir elbise giymiş koyu renk saçlı bir kadın, neredeyse onun kucağında oturuyordu. Yapabilecek olsa, Bishop’ın bacağına sürtünürdü. Buradan bakınca, eli onun omzundaydı ve kadı-

nın eğilme şeklinden tahmin etmem gerekirse, memesini onun koluna yaslamıştı.

“Cidden mi?” Beş dakikalığına gitmişim ve kadının biri gelip üstüne binmeye çalışıyordu.

“Dinle bebeğim, burada kötü bir başlangıç yaptığımızı biliyorum. Senin bunu aşmanın zaman aldığını farkındayım, ama gerçekten bunu aramızda çözebileceğimize inanıyorum.”

Dikkatimi Joey’ye çevirdim. “Sen ot çekmeye mi başladın?”

“Ne?” Dişlerini sergilediği sırtışı soldu ve bakışları göğüslerimden yüzüme çıktı.

“Belki de meth* çekiyorsundur?”

Kaşları birbirine yaklaşarak çatıldı. “Sen neden bahsediyorsun, Stevie?”

“Sen neden bahsediyorsun, Joey?”

Kafası karışık görünüyordu. Bir süredir içtiğinden emindim. Bunu neden sürdürdüğümü ya da ellerini üzerime koymasına neden izin verdiğimi bile bilmiyordum ama erkek arkadaşım olmasını istediğim adamın şu anda hayran bir tavşancıkla içli dışlı olduğu gerçeğiyle tamamen şoke olmuş durumdaydım.

Tanrım, kafam fena karışmıştı.

Birdenbire Bishop’ın araya girmesiyle beynim daha da karıştı. Bir an tırnaklarımı takım elbise ceketinin ve gömleğinin arasından geçirerek Joey’yi parçalamaya çalışırken, bir sonraki an Bishop onu dirsekleyerek yolumdan çekiyordu.

“Onun kavalyesi benim, sen değilsin, ama benim adıma dans pistini ısıttığın için sağ ol. Şimdi siktir git.” Bishop, Joey’ye dik dik baktı, o da bir saniye kadar karşı çıkmak ister gibi göründükten sonra geri çekildi.

Bishop belimi kavrayıp beni kendine çekti. Hiç fark etmeden parmaklarımı ensesinde birleştirdim. Bunu da vücudumun ön kısmının bu gece ikinci kez onunkine doğru bastırılmasının samimiyetini de bir an bile düşünmedim.

* Metamfetamin, merkezi sinir sistemi uyandırıcı olan sentetik bir maddedir ve bazıları tarafından uyuşturucu olarak kullanılır. (ç.n.)

Bishop'ın geniş, sıcak avucu sırtımın alt kısmına yaslanmıştı. Ten tene temas aldığı bir şey olmalıydı, tam tersi değil. Elektrik hissi geri geldi, küçük şimşek darbeleri halinde içimi titreterek sonunda vajinama ulaştı.

Bu adamı daha az çekici bulsam nasıl da harika olurdu.

Bishop başını eğerek ağzını kulağıma götürdü. “Neler oluyor?”

Konuşurken dudakları kulakkepçeme sürtününce dizlerimin bağı çözüldü. Sesinin sinirli çıktığını ve bana dans pistinde kıyafetlerimi çıkarmamı söylemediğini anlamam birkaç saniye sürdü. Kulağına ulaşmak için çenemi yukarı kaldırmak zorunda kaldım ve bu da kirli sakallı yanağının yanağıma sürtünmesine neden oldu. Sebep ne olursa olsun, o sakalın uyluğumun iç kısmında nasıl bir his yaratabileceğini hayal ettim, bu yüzden cevabım tamamen kısık sesli ve nefes nefese çıktı. “Ne demek istiyorsun?”

Tanrım, çok güzel kokuyordu. Tıraş kolonyası, çamaşır deterjanı ve kullandığı duş jeli gibi. Herhangi bir eczane ya da marketten alabileceğim *Old Spice*'i kullanıyordu. Eminim indirimdeyken stok bile yapıyordu, çünkü herhangi bir zamanda çamaşır dolabımda genellikle üç veya dört yedek şişe bulunuyordu. Koku ne olursa olsun, diğer daha az güçlü kokularla ve onu benzersiz kılan şeyle birleştiğinde acayip çekici olmuştu.

“Tuhaf davranıyorsun. Ve ananaslı-zeytinli-pizza tuhaflığından değil. Neden denyo eski sevgilinle dans ediyordun? Ben yokmuşum gibi davranacaksan, neden buradayım ki?”

“Öyle değil... Ben hiç...” Haklıydı. Tuhaf davranıyordum. Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu –gerçekten mecburiyetten buradaysa, bu işe gerekenden fazla anlam veriyordum demek ki– bu yüzden anlamlı gelen tek bahaneyi beceriksizce söyledim. “Beni hazırlıksız yakaladı, sen de pak tavşanınla meşguldün.”

Bishop geri çekildi, kaşları çatılmıştı. Güzel suratında seksi bir ifadeydi bu. “Laftan anlamayan hatunu mu diyorsun? Ona

yedi kere bir başkasıyla geldiğimi söyledim. Herkese karşı sürekli pislik gibi davranmadığım şu yeni şeyi deniyorum. Özellikle de burada *seninle* olduğum için, bütün bu insanlar üzerinde kötü bir izlenim bırakmamaya çalışıyorum.” Bir elini sırtımdan kaldırıp dans pistindeki insanlara doğru salladı. “Tuvaletten dönmek bilmedin, sonra da seni denyo eski sevgilinle gayet samimi bir halde görüyorum. Ben bu haltın etrafında dans etmekten bıktım, Stevie.”

“Hangi haltın etrafında dans etmek?” Midem çöktü, sarsıldı, birkaç takla attı ve çember hareketi ile tamamladı.

“Bu.” Eli tekrar sırtımdan ayrılıp yüzlerimizi işaret etti. “Sen ve ben.”

“Sen ve ben mi?” Kafam acayip bulanmıştı.

“Evet. Sen ve ben. Biz.”

Kaygı yüzünden ağzım kurudu. Dudaklarımı yalayıp güçlük-
le yutkundum. “Anlamıyorum.”

“Anlamıyorum da ne demek?” O kadar inanamıyor gibi görünüyordu ki kafa karışıklığım daha da arttı.

“Kavalyem olarak bana bir iyilik yaptığını söyledin. Rehabilitasyon için bir teşekkür değil mi bu?”

Tek kaşını kaldırdı. “Bu tür bir etkinliğe sırf iyilik olsun diye katılacak biri gibi mi görünüyorum?”

Bir omzumu kaldırıp indirdim. “Buzun üstüne bir hafta erken çıktın.”

“Yani genel olarak bir pislik olduğumu defalarca kanıtlamama rağmen, bunu iyi bir adam olduğum için yaptığımı mı sanıyorsun?”

“İyi biri olduğun için yapmadığını mı söylüyorsun?”

“Hayır.”

“Hayır, bunu söylemiyor musun; yoksa hayır, iyi biri olduğun için yapmıyor musun?” Konuşurken yavaşça bir daire çizerek hareket etmeye devam ediyorduk ve ben Bishop’la dans ederek tartışırken çok kızgın görünen Joey’nin dik dik baktığını fark ettim.

“Yüce Tanrım,” diye homurdandı Bishop. “İyiliğimden yapmıyorum.”

“Şey, eğer iyi biri olduğun için ya da bana iyilik olsun diye yapmıyorsan, burada tam olarak ne yapıyorsun?”

Biz başka bir gergin ve sert daire çizerken Joey tekrar ortaya çıktı. Hiçbir zaman yavaş dansa bayılmazdım ve Bishop’m da hoşlandığını sanmıyordum. Birkaç adım sonra Joey ortadan kayboldu ve Bishop’m kaşları daha da çatıldı. Bakışları omzumun üzerinden bana kaydı. “Eski sevgilinin senin tamamen dokunulmaz olduğunu anladığını kesinleştiriyorum.”

“Bu bana iyilik yapmakla aynı şey değil mi?” Aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım, çünkü göğüslerim onun göğsüne bastırılmışken ve kemerinin tokasının karnıma sertçe batarken düşünmek zor oluyordu.

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Bunu senin için yapmıyorum, Stevie. *Kendim* için yapıyorum.”

“Neden?” Midem uçuşan şeylerle doluydu.

Cevap vermek yerine yanağımı avucunun içine aldı ve ağzı ağzımdan sadece bir nefes uzakta olana kadar başını eğdi. “Neden mi?”

Bir kez başımı salladım ve bu hareketle neredeyse dudaklarımız birbirine sürtündü.

“Çünkü biri senin erkek arkadaşın olacaksa, o benim; o bok kafalı göt herif değil.”

“Ah.” O nefes verirken ben de aldım, ağzı ağzıma dayanmış olmasa da nane tadı almıştım. “Şey, bu gayet iyi bir neden gibi görünüyor.”

“Ben de öyle düşünüyorum.” Belimdeki eli yukarı kaydı ve parmakları enseme sardı. “Bunun olmasını istemiyorsan, bana hayır de.”

Aramızdaki çekim büyüyerek havayı doldurdu ve şehvetle çatırdamasına neden oldu.

Haftalardır onu öpmenin nasıl hissettireceğini hayal ediyordum. Hayır diye bir seçenek vardı sanki. Ona kelimelerle cevap vermedim. Onun yerine çenemi kaldırıp beklentiyle dudaklarımı yaladım. Bishop'ın bakışları ağzımdan gözlerime kaydı.

Başımı eğdi ve dudakları dudaklarımla buluştu. Temas ettiğimiz an, sanki kafamdan aşağı bir kova şehvet üstüme aktı. Bastırılmış arzuya daldırıldım ve bu his yayıldı, damarlarımda dolaşarak beni ısıttı. Bunca hafta boyunca cinsel keşif niyeti olmadan dokunduktan sonra Bishop'ın ağzının ağzımda olması kendimi bir tür uyuşturucu almış gibi hissetmeme neden oldu.

Bishop birçok şeydi; alaycı, pislik tavırlı, kararlı, fevri ve kocaman bir adam. Ama öpücüğü, son birkaç haftadır kısa bir süreliğine de olsa görebildiğim diğer yönlerini de içeriyordu; tatlı, nazik, yumuşak. En azından başlangıçta.

Basit ve sıcak bir baskı olarak başladı. Dudakları aralandı ve hafifçe inlerken onun naneli nefesini soludum. Ensemde duran avucu gerildi, başparmağı boğazımın yanım okşayarak çenemin kenarında durdu. "İçeri girmek istiyorum, Stevie."

Daha fazla teşviğe ihtiyaç duymadan dudaklarımı araladım, çünkü don savaşları, rehabilitasyon seansları ve sürtünmeli neredeyse-öpüşme ile haftalar geçmişti. Daha fazlasını istiyordum.

Dillerimiz ıslak, sıcak ve satenimsi bir yumuşaklıkla birbirinin üstünden kayarken ikimiz de inledik. Bishop'ın eli yanağımı bıraktı, avucu sırtımdan aşağı kayarak tekrar omurgamın dibine ulaştı. Tek bir parmak ucu kumaşın altına kayıp külotumun bel lastiğinin izini sürdü. Tanga giymiştim, çünkü bu elbise tam oturuyordu ve iç çamaşırı izi olmasını istememiştim. Beni kendine daha çok çekince, parmaklarımı saçlarına kenetledim; beni öpmeyi bırakmaması için sessiz ama çılgık çılgıca bir ricaydı.

Neyse ki Bishop sözsüz ricalarımı okumakta iyiydi ve öpücüğü derinleştirdi. Konuşmalarımızın aksine, bu bir savaş değildi; arayan, araştıran, geri çekilen ve daha fazlası için geri gelen dille-

rin dansıydı. Her bir ağır, ıslak okşayışla öpücüğün yumuşaklığı değişti ve daha çaresiz bir hal aldı.

Dans pistinin ortasında olduğumuzu unuttum. Bir oda dolusu insan içinde olduğumuzu unuttum, bunların arasında patronlarım, iş arkadaşlarım ve bir sürü danışan vardı: mevcut, potansiyel ve müstakbel. En azından müzik durana kadar. Hoparlörlerden hızlı, neşeli bir melodi patlamadan önce, iki hızlı vuruşluk sessizlik sırasında odada heyecan dolu bir mırıltı yakaladım.

Parmaklarımı saçlarından çekip göğsünü ittim. Öpücüğü kesmeden önce altdudağımı ısırıp emdiğim için pek inandırıcı olmadı. Göğsünde hırıltıya benzeyen alçak bir ses gürledi. Ağızlarımızı tekrar birleştirdi ve birkaç saniye ona uyduktan sonra gerçekten ve istemeyerek dudaklarımızı ayırdım.

“Yalnız değiliz,” diye mırıldandım.

Bakışlarımız kenetlenirken, ikimiz de güçlükle nefes alıyorduk.

Bishop dilini altdudağında gezdirdi. “Ben utandırıcı bir şey yapmadan önce, buradan gidelim, o zaman.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

En İyi Kötü Karar

Bishop

Stevie yoksunluğuyla geçen bir hafta, onun kelimelerle anlatılamayacak kadar ağızlara layık görünmesiyle birleştiğinde, bastırılmış tüm cinsel hayal kırıklıkları belli ki sonunda doruğa ulaşmıştı. Dolayısıyla benim Stevie'yi öpmeye verdiğim tepki, yani dünyanın sonu gelene ya da birimiz tüm bu sürtüşmelerden dolayı alevler içinde kalana kadar onu öpmeye devam etmek, tamamen mantıklı görünüyordu.

“Tamam.” Bu, bir kelimedenden çok inleme olarak çıktı.

Daha çok karşı koymaması beni acayip şaşırttı. Kolayca teslim olmak hiç Stevie'lik iş değildi. Bana göre, en azından. Topuklarının üstünde döndü, leylak rengi saçları dalga halinde savrularak tekrar omuzlarının etrafına düştü. Bu gece bitmeden burnumu o saçların arasına gömecektim. Ellerimi aralarına daldıracağım için düğüm düğüm bir karmaşa haline gelecekti, bir noktada yumruğuma dolayacağım da kesindi.

Tanrım, o kadar sertleşmişim ki, aletimle bir arabada göçüğe neden olabilirdim. Süzülerek yürürken kalçaları büyüleyici bir şekilde sallanıyordu, ben de bir tür azgın koruma gibi onun arkasından takip ettim ve o geçerken ona bakmaya cesaret eden her erkeğe, ki lafı geçmişken bu da lanet odadaki her erkek demekti, pis pis bakıyordum.

Stevie koridora çıkmadan önce yol üstünde Pattie ve Jules'a bir şeyler söyledi. Ben de yanında durup korumacı bir tavırla elimi beline koydum. Elbise o kadar aşağıya kadar açıktı ki, popusunun hemen üstündeki tatlı gamzeleri görebiliyordum. Tek istediğim, o öpücüğe kaldığımız yerden devam edebilmek için onu oradan çıkarmaktı.

Pattie'nin bakışları kısa bir anlığına bana kaydı, gözleri kısıldı ve Stevie ona ne söylediye, gülümsemesi anlamlı bir şekilde büyüdü.

“Pazartesi görüşüz.”

“Yarın dekorasyonu sökmek için geleceğim.”

“Ben o kadar emin olmazdım.” Pattie ona sarıldı ve sesini alçaltıp ona duyamadığım bir şey söyledi. Her ne dediyse, Stevie'nin kızarmasına neden oldu. Joey'yi odanın öteki tarafında gördüm, beni öldürmek ya da yerimde olmak istiyor gibi görünüyordu.

Stevie'nin arkadaşlarına başımı sallayıp parmaklarımı parmaklarından geçirdim ve kalabalığın içinde ilerlerken onu yakınımda tuttum. Yanımızdan geçerken bazı gözlerde beni tanıdıklarına dair bir ifade belirdi ama suratımda oldukça kötü bir ifade olmalıydı çünkü kimse yanıma yaklaşmadı. Arabama vardığımızda Stevie anahtarları bulmak için çantasını karıştırmaya başladı, sert rüzgâra karşı ürpererek omuzlarını büktü. Hafifçe çiseleyen yağmur saçlarını ve cildini kaplıyordu.

“Ceket getirmedin mi?” Takımımın ceketinin düğmesini açıp omuzlarımı silkerek çıkardım.

“Dolabımda bıraktım. Pazartesiye kadar burada kalabilir.” Stevie titreyen parmaklarla bir grup anahtar çıkardı.

Onları elinden kaptım ve ceketimi omuzlarına yerleştirdim. Bir öpücük daha almak için hamle yapmayı düşündüm, ama yağmur hızlanıyordu ve dışarısoğuktu, bu yüzden onu yolcu kapısına yönlendirip arabaya binmesine yardım ettim.

Direksiyona geçer geçmez, motoru çalıştırıp ısıtmayı açtım ve kolumu koltuğuna doğru uzatarak parmaklarımı narin ensesine sardım. Mıknatıs gibi birbirimize doğru çekildik. Dudaklarımız birleşti ve şehvet statik elektrik gibi etrafımızda çatırdamaya başladı.

Dilini çıkarıp üstdudağımla oynadı. “O neredeyse-öpücüğün belki de kazara olduğunu düşünüyordum.”

“Öyleydi. Sen beni rehabilite ederken işi profesyonel tutmam söylendi.”

Geri çekildi. “Kim tarafından?”

“Koçum. Elimden geldiğince sözünü dinledim, ama yapacağım son şey, salak eski sevgilinin ya da hokey oyuncusu özen-tilerinden birinin hamle yapabileceği bu etkinliğe gelmene izin vermektir, üstelik boş versene deyip haftalar önce benim yapmam gerekirdi.”

“Ah. Şey, boş vermeye karar vermene memnun oldum.” Stevie koltuğunda hareket edip sıcak avucunu yanağıma yasladı, parmak uçları çenemi sıyrarak ensemdeki saçların arasında kıvrıldı. Dudakları aralanarak beni tekrar davet etti. Onun içine girmek, her santimini tatmak istiyordum. Cinsel organının kokusunu her yerimde, çarşafarımda ve ağızımda istiyordum.

Orta konsol bana engel olurken, bunların herhangi birini yapacak kadar yaklaşmıyordum, bu yüzden nihayetinde öpücüğünü kestim. “Seninle çıplak kalmaya ihtiyacım var.”

“Aynen.” Stevie kravatımı gevşetmeye başladı.

Ergenken araba seksi eğlenceli olsa da konforlu ya da akıllıca değildi, çünkü otoparkın ortasındaydık. Elimle elini kavrayıp parmaklarını dudaklarıma götürdüm. “Tercihen bir yatakta.”

Birkaç kez gözlerini kırıştıtırırken, dudaklarını yaladı. “Doğru. Evet. İyi fikir.”

Bir tane daha öpücük için bir araya geldik, o kadar uzun sürdü ki biz ayrılıp emniyet kemerlerimizi bağladığımızda pencereler buğulanmıştı.

“Muhtemelen benim eve gitmeliyiz.” Stevie konuşkan olmaya çalışıyor gibiydi ama ses tonu alçak ve boğuktu. Ellerini kucağında bükttükten sonra kolunu koltuğun üzerinden uzatıp parmaklarını ensemdeki saçların arasına kaydırıldı.

Kokusunun çarşaflarıma sinmesini tercih ederdim, ama yatak odama giderken kardeşime denk gelmek istemiyordum. Ayrıca Stevie’nin o duymasın diye sessiz olmak zorunda hissetmesini de istemezdim. Nolan’ın hanım arkadaşları asla sessiz kalmazdı, ama bu aynı durum olmanın yakınından bile geçmiyordu. “Olur.”

Eve giden yol bir milyon yıl sürmüş gibiydi. Çatı katına çıkarken asansörde yiyiştik ve Stevie saçlarımı kavramak ve gömleğimin düğmelerini çözmekten daha fazlası için parmaklarına ihtiyaç duyana kadar durmadık.

O giriş kodunu girerken, çıplak omzunu boylu boyunca öpücüklerle boğdum. İlk seferde şifreyi yanlış girdi ve homurdandı: “Bu kart-şifre birleşimi tam bir baş belası.”

Stevie ikinci seferde şifreyi doğru girdi, sonra birbirimizin ayaklarına takılıp içeri girme telaşıyla kapıya çarpa çarpa daireye daldık. Stevie omzunu silkerek ceketimi üstünden attı ve yığın halinde yerde bıraktı. Kravatıma asılarak ağzımı ağzına çekti, bu arada gömleğimin kalan düğmelerini çözme işine dönmüştü.

Onun inlemesini tekrarladım ve onu döndürerek kapıya bastırdım. Kapı hiç düzgün çalışmadığından sırtı çarptığında kapandı. Ellerimi yanlarından aşağı doğru kaydırarak iki avucumla kışını kavrayıp onu kaldırdım. Stevie bacaklarını belime dolarken kumaşın yırtılma sesi ikimizi de duraklattı.

“Siktir. Bu elbiseyi iade edecektim,” diye mırıldandı ağzıma doğru.

“Parasını ben ödeyebilirim.” Erkek arkadaşı olmayı planladığıma göre, ona kıyafet filan alma fırsatını kullanabilirdim. Özellikle de güzel elbiseler, külotlar, yeni sporcu sutyenleri ve o çok bayıldığım spor şortları. Stevie süslenip püslenince ne kadar seksi görünüyor olsa da onu rahat kıyafetler içinde tercih ederdim, belki de bunun nedeni o zamanlarda ellerini üstümde gezdirme ihtimalinin daha fazla olmasıydı.

“Bunu yapmana gerek yok.” Çenesini kaldırdı ama savunmaya geçtiği için değil, boynundan yukarı doğru öpücükler konurduğum içindi.

“Bu elbiseyi resmen mahvedeceğim, o yüzden bence yerine yenisini alırsam adil olur.” Ona sürtünürken birkaç şeyi yapabilmenin keyfini çıkardım:

A- Acı çekmeden onu kaldırabiliyordum.

B- Acı canıma okumadan ereksiyon olabiliyordum.

C- Can attığım sürtünmeye kavuşmuştum.

Kapıya doğru yiyeşmeye devam ettik, özellikle öpücük aracılığıyla birbirimizi yemeye çalışıyorduk. Kıyafetlerin üstünden birbirimize sürtünmek artık yetmeyene kadar bunu sürdürdük. Onu koridordan yatak odasına taşıdım ve kapıyı tekmeleyerek açtım. Oda damıtılmış Stevie gibi kokuyordu: Pasta kadar tatlı bir şey, bebek pudrası deodoranından hafif bir iz, temiz çamaşır ferahlığı ve şampuanına ait olduğuna emin olduğum belli belirsiz çiçeksi bir koku.

Yatak hiç de öyle kız işi ya da fırfırlı değildi. Yorgan beyaz üzerine kaplanmış geometrik gri bir desenden oluşuyordu ve uğraşacak yedi milyon kirlent yoktu.

Onu yatağın kenarına oturtmadım. Bunun yerine bir elimle kıcını tutup diğer elimden kendimi yatağın üstünde tutmak için destek aldım ve onu yastıkların üzerine yatırana kadar etrafımızda döndüm.

“Bu hareketlerle, biz daha iyi kısıma gelemeden kasığını mahvedeceksin,” diye azarladı Stevie, dudakları çene hattımda geziyor, nazikçe dişlerini sürtüyordu.

“Endişelenme. Bu benim oyunumu mahvetmeyecek.”

Başı yastığa değene kadar geriye kaydı. “Endişelendiğim şey oyunun değil.” Gömleğimin önünü kavrayıp beni daha yakına çekti ve ben aralarına yerleşebileyim diye bacaklarını araladı.

“O zaman sorun ne?”

“Beni doğru düzgün becerme kabiliyetini tehlikeye atıyorsun.” Bir bacağına belime dolayıp beni üstüne çekti.

Kalçalarının arasına yerleştirdim, ellerimle ağzımı her yerinde gezdirmeye ve sızlayan aletimi içine sokmaya son derece hazırdım. En azından sızı, son bir saattir sert olmamdan kaynaklıydı, taşaklarım vücudumdan ayrılmaya çalışıyormuş gibi hissettirdiğinden değil. “Başlamadan önce bana esneme yaptırmak ister misin?” Kalçalarımı çevirdim ve yumuşak bir inlemeyle sırtını gerdi.

“Pek sayılmaz, hayır.”

Boynunun girintisine burnumu sürterek onu içime çektim. “Sonrasında yapabilirsin, o zaman.”

“Benimle işin bittiğinde, uyumaktan başka bir şey yapmaya mecalim kalmamasını tercih ederim.”

Kollarımın üstünde yükselip onun ateşli, ihtiyaç dolu gözlerine baktım. “Bu bir meydan okuma mı?”

Sırıttı. “Meydan okumalara talimatlardan daha iyi cevap veriyorsun, o yüzden sende işe yarayan ve bana daha çok orgazm getirecek olan hangisiyse, o.”

Güldüm ve parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım. Porselen pürüzsüzlüğünde, sıcak ve kusursuzdu. “Talimatlarına uymaya gönüllü olduğum aşağı yukarı tek kişi sensin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Parmaklarını saçlarımm arasından geçirdi. “Koçunun işleri profesyonel tutman yönündeki talimatını dinledin.”

“İstediğim için değil. Rehabilitasyonumu ciddiye almadığımı düşünmelerini istemedim ve iyileşmek için zamana ihtiyacım vardı.”

“Yani sadece işine geldiğinde talimatları yerine getiriyorsun. Duyduğum şey bu mu?”

“Hı-hı. Senin de işine gelecek.” Çene hattı boyunca öptüm. “Merak etme, hayatım, seni becererek orgazmlarına ulaştırırken gösterdiğimiz ilerlemeyi mahvetmeyeceğim.”

Bir tepki almayı bekledim ve hayal kırıklığına uğramadım. Stevie bir homurtu çıkararak manikürlü tınaklarından biriyle yan tarafımı dürttü. “Birkaç dakikalığına pislik gibi davranmasan olmuyor mu?”

Yüzümün bu kadar gerilmesine bakılacak olursa, aptal gibi sırtıyor olmalıydım. İfademi kontrol ederek daha ciddi bir şeye dönüştürdüm ve ona bakabilmek için tekrar geri çekildim. “Pislik modumu kapatıyorum, ama sadece senin için ve sadece bir saatliğine.”

Tek kaşını kaldırdı. “Bir saat dayanabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Sana yapmak istediğim şeyleri düşünerek bir aydan uzun süre geçirdim. Bunu saatlerce sürdürmeyi planlıyorum.” Başka bir hızlı cevap vermesine fırsat tanımadan onu tekrar öptüm ve sohbetimiz dillerin birbirini okşadığı ıslak seslere dönüştü. Ağzını ve vücudunun altındaki esnek bedenini hissetmeye doyamıyordum.

El yordamıyla birbirimizin kıyafetlerini çekiştirdik, benim gömleğimi ve Stevie’nin elbisesini çıkarmaya yetecek kadar bir süre ağızlarımız birbirinden ayrıldı. Sutyeni yoktu ve elbisenin sırtı olmadığı için muhtemelen bunu beklemem gerekirdi. Onu üstsüz gördüğüm tek sefer, ortalığı velveleye verip beni uyandırdığı gecenin sabahıydı. O zamanlar gördüklerimi tam olarak takdir edecek kadar vaktim ve kafam yoktu.

Göğüslerini avuçladım; dolgun, diri ve kusursuzlardı. Tatlı pembe meme uçları serin havada dikleşmişlerdi. Başparmaklarımla onları çevirip birbirine basturdum ve inleyerek aralarındaki vadiye burnumu sürttüm.

“Acayip enfes.” Tümseği ısırıp önce birini sonra ötekini öptüm, teninin tuzlu ve tatlı tadının keyfini çıkardıktan sonra meme uçlarından birini dudaklarımın arasına alıp hassas tenini emdim.

Stevie nefesi kesilerek sırtımı gerdi, parmakları saçlarımın içine kayıp oraya yapıştı. Dik meme ucunu dilimle okşadıktan sonra dişlerimle üzerini sıyırdım, alçak sesli bir uyarıyla tırnaklarını kafa derime geçirince memesine doğru gülümsedim.

“Ödeşme zamanı, hayatım.”

“Ne için ödeşme?” diye sordu nefes nefese.

“Haftalarca sporcu sutyenleri ve minicik şortlarla bana işken-ce ettiğin için. Bir aydır taşaklarım mor geziyorum.”

“Bu nasıl benim hatam oluyor? Hem hiçbir şeyi gizlemeyen o boxer donlarıyla bunu sen başlattın!”

“En azından sen, seansların ardından canın isterse kendini rahatlatabiliyordun.” Diğer meme ucunu sertçe emdim ve nefesini kesecek sertlikte ısırdım.

“Yani ben kendimi rahatlatabildim ama sen yapamadın diye meme uçlarımı mı cezalandıracaksın?” Stevie’nin gözleri, meme ucuna çok yakın duran ama temas etmeyen ağzımdaydı.

“Yaptığın bu mu? Ben eve gittikten sonra kendini rahatlatmak?”

Bakışları gözlerime çıktı ve dilini dışarı çıkarırken başını salladı.

“Ne kadar sık?” Kelimeler zımpara taşı gibi pürüzlüydü. Bunun aynı derecede karşılıklı olmasını, onun da bunca hafta boyunca benimle aynı şekilde sıkıntı çekmiş, aynı çekimle mücadele etmiş olmasını istiyordum.

“Aşağı yukarı her gece.” İtirafından savunmasızlık akıyordu.

“Kendini rahatlatırken ne düşünüyordun?” Meme ucunu parmaklarımın arasında çevirdim.

Birkaç saniye sessiz kaldı, bakışlarımı tekrar gözlerine kaydıracağım kadar uzun bir süreydi. Yanakları pespembeydi ama sesi alaycılıkla doluydu. “Market alışverişi.”

“Öyle mi? Kendini parmaklarıyla becerirken, ne alışverişi yapıyordun?”

“Çüke benzer şeyler, tabii ki.”

“Tabii ki.” Dilimi meme ucuna sürterek yavaş ve yatıştırıcı daireler çizdim. Tam altımda yumuşamaya başladığında sertçe emince, inleyerek adımı söyledi. “Tanrım, bu sese bayılıyorum.” Öteki meme ucuna geçtim. “Neyi duymayı daha çok seveceğimi biliyor musun?”

Stevie parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. “Neymiş o?”

“Seni boşaltmam için bana yalvarmanı.”

Bir nefes vererek güldü. “Pek olası değil.”

“Hım. İddiaya var mısın?” Saçıma sertçe asılınca gülümsedim.

“Pislik modunu bir saatliğine kapattığını sanıyordum.” Galiba sinir olmuş gibi konuşmaya çalışıyordu, ama onun yerine nefes nefeseydi.

“Bir modu kapatırsın, onun yerine yeni bir tane açmak zorunda kalırsın.”

“Bu modun adı ne?” Tırnaklarını kafatasımın arkası boyunca gezdirerek dondurucu bir ısının omurgamdan aşağıya doğru akmasına neden oldu.

“Bilmem. Pislik modunun altındaki seviye neyse artık.” Bacaklarının arasına yerleştim ve öpüşmeye başladık. O altımda hareket ederken ben kendimi ona sürtüyordum, ikimiz de o sürtünmeyi arıyor ama birbirimize boyun eğmek istemiyorduk.

Stevie parmaklarını pantolonumun arkasından içeri doğru hareket ettirmeyi başararak tırnaklarını kıcıma baturdı, dizlerini kaburgalarımın bastırıyordu. Beynim tüm temaslardan dolayı donuyormuş gibiydi ve bu delilikti, çünkü bir aydan fazla bir süredir bana dokunuyordu ve şimdiye kadar bununla gayet iyi başa çıkabilmişim.

Elleri tekrar harekete geçti ve aniden sıcak parmakları iç çamaşırlarımın üstünden aletime sürtüldü.

Ağızına doğru inleyerek daha çok temas etmek için ileri bastırdım. Bu kısa temas, haftalardır bastırılmış gerilim ve normal bir sporcunun yapacağı gibi mastürbasyon yapmama engel olan sakatlıkla birleşince, beni ekstazi alıp altı saatlik porno maratonu yapmaktan daha fazla coşturdu.

Ağzımı Stevie'den koparıp kollarımın üstünde doğruldum ve elini pantolonuma hapsettim. Sert bir bakışla gözlerimi ona diktim. Beklediğim etkiyi hiç göstermedi.

Stevie sırtıttı. "Bu gece bana sahip olmaya gelmeden önce elini becerdiğini varsaymalı mıyım?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Şu edepsiz ağza da bak."

Sırtışı genişledi. "Bu bir evet mi?"

"Sen ne düşünüyorsun?" Tabii ki durumumun icabına bakmıştım. Aptal değildim. Ancak mevcut fiziksel tepkilerime bakılacak olursa, önleyici tedbirlerimin çok fazla bir fark yaratacağından emin değildim.

Stevie kalçasını aşağı doğru eğerek pantolonumun içinde daha ileri kayan parmaklarına hareket alanı sağladı. Çenemin kenarını ısırды. "Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Neymiş o?" Daha fazla hareket alanı sağlamak için kalçalarımı kaldırdım.

"Ne kadar iyi hazırlandığını düşünürsen düşün, kontrolünü istediğinden çok daha önce kaybedeceksin." Parmakları çamaşırımın üstünden uzunluğum boyunca kaydığında, aletim seğirdi. "Ne istediğimi biliyor musun?"

"Neymiş o?" Şimdiden güçlkle iş görür haldeydim.

"Beni becermeden önce elimi becermeni istiyorum." Ereksiyonumu sıcak avucuyla kavradı. "Ve ağzımı."

"Tanrım, Stevie." Karşı çıkacak değildim. Yoğunluğu biraz azaltmak iyi olabilirdi; bu sayede, içine girmeden önce onun benim için gelmesini sağlamak için dünya kadar vakit geçirebilirdim. Bir elimi altına kaydırıp sırtüstü yuvarlandım, böylece bacaklarımın üstünde ata biner gibi oturdu.

Bir anlığına onun ne kadar muhteşem olduğunu takdir ettim: Dalgalar halinde omuzlarına dökülen uzun saçlar, uçuk mor bir tutamın göğüs ucunu çerçeveleyecek şekilde kıvrılmış hali... Geriye kalan tek şey külotuydu ve o da saçlarıyla uyumluydu. Stevie hızla beni pantolonumdan kurtardı.

Henüz iç çamaşırlarımı çıkarmamıştı ve ona vaat ettiğim işkencenin dönüp dolaşıp beni bulacağından emindim. Bunda bir sorun yoktu; çünkü o ne yapmayı planlıyorsa, ben ona iki kat güzelini verecektim.

Stevie başparmaklarıyla çamaşırlarımın üstünden ereksiyonumun hatlarını takip etti ve bu bastırılmış temasla aletim seçirdi.

Sırıttı. "Birileri heyecanlanmış."

Avucunu göğsümün ortasına koyup aşağı doğru eğildi. Saçları öne düşerek tenimi gıdıkladı, meme uçları göğsümün üzerinde gezinirken, ağzı benimkinin üzerinde durdu. "Şimdi seni boşaltacağım." Altdudağıma emdi ve elini iç çamaşırlarımın içine kaydırarak sıcak avucuyla beni kavradı, tenlerimiz birbirine değiyordu.

Geriye doğrularak saten kaplı cinsel organını uzunluğum boyunca sürttü. Karşılıklı olarak işkence dolu bir beklenti sesi çıkardık. Sonraki öne itişinde, aletimi külotunun içine kaydırınca, aniden kaygan çıplak tenine sürtünmüş oldum.

"Ah kahretsin, Stevie." Gözlerim geriye kaydı ve ereksiyonum yumruğunun içinde sıçrarken, başı klitorisinden kaydı.

"Bunun verdiği hissi sevdin mi?"

Bacaklarını kavrayıp parçalanan kontrolüme tutunmaya çalıştım. "Bu sorunun cevabını gayet iyi bildiğine eminim."

"Hmm, ben de bu hissi sevdim." Kalçalarını çevirdi, sinsi ve hafiften şeytani bir gülümsemeyle ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Ağzıma almamı istiyorsan, henüz gelme."

Bir kez olsun çenemi kapalı tuttum. Bana bilerek işkence ettiğinin farkındaydım ve yapacağım herhangi bir pislik yorum,

bu yavaş işkencenin uzamasına neden olurdu. Bunun yerine, Stevie'nin güzel külotu dışında çıplak bir şekilde bacaklarımın arasma diz çöktüğü manzaranın tadını çıkardım; sonunda onu istediğim gibi elime geçirdiğimde muhtemelen o külotunu mahvedecektim.

Nihayet, *siktir nihayet*, bir elini uzunluğuma sardı, diğeriyle de hayalarımı avuçladı –aynı anda birden fazla iş yapabildiği için Tanrı onu kutsasın– ve öne eğildi. Dilini çıkarıp ıslak altdudağını aletimin kökünden ucuna kadar kaydırırken gözleri üstümdeydi. Ucuna tüy gibi bir öpücük kondurdu.

Saçları dağılınca yumuşak lavanta dalgaları kalçalarımın doğru aktı. Uzunluğum boyunca ağzı açık, ıslak öpücükler kondurdu. Ucundaki çıkıntıda dilini dolaştırmca ürperdim ve başı dudaklarının arasında kaybolduğunda inledim. Beni birkaç santim ağzına aldıktan sonra çıkardı, sıcak ve ıslak ağzı ile serin hava tezat oluşturunuyordu.

“Bishop?” Sesi boğuktu.

Homurdanarak karşılık verdim, çünkü şu an konuşabilecek durumda olduğumdan emin değildim.

“Yardıma ihtiyacım var.” Saçlarını bir omzunun üstünden atmak için hayalarımı bıraktı. “Araya girmesin diye bunu tutabilir misin?” Saçını bileğinin etrafına doladı. “Lütfen?”

Bu defa kelimeleri söylemeyi başardım. “Senin için her şeyi yaparım, hayatım.”

Ereksiyonumun ucundan sıırttığında heyecanımdan titreyerek elimi uzattım, parmaklarımı saçına daldırarak kaldırdım ve bileğime doladım. Saçı aradan çekilince, beni tekrar ağzına aldı.

Beni sadece bir iki okşayıştan sonra yine ağzından çıkardı, dilini kenarda dolandırdıktan sonra başını emdi; gerçekten genel olarak bana sataşıyordu sadece. “Neden bana hoşuna giden şeyleri göstermiyorsun, Shippy?”

Tek kaşımı kaldırdım ve sıırttı. Bu defa beni ağzına aldığında

darbelerini ben yönlendirdim, kalçalarımı kaldırarak daha derine bastırdım, onu daha hızlı hareket ettirdim. Elleri bacaklarının üzerine yayılarak hareketlerini kontrol edebilmem için ağırlığını destekledi ve bu gerçekten kaldırabileceğimden fazlasıydı.

Gelmek üzereyken onu uyardım, ki istediğimden çok daha kısa sürede yaklaşmıştım. Kalçalarım istemsizce sıçrarken saçlarındaki tutuşumu gevşettim. Boğazının kasıldığını hissettiğim sırada, bütün vücudum gerildi, amansız bir yoğunlukla boşalırken parmaklarım tekrar kasılmıştı.

Vücudumun kontrolünü yeniden kazanır kazanmaz onu aletimden uzaklaştırıp belinden tuttum ve sırtüstü çevirdim. Islak, şişmiş dudaklarını yakaladım ve ağzında aletimin ve benim orgazmım tadı olmasına rağmen içeriği süpürdüm. Bacaklarını belime dolayıp tekrar bana sürtünmeye çalıştı ama ben bacaklarımı onunkileri araya alacak şekilde hareket ettirerek kıcımı onun bacaklarının üzerine koyup onları sıkıştırdım ve sürtünmeye dair bütün umutlarını kestim. “Ah hayır, yapmayacaksın. Şimdi benim sıram ve telafi etmem gereken kaç haftalık işkence var.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sihirli Pipi

Stevie

Geriye dönüp baktığımda, yirmi dakika boyunca Bishop'ın aletine bir dondurma külahı muamelesi yapmanın en iyi plan olmadığını söyleyebiliriz. Özellikle de bunca haftadır ben onun kasığının dibinde olduğum ve onun kendine hayrı dokunmadığı için. İçime girmeyi fena halde isteyeceği için bana uzun süre işkence etmek zorunda hissetmeyeceğine bel bağlamış durumdaydım.

Bishop ısıırıp yalayarak köprücükkemiklerime indi, inleyerek meme uçlarımı emmek için durduktan sonra daha aşağı inerek göbek deliğime ulaştı.

Sert ellerini yavaşça bacaklarımın iç kısmına indirip onları araladı. Dilini altdudağından kaydırırken belimin altındaki her şey kasıldı. “Bu amı dilimle becererek orgazma ulaştırmaya sabırsızlanıyorum.”

İnledim, çünkü gerçekten, bunun üzerine ne diyebilirdim ki? Şu noktada her tür becermeye açıktım ve orgazm diyarına ulaş-

mak için suratına memnuniyetle binerdim. Ayrıca, müstehcen konuşmayı ya da bunun bana bakış şekliyle birleşince böylesine tahrik edici olmasını gerçekten beklemiyordum.

Başını eğdi, gözlerini benden ayırmadan dudaklarını külotumun bel lastiğinde gezdirdi. Aynı zamanda parmakları da kenarı takip ederek tepe noktaya ulaştı.

Boştaki kolunu bacağımanın altından kaydırarak beni daha genişçe açtı ve dirseğinden destek alarak hafifçe doğruldu. “Külotun ıslak.” Klitorisimin üstündeki kumaşı çimdikleyip orayı sıyırdı. “Sırılsıklam aslında.”

Haksız değildi. Aletine klitorisimle, oradan bir cin çıkacak ve orgazm dileğimi gerçekleştirecek gibi sürtünmüştüm. Üstelik onu ağzımla boşaltmak ve nihayetinde beni dolduracağını bilmek beni fena halde heyecanlandırmıştı, ama yine de... Ne kadar tahrik olduğumun dile getirilmesi utanç vericiydi.

Belki de bir ipucuydu. Bacaklarımı kapatmaya çalıştım. “Önce temizlenmeliyim.”

Bacaklarımdaki tutuşu sıkılaştı. “Yok daha neler.” Burnunu ıslak kumaşa bastırdı. “Becerilmeye hazır gibi kokuyorsun.”

“Tanrım, Bishop. Çok pis bir ağzın var.”

Bakışları sorgular bir ifadeyle gözlerime kaydı.

“Hoşuma gidiyor.”

Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar bana gülümsediğini gösteriyordu. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Derin bir nefes çekti ve başını çevirip bacağımanın iç kısmını ısırdı.

Keşke külotumu çıkaracak öngörüm olsaydı. Ellerimi saçlarına daldırıp yüzünün her yerine sürtünmek istiyordum. Kendimi dizginlemeyi başardım, çünkü şu noktada fazladan coşkunun başıma dert açacağının farkındaydım; Bishop’ın bunu daha fazla uzatması gibi bir dert.

Tek parmağını külotumun kenarından içeri kaydırды. Tanrı’ya şükür. Bir dil vuruşunu bekleyen oral seks bağımlısı gibi beklen-

tiyle titriyordum. Kumaşı her iki yandan yukarı çekince vajina dudaklarımın arasına girmesine neden oldu ve bu, amaca ters görünüyordu.

Bishop parmağını leğen kemiğimin üst kısmındaki kumaşın altına soktu ve yukarı çekerek satenin sıkışmasına ve klitorisime sürtünmesine neden oldu. İçime titrek bir nefes çektim, yukarı sıçramak isteyen kalçalarımınla mücadele ediyordum. Üstelik bu, boştaki elinin bir parmağını kumaşın altına sokup aşağı kaydırarak parmak eklemimi açıklığıma bastırmasından önceydi.

Vücudumdaki her kas gerilirken sessizce inledim ve yanlışlıkla Kegel egzersizi yapmış oldum. Şehvet dolu sırtıtışına bakılırsa, onun da bunu hissettiğinden fazlasıyla emindim.

Kalça eklemimi yaladı. Tekrar tekrar, bir tarafta yukarı, diğer tarafta aşağı. Sonra örtülü klitorisimin yanındaki yumuşak, hassas cildi emdi; ölüp gidecektim galiba.

Pes edip ellerimi saçlarına daldırdım ve ağzını birkaç santim sağa çekmeye çalıştım.

Bishop emmeye benzer ıslak bir pop sesiyle tenimi serbest bıraktı. Başını yavaşça iki yana sallayınca, dudakları klitorisimin hemen üstünden saten kumaşı sıyırdı. “Söylemek istediğin bir şey mi var, hayatım?”

“Bishop.” Kalçalarımı döndürerek istediğim şeyi kelimelere dökmeden anlatmaya çalıştım.

Gülerek burnunu külotuma sürttü ve ıslak kumaşı yaladı.

“Aman Tanrım.” Başımı yastığın üstünde yana doğru çevirerek inlememi bastırdım.

“Tek yapman gereken istemek, o zaman sana her istediğini veririm.”

“Kahrolası klitorisimi emmeni istiyorum.”

* Pelvik taban egzersizi olarak da bilinen Kegel egzersizi, artık halk arasında bazen “Kegel kasları” olarak anılan pelvik tabanın bir parçasını oluşturan kasların tekrar tekrar kasılmasını ve gevşemesini içerir. (ç.n.)

Bu bana başka bir derin ve alçak sesli kahkaha kazandırdı. “Bahse varım istiyorsundur.” Sihirli yumrumun üstünden kumaşı ısırdı ve dişiyle çekti. “Ama kibarca istemen lazım.”

“Tam bir pisliksin,” diye inledim.

“Biliyorum.” Dili külotumun dikişinin üstünden kaydı, acayip yakındı.

“İyi. Lütfen, Bishop.”

“Lütfen ne?”

“Lütfen ye beni işte.”

Alçak sesle “Evettttt,” diye inleyerek hızlı bir hamleyle külotumu yana çekip narin kumaşı yırttı. “Bunun için kusura bakma. Elbisenin yanında bunun da yenisini alacağım.” Bacaklarımı omzunun üstüne atıp popomu kavradı ve sadece başımla omuzlarım yatakta kalacak şekilde kalçalarımı kaldırdı.

Artık yavaş ilerleme, hazırlama, sataşma yoktu. Ağzı üstüme kapanıp beni emmeye başladı.

Emmenin istenilen etkiyi yaratması uzun sürmedi ve bana yaz fırtınalarını hatırlatan bir şiddetle boşaldım. Titremeyi, adını haykırmayı ya da gelmeyi kesemiyordum. Görüşüm mecazi bir meteor yağmuru tarafından gölgelendi.

Bununla da bitmedi. Kalçalarım yatağa geri döndüğünde, iki parmağını içime iterek hızlı ve sert bir şekilde hareket etti; bir yerden sonra ondan uzaklaşmaya çalıştım, bu kadar şiddetli bir orgazmın ardından gelen hisler çok baskındı.

“Yok öyle bir şey.” Bacaklarımın arası yerine göğsümün hizasına gelinceye kadar hareket etti ve avucunu boynumun arkasına doladı, parmakları hâlâ şiddetle gidip geliyordu. “Tekrar geleceksin. Parmaklarıma geldikten sonra sana aletimi vereceğim.”

“Gerçekten tam bir pisliksin,” diye inledim.

“Biliyorum, ama en azından benimle ve bokluklarımla uğraşmak için iyi bir nedenin var artık.”

Avucunu kullanarak klitorisime bastırırken bir sonraki parmağını kıvrınca infilak ettim. O orgazmın ardından kendime geldiğimde, kollarında bez bebeğe dönmüştüm.

Vücudumun üstünde kontrol sahibi olur olmaz, ağzını ağzıma çektim ve kendini bir kez daha bacaklarımın arasına yerleştirdi. El yordamıyla kondomla uğraşarak kendine taktı.

“Artık benim için hazır mısınız?” Bishop hassas tenimin üstünde daire çizdi.

“Fazlasıyla hazırım.”

Dirsekleri göğüs kafesime yaslandı, önkolları omzumun altındaydı. Başparmakları boynumun yan tarafını nazikçe okşarken, kendini bana doğru konumlandırıp santim santim yavaşça ilerledi.

Bishop tam olarak “çok” ibaresinin doğru tarafındaydı; çok iri bir adam, çok büyük bir alet, sadece çok fazla işte. Üstümde duruyor, kalçaları benimkilere yaslanmak üzere yavaşça yaklaşıyordu. Burnunu boynuma sürtüp derin bir nefes alarak dudaklarını araladı. Dilinin yumuşak darbesini dişlerinin sıyrışı takip etti ve şehvet ile acı arasında bir yerde bir ses çıkardı.

“İyi misin?” Ellerimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim ve pürüzsüz nemli teninin altında kaslarının kasıldığını hissettim.

Boğazıma doğru başını salladıktan sonra, boynumdan yukarı doğru öpücükler kondurdu.

“Seni daha kötü yapacağını düşünüyorsan, durmalıyız.” Bu sözleri söylerken tırnaklarımı poposuna batırdığım için umduğum inandırıcılıktan yoksunlardı.

Bu defa homurtuya çok benzer bir ses çıkardıktan sonra çenemi ısırды. Dudakları benimkilerle buluştuğunda, geri çekilmeden önce birkaç yavaş vuruşla öpücüğünü derinleştirdi. O muhteşem, şehvet dolu ela gözleri benimkilerle buluştu, enfes ağzının bir köşesinde tembel bir gülümseme belirmişti. “Şu an taşaklarım kelimenin tam anlamıyla patlamak üzere bile olabilir,

ama yine de durmamın hiçbir yolu yok. Sen bunu istemediğin sürece, en azından.” Kalçalarını döndürdü. “Durmamı istiyor musun, Stevie?”

“Ha-hayır. Sadece ağır ol.”

“Merak etme, hayatım. Seninle çok iyi ilgileneceğim.” Ben itiraz edemeden ağzını tekrar ağzımın üstüne kapattı, zaten öyle bir niyetim de yoktu.

Bishop, iyi ayarlanmış her hafif hamlede içimdeki sihirli noktayı vuran yavaş ve istikrarlı bir ritim tutturdu. Başka bir orgazma yaklaştığımı hissettiğimde göğsünü hafifçe ittim. Geri çekildi, gözleri ateş içindeydi, kaşları çatılmış, dudakları bir çizgi halinde incelmışti, çünkü tam bir darbenin ortasındaydı.

“Durmak istemiyorum, sadece pozisyon değiştirmek istiyorum,” diye ona güvence verdim.

O bayıldığım gülümsemesi belirdi. “Her zaman görev başındasın, değil mi?”

“Sadece manzarayı değiştirme derdindeyim.”

“Bence bunun daha çok kontrolü elinde tutmayı istemenle ilgisi var, ama nasıl çevirmek istersen öyle olsun.” Kendini yukarı iterek dizlerinin üstüne oturdu, bağlantıyı sürdürmek için kalçalarını tutuyordu.

Bacaklarımın arasında diz çöken bu muhteşem adamın görüntüsünü takdir ederek dirseklerimin üzerinde doğruldum. Aşağıya bakıp ereksiyonunun içimde kaybolmasını izlerken alçak bir tıslamayla kalçalarını öne doğru kaydırды. Avuçlarını uyluklarımın iç kısmından yukarıya doğru kaydırды ve başparmakları bağlandığımız yer boyunca gezinirken geri çekilip bir sonraki yavaş hamlede klitorisimin etrafında daireler çizmeye başladı.

Bilerek yaptığı baskı, yavaş giriş ve çıkışlarla birleşince beni uçurumun kenarına gönderdi. Dünya beyazlar, yıldızlar ve mutlulukla dolmuştu. Tekrar. Bulutların arasından aşağıya düştüğümde kendimi yine Bishop’la göğüs göğse buldum, ancak bu

kez onun kuaında oturuyordum. Tıpkı neredeyse-öpüştüğümüz ilk seferki gibiydi ama o zaman iyileşmenin ilk aşamalarında ve tutunduğumuz tüm dizginler henüz kopmamıştı.

“Tanrım, gelmeni sağlamaya bayılıyorum,” dedi Bishop, gırtlaktan gelen bir inlemeyle.

“Böylesine çekilmez bir pislik olduğun için bana daha bin kadar orgazm borçlusun muhtemelen.”

Beni daha hızlı ve daha sert kaldırıp indirmeye başladı, parmakları saçlarımın arasına kayd, dudaklarımız kenetlendi; öpücüğü kesmemek için uğraşırken dişlerimiz çarpıyordu. Tekrar geldim, kollarımla bacaklarım ona dolanmıştı ve o da peşimden geldi; tüm sertliğı eriyerek sakatlığıyla hiçbir şekilde ilgisi olmayan farklı, savunmasız bir yanını görmemi sağladı.

Sonrasında beni aşağı indirdi, göğsüne kıvrıldım ve birbirimize sarılıp bu şekilde uyuyakaldık.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yüze Çarpan Soğuk Su

Stevie

Ertesi sabah uyandığımda enfes bir sızı hissettim. Elimi çarşaf-
ların üzerinde gezdirerek Bishop'm sıcak vücudunu bulmak için
o tarafa ilerledim ama yatakta onun tarafı boştu. Tek gözümü
açarak saate baktım. Onu epey geçiyordu.

Banyonun kapısı kapalıydı; diğer taraftan sifon sesi geldi.
Gerindiğimde kaslarım isyan etti. Epsom tuzu banyosu kesinlik-
le işime yarardı. Bishop'la yapmak eğlenceli olabilirdi.

Telefonum komodinde durduğu yerden arka arkaya titredi.
Muhtemelen Pattie ya da Jules'tu. Cihazı elime aldım ve ekran baş-
ka bir uyarıyla aydınlanınca kaslarım çatıldı. Çeşitli sosyal medya
mecralarında yüzden fazla cevaplanmamış mesajım vardı.

"Ne oluyor be?" Şifremi girdim ve mesaj bildirimlerimi kaydır-
dım. Görünüşe göre bende ekli olan herkes bu sabah iletişime geç-
meye karar vermişti. Hiç mantıklı değildi. Ta ki anlaşılana kadar...

Pattie'den yeni bir mesaj geldi, bu yüzden ağabeyimin gön-
derdiklerine bakmadan önce onunkini açtım.

Detaylara ihtiyacım var.

Hangi cehennemdesin?

Lütfen bana işin içinde çok fazla orgazm olduğunu ve bu yüzden cevap vermediğini söyle.

Hasiktir, sosyal medya yangın yeri.

Bakarsan, yorumları okuma.

Aslında sosyal medyaya hiç bakma.

Bu mesajları gördüğün an beni ara.

Ben kaydırırken yeni bir mesaj geldi.

Bunları okuduğunu görebiliyorum. Arıyorum.

“Ne haltlar dönüyor?” dedim telefonu kulağıma götürür götürmez.

“Bishop hâlâ orada mı?”

“Ee, şey, evet. Şu an banyoda.”

“Yeni mi uyandın?”

“Evet. Tam olarak bir dakika önce.”

“Siktir. Tamam. Bence kendini hazırlaman lazım, çünkü viral oldun.”

“Nasıl viral?”

“Bir video var.”

“Ne tür bir video?” Midemde, RJ profesyonel hokey oynamaya başladığında ve sürekli olarak bazı sosyal medya sitelerinde kadınlarla ağza alınmayacak şeyler yaptığında hissettiğim türden korkunç bir batma hissi başladı. Kimse, o ana kadar ilahlaştırdığı ağabeyini, aynı anda iki kadınla jakuzide sevişirken görmemeliydi.

“İkinizin birbirinizin ağzının içine girmeye çalıştığı türden bir video.”

“Lütfen bana şaka yaptığını söyle.” Midem artık batmıyordu, sağa sola yalpalıyordu.

“Yalan söylememi istemiyorsan, bunu yapamam.” Pattie’nin yüzünü buruşturduğunu duyabiliyordum resmen.

“Siktir.” Gerçeklik üstüme çökerken, panik de ona eşlik etti. “Siktir, siktir, siktir. Gerçekten kötü mü?”

“Yani, kötü bir video mu diye mi soruyorsun?”

“İnsanların alenen yiyiştği videolar hiç iyi olur mu?” Yataktan inip volta atmaya başladım.

Bu, sabah gelen yığınla mesajı açıklıyordu. Ağabeyimden bir sürü gelmişti, bu yüzden bunu pek hayra yoramadım. “Hangi sitede? Kaldırabilir miyiz? İnsanlar bunu yapabiliyor, değil mi?”

Hokey dünyasındaki viralin, kelimenin genel anlamındaki viralden çok farklı olduğuna inanmak isterdim, ancak bunun doğru olduğundan emin değildim. Seattle’m hokey takımıyla geçirdiği ilk yıl olduğundan çok mümkün görünmüyordu.

“Video elli yedi bin defa paylaşılmış ve dört yüz binden fazla beğeni almış.”

“Aman Tanrım.” Galiba gerçekten kusacaktım.

“Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, gerçekten ateşli bir video.”

Birkaç aptalca, uzun saniye boyunca bunu düşündüm. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaması gerekirdi ama genel olarak bakıldığında sanırım bu, sarhoş bir cadaloz gibi görünmekten iyiydi. “Keşke faydası olsaydı.” Telefonum ağabeyimden gelen başka bir mesajla titredi. Videoyu gördüğü açıkça belliydi ; aralıksız mesajlarının tek açıklaması buydu.

“Bu videoyu bulmak için nasıl aratmalıyım?”

“Sana linkini mesaj atarım, ama ne yaparsan yap, yorumları okuma.”

O kadar kötü mü diye tekrar sormadım, çünkü öyle olduğu barizdi.

Yolladığı linki kontrol etmek için onu hoparlöre almak üzereyken, banyonun kapısı açıldı. “Kahvaltıdan önce altmış-dokuz yapmak ister misin?” Bishop bütün çıplak görkemiyle orada duruyordu, yırtıcı ifadesi ve hafif sırıtışı, muhtemelen son derece paniklemiş suratını görünce yavaşça soldu.

“Neler oluyor?” Bana doğru birkaç adım attı. Yarı sertleşmişti, aleti dikkat dağıtıcı bir şekilde yukarı aşağı sallandı.

“Kapatmam lazım,” dedim Pattie’ye.

“Beni sonra ara.”

“Tamam.” Aramayı sonlandırıp telefonuma baktım.

“Stevie? Neden kafayı yemek üzereymiş gibi görünüyorsun?”

“Bir video var,” dedim çatlak bir sesle, Pattie’nin linkin olduğu son mesajma doğru ekranı kaydırdım. Video on iki saat önce J\$0124 kullanıcı adıyla yüklenmişti ve sonuna sayısız etiketler ve “hashtag”ler eklenmişti. Joey’nin doğum günü ocak ayının 24’ü olduğundan, bir tahminde bulunarak bu saçmalığın sebebinin o olduğunu söyleyebilirdim.

“Ne tür bir video?”

“Anlaşılan bizim öpüşmemizin kaydı.” Oynat tuşuna bastım.

Video Bishop’ın ağzını kendime çekmemle başladı. Eli birkaç uzun saniye boyunca yanağımın üstünde asılı kaldıktan sonra tekrar tenime yerleşti. Başlangıçta çekingen, neredeyse romantik bir öpücüktü, ta ki biz gerçekten kaptırana kadar. Ondan sonra tatlı bir masumiyeti kalmadı. Onun saçlarına yapışan bendim, ben onun başını yana eğdim, ben kalçalarımı onunkilere bastırdım.

Dans pistinde tamamen birbirimize sürtünüyorduk. İş arkadaşlarımın, patronlarımın, danışanlarımın önünde. Bu gerçekten ama gerçekten kötüydü.

Ağabeyimden bir mesaj daha geldi.

“Bunu ben hallederim,” dedi Bishop.

“Tam olarak nasıl halledeceksin acaba?” Telefonu havaya kaldırıp salladım, paniğim kalan son mantık kırıntılarını da yok

ediyordu. Yanlışıyla tekrar oynatma tuşuna bastım ve birbiri-mizin ağzına doğru inleme seslerimiz odayı doldurdu. Videoyu dışarıdan bir göz olarak izleyince, çok farklı geliyordu. Ve kesinlikle çok daha küçük düşürücüydü. “RJ aklını yitirecek.”

“Ben durumu açıklarım.”

“Peki durum nedir, tam olarak?” Volta atmaya başladım, kendimi sakinleştirmek için bir yol arıyordum ama bunu idrak etmek zorunda kaldığım süre arttıkça, panik daha beter hale geliyordu. Videoya #paktavşanı etiketi eklenmişti. Resmen en kötü kâbusumun gerçeğe dönüşmüş haliydi.

“Biz çıkıyoruz.”

“Ona bunu söyleyemezsin!”

Bishop kollarını kavuşturdu, kaşlarının arasındaki çatıklık derinleşirken, dudakları da aşağı doğru kıvrıldı. “Nedenmiş?”

Ellerimi savurarak biraz daha volta attım. “Çünkü... Çünkü söyleyemezsin! Bu çok kötü görünüyor!” Ben bir pak tavşanı gibi gösterilmiştim. Ve şimdi Bishop’ı oyuna geri döndürmek için yaptığımız onca çalışmanın hiçbir anlamı yoktu, çünkü birbiri-mizin suratını yiyorduk. Bir iş etkinliğinde onunla öpüşmüştüm. Bu beni profesyonelden başka her şey gibi gösteriyordu. Herkes bizi bademcik hokeyi oynarken gördüğü için artık benim için verebileceği herhangi bir tavsiye de işe yaramazdı.

“Pekâlâ, kötü görünmesine son vermenin en kolay yolu, insanlara çıktığımızı söylemek olur.”

“Ama biz çıkmıyoruz.”

Bishop diliyle yanağını şişirdi. “Hâlâ o denyo eski sevgiliden mi hoşlanıyorsun?”

“Ne? Hayır! Elbette hayır.”

“O zaman neden çıkmıyoruz? Bütün boş zamanlarımızı birlikte geçiriyoruz.”

“O fizik tedavi yüzündendi.” Ne dediğini anlıyordum ve haklıydı; en mantıklısı buydu. Ama bu videonun bende yarattığı pa-

nik spiralinden çıkamıyordum. Artık buza geri döndüğüne göre Bishop'ın sahne ışığının tam ortasında kalacaktım. Uzak durmak için çok çalıştığım sahne ışığı... İstmeden maruz kaldığım sayılı seferlerde bana acı veren şey...

Şimdiye kadar durum mutluluk verici bir şekilde huzurluydu. Tabii ki Bishop beni halka açık alanlardan alıyordu ama şapka ve güneş gözlüğü takıyordu, benim de arkasına saklandığım bir kapüşonum olurdu. İşyerinde kimse onun kliniğe gelmesini umursamazdı çünkü herkes sporculara alışmıştı ve hiç kimse bir gün tedavi etme onuruna sahip olabileceği biri için aklını yitiren, kontrol edilemez bir hayran gibi görünmek istemezdi. Ayrıca bir üniversite kampüsünde çalışıyordum ve orası bir NHL oyuncusunun takılacağı en son yerdi.

“Dün gecenin fizik tedaviyle hiçbir alakası yoktu,” dedi Bishop.

“Ne kadar zamandır bir kadına dokunmadın? Duyguların coşuyordu. Tamamen testosteron doluydun ve bunu tamamen anlıyorum. Bana bir iyilik yapıyordun, biz tutup bunu başka seviyeye taşıdık.” *Stevie, konuşmayı kes!* En berbat palavraları salıdığımı biliyordum ve durmam gerekiyordu ama kafayı yemek üzereydim.

Bishop yavaşça gözlerini kırptırdı. “Bunun bir iyilik olmadığı netleştirdiğimizi sanıyordum. Sik kafalı eski sevgilinin senin müsait olmadığını ve seninle bir şansının kalmadığını anlamasını sağladım. Bir daha hiç olmayacağını. Düşünecek olursan, video bunu daha da kolaylaştırmış.”

“Nasıl kolaylaştırmış?” Tek görebildiğim halimizin nasıl bir kâbusa dönüşeceği: İnsanlar, Bishop'ı tanıdığım ve RJ ile ak-raba olduğum için benden bir şeyler isteyecekler ve bana sorular soracaklardı. Kendimi spot ışıklarından koruyarak geçirdiğim onca zaman bir hiç uğrunaydı.

“Artık kapüşonların ve güneş gözlüklerinin arkasına saklanmak zorunda değilsin. Seni her zaman her yerden alabileceğim.”

Volta atmayı bırakarak ona bakmak için döndüm. Hâlâ çıplaktı. Ben de öyle. O hâlâ yarı-erekteydi, ben de gergindim. “Bu olamaz, Bishop. Dışarıda birlikte görünemeyiz.”

“Nedenmiş o?”

Çünkü Rook Bowman’ın kız kardeşi *olmamak* için çok fazla uğraştıktan sonra, Bishop Winslow’un kız arkadaşı oluvermiştim. Bunu paylaşmak için ağzımı açamadan telefonum çaldı ve ben de geri zekâlı gibi açtım.

“Bütün sabah sana ulaşmaya çalışıyorum! Neler oluyor?” Harika. Şimdi de öfkeli ağabeyimle uğraşmak zorundaydım.

“Merhaba, RJ.” Çarşafı çekip alarak etrafıma sardım, çünkü tamamen giyinik değilken ağabeyimle konuşmak garip geliyordu.

“Cidden mi, Stevie? Artık Bishop’la alenen yiyiştiriyor musun?”

“Sakin ol RJ, sadece bir öpücüktü. Erdemime leke sürmüş fi-
lan değil. O dediğin lise son sınıfta gitti.”

Bishop hırlamaya çok benzer bir ses çıkardı ama ağabeyim öfkeli tiradına devam ederek beni dikkatimi ona vermeye mecbur kıldı. “Bunu bilmeme gerek yoktu ve mesele o değil. Siz birlikte çalışırken, Winslow’a ellerini kendine saklaması söylendi ve belli ki bu saçmalıktan ibaret. Ne zamandır devam ediyor?”

Bunun çok fazla geri tepme potansiyeli vardı: Bishop’ın başının derde girmesi gibi, anın hararetiyle daha önce düşünmediğim şeyler. Dolayısıyla öncelikleri belirlemek için aklıma gelen tek şeyi yaptım. “Benim yüzümdendi. Bishop’ı ben öptüm. Bana iyilik yapıp bir etkinliğe geldi, çünkü Joey biriyle beraber orada olacaktı ve ben de yalnız gitmek istemedim. Benim yüzümden, benim hatamdı.”

Bishop konuşmak için ağzını açtı ama ona uyarıcı bir bakış atarak başımı iki yana salladım.

“Hâlâ yanında mı?”

“Hayır. Şu an yalnızım.”

“Geliyorum.”

“Hayır. Gelmiyorsun. Bugün, hoşlanmadığın biriyle öpüş-tüğüm için beni azarlamanı içermeyen yapacak başka işlerim var. Sana zaten söyledim: Ben bir hata yaptım. Bu konuda bana kendimi daha kötü hissettirmene gerek yok. Gitmem gerek. Seni sonra ararım.” Cevap vermesini beklemeden aramayı sonlandı-rıp telefonu yatağıma attım.

Yatağım, seks ve Bishop gibi kokuyordu.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu Bishop sessizce.

“Seni ağabeyimin ve takım arkadaşlarının elinden kurtarmak için.”

“Ve onu derken ciddi miydin?”

“Neyi derken?” Şakağımı ovuşturdum, uyanalı sadece birkaç dakika olmasına rağmen bitkin düşmüştüm.

“Bunun hata olduğunu.” İkimizi işaret etti.

“Bilmiyorum, Bishop. Ben sadece... Bütün bu ilgiyi beklemi-yordum. İstediğim bir şey değil, hiç olmadı.” İç çekerek arkamı döndüm. “Bugün gidip dekorasyonları sökmem lazım.”

“Pattie ve Jules o konuyu halledeceklerini söylediler,” diye ha-tırlattı bana. “Yoksa bu gitmemi istediğini söyleme şeklin mi?”

“Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Yıllarca ağabeyimin spot ışığından kaçınmaya çalıştım ve şimdi hiç istemediğim şe-kilde tam ortasındayım. Bütün bunlarla nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyorum.” Ona doğrudan bakamıyordum, çünkü bakar-sam onun göreceklelerinden korkuyordum. Mesela, gitmesini hiç istemediğimi; korktuğumu, kafamın karıştığını ve bizim olması gereken bir şeyin başkalarına da mal olmasını hiç istemediğimi.

“Peki. Tamam. Anlıyorum. Sanırım sonra görüşürüz.” Eğilip yerden kıyafetlerini aldı ve başka hiçbir şey söylemeden koridora doğru ilerledi. Birkaç saniye sonra kapının kapanma sesi geldi ve dün geceki kararlar gibi kokan yatağıma iki büklüm yığıldım.

Sanırım az önce kendi kalbimi kırmıştım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bu Epey Ters Gitti

Bishop

Sabahımı nasıl geçirmeyi planlamıştım: Stevie'nin içinde.

Sabahım aslında nasıl geçiyordu: Hiç de planladığım gibi değil.

Bütün kıyafetlerim elimde, tamamen çıplak olarak koridorda utanç yürüyüşümü yaptım. Neyse ki ortalıkta şahit olacak kimse yoktu. Kardeşim evde değildi, haliyle onunla uğraşmak zorunda kalmadım ve bu iyi bir şeydi, çünkü kimseyi ve hiçbir şeyi çekebilecek bir durumda olmadığımı fazlasıyla emindim. Şeyden beridir... Şey... Aslında bu zamana kadar yaşadığım en iyi seksin boktan sonundan bahsetmek istemiyordum.

Üstüme sinen Stevie kokusunu yıkamak istemiyordum, ama viral bir öpüşme videosu canlı olarak yayınlandıktan sonra antrenmana seks kokarak gitmenin harika bir plan olmadığını fark ettim; bu yüzden hızlıca duş yapıp arenaya doğru yola çıktım. Soyunma odasına adım atamadan Alex beni durdurdu. "Konuşmamız lazım."

Belli ki videoyu görmüştü. "Açıklayabilirim."

“Bir açıklama istemiyorum. O lanet çeneni kapatıp dinlemeni istiyorum.” Koridorda onu takip ettim ve takım arkadaşlarımın sesinden uzaklaşıp ofisine yürüdük. Alex içeri girmemi işaret etti ve kapıyı kuvvetle iterek kapattı. “Otur.”

Talimatını yerine getirdim ve çenemi kapalı tuttum, bunun nasıl ilerleyeceğinden emin değildim. Olmadık bir anı aklımda belirdi; kafamın Stevie’nin bacaklarının arasında olduğu bir an.

“Lanet suratından o sırtışı sil.” Avucunu masaya vurunca irkildim.

Daha dik oturdum. “Pardon.”

Yanımdaki kolçaklı sandalye yerine masasının arkasındaki koltuğuna oturdu ve bu, şu anki zihniyeti hakkında çok şey ele veriyordu. Alex’in başarılı bir koç olmasının nedenlerinden biri, bize eşiti gibi davranmasıydı. Şu an ise hiçbir şekilde eşit değildik. Ben sorundum, o da koç.

“Senden tek bir şey istedim ve yerine getiremedin. O video-nun nasıl görüldüğünü biliyor musun?”

“O bir..”

Sözümü kesti, sesi öfkeyle yükseliyordu. “Rehabilitasyon görünürken, işleri profesyonel tutman gerekiyordu. Hepsi bu. Bunun yerine sosyal medyanın her yerinde seni rehabilite eden kişiyle yiyişmen dolanıyor. Bu bana dümdüz ‘siktiri çekmek’ gibi geldi. Bu kuruluşa. Yapmak istediğin şey bu mu?”

Şu ana kadar hiç bu açıdan bakmamıştım, ama onun ve başka insanların nasıl düşüneceğini anlayabiliyordum. Bu biraz gözü-mü açtı. Davranışımı savunmak için bir şeyler bulmaya çalıştım. “Buzun üstüne döndüm ama, yani teknik olarak rehabilitasyon sırasında profesyonel davrandım.”

“Kahrolası mesele bu değil!” Yumruğunu masaya vurunca, su bardağı sarsıldı. Birkaç derin nefes alarak dizüstü bilgisayarını açtı. Bana doğru çevirip viral olan videoyu açtı. Stevie’yle öpüş-tüğüm video. Büyük ekranda daha net ve daha yoğun. “Bunun diğer taraftan nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikrin var mı?”

Aklıma gelen ilk düşünce, “yumuşak porno gibi” oldu ama duymak istediğinin bu olduğunu sanmıyordum. Ben hızlıca cevap vermeyince devam etti.

“Bütün bunlar, rehabilitasyonunu hiç ciddiye almadığını gösteriyor; hatta takım arkadaşlarını ve bu durumda benim kahrolası talimatlarımı da.”

“Kıçımı yırtarcasına çalışıyorum.”

“Şuna bakılacak olursa, bundan çok daha fazlasını yapıyormuşsun.” Alex burun kemerini sıktı. “Stevie’yle rehabilitasyon bitti.”

“Ama...”

“Aması maması yok, Bishop. Kuralları belirlemiştik ama sen hepsinin içine sıçtın.”

“Dün geceye kadar talimatlarını yerine getirdim.”

Bana tamamen palavra attığımı düşündüğünü gösteren bir bakış attı. “Eğer bir şeyler varsa, açık sözlü olman gerekirdi ama olmadın.”

“Fırsatım olsa sana söylerdim, ama artık bu mümkün değil, değil mi?” Adil olmak gerekirse dün gece bazı şeyleri değiştirmeyi planlamıştım. Her iki durumda da Alex’e olaydan bahsetmeliydim ama nasıl görüneceğini düşünmemiştim ve gerçekten çok kötü görünüyordu.

“Cidden bana laf mı sokuyorsun, Winslow?”

“Açıklamaya çalışıyorum. Stevie’yle kıçımı yırtarcasına çalıştım. Son iki ayda birlikte bir ton vakit geçirdik ve dün geceye kadar anlaşmada üstüme düşeni yaptım. Ellerimi uzak tuttum ve odaklandım. Buzun üstüne geri dönmemin nedeni o.”

“Bu da fizik tedavi için artık ona ihtiyacın kalmadı demek oluyor. Gerçekten takım için çalışıyor olsaydı, bunun yüzünden lanet olası işinden olurdu. Takım terapistini görmene ihtiyacım var, sonra eve gidebilirsin.”

“Antrenman ne olacak?”

“Bence bana bir iyilik yapıp takım kaptanına sakinleşmesi için biraz zaman vermen gerek.”

“Şunu netleştirmeme izin ver. Rook asabi diye eve mi gönderiliyorum?”

“Emsal oluşturmak istediğim için eve gönderiliyorsun. Doğrudan verilen bir talimata karşı geldin ve yapman gerekirken bana gelmedin. Bundan kaçınılabilirdi. Fizik tedaviden sonra doğruca eve. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim.”

İşleri daha beter etmek istemediğim için daha fazla soru sormadım.

Ertesi gece maça çıktım, ama bunun iyi bir şey olduğunu söyleyemezdim. Aklım çok dağınıktı ve Rook bana kızgındı, bu da herkesin gerildiği anlamına geliyordu. Kaçırdığım antrenman ve buz üstündeki harika olmayan performansım da tuz biber ekti. Ayrıca Stevie’yle fazladan fizik tedavi yapmadığımız için fena halde gergindim.

Bokluğu daha da bok edecek şekilde, dün sabah beni eve gönderdiğinden beri Stevie’yi ne görmüş ne ondan haber almıştım. Protokolün ne olduğunu bilmiyordum. Kendine ait alan istemişti, bu onu tamamen yalnız bırakmam gerektiği anlamına mı geliyordu? Ona çiçek yollasa mıydım? Pizza? Kapısını çalıp konuşmaya hazır olup olmadığını sorsam? Ya da suların durulmasını bekleyip onun bana gelmesini mi beklemek lazımdı?

Maçtan eve geldiğimde saat geç olmuştu. Girişin ortasında durdum, cam masanın üstündeki aşırı hoş kokulu çiçekleri soluyarak kapısını çalmalı mıyım diye düşündüm. Takımımınla daha çok soruna neden olmak da Stevie’yi hazır olmadan bu konuyu konuşmaya zorlamak da istemiyordum, dolayısıyla istemesem de durumu kendi haline bıraktım.

Ertesi sabah kısa bir seri deplasman maçı için evden ayrıldım. Nashville, Tennessee’de oynayacaktık. Memleketime gitmek normalde heyecanlandığım bir şey olurdu. Her seferinde üniversiteden arkadaşlarla karşılaşırdık, ama bu defa viral videoyu açıklamayı dört gözle beklediğim söylenemezdi.

Benim temel savunmam genellikle sosyal medyada bir şeyler ortaya çıktığında yorum yapmaktan kaçınmaktır. Kadınlar kardeşimle yattıktan sonra, benim fotoğrafımı yayınladıklarında her zaman yaptığım şey buydu. Ama bir şeyin böylesine hızlı bir şekilde bu kadar uzağa ya da bu kadar geniş bir alana yayıldığı hiç olmamıştı, haliyle nihai olarak herhangi bir şey yapmaktan kaçınıyordum, çünkü dürüst olmak gerekirse, Stevie benimle konuşmadığı için onunla nerede durduğumuzu bilmiyordum.

Stevie’nin, Rook’a kendi suçu olduğu konusunda söylediklerini doğrulamak istemiyordum ama aynı zamanda çıkmıyorsak çıktığımızı söylemek de istemezdim. Bu lanet bir karmaşaydı. Biz konuşana kadar lanet çenemi kapalı tutmaya karar vermiştim. Tanrı biliyor ya, konuyu açıp istediğim şeyleri söylediğimde genellikle başıma bir sürü dert açıyordum.

Genelde yaptığımız gibi Kingston’la aynı odayı paylaşıyorduk, ama viral video çıktığından beri o da bana bozuk atıyordu. Valizini yatağın üstüne atıp fermuarını açtı ve eşyalarını boşaltmaya başladı. Kingston rutine bağlamıştı. Giysilerini dolaba asmadan önce kırııklardan kurtarmak için her zaman yanında bulundurduğu buhar püskürtücüyü çalıştırdı.

Öteki yatağa kendimi atıp bir kolumu başımın altına koydum. “Daha ne kadar bana kızacaksın?”

Kingston iç çamaşırlarını valizinden çıkarıp yatağının yanındaki komodinin çekmecesine koydu. “Kızgın değilim.”

“Gerçekten mi? Çünkü buradan bakınca öyle görünüyorsun.”

Boynundaki düğümleri çözüyormuş gibi başını çevirdikten sonra bana döndü. “Hayal kırıklığına uğradım.”

“Ne konuda?”

“Bütün meseleyi ele alış şeklinle.”

“Stevie meselesini mi diyorsun?”

“Başka bir mesele mi var?” diye sordu.

“Öpüştüğümüz videoyu birilerinin paylaşması benim hatam değil.”

Dudakları incelirken, başını iki yana salladı. “Belki değildir, ama ortada dönen dedikoduları bastırmak için bir şey yapmadın, bir yorumda bulunmadın; Rook’tan özür bile dilemedin.”

“Ne bokuma özür dileyecektim?”

“Eylemlerini doğru düzgün düşünemediğin için, Bishop. Adamın küçük kız kardeşini spot ışıklarının altına attın ve sonrasında onu korumak için hiçbir şey yapmadın. Kızdan hoşlandığını ve onunla çıkmak istediğini söylüyorsun, ama ilgisizliğin tam tersini gösteriyor, ne dersin?”

“Stevie kafayı yedi ve düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu, sahne ışığına dahil olmak istemediğini söyledi, şimdi de benimle konuşmuyor. Sonra koç bana Stevie’yle rehabilitasyonun bittiğini ve arkasından iş çevirdiğimi öğrenmezse iyi olacağını söyledi. Ne yapacaktım ki?”

“Herhangi bir şey, hiç yoktan iyidir. Video çıkalı dört gün oldu, hâlâ bir şey yapmadım. Herkesin sorularından kaçmıyorsun ve insanları en kötüsünü düşünmekten alıkoymak için hiçbir girişimde bulunmuyorsun. Kimse o kızın şu anda olduğu gibi gösterilmekten hoşlanmaz.”

“Ne yapayım peki?”

Ensesini kaşıdı. “Onun bir pak tavşanı gibi görünmesine engel ol ve sana ait olduğunu açıkla.”

“Ama koç dedi ki...”

“Koç ve takımdaki herkes, senin pislik yapmak için onunla takıldığını düşünüyor. Benden başka kimse, senin bu kızdan hoşlandığını bilmiyor.”

İyi bir noktaya parmak basmıştı, benim aklıma hiç gelmeyen bir şeydi. “Peki ya benim olmak istemiyorsa?”

“En azından dışarıda dolanan o boktan dedikoduları bertaraf etmiş olursun. Ona da takımın kalanına da bunu borçlusun, sen-ce de öyle değil mi?”

Maçı kazandık ve ben de bir asist yapmayı başardım. Takım arkadaşlarımdan ne kadar soğuk davrandığı düşünülürse, bu bir mucizeydi. Kingston’la önceki konuşmamızı göz önünde bulundurunca, anlaşılır bir durumdu. Stevie’nin iletişim kurmamasına rağmen, ona mesaj atıp hâlâ konuşmamız gerektiğini düşündüğümü bildirdim. Videoya değinmek istedim ama izlemem gereken yön konusunda biraz onun yol göstermesine ihtiyacım vardı, çünkü söylemek istediklerim onun Rook’a söylediklerinin tam tersiydi ve bu kaçınılmaz olarak tamamen farklı bir soruna neden olacaktı. Rook’la uğraşmaya karşı değildim. Hangi tutumu benimseyeceğimi bilmem gerekiyordu, çünkü her ne kadar ağabeyine palavra atmasının anlamsız olduğunu düşünsem de isteyeceğim son şey Stevie’yi ele vermektir.

Bugünü tamamlayınca, takımın geri kalanıyla birlikte bara gittim. Kingston her zamanki gibi bir bardak süt sipariş etti, ben de bir bira aldım. Üniversiteye beraber gittiğimiz bir avuç insan geldi, bu da bir biranın birden fazla biraya dönüşmesi anlamına geliyordu. Stevie’nin yanıt verip vermediğini görmek için telefonumu kontrol etmeye devam ettim ama şu ana kadar hiçbir şey yoktu.

Tuvaletten dönerken bara uğradım. Muhtemelen yakın zamanda içmeyi bırakmalıydım, yoksa yarın pek harika geçmeyecekti, ama Stevie’nin sessizliği ve harekete geçmekteki yetersizliği evham yapmama neden oluyordu.

Birisi kendine yol açarak benimle barda bekleyen başka bir adamın arasına girdi. Parfüm tanıdıktı ve kişisel alanıma dalan kadına bir bakış attım.

“Shippy! Sen olduğunu düşünmüştüm! İstesem de arkadan nasıl görüldüğünü unutamam!”

Siktir. Bugünün ardından ihtiyacım olan son şey buydu. “Penny.”

Rujlu gülümsemesi genişledi, muhtemelen memnuniyetsiz ifadem yüzündendi. “Merak etme, Shippy, buraya problem çıkarmak için gelmedim.” Elini yüzümün önünde sallayınca, pırlanta yüzük loş barda ışıldadı.

“Tebrikler. Şanslı adam kim?” En azından bana asılmasından endişelenmeme gerek kalmamıştı.

“Chuck Peterson. Bizim memlekette bir emlakçı şirketi var. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Bugünlerde kasabanın her yerindeki ilan panolarında o var. Şehirdeki en büyük emlakçı.”

“Bu harika.” Anlaşılan ayrıldığımızdan beri hiç değişmemişti; konu her zaman statü, para ve gösterişi.

Kendime bir bira söyledim, ona da ne istiyorsa ısmarlama-yı teklif ettim, çünkü bu ondan daha hızlı kurtulmamı sağlardı. Tabii ki havalı türden bir içki istedi. Gözleri ışıldayarak göğsüme şaplak attı. “Hadi fotoğraf çekelim! Chuck seni ve King’i görme şansım kaçırdığı için çok kıskanacak.”

Telefonunu çıkarıp koluma sarıldı ve bugünlerde tüm kadınların sevdiği o tuhaf suratı ortaya çıkardı. Aptal fotoğrafları çekmesine izin verdim –aksi takdirde olay çıkarmaya meyilliydi– ve hatta tam bir pislik gibi görünmemek için gülümsemeye bile çalıştım.

Şükürler olsun içecekler geldi, bara biraz para bıraktım ve o beni tekrar köşeye sıkıştırıp daha fazla fotoğraf çektirmeye zorlamadan oradan kaçtım. Kingston’ın üniversiteden arkadaşlarla toplandığı masaya ilerledim.

Tam oturmak üzereyken biri beni tuttu.

“Bu da ne, lan?” diye Rook bana çıkıştı.

Bakışlarımı koluma dolanan eline indirdim. “Ne de ne?”

Küçümser bir tavırla dudaklarını büktü. “Sence bu bir tür şaka mı?”

“Neden bahsettiğini bile bilmiyorum.”

“Sen ve kahrolası tavşanlar. Sen ve Stevie hakkında viral olan bir video var ve bunu, onun daha beter görünmesine neden olarak mı hallediyorsun?”

Başparmağımla omzumun üstünden işaret ettim. “Bu adamlarla üniversiteye gittim ben.”

“Ve bunun, dört gün önce kız kardeşimle gönül eğlendirmişken, şimdi barda bir hatunla fotoğraf çekmek için poz vermeni daha iyi hale getirmesi mi gerekiyor?”

“Gerçekten bir bok bilmiyorsun, Rook.”

“Bok bilmiyorum. Kız bu yüzden dağıldı. Yeterince hasar vermedin mi sence? Kendinden başka düşündüğün biri var mı senin?” Rook dibime girmişti, o da benim kadar sinirliydi.

“Şu an benimle dalga mı geçiyorsun? Onun benimle konuşmamasının nedeni sensin. Problem sensin, Rook.”

“Problem ben miyim? Haftalar önce seni evire çevire dövme-liydim.”

“Hey beyler, uzaklaştırma almak istemiyorsanız, sakinleşmeniz gerek.” King ikimizi de bir adım geriletmeye çalıştı, ama onu görmezden geldik.

Rook’tan da saçmalıklarından da usanmıştım. İnsanların istediğim şeyleri almasından bıkmıştım. “Şu an uzaklaştırma sikimde mi sanıyorsun? Siktir et. Kavga etmek mi istiyorsun, Bowman, o zaman hadi kavga edelim.”

Yanağında tik başladı. “Seninle işim bittiğinde, sürünüyor olacaksın, göt herif.”

“Tam tersi olacağından gayet eminim.” Şu an o kadar kızgındım ki görüş alanım kırmızı bir sisle kaplıydı. Aklımın bir köşesinde, bu gece tükettiğim alışılmadık miktardaki alkol, Rook’un aptalca ithamları ve Stevie’nin benden kaçması nedeniyle karar verme becerilerimin büyük ölçüde tehlikeye girdiğini fark ettim.

Ama herkese boyun eğmekten, geri çekilmekten ve parmak uçlarımda yürümekten yorulmuştum. Her kurala uymuş, her sınırın kenarında dolaşmışım ve diğer herkes için, onların istekleri ve ihtiyaçları için endişelenmekten bıkmışım.

Rook çenesini çıkışa doğru eğdi. “Hadi bunu gözlerden uzak bir yere taşıyalım.”

Yumruklarımı sıkıp gevşetirken onun sırtıtışını taklit ettim. “Bana uyar.”

King ve bir iki başka adam peşimizde, bardan çıktık. Aklımızda aynı fikir olduğuna emindim: Birbirimizin kışını tekmeleyebileceğimiz karanlık bir köşeye gitmek. Kendimizi çöp bidonlarının olduğu yerde bulduk. Burası sıcaktı ve çürümüş yiyeceklerin kokusu öğürmemize neden oldu.

“Beyler, bu gerçekten kötü bir fikir,” dedi King, ben kapıyı onun yüzüne kapatmadan hemen önce.

Çevirip açtı. Sokağa adım attığında yüzünde daha önce görmediğim bir ifade vardı. Çürük koku yüzünden burnunu kırıştırdı ama kollarını kavuşturup kapalı çelik kapıya yaslandı. “Ben arabuluculuk yapmak için buradayım.”

Rook’la ben, ona baktıktan sonra dönüp birbirimize odaklandık.

“Sana ellerini kahrolası kız kardeşimden uzak tutmanı söylemiştim ve beni dinlemedin,” diye hırladı Rook ve ardından kavga duruşuna benzer bir pozisyon aldı.

“Emirleri senden almıyorum.”

“Alex sana işleri profesyonel tutmanı söyledi.”

“O tekrar buza çıkana kadardı ve çıktım da.”

“Sen de onunla gönül eğlendirip onu seks peşinde koşan tavşanlarından biri gibi kullanabileceğini mi düşündün?” Bana doğru bir darbe savurdu ve bunu beklemiyordum. Ucuz ve pis bir hareketti, attığı aparkatla başım geriye savruldu ve gözlerimin arkasında yıldızları gördüm.

Bir çöpe takılıp kış üstü düştüm. Sersemlemiş durumumdan faydalanarak tepeme bindi. Kız kardeşini korumak için ne kadar ileri gideceğini ve kardeşinin onun için ne kadar önemli olduğunu yarım saniye kadar tamamen anlayabildim.

“Ben ona âşığım, geri zekâlı şerefsiz!” diye bağırdım. Bunu sadece şok-ve-dehşet unsuru yüzünden de söylememiştim. Onsuz geçen şu son birkaç gün sefil bir pisliğe dönmüştüm, her zamankinden de beter haldeydim. Köklerinden sökülüp hayati besin kaynağından koparılan bir ağaç gibi hissediyordum.

Rook yumruğu havadayken duraksadı, ifadesi şaşkınlığa dönüşmüştü. Onun bir anlık dikkatinin dağılmasını kendi yararına kullanarak bizi ters çevirdim, böylece şimdi benim yerime o sırtüstü yere indi. Çenem şimdiden sızlıyordu. Eğer bir şeyi kırdıysa çok kızacaktım.

“Onu seviyorum ve benimle konuşmamasının nedeni sensin!”

King beni onun üstünden çekti.

Rook sendeleyerek ayağa kalktı. “Sosyal medyanın her yerinde bir kilometrelik pak tavşanı fotoğrafı listesi olan sensin.”

“Onlar kardeşimin fetihleri, benim değil. Beni ne zaman bir tavşan kaldırırken gördün? Hiç.”

“Saçmalık.” Rook tükürdü ama onun sezon öncesi dönemi aklımdan geçirdiğini, bırakın bir tavşanı eve götürmeyi, bir tavşanla sohbet etmiş bile olabileceğim bir zaman bulmaya çalıştığını görebiliyordum. En iyi günlerimde tam bir pislik olduğumu düşünürsek, hayranlara karşı elimden geldiğince kibar davranırdım.

“Saçmalık olan ne, biliyor musun? Stevie’nin şu an kafayı yemesinin nedeni, *senin* lanet olası pak tavşanı geçmişsin. Bu işi benim adıma bok eden sensin.”

“Sen ne halt anlatıyorsun be?”

Burası beni aştığı için muhtemelen durmalıydım, ama çenemin çalışmasına engel olamıyor gibiydim. Günler olmuştu ve Stevie’nin benden kaçmasından da sorun bizzat kendisi olma-

sına rağmen Rook'un bana sinirlenmesinden de bıkmıştım. "O senin gölgede yaşıyor."

Kaşları çatıldı. "Hayır, yaşamıyor."

"Evet. Yaşıyor. İlgiden kaçıyor, çünkü insanların onu sadece Rook Bowman'ın küçük kardeşi olarak görmesinden ödü patlıyor." Kollarımı genişçe açarak ona devam edip bana tekrar vurması için açık çek verdim. "Onun için ne kadar zor olduğunda dair hiçbir fikrin yok. Ne yaparsa yapsın, kimliğinin sana bağlanacağını ve kız arkadaşım olursa da aynı şeyin başına geleceğini düşünüyor."

Rook'un havası sönmüş görünüyordu. Hüsrana dolu bir tavırla elini saçlarının arasından geçirdi. "O videonun çıkmasına izin verdin ve bu konuda hiçbir şey yapmadın."

"Ne halt etmem gerekiyordu? Bana kendini kapattı ve konuşmuyor; takımımdaykiler benim pislik olduğumu düşünüyor; sen sinirlisin, bunu bütün takım biliyor, yani bu da takımın morali için bir harika; üstelik Alex görünüşe önem verdiği için onu fizik tedavimden aldı." İkimiz de nefes nefeseydik, ben çenemi ovuştururken o da göğüs kafesini tutuyordu.

"Bunu yapmasını ben söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu ki. Onun bildiği kadarıyla bu anlaşmazlığın sebebi benim. Bu da takımı ben mahvediyorum demek. Pisliğin teki olabilirim, ama bu takımı önemsiyorum." Ensemi ovuşturarak volta attım. Herkes bana kızgın olsa da önemli bir katkıda bulunmayı başarmıştım. "Tüm bu zaman boyunca epey sabırlı davrandım. Onu hiçbir şey için zorlamadım. İşleri hafif tuttum. Bana rehabilitasyon yaptı ve birlikte takıldık. İyileşmeye ve onun aklıyla oynayan salak sık kafalıyı aşması için ona zaman vermeye odaklandım. Bu arada o da senin hatan."

"O nasıl benim hatam oluyormuş?"

"O sadece bir ağabey istiyor. Babanızın yerine geçmeye çalışmana ihtiyacı yok. Onun iyi olduğunu düşünmeni istediği için, bir kalkan bulmuş ve o herif de bir yere kadar işe yaramış."

“Ne?” Kaşları daha da çatıldı, kafa karışıklığı yerini huzursuzluğa bıraktı. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü bana o anlattı. Çünkü sen kendi hayatınla, kariyerinle ve onun başına çorap örmeyeceğimden emin olmakla meşgulken, ben dinliyordum. Ve onun hakkında hissettiklerimi söyleyebilmek için iyi olmasını bekliyordum.”

“Sen Stevie’nin pak tavşanı gibi görünmesine neden oldun,” diye karşı çıktı.

“Senin lanet olası bir jakuzide neredeyse çıplak iki kadınla oynadığın fotoğraflar hâlâ internette dolaşıyor!” Bir parmağımla göğsümü dürttüm. “Benim tek yaptığım onu öpmektir.”

“O fena halde öpücükten çok daha fazlasına benziyordu ve sen de bal gibi biliyorsun.”

Tamam. Orada beni yakalamıştı. “Bu olay halka açık bir yerde olmasaydı ve birisi bunu tüm hokey izleyen ulusun spekülasyon yapması için yayınlamasaydı daha iyi olurdu, ama kendimi savunmak için söylemem gerekirse, onu neredeyse bir haftadır görmemiştim. Duygularım coşmuştu.” Stevie’nin bana söylediği repliği kullanmıştım: İşlerin bu kadar ilerlemesine izin vermeye bulduğu bahaneydi bu. Tam bir saçmalıktı. Daha erken olmamasının tek nedeni, aletimin etkin bir şekilde çalışmıyor olmasıydı ve denyo eski sevgilisini atlatmasını bekliyordum. Bir de Alex’in talimatları azıcık rol oynamıştı.

Kollarını kavuşturdu, dudakları hâlâ seğiriyordu. “Bana onun seni öptüğünü söyledi, tersini değil.”

“Aşırı tepki vereceğini düşündü ve senin beni öldürmeye teşebbüs etmeni istemedi. Görünüşe göre bu konuda haklıymış.”

Gözlerini devirdi, ardından o gözleri kısarak tekrar bana çevirdi. “Sen de oradaydın.” Bu bir soru değildi ve aniden sesi alçalmıştı.

Hayatımda hiç olmadığı kadar büyük bir boka battığımı fark ettim, çünkü videonun viral olduğu gecenin sabahında Stevie’nin

evinde olduğumu kazara itiraf etmiştim. İkiyle ikiyi toplamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

Göz açıp kapayıncaya kadar benim kişisel alanıma dalmış, gömleğime yapışmıştı. Belki benden bir iki santim kısaydı ama en az benim kadar genişti. Tahmin etmem gerekirse oldukça eşit bir mücadele olacağını söyleyebilirdim ya da en azından birkaç saniye öncesine kadar öyleydi. “Kız kardeşimle *yattın* mı?”

Teslim olurcasına bir elimi kaldırdım ve şu anda yakamı avuçlamış elin bileğini tuttum. Tutuşunu sıkı ve boğazıma yakın tutuyordu. Ayrıca cinayet işlemeye de hazır görünüyordu. “Rook, dinle.”

“Lanet olası soruya cevap ver, Winslow.”

Başımı iki yana salladım. “Veremem.”

“Saçmalık! Lanet olası soruya cevap ver!”

“Sana bunu söylemek bana düşmez. Bu bilgiyi istiyorsan, önce Stevie’yle konuşmak zorundasın.”

“Seni orospu çocuğu.” Bizi döndürdü ve sırtımı tuğla duvara yapıştırdı.

“Rook, dostum, sakın ol,” dedi Kingston.

Onun orada olduğunu unutmuştum.

Rook ondan yana bakmadı bile. “Araya girme, King. Seni severim ama araya girersen, seni de indiririm.” Önkolunu boğazıma dayadı.

“Sakin ol, Rook,” dedim dişlerimin arasından.

“Bana sakın olmamı söyleme. O benim kız kardeşim.”

“Ve ben ona âşığım.”

Saldırmaya hazırlanan boğa gibi öfkeyle nefes verdi. “Roller tersine dönse, kız kardeşine el sürdüğü için takım arkadaşının kıcını tepelemez miydin?”

“Benim kız kardeşim yok.”

“Varmış gibi düşün.”

İç çektim. “Yapamam. Bende sadece kadınları düşürmek için adımı kullanan bir erkek kardeş var.”

“King, eğer Winslow kız kardeşinle yatsaydı, onu yumrukla-
maz mıydın?”

Kingston’ın gözleri sanki cevap verecek kendi adında başka birini arıyormuş gibi etrafta dolaştı. “Eee...”

“Dürüst ol,” diye çıkıştı Rook.

“Ben sorunlarımı çözmek için şiddet kullanmam,” diye karşı-
lık verdi Kingston.

Rook başını çevirerek ona baktı, tek kaşını kaldırmıştı.

Kingston iç çekti. “Muhtemelen ona yumruk atmaya meyilli
olurdum.”

“Cidden mi, King?”

“Kusura bakma.” Omuz silkti. “Bu ağabey görevidir. Üstelik
bir de video var...”

“Berbat herifin tekisin. İleride kadın problemi yaşadığında
bunu unutacağımı sanma.”

“Takım arkadaşlarımdan birinin kız kardeşiyle yatmayı plan-
lamıyorum, o yüzden iyi olurum.” Kingston’ın sırtığına yemin
edebilirdim. Pislik.

“Dört vuruş hakkım olacak.” Rook boğazımı serbest bırakıp
geri çekildi, yüzünde sinsî bir sırıtişla parmaklarını çıtlatıyordu.

“İki tane ve yüze ya da kasığa vurmak yok.”

“Hayatta olmaz. Suratına en az bir tane geçirmeyi hak ediyorum.”

“Yüzüme bir tane vurdun zaten.”

Boksör gibi etrafta sıçrayarak ellerini salladı. “O, kız karde-
şimle yattığını öğrenmeden önceydi.”

“Üç vuruş, bütün vücut. Kasığa ya da yüze vurmak yok.
Birilerinin görebileceği bir kanıt ya da beyin sarsıntısı olsun iste-
meyiz,” diye Kingston araya girdi.

“Sen kimin tarafındasın?” diye sordum.

“Ben taraf tutmuyorum. Bu ağabey adaletini sağlamakla ilgili ve artık bunun ardından düşmanlığı bitirmenizi umuyorum. Hepimiz bıktık usandık, yani şu işi aradan çıkarın da hayatımıza devam edebilelim.” Kingston eliyle devam etmemizi işaret etti.

Rook başıyla onaylayıp birkaç kez daha hoplayıp zıpladı, yumruklarını açıp kapamayı bir gösteri haline getiriyordu.

“Vur artık...”

Diyaframıma bir aparkat attı ve nefesim kesilerek arkadaki duvara doğru tökezledim.

“Bu video içindi.” Beni tekrar öne çağırdı.

Birkaç derin nefes alarak doğruldum –çok acıyordu– ve duvardan uzaklaşarak kendimi ikinci darbeye hazırladım. Beni ikinci kez kandırdı ve yan tarafıma çengel vuruş^{*} indirdi. Bir çöp torbasının üstüne düştüm ve altımda patladı. Neyse ki bir yığın kâğıt ve plastikti.

“İyi misin, Ship?” diye sordu Kingston.

“İyiyim. Bana bir saniye ver.”

Benim ayağa kalktığımı ve Rook’un da tekrar boksör duruşuna geçtiği an kapı hızla açılarak Kingston’ın öne savrulmasına neden oldu. “Ne haltlar dönüyor burada?” Koç Waters dar geçide adım attı, pis kokulu yerde üçümüzü incelerken yüzünü buruşturdu.

Çöp bidonuna doğal bir şekilde yaslanmaya çalıştım çünkü yan tarafım beni öldürüyordu. Ayrıca, acı ve dışarıdaki kokuşmuş koku yüzünden her an kusabilirdim. Bu arada Rook da ellerini ceplerine soktu.

“Sadece sohbet ediyoruz, Alex,” dedi Rook. İkimiz de nefes nefese olmasak biraz daha inandırıcı olabilirdi. Ayrıca ter içindeydik.

Alex, Kingston’a baktı.

O da ellerini önünde birleştirdi. “Anlaşmazlıklarını çözüyorlar, ben de durum kontrolden çıkmasın diye arabuluculuk yapıyorum.”

“Yani hakemlik mi yapıyorsun?”

* Dirseği bükerek rakibe yapılan yandan vuruş. (ç.n.)

“Hayır efendim, mümkün olan en iyi hokeyi oynayabilmemiz için takım arkadaşlarımdan iyi geçinmesini isteyen tarafsız bir gözlemci olarak bir tartışmaya aracılık ediyorum.”

“Sen lanet çölde yaşayan birine muhtemelen ısıtıcı bile satabilirsin,” diye homurdandı Alex. Bize dönüp iç çekti. “Siz ikiniz ikinizden attınız mı bunu?”

“Neredeyse, evet.” Rook başını salladı.

“Evet,” diye ekledim.

“Kıçlarınızı odalarınıza çıkarın. Yarın erken kalkacağız.” Alex kapıyı açık tutarak içeri girmemizi işaret etti. Kingston önden gitti, biz de peşine düştük, Alex ise öğrencilerinin sırayı bozmasını istemeyen anaokulu öğretmeni gibi arkamızdaydı. “Tanrım, siz ikiniz çöplükte yuvarlanmış gibi kokuyorsunuz,” diye yakındı.

Bize asansörlere kadar refakat etti, kapıların açılmasını beklerken başını iki yana sallıyordu. “Bu ikisi yolda birbirini öldürmeden onları yukarı çıkarabilecek misin?” diye Kingston’a sordu.

“Evet, efendim. Ellerini kendilerine saklamalarını sağlarım.”

Üçümüz içeri girdik ve bence Kingston anında pişman oldu, çünkü Rook ile ben çöp gibi kokuyorduk. Katlarımızın tuşuna bastı ve kapılar kayarak kapandı.

“Bir vuruş hakkım kaldı.” Rook tekrar dövüş pozisyonuna geçti. Kollarımı genişçe açtım. “Vur hadi.”

Bu defa dalağımı hedef aldı, geriye sendeleyerek düşmemek için korkuluğa tutundum. Herif gerçekten yumruk atabiliyordu. Birkaç kez öksürdüm. “Stevie’yle aramda duracak mısınız?”

“İstediği sensen, hayır.” Kapılar onun katında açıldı ve korigora adım atıp elini sensörün üstünde tuttu. “Ama onun kalbini kırarsan, ben de seni kırarım.”

“Ben de sana müsaade ederim.”

“Nihayet aynı fikirde olmamıza sevindim.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Baba-Ağabey

Stevie

Takımın eve dönmesi planlanan gün gelmişti ve saçmalık derecesinde erken kalktım. Bishop’la yaşadığımız mesele berbat olduğundan beri bok gibi uyuyordum. Birkaç gün önce attığı “*Konuşmamız gerekiyor*” mesajından sonra daha beter olmuştu. Tecrübelerime göre, böyle bir mesaj asla olumlu bir konuşmayla bağlantılı olmazdı.

Rahat bir yarım saat boyunca dairemde dolanıp durduktan sonra evhama kapıldım ve kaygımı yönetmeye yardımcı olacak aktif bir şeyler yapmam gerektiğine karar verdim. Takımın bu öğleden sonranın erken saatlerinde evde olması gerektiğini biliyordum ama o zamana daha çok vardı ve dairemde dolaşp onu beklemeye dayanabileceğimi sanmıyordum.

Bishop’a mesaj atmak istedim ama onun mesajından beri üç gündür sessizdim, haliyle bu noktada mesaj atmak epey saçma görünürdü. Ayrıca şimdi bir tane gönderirsem ya dört saniyede bir cevap verip vermediğini kontrol edecektim ya da cevap verene kadar mesaj gönderip duracaktım ve çaresizmişim gibi

görünecekti. Bu doğru olsa bile, iyi bir strateji olduğunu sanmıyordum.

Boku yediğimi fark ettim. Bishop ile öpüştüğümüz bir video-nun viral olması berbat mıydı? Evet. Ama onun suçu değildi ve korktuğum için, sızdırılma ile uğraşacağıma bir haftadır ondan kaçırıyordum. Rahatsız durumlarla baş etme konusunda ana tak-tığım kaçış gibi görünüyordu. Büyümem gerekiyordu. Geçmişe dönüp bakmak çok pis bir şeydi.

Neyse ki Pattie ve Jules daha önceden bugün için beni kahval-tıya davet etmişlerdi. Bishop'm yaklaşan dönüşünden dikkatim dağılacak demekti. Oraya gitmek için henüz çok erkendi, bu yüz-den kaygılarımı biraz olsun atmak niyetiyle kliniğe giden oto-büse bindim. Mayomu giyip havuza gittim. Bugünlerde ne tür fiziksel aktivite yaptığının bir önemi yoktu; hepsi bana Bishop'ı hatırlatıyordu.

Suya atladım ve istikrarlı bir şekilde geriye doğru yüzmeye başladım. Havuzun sonuna ulaştığımda suyun altında takla at-tım ve ileri yüzmeye geçtim. Birkaç tur sonra nefes almak için yukarı çıktığımda, havuzun kenarında bir çift kılı parmaklı ayak bulunca çığılı bastım.

“Yüce tanrım, Joey! Sen ne halt ediyorsun, tabii ürpertici bir piç kurusu olmaktan başka?”

Hakareti görmezden gelerek bana anlayamadığım bir bakış attı. “Nasılsın, Stevie?”

“Hobbit parmaklarıyla ödümü koparana kadar iyiydim.” Joey'nin ayakları beni hep ürkütürdü. Merdivene yüzüp sudan çıktım. Havlumu soyunma odasında bırakmışım, bu yüzden kollarımdan başka üstümü örtecek bir şey yoktu ve onlar da pek bir şeyi kapatmıyordu. Neyse ki, Bishop'la su terapisi seansları-mızda giydiğim mayoların aksine, göğüslerimi aşağı doğru bas-tıran ve tamamen işlevsel, tam kapalı bir mayo giymişim.

Keşke onu düşünmeyi bırakabilseydim.

“Gerçekten mi? Üzgün değil misin?”

“Ne konuda?” Kulağımdaki suyu çıkarmak için başımı salladım.

“Ah siktir. Henüz görmedin, değil mi?” Üzgünmüş gibi yaptı.

İç çektim. Denyo eski sevgilimin tezgâhladığı başka bir tuzağa düşmeye niyetim yoktu. “Neden beni rahat bırakamıyorsun, Joey?”

“Bak Stevie, seni geri kazanamayacağımı biliyorum. Anlıyorum, ama tekrar seni incitecek bir duruma düşmeni istemiyorum. Hazırlıklı olman gerektiğini düşündüm.”

“Neye hazırlıklı?” Etrafından dolaşmaya çalıştım, ama yolu mu kapatıp telefonunu yüzüme tuttu. Onu elinden aldım, havuza atmaya hazırdım. En azından ekrandaki şeyi görene kadar.

Bishop yanına sokulmuş minyon bir esmerle duruyordu. Hiçbir önemi olmayabilirdi. Ama bir anlamı da olabilirdi. Özellikle de kameraya öfkeyle dik dik bakmadığı için. Eğer bir anlamı varsa, kendimden başka kimseyi suçlayamazdım, çünkü yatmamızın hata olduğunu söyleyen bendim. Tam bir aptaldım.

“Görünüşe göre adam seçmeyi pek beceremiyorum, ha?” Telefonu Joey’nin göğsüne yapıştırdım.

Yürüyüp gitmeye çalıştığımda bileğimden yakaladı. “Özür dilerim Stevie. Ben sadece bilmen gerektiğini düşündüm.”

“Pekâlâ, şimdi biliyorum, yani görevini yerine getirdin. Artık beni bırakabilir misin?”

“Bu konuda konuşmak istersen, seni kahve içmeye götürebilirim? Sen ve ben konusunda işleri berbat ettim. Düzeltmeyebilirim ama arkadaşın olabilirim.”

Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes verdim, biraz olsun kendime hâkim olmaya çalışıyordum. “Bana ihanet ettin ve suçu bana atmaya çalıştın.”

“Ben hiç...”

“Kapa çeneni. Yaptığın şey yüzünden asla özür dilemedin. Sadece ben öğrendiğim için üzgündün. Ben kendi hatamı üstleniyorum ve o da daha en başında bir yıl boyunca seninle çık-

maktı. Biz asla birbirimize göre değiliz. Seninle aynı eve taşınmayı hiç kabul etmemeliydim. Senin beni kullandığın gibi ben de seni kullandım ve o açıdan berabereyiz.” Bu defa etrafından dolanmaya çalıştığımda beni durdurmadı. “Ah ve geçen haftaki videoyu senin yüklediğini biliyorum, yani bu önemsiyor ayaklarını bırakabilirsin. Birbirimiz için bir daha asla hiçbir şey olmayacağız.” Bütün o ayların hüsrânını nihayet dökmek çok iyi gelmişti.

Bu defa ondan uzaklaştığımda, peşimden gelmeye çalışmadı.

Yirmi dakika sonra duş yapıp giyinmiştim, ama daha iyi hissedeceğime, kesinlikle daha da berbat hissediyordum. Tek istediğim kutu kutu dondurmaya yumulmaktı. Soyunma odasından başımı uzatıp Joey’den bir iz aradım, ama nihayet laftan anlamıştı. Bunu çok daha önce yapmalıydım. En azından kendimi savunmuştum ve belki Joey artık beni rahat bırakırdı; daha en başından beri gerçekten istediğim şey buydu.

Elimde telefonla kendimi ön girişe sürüklerken, sosyal medyada Joey’nin telefonunda gördüğüm görüntüyü araştırdım, ne yapacağımı bilmediğim duyguların ağırlığı altındaydım. Resim üç gün önce çekilmişti: Bishop’m bana konuşmamız gerektiğini söyleyen mesajı gönderdiği sıralarda. Ben burada ona benim de dahil olduğumu söylemeye hazırdım ama o çoktan vazgeçmiş olabilirdi.

Yolda olduğumu ve bir galon dondurmaya ihtiyacım olacağını söylemek için Pattie’ye mesaj atacakken, Lainey’den yeni mesajlar geldiğini fark ettim. Yengemi seviyordum. Bütün bu mesele boyunca inanılmaz derecede tarafsız kalmıştı ve onun taraf seçmemiş olmasına içtenlikle minnettardım.

Mesajlarını kontrol ederken ağabeyimin ne zaman evde olması gerektiğine dair bilgi vermesini umuyordum, çünkü bu aynı zamanda Bishop’ın ne zaman döneceğini de söylemiş olacaktı.

Lainey: Evde misin?

Ben: Klinikteyim.

Lainey: Cumartesi gününde mi?????

Ben: Sadece yüzmeye geldim, biraz enerji yakmaya ihtiyacım vardı, şimdi de Pattie ve Jules'a gideceğim, n'aber?

Lainey: Sadece ne yaptığını merak ettim, bana sonra mesaj at!

Bunun ardından yüzü çikolatalı pudingle kaplı Kody'nin beni sevdiğini söylediği bir video geldi. Lainey bütün hafta boyunca her gün beni yoklamıştı. Ben de bir dizi kalpli-gözleri olan emojiyle karşılık verdim.

Pattie ve Jules'a evlerine doğru yola çıktığımı mesaj attım. Oraya giden yolu yarılamişken, bir araba yanıma çekip yürüme hızıma göre ilerlemeye başladı. Bugün kaçırılmak tam benim şansım olurdu.

Artık her kimse, ona siktiri çekmek üzereyken, arabanın tanıdık olduğunu fark ettim. Aynı şekilde onu kullanan kişinin de... "Bırakayım mı?" RJ mahcup bir tavırla gülümsedi.

"Sizin bu öğleden sonraya kadar gelmeyeceğinizi sanıyordum?" En iyi selamlama sayılmazdı ama doğrudu.

"Bir fırtına yaklaşıyordu, bu yüzden daha erken bir uçuşla geldik. Lainey bana arkadaşlarının evine gittiğini söyledi, ben de seni yolda yakalayabileceğimi düşündüm." Parmaklarını direksiyona vuruyordu. "Hızlıca bir kahve filan içebilir miyiz?"

"Tamam. Olur." Pattie ile Jules'a bir mesaj daha gönderip ağabeyimle olduğumu söyledim.

RJ'in pek bir şey söyleme şansı olmadı, çünkü kahve dükkânı yolun on beş metre ilerisindeydi. Arabaya servis yapılan kısma sürdü ve ben buzlu frappé zımbırtısını sipariş ettim. Bir şekilde dondurmaya yakın bir şeydi.

RJ, kahvelerimizi alıp caddeye park ettiğimizde, "Sana bir özür borçluyum," dedi.

“Niçin?”

“Bishop’la olan durum için. Onun hakkında yanılmışım.”

Ve elbette gözyaşlarma boğuldum, çünkü gerçekten onun yanıldığını düşünmüştüm ama artık o kadar emin değildim. Hakkını vermek gerekirse, RJ çoğu adamın aksine panik yapmadı. Belki kaygı bozukluğu olan bir kadınla evlendiği ve bazen bu kaygı kendini gözyaşlarıyla gösterdiği içindir.

“Hey, sorun ne?” Koltuğundan uzanıp enseme hafifçe sık-tı ve bu da daha şiddetli ağlamama neden oldu, çünkü tam da Bishop’ın yapacağı şeydi ve bunu tamamen mahvettiğimden fazlasıyla emindim.

Bu soruya cevap veremedim, çünkü hıçkırıklara boğulan bir sümüklüye dönüşmüştüm, bu yüzden yarım saatten kısa bir süre önce Joey’nin bana gösterdiği görüntüyü açıp RJ’e uzattım. “Sanırım o vazgeçti bile.” Biraz olsun anlaşılır olduğumdan bile emin değildim.

“Üzüldüğün şey bu mu?” diye sordu RJ.

“Poz vermiş! Bunu asla yapmaz. Hiç. İnsanlar onunla fotoğraf çektermeye çalışınca, birisi kahvaltısına sıçmış gibi bakar, ama burada hiç kızgın görünmüyor ve ben geçen haftadan beri sefil bir haldeyim!” Bunların hepsini hıçkırıklar arasında söylemiş-tim. Benim için bile fazlasıyla abartıydı.

“Bunu bir gülümseme olarak tanımlar mıydım bilmiyorum, ama bu kişi üniversiteden tanıdığı biri. Üstelik kadın evli.”

Ufak bir umut tohumu yeşerdi, ama onu ezdim. “Bunu nereden biliyorsun?”

Fotoğrafı büyüterek kadının yüzükparmağındaki kayayı gösterdi. “Bunun arkasından Bishop’la kavga ettik. Neredeyse fotoğrafın çekilmesinden hemen sonraydı ve temel olarak birbirimize ölüm tehditleri savurduk.”

“Siz ne?” Ağabeyimi inceledim. Bir yaralanma belirtisi yoktu, ama zaten vücudunda sadece boynundan yukarısını ve pazılarından aşağısını görebiliyordum. “O iyi mi?”

“Evet, iyi. Yani ona birkaç yumruk attım, o da beni yumruklandı, ama bunu aştık. Yanılmışım Stevie ve özür dilerim.”

“Yani benden vazgeçmemiş mi?”

“Hayır. Hem de hiç. Senden vazgeçmenin tam tersi bir halde.” Beni çekerek aramızdaki orta konsol yüzünden tuhaf ve rahatsız bir şekilde sarıldı. “Seni dinlemeliydim. Konu benimle ilgili değilken, öyle bir hale soktum ve yapmamam gerekirken müdahale ettim, ama adil olmak gerekirse, kalbin daha yeni yerinden sökülüp atılmıştı ve senin tekrar aynı şeyleri yaşamayı istemedim.”

“Biliyorum ve beni korumak istemene minnettarım ama tüm bunların gerçekte başardığı tek şey kendimden daha da fazla şüphe duymam oldu.” Geçen hafta çok berbattı; bilmemek, belirsizlikten felç olmak...

Beni bırakıp koltuğuna tekrar yerleşti. “Bunun için özür dilerim. Ben sadece... Babam öldüğünde annemle senin yanınızda olamadığım için kendimi çok suçlu hissediyorum.”

“Ama oradaydın.”

“Ama gerçekten yoktum.” Başını iki yana salladı. “Cenazeye geldim ve gerekli işlemleri yaptım ama hiçbir anlam taşıyacak şekilde orada değildim. İyi olduğundan emin olmak için seni daha çok yoklamam gerekirken, başımı öne eğip hokey oynayarak bu sorunla baş etmeye çalıştım. Bu boş alanı doldurmanın bir yolunu bulmak istedim ve sanırım eğer onu senin için doldurabilirsem bana da faydası olabileceğini düşündüm.”

Birkaç kelimenin insanın bakış açısını bu kadar değiştirmesi inanılmazdı. “Ağabeyimden başka bir şey olmana ihtiyacım yok, RJ. Ben de hayranların çılgılık attığı kısmını değil, ilişkimizin sadece kolay versiyonunu kabul ederek bunu zorlaştırdığımı fark ettim.”

“Bundan neden hoşlanmadığını anlayabiliyorum gerçi.” Bir elini saçlarının arasından geçirdi. “İlk başladığım zamanlar bir şeyleri idare etmekte iyi bir iş çıkarmadığımı biliyorum ve bu senin için durumu zorlaştırdı.”

“Bu senin tanıdığım bir versiyonun değildi.” Özellikle hoşlandığım bir versiyonu da değildi. “Ama artık farklı. Sana da Bishop’a da pek adil davranmadım. Hayatının *bütün* parçalarına uymak için hiç girişimde bulunmadım, sadece aşına olduğum ve rahat hissettiğim yönlerini seçtim, ama bu da çok şey kaçırdığım anlamına geliyor.” Kısmen yüzüne bakabileceğim şekilde döndüm. “Senin spot ışığının altına girersem, kendim olmaktan çıkacakmışım ve herkes beni senin küçük kardeşin olarak görecekmış gibi hissettim hep, çünkü lisede durum buna çok benzerdi. Sonra sen o evreyi geçtin ve şey... Tuhaftı işte.” Özellikle de kızlar bana numaralarını verip sana iletmemi istediklerinde. Ya da sana ulaşabilmek için arkadaşımış gibi rol yaptıklarında...

“Seçimlerim seni bu şekilde etkilediği için özür dilerim. O zamanlar benimle konuşmadığında, bu beni öldürmüştü.”

“Süper-pis erkek-orospu olduğun için sana çok kızgındım. Bütün hayatım boyunca sana hayranlıkla baktım ve sonra hiç tanımadığım birine dönüştün.”

“Onun bana bedeli ağır oldu, Stevie. Sadece annem ve seninle olan ilişkim de değil.”

“Biliyorum ve sürekli geçmişini deşip bizi onun içinde kaybolmaya itmek istemiyorum. Sadece beni nasıl etkilediğini anlatıyorum sana.”

“Pekâlâ, sanırım berabereyiz, ne de olsa takım arkadaşlarımdan biriyle öpüştüğün bir video var artık.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bir jakuzide üçlü seksle pek aynı şey değil, sen de bunu biliyorsun RJ.”

Yüzünü buruşturdu. “Hadi bu şeylerin hiçbirini bir daha gündeme getirmeyelim.”

“Anlaştık.”

İkimiz de bir süre sessiz kaldıktan sonra RJ konuştu. “Galiba aramızdaki sorunları düzeltmeye çalışırken, belki de tam ters yönde çok ileri savrulduk, özellikle de babam öldükten sonra.”

“Bunu anlayabiliyorum. Ben sadece ağabeyim olan RJ’i istiyorum, bu tuhaf baba-ağabey melezini değil. Salakça hatalar yaptığımda bile arkamı kollamanı seviyorum, ama her şeyden çok istediğim şey, bakılması gereken bir bebek-kardeş değil de eşit olduğumuzu hissetmek.”

“Korumacı olmayacağıma söz veremem, çünkü ben öyle biriyim ve Bishop sana yamuk yaparsa, onu tepelerim, ama sadece ağabeyin olmak için elimden geleni yapacağım.”

“Onu tepeleyemezsin.”

“Aslına bakarsan müsaadesini bile aldım.”

“Böyle bir şey yapman için sana neden müsaade etsin ki?”

RJ bana “yeme beni” bakışını attı. “Çünkü sana fena tutulmuş.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum, *biliyorum*. Takımımından nefret ettiğim tek adamla kaçamak yaptığın gerçeğini ele alabilir miyiz?”

“Bu bir kaçamak değil ve onun karşı dairesine taşınmama sen izin verdin, yani kendinden başka suçlayacak kimsen yok.”

“Fırsatım varken seni havuz evine taşımam gerektiğini biliyordum.”

“Geçmişe dönüp bakmak çok pis bir şey, değil mi?” Bishop konusunda kendi öngörüsüzlüğümü düşündüm. “Bütün takım döndü mü?”

“Evet. Bishop uçaktan nasıl fırlayacağını bilemedi.”

“Yani muhtemelen şu an evdedir?”

“Büyük bir ihtimalle. Seni daireye bırakmamı ister misin?” diye önerdi RJ.

Bishop’ı zaten yaptığımdan daha fazla bekletmek istemiyordum. “Bence ev, gitmek için iyi bir yer olacak.”

Arabayı döndürdü ve Pattie ile Jules’a mesaj atıp kahvaltıyı ertelemeyi rica etmek zorunda olduğumu söyledim. Kafamı kuma gömmeyi bırakma zamanım gelmişti.

Bishop’a günler önce atmam gereken mesajı yolladım.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Don Beyanları

Bishop

Deplasman maçlarına gitmeden önce yapmış olmam gereken şeyler:

- A- Temizlikçimin eve dönmeden bir gün önce gelmesi için yeniden randevu ayarlamak;
- B- Çamaşırlarımı yıkamak (ya da temizlikçiye yıkatmak); Kahrolası çarşaf larımı değiştirmek;
- C- Stevie'ye benim ona, onun da bana göre olduğumuzu kanıtlamak için bir sürü saçmalık sipariş etmek, herkesi ve düşündüklerini siktir etmek;
- D- Etek tıraşı olmak.

Deplasman maçlarına gitmeden önce yaptığım şeyler: Yukarıdakilerin hiçbiri.

O nedenle her ne kadar çatı katına ulaştığım saniye Stevie'nin kapısını çalıp onu konuşmaya zorlamak istesem de ilgilenmem gereken bir yığın bokluk vardı.

Nolan kanepede oturmuş, televizyon izliyor ve bir tür sosla havuç yiyordu.

Dairemin dönüştüğü domuz ahırını inceledim. “Ben yokken kendi arkanı topladığını görmek ne hoş.”

“Bundan hâlâ Stevie’yle konuşmadığını anlıyorum,” dedi, çiğnediği bir avuç sebzenin ardından.

“Henüz değil.” Duraksayıp sehpanın üstündeki içecek kutusunu aldım, daha ancak öğlen olmuşken içmeye başladığı için kardeşime fırça çekmeye hazırdım ama etiketi okudum. “Ne zamandan beri alkolsüz bira içiyorsun?”

“Ee, geçen haftadan beri galiba?” Nolan ellerini bacaklarına sürttü, neredeyse gergin görünüyordu.

“Ben yokken bir şey mi oldu?” Nolan çoğu zaman *hafif* bira içerdi ve aslında hiç içmemesi gerektiği için ona bu sahte biradan altılı paket aldığında bana itiraz ederdi.

“Bir süre önce bir hadise yaşadım.” Bir tırnağını kemirdi.

“Ne tür bir hadise?”

“İnsülinimi kaybettim ve Stevie bana yardım etti.”

“Ne? Bu ne zaman oldu?” Ve ne bok yemeye Stevie bana bir şey söylememişti?

“Sizin bir önceki deplasman seriniz sırasında, viral videodan önceydi. Ondan bir şey söylememesini rica ettim, çünkü seni daha fazla endişelendirmek istemedim. Beni acil servise götürdü ve kendime daha iyi bakmam konusunda konuştuk.”

İkimizi işaret ettim. “O konuşmayı seninle sürekli yapıyoruz.”

Omuz silkti. “Biliyorum. Galiba bunun senin için ne kadar zor olduğunu hiç tam olarak anlayamadım. Ne kadar bencil davrandığımı o belirtene kadar idrak edemedim. Ben de mümkün olduğu kadar uzun süre başına bela olmaya devam edebilmek için kendime daha iyi bakmamın iyi bir fikir olacağını düşündüm.”

Boğazımda bir daralma hissettim. “Peki. Tamam. Şey, bu iyi. Sevindim.”

“Evet.” Yaylı oyuncak gibi başını salladı.

“Seninle ilgilenildiğinden emin olmak için her zaman burada olacağım,” dedim, çünkü bu doğrudu. “Ama senin de hayatına benim kadar değer vermen harika olur.”

Boğazını temizledi. “Biliyorum. Bunu anlıyorum. Hayatımı yaşama tarzımdan korktuğun için kendi hayatını yaşayamayacağını hissetmeni istemiyorum. Bunu kolaylaştırmanın en iyi yolunun benim de diyabetimi ciddiye almam olduğunun farkındayım, böylece senin endişelenmene gerek kalmaz.”

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak enseme ovuşturdum. “Bunu duymak gerçekten çok güzel Nolan.”

“Eninde sonunda flört tavsiyesi almak için etrafta olmama ihtiyacın olacağını düşünüyorum.” Sırıttı.

Gözlerimi devirdim. “Sana söyledim zaten. Flört tavsiyesine ihtiyacım yok.”

“Gerçekten mi? Bu Stevie’yle işleri düzelttiğin anlamına mı geliyor?”

“Henüz değil. Birazdan yapacağım gerçi, şu dağınıklığı toparladıktan hemen sonra.” Kendimi işaret edip koridora yöneldim ve geçerken onun omzunu sıkmak için durdum. Onunla olmaya gönüllü olduğum kadar duygusal bir hareketti.

“Ben de seni seviyorum, ağabey!” diye bağırdı arkamdan.

“Tabii, tabii,” diye mırıldandım ama çantamı yatağa bırakırken gülümsedim. En azından endişeleneceğim şeylerden biri azalmıştı.

Stevie’nin evinde konuşabileceğimiz için dairemin temizliği ilk önceliğim değildi, ama kişisel tıraş ve hediye alımı, kapı çalmadan önce yapılması gereken şeylerdi.

Duş yaptım, tüm önemli yerleri tıraş ettim ve kız arkadaşım olmasını istediğim kadına güzel şeyler almak için tekrar çıktım, günün sonunda onun tam olarak bu sıfatı taşımasını umuyordum. İki yüz dolarlık çikolata ve aynı derecede pahalı bir buket

çiçek aldım. Durup bir pizza alırdım çünkü bu bizim olayımız olmuştu, ama daha sonrasında öpüşme ihtimalimize karşı zeytin-ananas nefesi almamayı tercih ederdim. Ayrıca ellerim zaten oldukça doluydu.

Kaldırıma çıktım, daireme dönüp Stevie'yle uzun zamandır gecikmiş bir sohbete başlamak için dönmeye hazırdım. Güneş bulutların arkasında kaybolmuş, yağmur yağmaya başlamıştı. Mükemmel. Yanımda şemsiye taşıyacak kadar öngörülü değildim, bu yüzden yağmurdan kaçınmamın bir yolu yoktu. Telefonum çaldığında, yaya geçidinde ışığın yanmasını bekliyordum. Devasa çiçek buketini kaydırıp kolumdaki kan dolaşımını kesen çikolata paketini ayarlayarak telefonumu cebimden çıkardım.

Ekran Stevie'den bir mesaj aldığıma dair bildirimle aydınlandı. *Şükür, sonunda.* Başparmağımla şifreyi girmeye çalıştım ama iki kez yanlış yazınca yavaşlayıp doğrusunu girdim ve Stevie'nin mesajı nihayet açıldı.

Cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Ne zaman istersen ben konuşmaya hazırım.

Evde olup olmadığını soran ve yakında eve gideceğimi haber veren bir cevap yazmaya başlamışken, ışık değişip insanlar hareket etmeye başladı. Grubun gerisinde kalmıştım, çünkü aynı anda birkaç şeyi başarabilen türden biri değildim ve bir şemsiyenin gözüme girmesini engellemeye çalışıyordum.

Bir an telefonumu elimde tutmuş, gönder tuşuna basmak üzereyken, bir sonraki an çılgın bir bisikletçi benimle yaşlı bir hanımın arasından geçti. Neredeyse kadını devirecekti, ama son anda gidonu kırıp onun yerine bana çarptı. Telefonum kaldırımda uçup gitti, bunda bir sorun olmazdı aslında ama, lanet bir taksi ilerleyip üzerinden geçti. Çatlaklara bakılırsa, sanırım telefonumu değiştirmem gerekecekti.

Gökyüzüne baktım. “Bu boklukta ciddi misin?”

Belli ki karma da benim gibi pisliğin tekiydi, çünkü çiseleme sağanak yağmura döndü.

Neredeyse bisikletçinin altında ezilecek olan küçük yaşlı kadın bana onaylamayan bir bakış attı ve şemsiyesinin örtüsü altında sokağın karşı tarafına doğru yürüdü. Kırılan telefonumu elime aldım. En iyi plan, onu değiştirme konusunda endişelenmeden önce eve gidip Stevie’nin orada olup olmadığına bakmaktı. Ayrıca SIM kart hâlâ çalışıyorsa onu mutfaktaki ıvr zıvr çekmecemde duran eski telefonlardan birine koyabileceğimden emindim.

Daireme geldiğimde sırlıslıkladım. Oturma odası boştu ve kapıya bir not yapıştırılmıştı. Okuma zahmetine girmedim, çünkü yapacak daha acil işlerim vardı. Her şeyi sehpanın üstüne bırakıp ıslak kıyafetlerimi aceleyle çıkardım. İç çamaşırla kaldığım sırada kapım tıklatıldı.

Kıyafet eksikliğimi düşünmeden kapıyı açtım.

Leylak rengi saçları omuzlarından dökülen Stevie eşikte duruyordu. Üstünde sporcu sutyeni ile o koşu şortlarından biri vardı, koşmuş gibi yanakları kızarmıştı.

“Merhaba.” Gözleri üzerimde gezindi, ayak değiştirip duruyordu.

“Selam.” Şey, harika bir başlangıç yapmıştık.

“Sen...”

“Ben az önce...”

Dudağını ısırды, o dolgun altdudağa nihayet dişlerimi geçirebilmek için haftalarca beklemiştim ve konuşmamızı yaptıktan sonra tekrar dişlemekten memnun olacaktım.

“Bir dakika önce asansörün sesini duyduğumu sandım,” dedi.

“Mesajını aldım, ama sonra bir taksi telefonumun üstünden geçti ve cevap yazamadım, bu yüzden doğruca eve geldim. Kapını çalmayı planlıyordum.”

“Ama önce durum için giyinmek mi istedin?” İç çamaşırlarımı işaret ederken ağzının bir köşesi kararsız bir yarım gülümsemeyele yukarı kalktı. Kasığının üzerinde bir hedef noktası vardı.

“Yağmur yağıyor ve şemsiye almayı unutmuşum; kıyafetlerim sırlıklam oldu.” Ellerimi ceplerime sokmak istiyordum ama cep yoktu ki. “Konuşabilir miyiz?”

“Konuşabileceğimizi umuyordum.”

“Burada mı? Yoksa senin eve mi gidelim?” Kapıya yapıştırılmış nota bakmadığım için kardeşimin hâlâ evde olup olmadığından emin değildim.

“Benim ev iş görür.” Stevie dairesine doğru geri geri birkaç adım attı, ben de peşinden gittim. Ancak evine girdikten sonra muhtemelen pantolon giymem gerektiğini fark ettim, ama artık burada olduğum için tekrar çıkmak istemiyordum.

Dış kapıdaki çengelde asılı bir kapüşonluya uzandı. Ama elinin üstüne elimi koydum. “Bunu yapmana gerek yok.”

“Yani ilişkimize dair konuşmayı yarı çıplak mı yapacağız?”

“Sanki en iyi konuşmalarımız bu şekilde gerçekleşiyor, ne dersin?” Ortamı yumuşatmaya mı çalışıyordum? Kesinlikle. Saptırma? Ona da evet.

Gerçi giyinmek için başka hamlede bulunmamıştı, yani belki de kabul ediyordu.

“Özür dilerim,” dedik aynı anda.

Muhtemelen kafamın karıştığını gösteren ifadem üzerine, ekledi: “Bütün bir hafta boyunca sessiz kalmam adil değildi.”

“Zamana ihtiyacın vardı.” Geçen pazar söylediklerini ona tekrarlamıştım. Ben genellikle olaylara sığağı sığağına müdahale ederdim, ama kızların farklı olduğunu anlıyordum ve gerçekten karmaşık bir durumdu. Benim müdahale etmememin de faydası dokunmamıştı. “Videoyu ele almam veya başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerekirdi, ancak genellikle sosyal medya olaylarını görmezden gelme eğilimindeyim ama muhtemelen bu durumda

en akıllıca hareket değildi. En azından herkesin bana söylediği bu.” Başparmaklarımı takacağım ceplerim olmasını gerçekten isterdim, ama pantolonsuz oluşum bunu imkânsız kılıyordu. “Herkesin özel hayatıma ilgi göstermesine hiç alışık değilim.”

“Ben de değilim. O genellikle ağabeyimin olayıdır, benim değil.”

“Ama boş durmak yerine bir şey yapmalıydım. Ben sadece... Ne yapacağımı bilmiyordum. Sen de benimle konuşmuyordun. Dolayısıyla kız arkadaşım olmanı istediğimi ama bununla hâlâ ilgilendiğinden emin olamadığımı resmi olarak açıklamak gözüme çok zayıf göründü. Böylesi daha iyi olduğundan da değil. Sana çiçek ve çikolata aldım ve yüksek sesle söyleyince bu da kulağa epey zayıf geliyor.” Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Siktir. Belki de Nolan’ın söylediği gibi, flört dersleri almam gerekiyordur. Belki de kendimi daha açık ifade etmeliydim? Senin için hissettiklerimi ilan eden bir video filan çekebilirdim.” Keşke bu daha önce aklıma gelseydi. Tüm o boktan durumu daha önce halledebilirdim.

Stevie dudağını ısırarak kirpiklerinin altından bana baktı. “Videoyla savaşmak için video kullanmana ihtiyacım yok, Bishop.”

“Tamam. Onu yapmam o zaman.” Bunun üzerine biraz rahatlamıştım. Genel olarak röportajlardan nefret ederdim ve beyan videoları konusunda deneyimim sıfırdı. “Keşke ertesi sabahı baştan yaşayabilsek, seni öptüğüm ana dönsek de olur. Biz bize olsaydık o an daha iyi olurdu.”

“Bence de. Yani, ben de ertesi sabah daha farklı tepki vermiş olmayı dilerdim.” Stevie parmaklarını ovuşturdu. “Sana gerçekten adil davranmadım, Bishop.”

“Ee, tamam?” Tamamen dizlerimin üzerine çöküp yere kapanmam gerektiğini veya en azından videoyla ilgilenmediğim veya onu konuşmaya zorladığım için arka arkaya birkaç kez özür dilemek zorunda kalmayı bekliyordum. Çoğu zaman bu yere kapanma olayına pek girişmezdim. Bu defa farklıydı ama. “Bunu biraz açabilir mısın?”

“Gel, benimle otur.” Parmaklarımızı birbirine dolayıp beni kanepeye yönlendirdi. Ben köşeye yerleştim, o da ellerimizi ayırmadan yanımdaki mindere kuruldu. “Son on yılı ağabeyimin kim olduğunu saklayarak, şöhretinin benden başkalarını nasıl etkilediğini hesaba katmadan geçirdim ve bunu yaparak kendimi bir kutuya hapsettim, sen dahil, önemseydiğim bütün insanları da yanımda sürükledim.”

“Ama ben kendini neden bu şekilde riske atmak istemediğini anlıyorum. Yani ben basınla ve sosyal medyayla uğraşmak zorundayım ama senin aksine ben bu şeyleri yönetmesi için birilerini tutabilirim.”

“Durumumu anlamayı takdir ediyorum, ama benim için mazeret bulmanı istemiyorum.” Başını yana eğdi. “Aslında ağabeyimin takım arkadaşlarından biri olman hoşuma gitti. Bu, sana yardım etmem dışında herhangi bir sebepten yakınımda olmak istiyorsun diye endişelenmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. Üstelik birbirinizden nefret ediyorsunuz, bu da benim için başka bir kazançtı, çünkü sürekli benimle vakit geçirme nedeninin onunla yakınlaşmak değildi. RJ ile hiçbir alakası yoktu ve bunu kimseyle paylaşmak istemedim.”

“Ama sonra ben seninle o etkinliğe geldim,” diye tamamladım.

Başıyla onayladı. “Bütün o ilgiyi beklemem gerekirdi, ama onun yerine her zaman yaptığım gibi başımı kuma gömdüm. Birlikte geçirdiğimiz öteki akşamlardan biri gibi olacağımı düşünerek kendimi kandırdım ve bu benim hatam. Seni benimle saklanmaya zorlamamalıydım. Eğer bu konuda sakın olsaydım, belki de ikimize dair sosyal medyada paylaşılan ilk şey, ben de dahil olmak üzere herkesin çıldırdığı aptalca viral bir video olmazdı.”

“Eğer ben o geceden önce bir hamle yapsaydım, ortada viral video bile olmayabilirdi.” Buradaki suçun birazını üstlenmem gerektiğini hissediyordum.

“Koçunun talimatlarını yerine getirmeye çalışıyordun.” Stevie yumuşak bir tavırla gülümseyerek iç çekti. “Bu yüzden tepki verme şeklim, bununla başa çıkamayışım ve sana düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söylediğim ve ardından mesajıma hemen yanıt vermediğim için özür dilerim, ancak boşaltmam gereken çok fazla duygusal yüküm vardı.”

“Ve şimdi boşalttığına göre, bütün her şey hakkında nasıl hissediyorsun?”

“Daha en başta her şeyi farklı bir şekilde ele almam gerekiyormuş gibi.”

“İlk taşındığın zaman sana karşı öylesine pislik gibi davranmamış olmayı dilememe benziyor yani.” Ona hafifçe gülümsedim.

“Ereksiyon katili hakaretin epey unutulmazdı.”

“Keyfim kaçıktı.” Birleşmiş ellerimizi kaldırıp eklemlerinin üstüne öpücük kondurdum.

“Senin için nadir bir durum.”

“O ereksiyon katili lafı tam bir palavraydı, sen de bunu biliyorsun.” Eğilerek yaklaştım ve soluk-leylak rengi saçtan bir tutama dokundum. “Sensiz geçen bu hafta berbattı. Nefret ettim. Seninle konuşmamaktan, egzersizler konusunda başıma bela olmamandan, ufacık salak bir ekrandan bile olsa yüzünü göremekten nefret ettim.”

“Bütün bu şeylerden ben de nefret ettim.”

“Geri döndüğümde sen yanımda olduğun sürece, deplasman maçlarına gitmekle başa çıkabilirim.”

“Seni esnetmek için mi?”

Gözlerimi devirdim ve bunun genellikle benim değil onun tepkisi olduğunu fark ettim. “Sen alaycı *olmadan* edemez misin?”

Yüzünü buruşturdu. “Bu benim savunma mekanizmam olabilir.”

“Bir saniyeliğine kapat, olur mu?”

“Pardon.” Dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ananasına zeytin olmak istiyorum.” Başparmağımı çene hattında gezdirince başını geriye attı, bunun bilinçsiz bir tepki olduğuna emindim ve kelimelerin dillendiremediği her şeyi ortaya seriyordu. Pek çok nedenden ötürü muhtemelen birbirimize uyum sağlayamamalıydık, ama olmuştu.

Güldü. “Alışacağını söylemiştim.”

“Hoşuma gittiğini asla alenen kabul etmem ama.” Yüzünü avuçlarımla kavradım ve öne eğilerek dudaklarımı dudaklarına sürttüm. “Sen içindeyken bütün dünyam daha güzel bir yer, Stevie.”

“Benimki de öyle.”

“Seni halka açık alanlarda randevulara çıkarmak istiyorum. Ben sadece seninle olmak istiyorum.”

Titrek bir nefes vererek fısıldadı: “Ben de aynı şeyi istiyorum.”

“Sana karşı hissettiklerimi artık saklamak zorunda kalmak istemiyorum.”

“Ben de.”

Belini kavrayıp onu kaldırdım ve kucağıma ata biner gibi oturttum. Bunu yapmamın milyon tane çok daha romantik yolu vardı ve koridorun karşısına koşup çiçeklerle çikolatayı kapmayı düşündüm ama buradaydık, yarı çıplaktık ve bunun gayet elverişli bir düzenleme olduğuna karar verdim; yani çiçekler bekleyebilirdi.

“Sana önemli bir şey söylemek istiyorum.”

“Tamam.” Parmaklarını enseme birleştirdi.

“Seni seviyorum.”

Gözleri yumuşadı ve hafifçe doldu. “Ben de seni seviyorum, Shippy.”

“O lakaptan nefret etmek istiyorum, ama sen söyleyince o kadar kötü gelmiyor.”

“Çoğunlukla çıplak olmamın ve ereksiyonunun üstünde oturmamın faydası oluyordur muhtemelen.”

“Muhtemelen.”

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve sonraki iki saati birbirimize karşı hissettiklerimizi bir yığın kelime kullanmadan –edepsiz olanlar hariç– eylemlerle gösterdik.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gizlenmeye Gerek Yok

Stevie

Bir hafta sonra

“Lütfen bana her maç için bu kadar zahmete girmediğini söyle.” Şu an spada şımartılıyordum. Spa ve şımartılmak hiçbir zaman benim olayım olmamıştı. Birilerinin saçımı, makyajımı, tırnaklarımı yapması hoşgörülü bir davranıştı, ama alışabilirdim.

“Sezonda nerede olduğumuza göre değişir. Elemeler için elimden gelen her şeyi yaparım, ama normal sezon maçında olmaz,” dedi Violet. Şu anda bir estetisyen, elinin üzerine eğilmiş, tırnağına bir mücevher ve minik bir Seattle takımı çıkartması yapıştırıyordu. Bunun beni çıldırtacağını düşünüyordum ama o bunu seviyor gibiydi. “Eskiden Alex’in hâlâ buza çıktığı günlerde, özel maçlar için benim kunduzu süsletirdim.”

“Senin kunduz?”

Belinin aşağısını işaret etti.

“Cidden mi?” Gülmüyordu, bu yüzden ya esprilerini mükemmel bir ifadesiz suratla patlatabildiğini ya da gerçekten kızsal bölgelerini süslettiğini varsaydım.

“Ah, evet ve büyük bir coşkuyla mevzuya dalmazsanız bir hafta kadar dayanıyor. İlgini çekerse, burada onu yapıyorlar.”

Kesinlikle ciddiymi. “Ee, sanırım ben pas geçeceğim.”

Violet gülümsedi ve bilmiş bir tavırla başını salladı. “Muhtemelen akıllıca çünkü bu senin tanıtılma partin ve erkek arkadaşının daha sonra aşağılara inip pisenmek isteyeceğini varsayıyorum. Kunduz süsleme işini onun gerçekten takdir edebileceği bir zamana sakla.”

Onunla yaptığımız her sohbetin beni kıpkırmızı hale getirmesine rağmen Violet’tan hoşlandığıma karar vermiştim.

Spada üç saat geçirdikten sonra, hazırlanmak için Lainey’nin evine gittik. Geçen hafta saçlarımı yeniden boyamıştım: Uçlarına doğru açılan soluk bir deniz mavisi. Bu, Bishop’ın kız arkadaşı olarak benim ilk resmi maçım olacaktı ve onun bu konuda heyecanlı olduğunu söylemek yetersiz kalırdı.

Üstüme kot pantolonumu ve sırtımda Bishop’ın adıyla numarası yazılı bir kapüşonlu giydim; saçlarım, makyajım ve tırnaklarım yapıldı diye konforumdan ödün vermeyecektim. Lainey kendi formasını giydi, arkasında **BAYAN BOWMAN** yazıyordu ve bu süper şirin bir şeydi.

Ağabeyimin, böyle etkinlikler için müsait olan George adında bir şoförü vardı, dolayısıyla hepimiz giyinip hazırlandıktan sonra arenaya doğru yola çıktık. Diğer herkesle aynı kapıdan geçmek zorunda değildik ve bize ayrılan bir loca vardı, gerçi ana tribüne geçmek istersek, onu da yapabilirdik. Yara bandını hızlıca çekmeye karar vermiştim, bu yüzden yedek kulübesinin hemen yanında, buza çok yakındık.

Kapüşonumun altına saklanma dürtüsü güçlüydü ama koltuklarımıza yerleşirken etrafımızı diğer kız arkadaşlar ve eşler

sardı. Bu kadınların çoğuyla Violet'ın "sinema kulübü" sayesinde tanışmıştım. Aslında bu, çoğunlukla erkekler uzaktayken bir araya gelmek, bir şeyler atıştırmak, içki içmek ve film izlerken sohbet etmek ya da kahramanlar gömleksizken sahneleri duraklatmak ve geri sarmak için bir bahaneydi. Şu ana kadar tema süper kahraman filmleri gibi görünüyordu. Her şeye rağmen eğleneliydi.

Orada oturup taraftarların heyecanını içime çekerken, bu adamları destekleyen ve seven bu muhteşem kadın grubunu dinlerken, son birkaç yılda çok şey kaçırdığımı fark ettim. "Çok daha önce bir maça gelmeliydim."

Lainey elimi sıktı. "Şimdiye kadar hazır olmaman sorun değil. Bazen bebek adımlarıyla ilerlememiz gerekir. Ben yedek kulübesinin arkasına oturmaya geçen sezonun sonunda başladım, yani iki ayağınla birden buna atılman iyi bir şey. Ve RJ'in hatırı için, gerçekten burada olma nedenin oymuş gibi yapabiliriz." Bana göz kırptı.

Seattle buza çıktığında kalabalığın sesi çılgınca bir seviyeye yükseldi. Daha dik oturmaya başladım, herkesle birlikte alkışlıyor ve ıslık çalıyordum. Bishop pistte ciddi bir ifadeyle kayıyordu ve bu oldukça tipik bir durumdu, sonra RJ onun böğrüne dirsek atıp başını sallayarak bizi işaret etti.

Bishop'ın bakışları onunkileri takip edip arenayı taradı ve beni bulduğunda o ciddi ifade kocaman bir sırıtışa dönüştü. Bana doğru göz kırptığında yanaklarımın ısındığını hissettim ama dikkatleri açıktan bana çekecek hiçbir şey yapmadı.

"Aman Tanrım, şu çocuğun ne kadar tutulduğuna bir bak. İyi ki senin çıkışının bu geceki maç olacağına bahse girmişim," dedi Violet bana kocaman sırıtarak.

"Saçlar, tırnaklar filan bu yüzden miydi?" diye sordum.

"Sadece yardımcı olmaya çalıştım. Biliyor musun, sezon öncesi partide bunu söylemiştim. Winslow'un kız arkadaşının çok

geçmeden saflarımıza katılacağını biliyordum ve işte buradasın.” Kendisiyle epey gurur duyuyor gibiydi, birlikte olmamız onun sayesindeydi sanki.

Lainey, Violet ile konuşmak için öne eğildi. “Sen Stevie’yi Kingston’la tanıştırmak istememiş miydin?”

“Aman Tanrım, cidden mi?” Bir homurtu çıkararak güldüm. “Yok artık.” Kingston gerçekten iyi bir adamdı ama hayatım boyunca bu kadar tutucu biriyle tanışmamıştım. Kapı kapı dolaşıp insanları yeni dinine katılmaya ikna edecek gibi görünüyordu. “Üstelik King’in çok uzun zamandır kız arkadaşı var.”

“O konumuzun dışında. Bishop’ı kızdırmaya çalışıyordum ve işe yaradı; o ve RJ birbirlerine karşı çok sinirliydiler ve orada bir şeyler döndüğünü biliyordum.” Violet hamile göbeğini okşayarak gülümsedi. “Ve haklı çıktım. Belki de kısmen medyumumdur.”

“Ya da takımın koçuyla evli olduğun için Stevie ile Bishop’ın komşu olduğunu zaten biliyordun,” diye ileri sürdü Lainey.

“Medyum güçlerim varmış gibi davranmak daha eğlenceli.”

Violet’in dikkati sağa kaydı ve coşkuyla el sallayarak yedek kulübesine doğru öpücük yolladı.

Takım koçu olan kocası ona göz kırparken, takımın geri kalanı kulübeye doğru geldi. Bishop oturunca döndü ve yaptığı “seni seviyorum” hareketi*, kulübede yanında duran takım arkadaşının ona sataşmasına, ağabeyimin de gözlerini devirmesine neden oldu.

Kalbim kuş gibi hafifleyip göğsümde hızla çarptı; en azından maç başlayana kadar... Canlı hokey izlemenin ne kadar heyecan verici olabileceğini unutmuştum. Babamı özlememe neden oldu ve ağabeyimin oynayışını izlemek için pek çok fırsatı kaçırdığım gerçeğinden dolayı bir anlık üzüntü duydum, bunun nedeni çoğunlukla kendi korkularımdı ve onların o kadar da mantıklı olmadığını görmeye başlamıştım.

* Ortaparmak ile yüzükparmağının avuca doğru kıvrılıp diğer parmakların genişçe açılarak “ILY” (I Love You: Seni Seviyorum) harflerinin oluşturulduğu bir işarettir. (ç.n.)

Maç harikaydı; ikinci periyotta Bishop bir gol atıp onları öne geçirdi ve RJ de üçüncü periyotta bir tane attı. Sonunda Seattle 4-2 yendi. Arenadan ayrılmadan önce kalabalığın dağılmasını bekleyip takımla birlikte kutlama yapmak için restorana gittik.

Maçın önemli anları ve röportajlar barın üstündeki televizyonlarda yayınlanıyordu ama ses kısıktı. Bishop ekranda belirdi, sorularından birini yanıtladığında ciddi ifadesi yerini gülümsemeye bıraktı ve ekrana göz kırptı. Bunu daha sonra, evdeyken izlemem gerekecekti.

Biz orada yaklaşık yarım saat oturduktan sonra takım göründü ve restoranın arka odası onlara ayrılmış olmasına rağmen, dikkatlerini çekmek için haykıran çok taraftar vardı.

Bishop hayranları açıkça görmezden gelmedi ama kalabalığı tararken dikkati dağınıktı ve insanların çektiği fotoğraflara gülümsemeyi başaramadı. Sadece odanın karşı tarafından beni gördüğünde sırtıttı. Birisi ona bir şeyler anlatıyordu ve o yürüyerek uzaklaştı.

Bana gelmek için insanları ezip geçercesine ilerlemesi karşısında başımı iki yana sallayarak güldüm. Bana ulaşınca kollarını belime dolayıp ayaklarım yerden kesilene kadar beni kaldırdı. “Sezonda attığım ilk golü kime ithaf ettiğimi duydun mu, hayatım?” diye kulağıma mırıldandı, dudakları boynuma doğru ilerliyordu.

“Ne?”

Beni ayaklarımın üstüne indirip parmaklarını saçlarımda gezdirdi. “Benimle röportaj yaparlarken, ilk golümün sana ait olduğunu söyledim.”

“Söylemedin.”

“Söyledim.” Gülümsemesi soldu. “Sorun olur mu?”

Güven verircesine avucumu yanağına koyup ona gülümse-dim. “Tabii ki sorun olmaz, ama attığın golle benim bir alakam yok. Tamamen senin.”

“Burada olmanın faydası dokundu. Bundan sonra bizim sahada olan tüm maçlarıma gelmeni istiyorum. Bu tamamen makul, değil mi?”

“Ne yapabileceğime bakarım.” Kravatına asıldım. “Buraya gel.”

Dudaklarımızın arasında birkaç santim kaldığında, kapüşonumu taktı.

“Bunu yapmana gerek yok. İnsanların benim sana, senin de bana ait olduğunu bilmesinde sakınca yok.”

Sırıttı. “Bunu bilmek güzel, ama bunu genel izleyici kitlesine uygun tutmayı planlamıyorum, o yüzden biraz mahremiyet işimize yarayabilir.”

Kapüşonumun kenarlarını tutup beni öptü. İnsanların izlemesi ya da muhtemelen fotoğraf çekiyor olması zerre umurumda değildi. Islıklar ve bir oda bulmamızı söyleyen bağırışlar yüzünden nefes almak için ayrıldık.

“Kardeşimi hırpalamayı kes, Winslow!” RJ onun omzuna bir şaplak attı.

Bishop korumacı bir tavırla beni kendisine yasladı. “Kız arkadaşına merhaba diyordum.”

Göğsünü itince beni serbest bıraktı; ifadesinden endişesi anlaşılıyordu. Ağabeyimin kuşkusuyla beraber bunu da fark edince, o ikisinin tüm bunların benim için çok fazla olduğu yönündeki korkularını hafifletmek için aklıma gelen tek şeyi yaptım. “Lainey, bir fotoğrafımızı çekebilir misin?”

“Elbette.”

Telefonumu ona verdim ve ağabeyim uzaklaşınca, onu da kolumdan yakaladım. “En sevdiğim iki hokey oyuncusuyla fotoğraf istiyorum.”

Başta şaşırmış gibiydi, ama sonra yüzü aydınlandı; bunun uzun sürdüğünü ve eskisi gibi birbirimize yakınlaşmamız için tam olarak ihtiyacımız olan şeyin bu olduğunu biliyordum.

Kapüşonumu geriye itip parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek düzelttim. Lainey önce RJ'le, sonra aralarına sıkıştırdığım ve en sonunda sadece benimle Bishop'ın fotoğrafımızı çekerken gülümsedim. Ardından, akşamın geri kalanında en sevdiğim insanlarla vakit geçirdim; çıktığım kişi ya da ağabeyim kim olursa olsun, benim kim olduğumun hiç değişmediğini fark etmem neden bu kadar uzun sürmüştü acaba?

SONSÖZ

Hayatım, Sonsuza Kadar

Stevie

Sekiz ay sonra

“Bishop? Gitmeye hazır mısınız?” diye seslenirken, yiyeceklerle Kody için bazı rasgele hediyeleri torbaya koyuyordum. Doğum gününün üstünden iki haftadan uzun süre geçmişti, ama şirin bir şey görünce almamazlık edemiyordum. Halası olarak onu dibine kadar şımartmak görevimdi. Ayrıca parti alışverişine gittiğimizde, Bishop yanımdaydı ve hoşuma giden bir şey gördüğüm her seferde, anında alışveriş sepetine atıyordu. Rafa geri koymaya çalıştığımda da beni olay çıkarmakla tehdit ediyordu.

Resmi olarak çıkmaya başladığımızdan beri geçen aylarda, Bishop hakkında öğrendiğim bir şey vardı: İnsanların ne düşündüğünü hiç önemsemiyordu. Bu da birlikte vakit geçirmeye ilk başladığımızda beni rahat ve teşhir edilmemiş hissettirmek için ne kadar çaba harcadığını takdir etmeme neden olmuştu.

“Neredeyse. Onunla yardıma mı ihtiyacın var?”

Başımı kaldırıncı erkek arkadaşımın göz hizamdaki kabırıklığıyla karşılaştım. Üzerinde uyarı işareti olan sarı harflerle **PAKETİMİ KONTROL ET** yazan bir iç çamaşırıyla örtölüydü.

“Cidden mi? Yarım saat içinde ağabeyimin evinde olmamız lazım. Lainey’ye düzenlemelerde yardım edeceğimi söyledim. Hem bütün balonlar da bende.” Önce takımın yıl sonu partisine getireceğim gülünç sayıda çanta ve kutuyu, ardından da onun çoğunlukla çıplak vücudunu işaret ettim.

Lainey bu parti için her şeyi sipariş etmekten fazlasıyla mutlu olurdu ama ben dekorasyon yapmayı ve elimle çalışmayı severdim; yeter ki Joey gibi insanlarla uğraşmak zorunda kalmayayım. Bu arada o da bazı müşterileriyle birlikte olduğu için birkaç ay önce kovulmuştu. Birlikte olma kısmı genel olarak cinsel taciz sorunları nedeniyle hoş karşılanmıyordu. Kadınlar onun birden fazla kişiyle yattığını öğrendiğinde durum daha da kötüleşmişti. Daha da iyisi, kadınlar spor salonunun ortasında birbirleriyle ve onunla karşı karşıya geldiler. Destansıydı. Ve karmik...

Bishop elleri arkasında, yüzünde hafif bir sırıtsla duruyordu. “Daha zamanımız çok ve sana bir hediyem var.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Seni seviyorum Shippy ama aletini bana hediye olarak sunman kabul görmeyecek.”

“Hediye aletim değil. En azından şu an.”

“O zaman neden hâlâ donunlasın?”

“Çünkü sana aldığım şeye heyecanlandığında kıyafetlerimi kırıştırmanı istemiyorum.”

Gözlerimi devirsem de pes ettim, çünkü o istediğini yapana kadar bir yere varamayacağımız belliydi. “Peki, tamam. Hediye nedir?”

“İki tane var. Bir el seç.”

Sol omzuna vurdum ve arkasındaki elini öne uzattı. Yumruğunu açınca üstünde **EVİM GÜZEL EVİM** yazan bir anahtarlık göründü. “Evi aldık.”

“Ne? Ne zaman? Aman Tanrım!” Üzerine atılıp ona koala gibi sarıldım.

Gülerek o da bana sarıldı ve beni bel hizasındaki en yakın yüzeye oturttu; orası da tezgâhtı. “Bu sabah telefon geldi. Yarın belgeleri imzalayacağız, ama doğum gününe gitmeden sana söylemek istedim, böylece iyi haberi oradakilerle paylaşabiliriz.”

“Bu harika!” Ellerimle yüzünü kavrayıp onu öptüm ve o öpücüğü derinleştirmeden geri çekildim. “RJ çok heyecanlanacak! Mükemmel bir şey bu! Kody için yardım edebilirim, bu yaz barbekü yapabiliriz ve annem ziyarete gelip bizde ya da RJ’de kalabilir; hangisi en kolaysa.” Onu tekrar öptüm. “Ağabeyimle aynı caddede yaşamayı kaldırabileceğinden emin misin? Muhtemelen sürekli uğrayacak. Büyük ihtimalle de habersiz.” Dudaklarımı tekrar onunkilere bastırdım.

“Kapıyı çıplak açarsam, habersiz gelmemeyi hemen öğrenir,” diye mırıldandıktan sonra, diliyle ağızımın içini sıyırdı.

Birkaç hafta önce ağabeyimin oturduğu caddenin aşağısında bir ev satılığa çıkmıştı. Çatı katının kira kontratı haziran sonunda dolduğundan Bishop emlakçıyı aramanın iyi bir fikir olacağını düşünmüştü. Büyük bir evdi, ihtiyacımız olandan daha büyüktü ama kullanılacak çok odası vardı ve annem, Kyle ve ailesi ve Bishop’ın annesi gibi, gelecek misafirler için de yer çoktu. Nolan yakın zamanda çatı katından çıkıp kendi dairesine taşınmıştı; Pattie ile. Sonbaharda bir maçta tanışmışlardı, birbirlerinden etkilenip numaralarını verdiler ve o zamandan beri de ayrılmaz haldelerdi.

Tişörtümün ucunu kaldırmaya başladım, hızlı bir orgazmı kutlamaya hazırdım ama Bishop ağızlarımızı ayırıp elini elimin üstüne koydu. “Bu fikri unutma. Ama daha ikinci hediye var.”

“Bir evi nasıl geçeceksin?” Dudağını ısırp da aniden gergin görününce, sırtışım soldu. “Bishop?”

“Seni seviyorum,” dedi.

“Ben de seni seviyorum.”

Biraz çözüm bulmuş gibi başını salladı ve dizinin üstüne çöktü. Bu da yüzünü kasıklarımınla aynı hizaya getirdi.

“Ee, ne yapıyorsun?”

“Bu aklımdayken daha havalıydı.” Tezgâhın kenarına tutunup ayağa kalktı. İşte o zaman yumruğunun içinde ufak bir kutu olduğunu fark ettim.

“Bu ne?” İki elimle elini yakalayıp parmaklarını açmaya çalıştım ama Bishop benden çok daha güçlüydü.

Avucunu yavaşça açarak kadife mücevher kutusunu açığa çıkardı. Kalbim tekleli ve soru dolu gözlerimi gözlerine çevirdim. Böyle bir kutuyu en son, ağabeyimin Lainey için nişan yüzüğü seçmesine yardım ettiğimde görmüştüm.

“Çok hoş bir şekilde başlamadığınızı biliyorum; anlaşması en kolay adam olmadığının, huysuz ve asabi olabildiğimin ve pek nezaket sahibi olmadığım için bazen gaf yaptığımın da farkındayım; ama sizinleyken çok daha iyi bir versiyonuma dönüşüyorum Stevie. Seni fena halde çok seviyorum. Seni hak ettiğin şekilde sevmeye gayret edeceğime söz veriyorum ve bana izin verirsen, hayatımın geri kalanında bunu yapmaya çalışacağım.” Kapağı açınca, soluk pembe pırlantalı muhteşem bir yüzük ortaya çıktı.

“Bana evlenme mi teklif ediyorsun?” Aptalca bir soruydu – tabii ki ediyordu – ama biraz sersemlemiştim. Bishop gerçekten de kalpler, çiçekler, mücevherler tarzı bir adam değildi, ama çabalıyordu. Mümkünse koparılmış çiçekler yerine saksı bitkileri satın almayı seviyordu çünkü ben onları daha yavaş öldürüyordum. Daha çok pizza ve *hadi bir ev alalım* tarzı bir adamdı. Ya da en azından şu ana kadar öyle olduğunu düşünüyordum.

“Plan bir nevi buydu, tabii sen hazır hissetmiyorsan değişir. O zaman yüzüğü unutup hiç olmamış gibi yapabiliriz. Belki de şimdilik ev yeterlidir? Bir yıl içinde tekrar deneyeyim mi?” Gözleri etrafta dolanıyordu, kutuyu hızla kapatıp arkasına sakladı.

“Bir yıl içinde tekrar sormanı istemiyorum.” Kutuyu saklayan koluna asıldım. “Bana şimdi sormanı istiyorum.”

“Emin misin? Çünkü ihtiyacın buysa, bekleyebilirim.”

“Eminim.” Kulağına doğru eğilip fısıldadım. “Bana sorarsan söz, evet diyeceğim.”

Beni öpüp kutuyu tekrar açtı. “Evlen benimle? Lütfen?”

“Dünyada beni bundan daha fazla mutlu edecek hiçbir şey yok.”

Yüzüğü yastıklı yuvasından çıkarıp parmağıma kaydırды. “Yüzük hoşuna gitti mi? Çok abartı bir şey olmasını istemedim ama beğenmediysen, mağazaya gidip başka bir şey bulabiliriz...”

“Bu mükemmel, Shippy.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Sevdim.” Yüzünü ellerimin arasına alıp ağzını kendime çektim. “Seni de seviyorum, hem de çok.”

“Hayatının geri kalanında benimle uğraşmaya gönüllüysen, sevmelisin de zaten.” Beni kollarıyla sarmalarken gülümsemesini dudaklarımda hissedebiliyordum.

“Hayatımı artık sen ya da gülünç donların olmadan hayal edemiyorum.”

“Güzel, çünkü ben de donlarım da bundan böyle sonsuza dek seniniz.”

